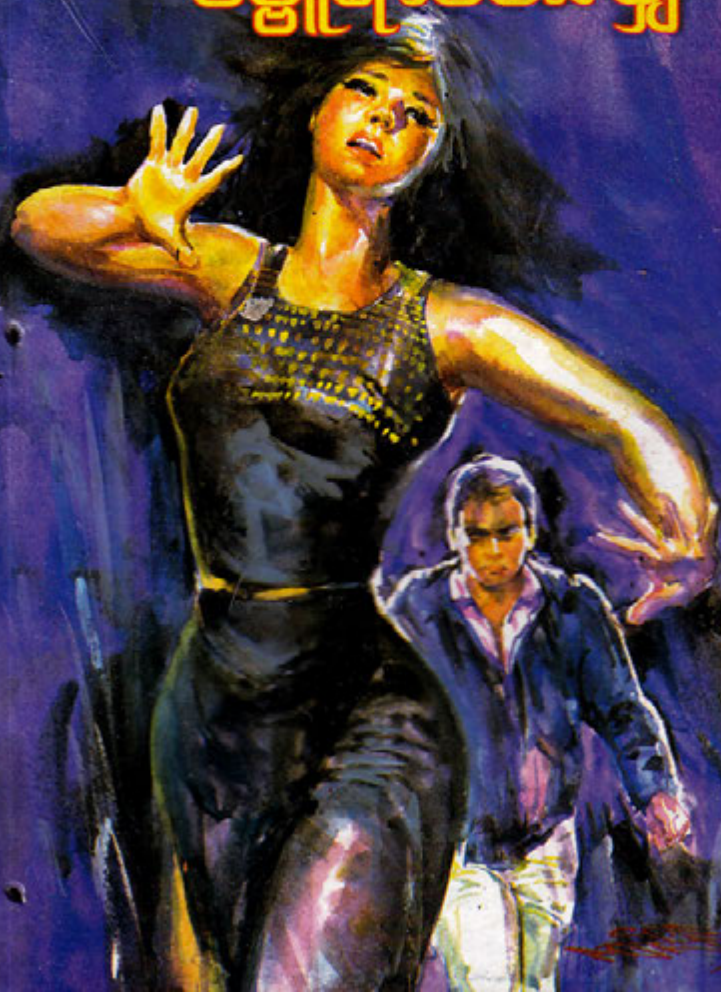

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြေတို

ဇမ္ဗူရာဇမီးလှုံ

မိုးဝင်း
မိုးဝင်း
မိုးဝင်း

Discussion

[illegible]

- နိုင်ငံတော် ထည်ခြိမ်းစရာ ရုပ်သွေးအမှန်သဘာဝရမူနှင့် တရားဥပဒေ နီနီစရာ
- အမျိုးသားပြုစုညီညွတ် စည်ရဲလုံညီညွတ်စရာ
- နိုင်ငံပေါ်လည် မှဲ့စည်မှ အခြေခံ ဥပဒေနှင့် ဖြစ်ပေါ်ထားစရာ
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မှဲ့စည်မှ အခြေခံ ဥပဒေအောင်မြင်မှုနှင့် ဝေဖန်မှု မှဲ့ ဗြူတိုဘက်အားသာ
- နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်စရာ

- နိုင်ငံ့အရေးကို အခြေခံ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘဏ္ဍာပုံ ခြုံငုံတိုက်ရည်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေကူးတပ်စီးပွားရေးနှင့် ပြိုင်ဘက် ခြံစိမ်းထားရေး
- ခြင်္သေ့ခြင်္သေ့မှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- မိုင်ခန့်က စီးပွားရေးတစ်ခုရပ်ကို ခန့်တီးနိုင်မှုပေးအောင်မည် မိုင်ခန့်ကနှင့် တိုင်ရင်သား ပြည်ထောင်စု လက်ထပ်တွင် ရှိရေး

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူရေး
- အဖွဲ့ကုလား၊ ဘက်ကုလားပြုမူရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းများ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ၊ မေဃာဂင်္ဂျာန်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဂွင်သန်ထောင်မြှောက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာရေးစီမံခန့်ခွဲမှု ပညာချုပ်ပြုမူရေး

စိတ်ကူးသစ်ကလေး

မြရတံ
ဗမ္မုရောဇ်ဦးလှိုင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၁၅၀၅၁၀

အမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၇၃၀၆၀၃

စီစဉ်သူ ██ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ██ ၂၀၀၆၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်ချုပ် ██ ၅၀၀

မျက်နှာပိုး ██ မိုးအောင်

ကွန်ပျူတာစာပို့ ██ Welfare

အတွင်းဖလှယ် ██ Quality

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမန်းအောင် (ပိုးကရင်ပုံနှိပ်တိုက်) (၀၂၈၀၁)

အမှတ်(၁၂)၊ မင်းခဲကျော်စွာလမ်း

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကုသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း

မင်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

တန်ဖိုး - ၇၀၀ကျပ်

၁၉၇၂-ခု နှစ်ဦးပိုင်းကာလ

မျိုးဝေထွန်းသည် ဗဟန်း၊ ခြင်္သေ့ခြင်ကွက်အတွင်းမှ မြေလမ်းကလေးအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာသောအခါ အရုဏ်တက် ခါစသာရှိသေးသည်။ အလင်းရောင်တို့ကို မှန်တိမှန်ဖွား သာတွေ့ရသည်။ သို့သော် ရေတာရှည်လမ်းပေါ်မှ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ဓာတ်မီးရောင် တစ်စိန်တိန်ဖြင့် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးကို သပ္ပာယ်စွာ ဖူးမျှော်ရသည်။ သူသည် ရေတာရှည်လမ်းမှ ဗဟန်းရေတံတိုက်သို့ ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ ဗဟန်းအုတ်လမ်းနှင့် ကြားတောရလမ်းတို့ဆုံရာ ဆိုက်ကားကိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဆိုက်ကားတစ်စီး၊ နှစ်စီးစီကို တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ် နှင်းတွေ ရုတ်တရက် မိန်းမတို့အောင်ကျလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ကိုယ်ပေါ်မှကျကင်းအင်္ကျီခွက်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ အချမ်းဓာတ်နည်းနည်း ပိုလာသည်။ သူသည် နှင်းတွေကျနေသော ကြားတောရလမ်း တစ်လျှောက်ကို ဖျက်စိတ်ဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။ ကြားတောရလမ်းသည် နှင်းမြို့လွှာအောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း၍နေသည်။ လမ်း

လျှောက်နေရင်း မြင်ကွင်းသည် သူ့ရှေ့မှ ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင် အကွာ
လောက်ကိုပင် သံကွဲစွာ မမြင်ချေ မျိုးဝေထွန်းသည် ဆက်၍ လမ်းလျှောက်
လာသည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း သူတစ်ခု တွေးလိုက်မိသည်။ ယနေ့ သူ
ဘာလုပ်မည်နည်း။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဘယ်လိုဆက်၍
ခန့်သွားမည်နည်း။ ထိုသို့ တွေးတောစဉ်းစားမိသည့်အခိုက် ဖခင်ဖြစ်သူ၏
အမိန့်ပေးသံက သူ့နားထဲသို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တိုးဝင်လာသည်။

“မင်း အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ပါ မျိုးဝေထွန်း”

ဘွဲ့ရပြီးသော မျိုးဝေထွန်းကို ဖခင်လုပ်သူ ဦးထွန်းဖေက ဤသို့
အမိန့်သံဖြင့်ပြောသည်။ သူတို့နေသော ရွှေကျွန်းသားမြို့၌ အစိုးရဝန်ထမ်း
လုပ်မလား။ သို့မဟုတ် အရောင်းအဝယ် ကုန်သည်လုပ်မလား။ သို့မဟုတ်
လျှင် စိုက်ပျိုးရေးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများကို လုပ်မည်လား။ မည်သည့်အလုပ်
ကိုလုပ်လုပ် မျိုးဝေထွန်း လုပ်ချင်သောအလုပ်အတွက် ဖခင်လုပ်သူက
အထောက်အပံ့ အကူအညီပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဘူးအဖေ”

“ဟေ့ . . . ဒါဖြင့် မင်းက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ . . .”

“ကျွန်တော် စွန့်စားချင်တယ်အဖေ။ စွန့်စားရတဲ့အလုပ်မျိုးကို
ကျွန်တော် လုပ်ချင်တယ်။ အဖေစဉ်းစားကြည့် ဘဝမှာလူဖြစ်လာရင် ပညာ
သင်တဲ့အရွယ်မှာ သမရိုးကျ ပညာသင်ပြီးတော့ အစိုးရအလုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊
တခြား အလုပ်ဖြစ်ဖြစ်ဝင်လုပ်၊ အသက်ကြီးလာတော့ တရားဘာဝနာပွားများ
ဘယ်လောက်ပျင်းစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။ ဒီလောက်ပျင်းစရာ ကောင်း
ပြီး ခိုးအိမ်နေတဲ့ ဘဝလမ်းကို ကျွန်တော် မလျှောက်ချင်ဘူး။ ဘဝဆိုတာ
အတက်တွေ အဆင်းတွေ အနိမ့်တွေ အမြင့်တွေ အကွေ့တွေ အကောက်
တွေရှိနေမှာ။ ပြီးတော့ အသည်းစာလုပ်လုပ်၊ ရင်စာဖို့ဖို့ စွန့်စားရမှ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ဦးထွန်းဖေသည် မာက်ဟက်ပက်ဟက်ကြီးပင် ရယ်သည်။ နောက်

မှ ရယ်ရင်းမျက်နှာတစ်ချက် တည်သွားကာ

“မင်းက စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတွေကိုဖတ်ပြီး၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်
ထင်တယ်။ ဝတ္ထုထဲက ဓာတ်လိုက်မင်းသားလို လူတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။
တစ်ထောင် တစ်ယောက်၊ တစ်သောင်း တစ်ယောက် မဖြစ်ဘူး။ သိပ်စိတ်
ကူးမယဉ်ပါနဲ့ကွာ။ ပြီးတော့ လူ့ဘဝမှာ လုပ်ချင်တာနဲ့ လုပ်သင့်တာကလဲ
ထပ်တူကျမတယ်ကွာ။ ဒါကြောင့် မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်ဝါသနာမပါတဲ့ မလုပ်ချင်
တဲ့အလုပ်ဖြစ်ပေမယ့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ဆိုရင် လုပ်ရတယ်။ ဘယ်
အလုပ်ကိုဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ဆိုတာ ကိုယ်ဝါသနာမပါဖို့ထက် အသက်မွေး
ဝမ်းကြောင်းကောင်းဖို့က အရေးကြီးတယ် မျိုးဝေထွန်း။ ငါပြောတာ နား
လည်ချဲ့လား”

ဦးထွန်းဖေက အမိန့်သံနှင့်ပင် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်
မှစ၍ သူ့ဖခင်နှင့် မျိုးဝေထွန်းတို့၏ ပဋိပက္ခသည် စတင်ခဲ့သည်ဟုဆိုရမည်။
တကယ်ဆိုလျှင် ဦးထွန်းဖေသည် ဤမြို့၌ ရွှေပန်းတိမ်ဖို့ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်
သည်။ ရွှေကျွန်းသား မျေးထဲတွင်လည်း ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်
တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သူ မျိုးဝေထွန်း အလုပ်လုပ်မှမဟုတ်၊ အလုပ်
မလုပ်ဘဲနဲ့လည်း သူတို့မိသားစုသည် မတောင့်မတ မကြောင့်မကျစားနိုင်
နေနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ဦးထွန်းဖေက မျိုးဝေထွန်းကို မဖြစ်မနေပင် အလုပ်တစ်ခု
ခုကို လုပ်စေလိုသည်။ မျိုးဝေထွန်းကလည်း အလုပ်လုပ်ရန် ဖခင်ဖြစ်သူ၏
အလိုကိုငြင်းဆန်နေသည်မဟုတ်။ ပျင်းရိနေသူမဟုတ်။ အလုပ်အမျိုးအစား
ကိုသာ ရွေးချယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းဘွဲ့ရပြီး တစ်နှစ်
ကြာသည့်အထိ သားအဖနှစ်ယောက်၏ ပဋိပက္ခသည် အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ
ရှိသည်။ ကြာတော့ ဦးထွန်းဖေသည် မျိုးဝေထွန်းအပေါ်စိတ်ဆိုး စိတ်တို
လာသည်။ “မင်းလုပ်ချင်တဲ့ စွန့်စားခန်းပါတဲ့အလုပ်ကို မင်းကိုယ်တိုင် စွန့်
စားပြီးရှာပေတော့ . . .”ဟု အမိန့်သံအပြင် ဒေါသသံရောစွက်၍ ပြောသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ထိုအပြောမျိုးကို လေးငါးခြောက်ခါမက ပြောလာ

သောအခါ မျိုးဝေထွန်းသည် သူကိုယ်တိုင် စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်ရတော့သည်။ ရွှေကျွန်းသား မန်ကျည်းတောရပ်ကွက်တွင် မျိုးဝေထွန်း၏ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်း စိုးမောင်ဆိုတာရှိသည်။ စိုးမောင်က “ရန်ကုန်က ငမန်း ခြံငါးခြံရပ်ကွက်ထဲမှာ ငါ့ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ၊ မင်းပြောသလို စွန့်စားခန်းထွက်လို့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် သူ့အိမ်မှာ ခဏတဖြုတ်ဝင်တည်းလို့ ရတယ်၊ ငါ လိပ်စာပေးလိုက်မယ်...”ဟုဆိုကာ လိပ်စာတစ်စုပေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးသို့သွား၍ ကိုယ်ကြိုက်သည့် အလုပ်ကို ရှာမည်။ ကြီးပွားချမ်းသာရေးအတွက် စွန့်စားခန်းဖွင့်ရမည်ဟု မျိုးဝေထွန်းသည် ခိုင်မာသောသံဝိဌာန် ချထားလိုက်သည်။ ရန်ကုန်သို့ သွားမည့်နေ့က အမေသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို တားသေးသည်။ အမေဖြစ်ပုံကို သနားလှသော်လည်း မျိုးဝေထွန်းက သူ၏သံမဏိဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်နိုင်။ အမေသည် မျက်ရည်တွေတွေကျကာ သားမျိုးဝေထွန်းကို သဘောဆီပ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ခြံငါးခြံမှ ကိုသာစိန်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပြောရလျှင် ထိုအိမ်သို့ရောက်နေသည်မှာ တစ်လတင်းတင်း ပြည့်ပြီ။ ကိုသာစိန်မိန်းမ မသန်းစိန် ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်လုပ်စား ကိုသာစိန်၏ ကျဘမ်းလုပ်စာတို့ဖြင့် ရပ်တည်နေရသော ကလေးများစွာနှင့် သူတို့အိမ်ထောင်စုသည် မျိုးဝေထွန်းလို ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ရက်လကြာမြင့်သည့်တိုင် လက်ခံမထားနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့က ဖွင့်မပြောသည့်တိုင် မျိုးဝေထွန်းသည် အလိုက်သိစွာပင် လကုန်လျှင် တစ်နေရာသို့သွားပါတော့မည်ဟု ပြောထားသည်။ ယခုလကုန်ပြီး၍ လဆန်းငါးရက်ရှိပြီ။ သို့သော် မျိုးဝေထွန်းသည် ဘယ်ကိုသွား၍ ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်မှလည်း ရန်ကုန်၌မရှိ။ ပြီးတော့ ခရီးစရိတ်နှင့် အထွေထွေ အသုံးစရိတ်အတွက် အမေထံမှတောင်းလာသော ငွေသုံးထောင်ကလည်း အိတ်ထဲတွင် တစ်ထောင်

ပြည့်အောင်ပင် မကျန်တော့။

ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်တွေကို မျက်နှာပူသဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် မနက်စောစော အိမ်မှထွက်လာရင်း တစ်နေကုန် လျှောက်သွားနေသည်မှာ ငါးရက်တိတိရှိပြီ။ သို့သော် ကောက်ရိုးပုံထဲအပ်ရှာမရသလို အကူအညီ ပေးမည့် အသိအကျွမ်း တစ်ဦးတစ်လေမှမတွေ့။

“ပွမ်း...ပွမ်း...”

ကားဟွန်းသံကြောင့် မျိုးဝေထွန်းက လမ်းဘေးသို့ကပ်ပေးလိုက်သည်။ အတွေးလွန်ကာ လမ်းလျှောက်လာသည့်အဖြစ်ကို ခုမှသတိရသည်။ ရွှေတိဂုံတုရားသို့ ဦးတည်နေသော လမ်းတစ်လမ်းပေါ်သို့ သူရောက်နေသည်။ ထိုလမ်းသည် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်သွားသည့်လမ်းရှိနေလျှင် လမ်းလျှောက်ရမည်ဟူသော အသိဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာသည်။ နှင်းကွဲသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သည် တစ်စ တစ်စ ကြည်လင်လာသည်။

လေဟာမြင့်ဈေးဆိုတာ ရောက်တော့ ဦးစင်စင်လင်းပြီ။ ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ် ပြည်လာသည်။ တစ်ခုခုစားရန် ဈေးဈေးကွက်လပ်ထဲသို့ လျှောက်လာသည်။ သို့သော် ကွက်လပ်အလယ်သို့ ရောက်လျှင် ဈေးဖွင့်ချိန်စောသေးသဖြင့် ဈေးတံခါးပိတ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ကွက်လပ်အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ တစ်နေရာတွင် တစ်ခုခု စားရန်ဖြစ်သည်။

“ဟေး... ဟေး... ညီလေး”

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ခေါ်သံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ လူကြီးတစ်ယောက်သည် ပြုံးရယ်ရင်း မျိုးဝေထွန်းကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်း ခဏမျှ စဉ်းစားသည်။ နောက်မှ ကြားတော့ရလမ်းထိပ်မှ ရွှင်ဖျော်ပျော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သီးကျွန်းခဲသော လူကြီးတစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက လူကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်း ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးလား။ ငါ လူချစ်လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိတာပါ။ ခုတော့ သိပါပြီ”

“ကဲ- ထိုင်ပါဦးကွာ၊ ဟီ ခုံကိုယူထိုင်...”

ဦးလူချစ်သည် မျိုးဝေထွန်းအား ဖြေပေါ်မှ ထိုင်ခုံတစ်ခုကို ညွှန်ပြရင်း လှုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေသည်။ သူသည် ဖြေပေါ်၌ တိုင်နှစ်တိုင်စိုက်ကာ တိုင်နှစ်တိုင်တွင် သွယ်စာန်းထားသော ဝါးလုံးတန်းပေါ်သို့ အရောင်စုံ ဆိုက်စုံ ဘောင်းဘီရှည်များကို တင်သည်။ တစ်ထည်နှင့် တစ်ထည် အကွာအဝေးချင်း ညီမျှစွာထားသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် စပိုရှုပ်အင်္ကျီများကို အင်္ကျီချိတ်များဖြင့် ဝါးလုံးတိုင်ထိပ်မှ ဝါးတန်းပေါ်သို့ အစီအစဉ်ချိတ်သည်။ ပုံမှန်အတိုင်းဝတ်လုံစည်းများကိုမူ မျိုးဝေထွန်းထိုင်နေသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် တင်ထားရန်ဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ထိုင်ရာမှ ထမေမည် လုပ်သည်။

“ထိုင်ပါ။ ဘောင်းဘီတန်းပေါ် ခဏတင်ထားရင် ရပါတယ်...”

“အဖိုး မမိုးဘူးလား ဦးလေး”

“နေမပူသေးဘူးလေ၊ နေပူမှ မိုးမယ်...”

မျိုးဝေထွန်းက စကားပြောရင်း ဘေးဘီဝတ်ဝန်းကျင်တို့ ကြည့်

သည်။ ဦးလူချစ်လို ဆိုင်မျိုးတွေ လေဟာပြင်ဈေးဝမှ ကွက်လပ်အဆုံးအထိ အများအပြား ရှိနေကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တန်းစီဖွင့်ထားကြသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေက တစ်ပတ်ရစ်တွေလား ဦးလေး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟင်း... ဟင်း မင်းမြှောသလို တစ်ပတ်ရစ်တောင် မကပါဘူး၊ နှစ်ပတ်သုံးပတ်ရစ်နေတဲ့ အဟောင်းတွေပါ...”

“ဒါတွေ ဘယ်ကရတာလဲ”

“ဝယ်ရတာပေါ့ကွာ၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့လူက အသုံးလိုလို့ ဝတ်ပြီးသား အဝတ်တွေကို လာရောင်းတယ်၊ ဒို့က ဝယ်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခါပိုက်ဆံမရှိလို့ အသစ်မတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေက ဒို့ဆီမှာ ပြန်ဝယ်တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ အဟောင်းသံသရာ လည်နေတာပါပဲ...”

ထို့ကြောင့် ဤဈေးတန်းကို အဟောင်းတန်းဟုခေါ်ကြောင်း ဦးလူချစ်က ဆက်ရှင်းပြသည်။ ဦးလူချစ်သည် မတ်တပ်ရပ်လျက်က မနီးမဝေးမှ ဖြစ်လျှောက်သွားသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို လက်ခုပ်တီး၍ ခေါ်သည်။ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်မှာ လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဘောင်းဘီတန်းနောက်မှ ခွေးခြေတစ်လုံးကိုယူကာ ထိုင်သည်။ မကြာမီပင် လေဟာပြင်ဈေးဝထဲခါး ဘေးတွင် စားပွဲတစ်လုံးတည်းချကာ ဖွင့်ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်လာသိုသည်။

မျိုးဝေထွန်း လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် ဦးလူချစ်သည် မျိုးဝေထွန်းကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။

“နေပါဦးကွာ၊ မင်းက ဒီအရောင်းအဝယ်အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့လား”

မျိုးဝေထွန်းက ဦးလူချစ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ ယခုလောလောဆယ် ကြုံတွေ့နေရသော နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စကိုသွား၍ စဉ်းစားမိသည်။ ပြီးတော့ နေရေးထိုင်ရေးအပြင် နေ့စဉ်အရေးအတွက်လည်း သူ့အိတ်ထဲတွင် ငွေသိပ်မရှိတော့။

“အင်း ဆိုပါတော့ ဦးလေးရယ်-”

ပြောရင်း မျိုးဝေထွန်းက ဦးလူချစ်ကို တစ်ချက်ပြုကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် နေရာကျတာဘဲကွာ၊ ငါ့ဆိုင်မှာ အကူလာ ရောင်းပေးနေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါက အဟောင်းထည့်ထွေကို အများလို ဆိုင်ကစောင့်ဝယ်နေမယ့်အစား နယ်ထွက်ပြီး ဝယ်ချင်တယ်။ ငါနယ်ထွက်တဲ့ အချိန်ဆိုင်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်ထဲနဲ့ စိတ်မချဘူး။ ဒါကြောင့် ကောင်လေးနဲ့အတူ ကူရောင်းဖို့ မင်းကိုပါခေါ်ချင်တယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ မင်းသဘောတူလား။”

မျိုးဝေထွန်းသည် ပြုံးပြီးဖျတ်ဖျတ်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။
“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။”

“အေးကောင်းတယ်။ ဝမ်းလဲသာတယ်ကွာ၊ မင်းက သဘောတူပြီဆိုတော့ ငါ့ဆိုင်မှာ မင်းဟာ အရောင်းချေသည်ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဆိုင်စည်းကမ်းက နေ့တိုင်းမနက်ရှစ်နာရီဆိုင်ကို အရောက်လာရမယ်။ ညရှစ်နာရီမှာ ဆိုင်သိမ်းရမယ်။ နေ့စဉ် ကူရောင်းခ တစ်နေ့ကို ခြောက်ကျပ်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ မနက်စာထမင်းလဲ ကျွေးမယ်။ ညစာတော့ မကျွေးဘူး။ ဟုတ်ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့်”

မျိုးဝေထွန်းက တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုဟန် ဦးလူချစ်ကို ကြည့်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ လုပ်ခနည်းလို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောစရာတစ်ခု ကျန်နေသေးလို့ပါ။ ဒီလိုပါ ဦးလေးခလို့ ကူညီတဲ့အတွက် စားရေးတော့ အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နေရေအတွက် အခက်အခဲ ရှိနေလို့...”

စကားစ ရသဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ကိုသာစိန်တို့အိမ်မှ ဆင်းရဲတော့မည့်အကြောင်းကိုပါ ဦးလူချစ်ကို ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဟာ...ဒါများကွာ၊ အခက်အခဲလို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ခု ငါနေတဲ့ အိမ်ကို မင်းသိလား။ ဟိုရွာပျော်ပျော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးက အိမ်သေး

သေးကလေးလေး အဲဒီအိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်ထဲနေတယ်။ မင်းလာနေရင်လဲ နှစ်ယောက်တော့ ဆုံပါတယ်။ နေပါ။ အိမ်လေးမယူပါဘူး။ ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ လူဖြစ်ဖို့ သန္ဓေတည်စက ဒီထက်ကျဉ်းတဲ့အမေ့ခိုက်ထဲမှာတောင် နေလာကြရတာပဲ ဟုတ်ပေးလား။”

ဦးလူချစ်က ယူပျူငှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပင် မျိုးဝေထွန်းကို ကြိုဆိုလက်ခံလိုက်သည်။ လောလောဆယ် အခက်အခဲတစ်ခု ပြေလည်သွားသဖြင့် မျိုးဝေထွန်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ပြီးတော့ စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ် အောင်မြင်လိုက်သလိုလည်း ခံစားရသည်။ ထိုစဉ် ဦးလူချစ်၏ ဆိုင်အလုပ်သမားကလေး ဇော်ကြီးရောက်လာသည်။ ဦးလူချစ်က အကျိုးအကြောင်းပြောကာ မျိုးဝေထွန်းကို ဇော်ကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ခွေးခြေနစ်လုံး ထပ်ဝယ်ကာ ဆိုင်ရှေ့တွင် မျိုးဝေထွန်းနှင့်ဇော်ကြီးတို့ ထိုင်နေကြသည်။ ဦးလူချစ်က သူတို့ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်စွာနေသလှ။ ထိုစဉ် ဦးလူချစ်သည် စိတ်ဝင်စားသော ဖျက်လုံးများဖြင့် တစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူရွယ်တစ်ယောက်သည် သတင်းစာစကွဲဖြင့် ပတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ချိုင်းကြားတွင်ညှပ်ကာ အဟောင်းတန်းမှ ဆိုင်ဈေးကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း လမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဇော်ကြီး ဟိုမှာတွေ့လား။ အင်းလေးလုံချည် ရောင်းဖို့ထင်တယ်”
 ဦးလူချစ်က ပြောလိုက်သည်။ ဇော်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထပ်တင်ထားသော အင်းလေးလုံချည် တစ်ထည်ကို ကောက် ယူကာ ပြုံးပြီးဖျတ်ဖျတ်ပင် ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဖျိုးဝေထွန်းသည် ဦးလူချစ်အပြောနှင့် ဇော်ကြီးလုပ်ပုံတို့ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ ထိုအခိုက် အထပ်တစ်ထပ် ချွင်းကြားညှပ်ထားသော ထိုသူရွယ် သည် ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ ဦးလူချစ်က “ရောင်းဖို့လား” ဟု မေးလိုက် ကာ “ဗိုလ်လူရွယ်တဲမှ အထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ သတင်းစာစက္ကူများကို ဖြည့်လိုက်သောအခါ ဦးလူချစ်ပြောသည့်အတိုင်း အင်းလေးလုံချည် တစ် ထည် ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

“ကဲ- ဘယ်လောက်လဲ ပြော...”

ဦးလူချစ်ကပင် ဆက်မေးသည်။

“အသစ်တုန်းက ကျွန်တော်ဝယ်တာ တစ်ရာငါးဆယ်ပေးရတယ်။ ခု အဟောင်းဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် ရေနစ်ခါပဲ ချရပါသေးတယ်။ အသစ် အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ရာပေးပါ”

“ဘာ...”

ဦးလူချစ်၏နှုတ်မှ လေသံမာမာဖြင့် အံ့သြဟန်ပြောလိုက်သည်။ လူရွယ်သည် ထိတ်လန့်သွားသလို မျက်လုံးဖြင့် ဦးလူချစ်ကို မြန်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဦးလူချစ်သည် ပုံမှန်လေသံသို့ ချက်ချင်း ပြောင်းလိုက်ကာ။

“မရဘူး ညီလေးရဲ့၊ ရောင်းမယ့်ဈေးသာပြောပါ။ ဒီဝယ်နိုင်ရင် ဝယ်ပါမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နဲ့ ယူပါဦးလေး။ ဝယ်တုန်းက ဈေးဆက် ထက်ဝက်လျော့ပေးပါမယ်”

“ဪ... ဝယ်တုန်းကတော့ အသစ်ကိုကွ၊ ပစ္စည်းဆိုတာ ဟောင်းသွားရင် ဈေးမရဘူးကွ၊ ပြီးတော့”

ဦးလူချစ်သည် ထိုသို့ပြောရင်းမှ စကားပြောရပ်ကာ ဆိုင်ပြင်သို့

လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်ကြီးသည် ဆိုင်မှယူသွားသော အင်းလေးလုံချည် ကို သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ပတ်လာကာ လက်မှကိုင်လျက် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ဦးလူချစ်က ဇော်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မသိကျွမ်းကျွန် ပြနေလိုက်သည်။ သို့သော် ဇော်ကြီးသည် မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ဦးလူချစ် ကို ကြည့်ကာ “ဦးလေး... ဦးလေး” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

ထိုအခါ ဇော်ကြီးက လက်ထဲမှ အင်းလေးလုံချည်ကို လှမ်းပေးရင်း

“သုံးဆယ်တော့ ပေးပါဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့် လုံချည်က အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ်”

“အို မရဘူးကွာ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း နှစ်ဆယ်ဘဲ၊ ရောင်းချင်ရောင်း မရောင်းချင်နဲ့၊ ဒါပဲ”

“ဦးလေးရယ် ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါးကျပ်တိုးပြီး အစိတ် တော့ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ငွေအရမ်းလို နေလို့ပါ...”

ထိုအခါ ဦးလူချစ်သည် ဇော်ကြီးကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ကာ အင်း လေး လုံချည်ရောင်းသော လူရွယ်ကို “ကဲ မင်းကကော ဘယ်နှယ့် လဲ” ဟူသော အမူအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ကဲပြောကွာ၊ မင်းကရော မင်းလုံချည်ကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်း မှာလဲ”

လူရွယ်သည် ဇော်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်ကြီးလက်မှ ကိုင်ထားသော အင်းလေးလုံချည်သည် သူ့လုံချည်ကဲ့သို့ ပင် အသစ်ကြီးရှိသေးသည်။ သူက သူ့လုံချည်ကို သူ့ရှေ့ပင် ငွေအစိတ် နှင့် ရောင်းနေသည်။ သူတို့၏ ရောင်းနေကွ၊ ဝယ်နေကွ ထုံးစံဈေးနှုန်းလား၊ ထို့ကြောင့် လူရွယ်မှာ အပြောရခက်သွားသည် နှုတ်အသွားသည်။ ထို့ ကြောင့် ဇော်ကြီးလိုပင် ဦးလူချစ်အား မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ကြည့်ကာ-

“အင်း ကျွန်တော့်ကိုလဲ အစိတ်ပဲပေးပါတော့ဗျာ...”

ပွဲသိမ်းသွားသည်။ ဦးလူချစ် ဘာမှ ထပ်ပြောစရာမလိုတော့

လေဟာပြင်ဈေးဘေးမှ အာတိဘီဈေး၌ နံနက်စာအပြီး ဆိုင်ရှေ့ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဇော်ကြီးသည် အပြင်မှ ရောက်လာသော သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့်အတူ လေဟာပြင်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည်သောက်သွားသည်။ ဦးလူချစ်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်သို့ အဟောင်းထည်ကောက်ရန် ခရီးထွက်သွားသည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်ရှိပြီ။ နေပူရိန်ပြင်းသော နေ့လယ်နေ့ခင်းချိန်ရှိ လေဟာပြင်ဈေးရပ်ကွက်ထဲတွင် လူသိပ်မရှိ။ မျိုးဝေထွန်းသည် ရောင်းသူငယ်သူတို့ကို စောင့်ရင်း အိပ်ငိုက်လာသည်။

သို့သော် သူအိပ်၍ မဖြစ်သေး။ ဤသို့ လူပါးချိန်၌ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ဝယ်သူရော ရောင်းသူပါ ထောင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ချင်စိတ်ပြေရန် ဆိုင်နောက်တွင်ချိတ်ထားသော သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုယူ၍ ဖတ်နေလိုက်သည်။ သို့သော် ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်ရင်းမှပင် မျက်လုံးတို့မှစင်းလာပြန်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အလွန်အမင်း အိပ်ချင်လာသည်။ မှေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီမှာဗျာ... ဒီမှာ”

ခေါ်သံလိုလိုကြားရသဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ဖျတ်ခနဲ နိုးလာသည်။ လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို သူ့ဘေးတွင် ရပ်လျက်တွေ့ရသည်။

“ရောင်းချင်လို့ပါ”

ထိုလူရွယ်ကပြောလျှင် မျိုးဝေထွန်းသည် အိပ်ချင်စိတ်တို့ ပျောက်သွားသည့်ပြင် မျက်လုံးတွေ့ပါ ကျယ်သွားသည်။

“ဘာရောင်းမှာလဲ”

“ဘောင်းဘီပါ...”

“ဒါဖြင့်... လာ”

ပြောပြောဆိုဆို မျိုးဝေထွန်းက လူရွယ်ကို ဆိုင်နောက်ဖက်ကွပ်ပျစ်ရံရာသို့ ခေါ်သည်။ လူရွယ်သည် မျိုးဝေထွန်းနှင့်အတူ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် လက်ဆွဲအိတ်မှ စစ်ကိုဆွဲယူကာ အထဲမှ

ဘောင်းဘီကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီမှာ အတော်အတန်လတ်သော ကျင်းဘောင်းဘီတစ်ထည် ဖြစ်သည်။ သေသေချာချာကြည့်မှ အမေရိကန်လုပ် လီးဗိုက်စ် (LEVI'S) ဘောင်းဘီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

မျိုးဝေထွန်းက မေးလျှင်-

“တစ်ရာပဲ ပေးပါ”

မျိုးဝေထွန်းသည် အံ့သြစိတ်ဖြင့် ခေါင်းမောကြည့်သည်။ ပြည်တွင်းချုပ် ဘောင်းဘီများကိုပင် တစ်ရာကျော်၊ နှစ်ရာကျော်ခေါ်ရောင်းနေသော အချိန်၌ ဤသို့သော အမေရိကန်ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို တစ်ရာသာတောင်းသောကြောင့် အံ့သြသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အံ့သြစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ကာ မျိုးဝေထွန်းသည် လူရွယ်ကို ခေတ္တမျှ အကဲခတ်သည်။

“မရဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“အင်း ငါးဆယ်ယူဗျာ ဘောင်းဘီက တော်တော်လဲ ရွဲနေပြီ”

အသစ်နီးပါးရှိသော ဘောင်းဘီကို မျိုးဝေထွန်းက ဤသို့မဟုတ်မှန်း မျက်စိစုံမှိတ်၍ ပြောသည်။ သို့သော် လူရွယ်သည် သူ့ဘောင်းဘီနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ စောဒကမတက်ဘဲ- “ကဲဗျာ ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တော့ ပေးဦး” ဟု ပြောသည်။ ဦးလူချစ်တို့ ဝယ်နည်းအတိုင်းဆိုလျှင် ဈေးမပေးဘဲ တင်းခံနေမည်။ နောက်ဆုံး ရောင်းသူသည် ဆစ်သည့်ဈေးနှင့်ပင် ရောင်းသွားရမည်ကို မျိုးဝေထွန်း သိပါသည်။ သို့သော် ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်မက တန်သော ဘောင်းဘီကို မျိုးဝေထွန်းသည် ဤသို့ မတရားဈေးနှိမ်၍ မဝယ်ချင်ပေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ခဏနေဦး၊ ခင်ဗျားဘောင်းဘီ အနားအဆာကြည့်ဦးပယ်”

“ဟာ ဘာအနားအဆာမှမရှိပါဘူး၊ ကြည့်ပါ အသစ်နီးပါးပါ”

မျိုးဝေထွန်းသည် ဘောင်းဘီကို အနားအစာကြည့်ရင်း လူရွယ်ကို

တပါးတည်းထပ်၍ အကဲခတ်သည်။ ငွေလိုလို၊ ပစ္စည်းကို ရောင်းတာလား။ သို့မဟုတ် ခိုးလာသောပစ္စည်းကို လာရောင်းတာလားဆိုတာ လူကခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လူ့ဥပဒေပုဒ်မနဲ့သဏ္ဌာန်မှာ သာမန်သာဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာအမှုအရာ ဟန်ပန်တို့ကို မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းက ဘောင်းဘီအိုးငွေ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လူ့ဥပဒေပုဒ်မနဲ့သဏ္ဌာန်မှာ သာမန်သာဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်၌ ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာအမှုအရာ ဟန်ပန်တို့ကို မတွေ့ရပေ။

သူသည် ဘောင်းဘီကို ဖြန့်ကာ တစ်ခါပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ရှေ့ ဘောင်းဘီတန်းပေါ်သို့တင်လျှင် ပြန်ပြန်ပြုပြင်ရန် နှစ်ချက် သုံးချက် ခါလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဘောင်းဘီ၏နောက်အိတ်ထဲမှ စာရွက် ခေါက်တစ်ခု ထွက်ကျလာသည်။ သာမန်ပင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ကျသွား သောစာရွက်ခေါက် ကို ထားခဲ့ကာ မျိုးဝေထွန်းသည် ဘောင်းဘီကို ဆိုင်ရှေ့မှ ဘောင်းဘီတန်း ပေါ်တွင် သွားတင်ထားသည်။ ထို့နောက် ခွေးခြေပေါ်သို့ ထိုင်မလိုလှသည်။

သို့သော် စာရွက်ခေါက်ဆီသို့ သူ့စိတ်က ရောက်သွားသည်။ ဘာစာပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်ဖြစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ခွေးခြေပေါ်သို့ မထိုင်သေးဘဲ ဆိုင်နောက်သို့လျှောက်လာသည်။ ပြီးနောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ စာရွက်ခေါက်ကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ ရပ်လျက်ကပင် စာရွက်ခေါက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။ ဖြန့်လိုက်မှ စာရွက်မှာ နှစ်ရွက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ စာရွက်တစ်ရွက်တွင် စာတွေရေးထားသော်လည်း ကျန်တစ်ရွက်မှာ ဖြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာစာမှ ရေးမထား။ မျိုးဝေထွန်းသည် စာရေးထားသော စာရွက်ကို ဖြန့်ဖတ်ရင်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုကို

ချစ်စနိုး အရမ်းလိုအပ်နေပြီကွာ ကိုကို ဒီစာကို ရရချင်း ချစ်စနိုးဆီ

အမြန်အရောက်လာပါ။ ချစ်စနိုးအရမ်း အရမ်းကြီးကို လိုအပ်နေလို့ပါ။ ဖေဖေ လဲ ဆေးရုံက လက်လျှော့ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ အိမ်က အိပ်ရာထဲမှာလဲနေပါပြီ။ သေခါနီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက ကိုကိုလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းအကြောင်းကို ချစ်စနိုးကို ဖွင့်ပြောပါတယ်။ ကိုကိုလိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ချစ်စနိုးလက်ထဲမှာ အသင့်ရှိနေပါပြီ။ ကိုကိုသာ အမြန်ရောက်အောင်လာပါ ကိုကိုလည်း ဖြစ်မယ်။ ကိုကို မလာရင် ချစ်စနိုးတစ်ခုခုလုပ်မိလိမ့်မယ်။ ချစ်စနိုး လူသတ်ချင်တယ်။ လူတွေကို စက္ကူတစ်ရွက်လို ဆုပ်ပြဲပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံး ကိုကိုမလာရင် ချစ်စနိုးသေသွားလိမ့်မယ် ကိုကို အမြန်လာပါ။

ကိုကိုလာရင် ကိုကိုလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကိုရစေရမယ်။ ဒါပဲ။

ချစ်စနိုး

ပထမ၌ စာပါအကြောင်းအရာနှင့် အဓိပ္ပာယ်တို့ကို မျိုးဝေထွန်း သည် မျက်မှောက်ကြုတ်၍ တွေးတောစဉ်းစားနေသေးသည်။ နောက်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ချစ်သူ ဖြစ်နိုင်သော လူတစ်ယောက်ထံသို့ စာရေးသောစာသားဖြစ်သည်။ သူတို့ချင်းသိသော အကြောင်းအရာ သူတို့ ချင်းနားလည်သော စကားလုံးအသုံးအနှုန်းတို့ဖြင့် ရေးထားသောစာ ဖြစ် သည်။ ဘာမှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ကာ စဉ်းစားတွေးတောနေစရာမလိုဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သို့သော် မျိုးဝေထွန်းသည် စာရွက်နှစ်ရွက်စလုံးကို ခေါက်ကာ သာမန်က ရှုံ့ကာပင် အကျိုးအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ရှေ့ ခွေးခြေပေါ်သို့ လာထိုင်သည်။ "တချို့ဘောင်းဘီ အိတ်တွေထဲ မှာဆိုရင် မိန်းမလက်ရေးနဲ့ လင်ငယ်ဆီရေးတဲ့စာတွေ၊ အကြွေးစာရင်းတွေ၊ အပေါင်လက်မှတ်တွေတောင် တွေ့ရတယ်။ အဲ...အပေါင်လက်မှတ်ဆိုလို ဝိုင်ပြီဆိုပြီး အပေါင်ဆိုင်ကို သွားရွေးမယ် စိတ်မကူးနဲ့၊ လတွေကျော်နေတဲ့ အပေါင်ဆိုးထားတဲ့ လက်မှတ်တွေဖြစ်နေတယ်...ဟား...ဟား"

မျိုးဝေထွန်းဆိုင်ရောက်စက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ၌ ပါလာတတ် သော စာရွက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးလူချစ်ပြောပြသောစကားများကို

ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စာကိစ္စကို စာခဏအတွင်းပင် မေ့သွားသည်။ ရှေးထဲမှ စစ်ကြီးလက်ဖက်ရည်သောက်ရာမှ ပြန်လာသည်။ ညနေသုံးနာရီထိုးလျှင် နေကျသွားပြီ။ သို့သော် ကျနေသည် ပိုမိုပျင်းအိုက်စပ်၍လာသည်။

နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ဆိုင်ရှေ့သို့ အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် လူငယ်ဝတ်စုံရှုပ်လက်ပြတ် အင်္ကျီဝတ်ထားသည်။ ခါးမှာတော့ လှံချည်နှင့်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဆိုင်တန်းပေါ်မှ ဘောင်းဘီများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်သည်။ ဘောင်းဘီများထဲမှ ဟိုတစ်နေ့က ဝယ်လိုက်သော လီးခိုက်ဘောင်းဘီကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ "ဒီဘောင်းဘီပြပါ" ဟု ပြောသည်။

စော်ကြီးက ထိုင်ရာမှထမည်လုပ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက လက်ကာပြကာ ထိုင်ရာမှထမည် လူကြီးပြသော ဘောင်းဘီကို ဆွဲယူ၍ပြသည်။ လူကြီး သည် ဘောင်းဘီခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ မြှောက်ကြည့်သည်။

"ခါးဘယ်လောက်လဲ"
"သုံးဆယ်ပါ ခင်ဗျာ"
"အင်း...အင်း"

လူကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ဘောင်းဘီကို စေ့စပ်သေချာစွာကြည့်ရင်းမှ

"တယ်လောက်လဲကွယ့်"
"သုံးရာပါ ခင်ဗျာ"

"အို များလိုက်တာ၊ ယူအက်စ်အေလီးခိုက်ဆိုးပြီး၊ ရှေးသိပ်ခေါ်တာကို။ အင်း၊ သေသေချာချာကြည့်ရဦးမယ်၊ လီခိုက်ဆိုးတိုင်း၊ ယူအက်စ်အေကချည်း၊ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ တခြားနိုင်ငံတွေက လာတာလဲရှိတယ်"

လူကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ်ဘောင်းဘီကို ကြည့်ပြန်သည်။ အတန်ကြာကြည့်ပြီး စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်-

"က-တူးဖစ်ဖတ်ပဲထားလိုက်၊ ဟုတ်လား" ဟု နှစ်ရာငါးဆယ်လို့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောလိုက်သည်။ မှုတ်စွာဆစ်သော ဈေးနှုန်းပို့ မျိုးဝေထွန်းသည် ထူးထူးထွေထွေ မပြောတော့ဘဲ "ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်အန်ကယ်" ဟု ဆိုကာ လူကြီးလက်ထဲမှ ဘောင်းဘီကိုယူ၍ ခေါက်သည်။

"ငါ့သားက ယူအက်စ်အေဘောင်းဘီမှ ဝတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ကွာမနေ့က ကတည်းက မင်းဆိုင်ပေါ်မှာ ဒီဘောင်းဘီကိုတွေ့တာ ဒါပေမယ့် ငွေအဆင်သင့်မပါတာနဲ့ ဒီနေ့မှ လာဝယ်ရတာ"

လူကြီးသည် ဘောင်းဘီဘီးငွေပေးရင်း မျိုးဝေထွန်းကို ပြောပြနေသည်။ စက္ကူဖိတ်နှင့်ထည့်ထားသော ဘောင်းဘီကို လူကြီးလက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ လူကြီးကများ၍ ရှားပါးသော ဘောင်းဘီမျိုးဖြစ်၍ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောင်းထွက်သွားသည်ဟု မျိုးဝေထွန်းသိလိုက်သည်။ ဘာမှ နောက်ဆံငင်ရာ အရှုပ်အရှင်ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိဟုလည်း ထင်နေမိသည်။

သို့သော် ထိုဘောင်းဘီကိုရောင်းပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် မျိုးဝေထွန်းတို့ဆိုင်ရှေ့သို့ မရမ်းကုန်းရဲစခန်းမှရဲများ ရောက်လာသည်။ ရဲတို့နှင့်အတူ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာ

သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်က မျိုးဝေထွန်းထံ ဘောင်းဘီလာရောင်းသောလူရွယ်ကိုမူ လက်ထိပ်ခတ်လျက် တွေ့ရသည်။ ထိုလူရွယ်က မျိုးဝေထွန်းကို လက်ညှိုးထိုးလျက် “သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော်ရောင်းခဲ့တာပါ”ဟု ပြောသည်။

“သူပြောတာဟုတ်သလား”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက မျိုးဝေထွန်းကိုမေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီဘောင်းဘီထုတ်ပေးပါ ခိုးလာတဲ့ ဘောင်းဘီဖြစ်နေလို့”

ဘောင်းဘီပိုင်ရှင်ဖြစ်ဟန်တူသော လူရွယ်သည် ရဲနှင့် မျိုးဝေထွန်းတို့ စကားပြောနေစဉ်ပင် ဘောင်းဘီတန်းဆီသို့ မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ကြည့် နေသည်။ ဘောင်းဘီတန်းတစ်လျှောက် အစမှ အဆုံး အဆုံးမှ အစသို့တိုင် စိုးရိမ်တကြီး အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းက-

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် အဲဒီဘောင်းဘီကို မနေ့ကပဲ ကျွန်တော်တို့ ရောင်းလိုက်ပါပြီ”

“ဘာ...”

လူရွယ်သည် မျိုးဝေထွန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ရင်း အော်မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ မျိုးဝေထွန်းကိုသာစူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးက ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မျိုးဝေထွန်းကို ရဲစခန်းသို့ခေါ်သည်။ ဘောင်းဘီပိုင်ရှင် လူရွယ်သည် ရဲကားပေါ်မှာရော၊ စခန်းရောက်သည့် အချိန်၌ပါ ဘာစကားမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ “သူက ဘောင်းဘီပိုင်ရှင် ကိုစော်မြင့်ပါ။ သူကတော့ ဘောင်းဘီ ဝယ်မိတဲ့ ဘောင်းဘီဆိုင်ရှင်ပါ။ အဲဒီဘောင်းဘီကို မနေ့ကဘဲ ရောင်းလိုက် ပြီလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါ ဆရာ”ဟု စခန်းသို့ရောက်လျှင် ရဲကြပ်ကြီးက စခန်းမှူးသို့ အစီရင်ခံသည်။

စခန်းမှူးသည် နှစ်ယောက်စလုံးကို ခေတ္တအကဲခတ်သည်။

“သူခိုးကိုတော့ ခိုးမှုနဲ့အပြစ်ပေးရမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ အဆင်ပြေအောင် ညှိကြပါလို့ ပြောချင်တယ်။ မျှတတဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ဖြတ်ပြီး ဘောင်းဘီခိုးကို အလျှော်ပြန်လိုချင်တယ်ဆိုရင်လဲ လေဟာပြင်က လူက အလျော်ပေးလိုက်ပါ။ ကြီးတဲ့ အမှုငယ်၊ ငယ်တဲ့ အမှု ပြီးပျောက်သွားအောင် လုပ်တဲ့သဘောပါ”

စခန်းမှူး၏ ဖြန့်ဖြေစကားကြောင့် အားလုံးသည် စော်မြင့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်ဘာမှ အလျော်မလိုချင်ပါဘူးခင်ဗျား ရောင်းလိုက်တယ်ဆိုလဲ ပြီးတာပါပဲ”

စော်မြင့်က ထိုသို့ ပြောလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် ပြဿနာမှ ဆက်၍ ဖြေရှင်းမနေရတော့ဘဲ မျိုးဝေထွန်းသည် ရဲစခန်းမှ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်သို့ရောက်လျှင် အမှုကိစ္စပြေလည်သွားသည့် အကျိုးအကြောင်းကို စော်ကြီးအား ရှင်းပြရသည်။ သို့သော် မျိုးဝေထွန်းသည် ယခုလို ဘောင်းဘီကိစ္စဖြစ်လာမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စာရွက်နှစ်ရွက်ကို သွား၍ သတိရသည်။ ထိုစာရွက်နှစ်ရွက်သည် သူ့အဝတ်အစားထည့်သည့် အိတ်ထဲ၌ ခေါက်လျက်သား ရှိနေသေးကြောင်းလည်း အမှတ်ရသည်။

သို့သော် သူခိုးသည် မည်သည့်အိမ်၊ မည်သည့်နေရာမှ ခိုးခဲ့ကြောင်းပင် မျိုးဝေထွန်းသည် ယဏသေချာစွာ မသိခဲ့ချေ။ သူခိုးခိုးလာသော ဘောင်းဘီဖြစ်သဖြင့် ထိုဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ စာသည် သူခိုးနှင့်ပတ်သက်သော စာမဟုတ်။ သူခိုးစာမဟုတ်သည်ကိုတော့ သေချာစွာသိရသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ဘောင်းဘီပိုင်ရှင်စော်မြင့်၏ စာလား။ သို့သော် စော်မြင့်သည် ရဲစခန်းတွင် ထိုစာနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှမပြောသဖြင့် သူ့စာဟုတ်သည်တိုင် အရေးကြီးသော စာမဟုတ်ဟု မျိုးဝေထွန်း နားလည်မိသည်။

သည်ဆိုင်သို့ ရောက်လာပြီး သုံးလအတွင်း မျိုးဝေထွန်းသည် သည်တစ်ကြိမ်သာ အဝယ်မှားမိခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အတွက် အလုပ်ရှုပ်ရသည်။ စိတ်ညစ်ရသည်။ အချိန်ကုန်ရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဤသို့

မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်၍ သတိထားဝယ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤသို့
ဖြင့် ဘောင်းဘီကိစ္စသည် ပြီးပျောက်သွားပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည်
စိတ်အေးလက်အေးပင် ရှိနေခဲ့သည်။

နေ့လယ်နှစ်နာရီတိုးသောအခါ မျိုးဝေထွန်းသည် လေဟာပြင်ဈေး
ထဲမှ စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာသည်။ သောက်နေကျ စိန်သောင်း
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မှာနေကျ ချိုပေါ့လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက် မှာသည်။ လက်ဖက်ရည်မသောက်မီ သတင်းစာကြည့်မည်ဟု
စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် အသက်လေးခန့်ရှိ မွန်ရည်သား
နားသော လူတစ်ယောက်သည် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်လျက် ဆိုင်
တွင်းသို့ဝင်လာကာ မျိုးဝေထွန်းထိုင်သောစားပွဲမှ ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်သည်။

မျိုးဝေထွန်းက ထိုသူကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
ထိုသူသည် စူးစိုက်သောမျက်လုံးအုံ့ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ခေတ္တကြည့်သည်။
“ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်တဲ့ပစ္စည်း၊ ပြီးတော့ အသုံး
ဝင်တန်ဖိုးရှိအောင်လဲ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်တဲ့ပစ္စည်း၊ အစ်ကို့ကို ပြန်ပေးပါ
ညီလေး”

ထိုသူက မျိုးဝေထွန်းကို ရေစေ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မျိုးဝေ
ထွန်းသည် သူ့စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသဖြင့်

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟုသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“စာရွက်နှစ်ရွက်လေကွာ၊ တိတိကျကျပြောရရင် ငါ့ရဲ့ဘောင်းဘီ
နောက်အိတ်ထဲက စာရွက်နှစ်ရွက်ပါ။ အဲဒီစာရွက်နှစ်ရွက်ကို အစ်ကို ပြန်လို
ချင်တယ်”

ဗူး၊ မျိုးဝေထွန်း သဘောပေါက်သွားသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်
ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီစာရွက်တွေကို ကျွန်တော် အစ်ကို့ဘောင်းဘီ
နောက်အိတ်ထဲက ရထားပါတယ်။ အစ်ကိုလိုချင်ရင် အဲဒီစာရွက်တွေက
အိမ်မှာကျန်ခဲ့လို့ နက်ဖြန်မှ ယူလာပါမယ်”ဟု ပြောလိုက်ရမလား။ မျိုးဝေ
ထွန်း ထိုသို့ စဉ်းစားနေသည်။

“ဒါပေမယ့် တန်ဖိုးမရှိတဲ့စာရွက်တွေကို ပြန်ပေးရမယ့် မင်း
အတွက် အကျိုးမယုတ်စေရပါဘူး။ အကျိုးရှိစေရပါမယ်”

“ဗျာ...”

မျိုးဝေထွန်း အံ့သြသံထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ ထိုသူသည်
မျိုးဝေထွန်းကို ယုံယုံပြုံးကြည့်သည်။

“အဲဒီစာရွက်နှစ်ရွက် မင်းငါ့ကို ပြန်ပေးရင် မင်းကိုငါ ငွေငါး
ထောင်ပေးမယ်”

မျိုးဝေထွန်း အလွန်အမင်းအံ့သြသွားသည်။ မူလက အလွယ်
တကူခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပေးလိုက်မည့်စာရွက်တို့အပေါ် အတွေးစုံတို့
ရောက်လာသည်။ စာရွက်နှစ်ရွက်အတွက် ဤမျှများပြားသော ငွေကြေးတို့
ကို ပေးရအောင် ဘာစာရွက်တွေနဲ့လဲဟုသော မေးခွန်းက မျိုးဝေထွန်း
ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အတွေးတို့ကြောင့် ခေတ္တ
တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“အကျိုးပြုတဲ့ငွေကြေးက မင်းအတွက်နည်းလို့လား။ ဒီလိုဆိုရင်
အစ်ကို မင်းကို တစ်သောင်းပေးမယ်ကွာ ဘယ်နှမလဲ”

ထိုသို့ အလောတကြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင်

စာရွက်နှစ်ရွက်သည် ထိုသူအတွက် အရေးကြီး လိုအပ်နေသည်။ ငွေကြေး မည်မျှပင် ပေးရစေ ပေး၍ယူမည်ဟူသော သဘောကို မျှိုးဝေထွန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မျှိုးဝေထွန်းက တွေးသည်။ သူ့အတွေးမှာ ဤစာရွက်တွေအတွက် ငွေကြေးမြောက်မြားစွာရအောင် နောက်ဆုံး အခြေအနေအထိ လက်ဝယ်မရှိပါဟု ငြင်းဆိုလိုက်မည့် အတွေးမဟုတ်၊ ရသမျှ ငွေညှစ်နေမည်ဟူသော သဘောမဟုတ်။

ထိုမျှ အရေးကြီးလိုအပ်နေသော စာရွက်နှစ်ရွက်အပေါ် မျှိုးဝေထွန်းသည် ယခုမှ အထူးစိတ်ဝင်စားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လို ဘယ်အကြောင်းလဲဟု သိချင်စိတ်ဖြစ်လာကာ အတွေးစုံ တွေးနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ညီလေး၊ စကားလဲမပြောပါလား။ အစ်ကိုပြောတာ မင်းသဘောမတူစရာ အကြောင်း ဘာရှိလို့လဲ၊ ဘာလဲ မင်းကိုပေးတဲ့ငွေ နည်းနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...”

“ဒါဖြစ်လဲ စာရွက်တွေကိုပေးကွာ ခု ငါ မင်းရှေ့ကို ငွေတစ်သောင်း ချပေးလိုက်မယ်၊ ဟင်း...ဟင်း၊ မင်းနဲ့ စကားပြောရတာလဲ စွန့်စားခန်း တစ်ခုကို ဝင်နေရသလိုပါပဲလား...ဟင်း...ဟင်း”

သူက မပွင့်တစ်ပွင့် ရယ်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ စွန့်စားခန်းဆိုသော ကားလုံးတစ်လုံးသည် မျှိုးဝေထွန်း၏ နားစည်ထဲသို့ တိုးဝင်ရောက်လာသည်။ စာရွက်နှစ်ရွက်သည် အရေးကြီးသည်ပြင် တန်ဖိုးလည်းကြီးသည်။ ထို့ပြင် စွန့်စားခန်းနှင့်နွယ်သော ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုများ၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုများ၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ ကိစ္စများနှင့် ပါ ဆက်နွယ်နေလိမ့်မည်ဟု တဆက်တည်း တွေးလိုက်မိသည်။

“အဲဒီတော့...”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို ပြောသလိုဆိုရင် သူခိုးလာရောင်းတဲ့ ဘောင်ဘီအိတ်ထဲမှာ စာရွက်နှစ်ရွက် ပါလာတယ်လို့ ဆိုချင်တာမဟုတ်လား၊ အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိဘူး၊ မှန်တာပြောရရင် ဘောင်ဘီ

အိတ်ကို ကျွန်တော်မကြည့်မိဘူး။ ဂရုတစိုက်ကြည့်တဲ့ အကျင့်လဲ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ဒီစာရွက်တွေပါ မပါ ကျွန်တော် မသိဘူး အစ်ကို”

ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြောင်းအလဲအချို့ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်ကို အဆောတလျှင် ထိန်းချုပ်လိုက်သည့် မျက်နှာဟန်ပန်မျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသူသည် ဒေါသကို ချုပ်တီးရင်းက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်သည်။ စိတ်ထဲတွင် မခံချီ မခံသာလည်း ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“မင်း တစ်ခုစဉ်းစားပါ၊ ဒီစာရွက်နှစ်ရွက်ဟာ မင်းအတွက်ဘာမှ အသုံးဝင်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တုံ့သိနေတယ်၊ ပြီးတော့ အသုံးဝင်တန်ဖိုးရှိလာအောင်လဲ မင်းဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ တုံ့သေသေချာချာ သဘောပေါက်တာတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ ပစ္စည်းအတွက် ငွေတစ်သောင်းရမှာကို မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ ကျေနပ်ဖို့ ကောင်းပါပြီကွာ”

မျှိုးဝေထွန်း၏ စိတ်ထဲသို့ စေ့ဆော်မှုတစ်ခုက အတင်းတိုးဝင်လာသည်။ ဆင်ကန်းတောတိုး၊ အရူးစိတ်ဟုပင် ဆိုချင်သလို၊ အကယ်၍ ဤမျှ အရေးကြီးသော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို သူကပြန်မပေးဘဲ နေလိုက်လျှင် မည်သို့ ဖြစ်သွားမည်နည်း၊ အလွန်အမင်း သိချင်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဆန့်ကျင်မှုအချို့၊ တိုက်ခိုက်မှုအချို့နှင့် ကြုံတွေ့ရမလား၊ ထိုအရာတို့သည်ပင် စွန့်စားခန်းဖြစ်ပေါ်ရာ အကြောင်းတို့ဖြစ်သည်။ မျှိုးဝေထွန်းသည် ထိုစွန့်စားမှုလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ အတင်းပြေးတက်လိုက်ချင်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ဗီဇစိတ်သည် တလွန်လွန် တိုးတက်လာသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ ပြောလေကွာ၊ စာရွက်တွေကို မင်းအိမ်လိုက်ယူရမလား၊ ငါ့မှာ ကားပါတယ်”

“ဟာ အစ်ကို ကျွန်တော်ပြောတာကို မယုံသေးဘဲကို၊ ကျွန်တော်”

“ကဲ ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရော၊ မင်းသဘောပဲ ဒါပေမယ့် မင်းကို စကား တစ်ခွန်းတော့ ပြောခဲ့မယ်၊ အဲဒီစာရွက်ကိစ္စစဉ်းစားဖို့ မင်းကို သုံးရက် အချိန်ပေးမယ်၊ အဲဒီသုံးရက်အတွင်း မင်းဆုံးဖြတ်ပါ။ တို့ လိုက်လျောနိုင်တာ က မင်းငွေထပ်တိုးလိုချင်သေးရင် တို့အထိုက်အလျောက် တိုးပေးနိုင်တယ် ဆိုတာပဲ၊ အဲ သုံးရက်ကလွန်သွားရင်တော့”

မျိုးဝေထွန်း၏ စကားပြန်ကိုမစောင့်ဘဲ ထိုသူသည် စားပွဲပေါ်မှ လျှောက်ဆွဲအိတ်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ရာမှ အလျင်အမြန်ထသွားသည်။ မျိုးဝေထွန်း ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်၏ မျက်နှာပြင်သည် အေးစက်တင်းမာနေပြီ။ သူ ခု လတ်တလော ဆုံးဖြတ်လိုက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်သည်လည်း အေးစက် ခဲ့ တင်းမာနေသလား။

ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဘာကြောင့် ဘာကြောင်းရယ်ဟု တိတိကျကျ မပြောနိုင်သော်လည်း မျိုးဝေထွန်း၏ စိတ်ထဲက ဤအဖြစ်အပျက်အတွက် စွန့်စားခန်းနှင့် ကြုံရမည်ဆိုလျှင်လည်း ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှုမရှိဘဲနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသို့ တွေ့ကြုံရသော စွန့်စားခန်းများမှ ရင်တထိတ် ထိတ်ခံစားချက်များကို အသည်းနှလုံးက တောင့်တနေသည်။ သည်အ တွက် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ ကြောက်ရွံ့ခံစားရတာမရှိ။ ပကတိ တင်းမာလျက် ရှိသည်။ ခံစားချက်တို့ကို တောင့်တနေသော အသည်းနှလုံးအနံ့သည်လည်း အေးစက် ငြိမ်သက်စွာရှိသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ညအချိန်အိပ်ပြန်ရောက်လျှင် သူ့အဝတ်အစား အိတ်ကြီးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ သေချာစွာထားသော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို အိတ်ထဲ၌ ခေါက်လျက်ထားတွေ့သည်။ သူ စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။ သူ သည် အိတ်ခပ်ကို ပြန်ဆွဲပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဦးတက်ထွန်းသည် ကမာရွတ်သိမ်မြိုင်ဘူတာ လက်မှတ်ရောင်းရုံ ဘေးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည်မှာ နာရီဝက်ကျော်သွားပြီ။ စိုးမြိုင်ကို သိမိမြိုင်ဘူတာသို့ နေ့လယ်တစ်နာရီထိုး တိတိတွင် ချိန်းထား သည်။ ယခု နှစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်ရှိသွားပြီ သည်ကောင်က ဟိုတုန်းက အကျင့်အတိုင်း အချိန်ကိုမလေးစား။ သို့သော် ယခုကိစ္စသည် အလွန် အရေးကြီးသော နှစ်ဦးအကျိုးတူကိစ္စမို့ စိုးမြိုင်သည် လာမှာတော့ သေ ချာသည်။

သို့သော် ဦးတက်ထွန်းက စိတ်စောနေသည်။ ယခုပင် စိုးမြိုင် ရောက်လာကာ ကိုဘနှစ်အိမ်သို့ အခံရောက်သွားလိုက်ချင်ပြီ။ ဦးတက်ထွန်း သည် စီးကရက်ပူးထဲမှ သုံးလိပ်မြှောက်စီးကရက်ကို ထုတ်သောက်နေ သည်။ ထိုစဉ် လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသည် ဦးတက်ထွန်းက ဖေဖေဝီ မျက်လုံး များဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်-

“အစ်ကိုကြီး နေကောင်းတယ်နော်”ဟု စိုးမြိုင်က လှမ်းနှုတ် ဆက်လိုက်သည်။

“ဪ... အေး၊ မင်းရောက်လာပြီ တို့၊ အချိန်ခွဲနေလို့ မဖြစ် ဘူး၊ လာသွားကြမယ်”

ဦးတက်ထွန်းက စိုးမြိုင်ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်မည်လုပ်စဉ်ပင် လက်ဖက် ရည်ဖိုးရှင်းကာ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ စိုးမြိုင်သည် ဦးတက်ထွန်းနောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူတို့သည် ဘူတာရုံနောက်မှ သိမိမြိုင်ရပ်ကွက်ထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

“ဦးဘနှစ် အဲဒီအိမ်မှာရှိနေတာ သေချာရဲ့လား အစ်ကိုကြီး”
လမ်းလျှောက်ရင်း စိုးမြိုင်ကမေးသည်။

“သေချာပါတယ်၊ သူ့လိပ်စာကို ငါ ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက်စုံစမ်း ထားရတာဆိုတော့ သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နေဦး၊ ငါ မင်းကို ပြောရောရှိတာတွေကို တို့ သူ့အိမ်မရောက်ခင် ပြောသွားကြရအောင်။

ပြီးတော့ မင်းနဲ့ငါလဲ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သံသယရှင်းသွားရအောင်ပေါ့။

“ပြောပါ အစ်ကိုကြီး”

“ကိုတနစ် နေတဲ့နေရာကိုသိပြီး မင်းကို ငါက ဘာပြုလို့ အသိပေးအကြောင်းကြားရသလဲ သိလား”

ပြောရင်း ဦးတက်ထွန်းက စိုးမြိုင်မျက်နှာကို လှမ်း၍ အကဲခတ်သည်။

“ဒါကတော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းစုံလို့ပေါ့”

“ဟာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဒီလိုလို လွယ်လွယ်ပေါ့ပေါ့ မပြောနဲ့၊ တကယ်ဆို ကိုဘနစ်ဆီကလိုတာရပြီး ငါတစ်ယောက်တည်း ဆက်လုပ်ရှားနိုင်တယ်၊ ရလာတဲ့အကျိုးအမြတ်တွေကိုလဲ တစ်ယောက်တည်း ခံစားမယ်လို့ လုပ်ကွာ... ဒီလို စိတ်ကူးရှိတာပေါ့၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းသိတဲ့အတိုင်း ကိုဘနစ်ဟာ ဟိုတုန်းကတည်းက ငါနဲ့သိပ်မကြည်လှဘူး၊ နေရာတကာ ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး ကိစ္စတိုင်းမှာ မဦးပကွဲဖြစ်တတ်ကြတယ်”

လမ်းချိုးတစ်ခုကို ချိုးကျွေ့လိုက်သည်။ ဦးတက်ထွန်းသည် လမ်းထိပ်မှ လမ်းနားမည်ဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ငါကပြောရင် အလွယ်တကူ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း မသိဘူး။ မလုပ်ဘူးလို့ ငြင်းနေမှာဘဲဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းနဲ့ကျတော့ အဆင်ပြေတယ်၊ သူကိုယ်ဘိုင်ကလဲ မင်းအပေါ်မှာ ခင်မင်သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက မင်းကို သူ့သမီးနဲ့ တောင်ရည်ရွယ်တဲ့အကြောင်း ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်”

စိုးမြိုင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်ကို ဦးတက်ထွန်းက လှမ်းမြင်ရသည်။

“အဲဒီတော့ ငါတစ်ယောက်ထဲ ပြောမယ့်အစား သူလိုလားတဲ့ မင်းကိုပါ ခေါ်ပြီးနှစ်ယောက်အတူ ပြောမယ်လို့စိတ်ကူးတာ၊ ဒါကြောင့်

သူနေတဲ့လိပ်စာကို ငါကမင်းကို အသိပေးခေါ်လာတာ”

“ခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဝိုင်းပြောလို့ကော သူ ကျွန်တော်တို့သိချင်တာကို ပြောပြပါ့မလား”

စိုးမြိုင်၏အမေးကို ဦးတက်ထွန်းသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ရင်း-

“အဲဒါက ငါကစဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ တကယ်လို့ သူ့ဖွင့်မပြောဘဲ သေတဲ့အထိ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသွားရင် တို့အတွက် အကျိုးမရှိသလို၊ သူ့အတွက်ကော ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအချိန်သူမှာ အသိုင်းအဝိုင်းနည်းနေပြီ၊ သူ့အပေါ်သစ္စာရှိတဲ့ တပည့်တပန်းတွေလဲ အားလုံးမရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနယ်ကို လုံးဝ ခြေမချနိုင်ဘူး”

“သူ ခြေချလဲ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က မျက်လုံးခေါက်ထောက်ကြည့်နေတာပဲ”

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ အဲဒီလိုအခြေအနေမှာ ကိုဘနစ်ဟာ အားမတန် မာန်လျှော့ရတော့မယ်၊ ဒီအတိုင်း ဒီကိစ္စကြီးကိုလက်လျှော့ ထားရမယ့်အတူတူ တို့နှစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောပြီး ရုတ်အကျိုးအမြတ်ကို သုံးယောက်ခွဲဖို့ ပြောလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဟင်...ဟင်း အမှန်က ကိုဘနစ်ရဲ့အဖြစ်က ကာလဝိတ်ဘက် နောက်ပိုးတက်တာပါ”

“ဘယ်လို အခြေအနေဘဲရှိရှိ သူကလုံးဝ ဖွင့်မပြောဘဲနေရင်ကော”

စိုးမြိုင်အမေးကြောင့် ဦးတက်ထွန်းက အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်လုံးကိုတွေ့နေမှပဲ စိုးမြိုင်ရယ်၊ အဲဒီလူရဲ့ပျိုလေးက တို့သိချင်တာ ပြောလာအောင် တို့လုပ်တတ်ပါတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

စိုးမြိုင်ကပါ ရော၍ရယ်သည်။ ထို့နောက် ဦးတက်ထွန်းတွင် ခြေလှမ်းကူးမကျန်တော့။ သို့သော် ပြောရိုးပြောစဉ် အလုပ်လုပ်သည့်အခါ သစ္စာရှိရန်သာ ဦးတက်ထွန်းက စိုးမြိုင်ကို သတိပေးသည်။ လမ်း

ဆုံးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ဦးတက်ထွန်းသည် လမ်းနားမည် ဆိုင်းဘက်က တစ်ခါပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ “ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလမ်းဘဲကွ လာ”ဟု စိုးမြိုင်က ပြောကာ လမ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ဦးတက်ထွန်းနှင့် စိုးမြိုင်သည် လမ်းကျဉ်းလေး၏ ထက်ဝက်သို့ ရောက်လျှင် လမ်း၏ညာဘက်မှ တစ်ထပ်တိုက် တစ်လုံး၏ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကို တိုက်တွင်းမှ အခန်းတစ်ခုထဲသို့ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် က ခေါ်လာသည်။ အိပ်ခန်းထဲ၌ တွေ့ရသော ဦးဘနစ်၏အခြေအနေကို မြင်ရသောအခါ ဦးတက်ထွန်းရော စိုးမြိုင်ပါ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဦးဘနစ်သည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲနေသည်။ ပါးစပ်ဟ၍ အသက်ကြိုးစားရှူနေရကား အမောဖောက်လျက်ရှိသည်။ သူတို့နှင့်စကားမှ ပြောနိုင်ပါဦးမလာ။ ဦးတက်ထွန်းက စိုးမြိုင်စိတ်ဖြင့် တွေးလိုက်သည်။ စိုးမြိုင်ကမူ ဦးဘနစ်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ ကုတင်ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် အသာအယာ ထိုင်လိုက်သည်။

မိန်းမရွယ်က ဦးဘနစ်ဘေးကုတင်နားသို့ လာရပ်ပြီး “အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး”ဟု နေလသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်သည်။ ဦးဘနစ်သည် ဖြေးလေးစွာ မျက်လုံးဖွင့်လာသည်။ ပြီးနောက် ပုဂံလက်အနေအထားမှ တစ်ဖက်သို့

ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်လိုက်စဉ် ဦးဘနစ်သည် သူတို့ကိုမြင်သွားသည်။ သို့သော် ဦးဘနစ်၏မျက်နှာပေါ်၌ အံ့သြသွားဟန် အမှအရာများကို မတွေ့ရ။ ဦးတက်ထွန်းကို ခဏမျှကြည့်ကာ အနည်းငယ်ပြုံးသည်။

“ဒီကိုဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ ငါ့ဆီရောက်လာကြမယ်၊ မင်းတို့ ငါ့ဆီက ဘာတောင်းမယ်ဆိုတာ အဟွတ်...ဟွတ်...ဟွတ်...သိပြီးသားပါ”

ဦးဘနစ်သည် စကားဆက်၍ မပြောနိုင်လောက်အောင် ရောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။ မိန်းမရွယ်သည် ကုတင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်ရင်း ဦးဘနစ်ကို တွဲထူသည်။ အိပ်ရာဘေးရှိ ခုံပေါ်မှရေတစ်ခွက် ယူတိုက်သည်။ ဦးဘနစ်သည် ထိုင်လျက်ကပင် ဦးတက်ထွန်းနှင့် စိုးမြိုင်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

“ကိုဘနစ်လဲ နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ သိပ်စကားပြောနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတဲ့အကြောင်းလဲ သိပြီးဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် အထူးအထွေ မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုဘနစ် ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ နေရာကိုသိရပြီ၊ ပစ္စည်းတွေရရင်သာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် အညီအမျှ ခွဲယူကြရီ”

“အေး...ဒါပေမယ့် အလာကောင်းပေမယ့် မင်းတို့...အဟွတ်ဟွတ်၊ အခါနောင်းသွားပြီ...အဟွတ်...ဟွတ်”

“ဗျာ”
စိုးမြိုင်နှုတ်မှ အာမေဩဝံသံ ထွက်လာသည်။ ဦးတက်ထွန်းကလည်း ပြုံးကျယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဦးဘနစ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကပဲ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့နေရာ၊ ဆွဲထားတဲ့ ဖြေပုံစာရွက်ကို ငါ့သမီးက ပူဆာလွန်းလို့ သူ့ကိုပေးလိုက်တယ်၊ မင်းသိပါတယ် ကိုတက်ထွန်း၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်က မင်းနဲ့တိုးကျော်က တစ်ဖက်၊ ငါနဲ့ ငါ့တပည့်တွေကတစ်ဖက် ရန်ဖြစ်ကြတော့ ငါကပစ္စည်းတွေကို မောင်ပိုင်စီးခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီပစ္စည်းထားတဲ့ အဟွတ်...ဟွတ် နေရာကို အဟွတ်...ဟွတ် ဖြေပုံနဲ့ သေသေချာချာခွဲပြီး နှစ်ပေါင်းပျားစွာ သိမ်းထားခဲ့

တယ်၊ ခုတော့ ဟွတ်...အဟွတ် ငါ့သမီးကို ပေးလိုက်ပြီ"

နှစ်ယောက်သား၊ အံ့အားတသင့် နှုတ်ဆိတ်နေကြပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။ ဦးဘနှစ်က စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်သဖြင့် အခက်ကြုံသွားသည်။ ခဏကြာမှ စိုးမြိုင်က

"အဲဒီပစ္စည်းထားတဲ့နေရာကို ဦးလေးသိသားဘဲ၊ အဲဒီနေရာကို ခုဖြေပုံ ပြန်ဆွဲပြလို မရဘူးလား"

ဦးဘနှစ်က တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းပြသည်။

"ဖြေပုံကို ခြွေးကတည်းက ငါတစ်ခါမှ ပြန်မကြည့်မိဘူး နှစ်ပေါင်းများစွာ မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိမ်းထားတာ၊ အဲဒီတော့ အဟွတ်...ဟွတ် ဒီဖြေပုံရဲ့ အဟွတ်...ဟွတ်... ဒီဖြေပုံရဲ့ အဟွတ်-ဟွတ် အနေအထားကို ငါ ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိမှာလဲ၊ အဟွတ်...ဟွတ်"

"ဒါပေမယ့် ဦးလေးသမီးဆိုတာတော့ ဒီဖြေပုံရှိတယ်ပေါ့"

စိုးမြိုင်က ထပ်မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီးသမီး ချစ်စနိုးမှာရှိတယ်"

သည်စကားကို မိန်းမရွယ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ စိုးမြိုင်ရော ဦးတက်ထွန်းပါ မိန်းမရွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ဖြေပုံကို ခင်ဈေးသမီးဆီက တောင်းယူရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား...ကိုဘနှစ်"

ကိုတက်ထွန်းက အလောတကြီး ဆက်မေးနေလိုက်သည်။

ဦးဘနှစ်က ဘာစကားမှ ပြန်မပြောခင် မိန်းမရွယ်ကပင်-

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်စနိုးဟာ အရင်အပတ်ထဲကပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ တစ်နေ့ကမှ ရက်လည်တယ်"

"ဟာ..."

ဦးတက်ထွန်းသည် အံ့သြတကြီးဖြင့် မိန်းမရွယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"သူက ဆေးစွဲနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှင်၊ ဆေးတုသုံး

ရင်းရှောင်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာ"

ထိုစဉ် ဦးဘနှစ်သည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း-

"အေးလေး ဒါတွေက မင်းတို့သိအောင် ပြောပြတာပါ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါလဲ ကြာရှည်မနေရတော့ဘူး၊ ရက်ပိုင်းလပိုင်း အတွင်းပဲ သေမယ်ဆိုတာ သိနေပါတယ်၊ ဖြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ဘယ်လိုမှ ပစ္စည်းဆောင်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် အသုံးချနိုင်ရင် အသုံးချပါဦးစ ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ငါ့သမီးကို ဖြေပုံပေးလိုက်တာပါ"

"ဒါဖြင့် နေပါဦး၊ ကိုဘနှစ်ထားတဲ့ နေရာက အသေးစိတ်အနေအထားကို ဖြေပုံမရှိလို့ မသိရပေမယ့် ခင်ဈေးကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ထားတဲ့နေရာပို့ ဘယ်နေရာဆိုတာတော့ သိတယ်မဟုတ်လား"

ဦးတက်ထွန်းက မေးလျှင် ဦးဘနှစ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

"အဟွတ်...ဟွတ်... သိပါတယ်၊ သိပေါသချိုင်းထဲမှာပါ"

ထိုစကားကြောင့် ဦးတက်ထွန်းက ဖျတ်ခနဲ စဉ်းစားသည်။ သူတို့တတွေ ပစ္စည်းတွေကိုယူပြီး မိုင်းယောင်းမှအပြန် ဦးဘနှစ်နေမကောင်းဖြစ်သဖြင့် သိပေါဆေးရုံသို့ ခေတ္တတင်ထားခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံတက်နေစဉ် ဦးဘနှစ်သည် ပစ္စည်းထည့်ထားသော သေတ္တာသုံးလုံးကို သူ့ကုတင်အောက်၌ ထားသည်။ လူနာစောင့်ဟုပြောကာ ပန်ကြိုင်အပါအဝင် သူတမည်သုံးယောက်က သေတ္တာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆေးရုံ၌ သုံးရက်ကြာသည်။

သို့သော် ဆေးရုံတက်သော ထိုသုံးရက်အတွင်း ဦးဘနှစ်သည် ထိုသေတ္တာတွေကိုယူရန် မည်သို့အချိန်ရသနည်း၊ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ဦးဘနှစ် ဆေးရုံတက်ချိန် သုံးရက်အကြာတွင် ဆေးရုံမှ ပျောက်ချင်းမလွှဲပျောက်သွားကြောင်းကိုသာ ပြန်၍သတိရသည်။

"အဟွတ်...ဟွတ် သချိုင်းထဲမှာ စိတ်ချလက်ချဝှက်ပြီးမှ ငါ့ကားကြမ်းပြီး ဖန္ဒလေးကိုဆင်းလာခဲ့တာ"

ဦးဘနှစ်ကဆက်ပြောစဉ် စိုးမြိုင်လည်း ဦးဘနှစ်စကားကို ချင့်ချိန်တွေးတောနေသည်။

"အသေးစိတ်မသိပေမယ့် သေတ္တာတွေ ဖြှုပ်ထားတဲ့နေရာက သင်္ချိုင်းရဲ့ ဘယ်နားလောက်မှာရှိတယ်၊ ဘယ်အပင်ရဲ့အနီးနားမှာ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်အပင်အောက်မှာ ဖြှုပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာလောက်တော့ ဦးလေးမှတ်မိ မှာပေါ့"

"အင်း ပြောရရင် သင်္ချိုင်းရဲ့ အဟွတ်...ဟွတ် ပြောက်ဘက်စွန်း စွန်းလို့ ထင်တာပဲ၊ အဲဒီအချိန်က အဟွတ်...ဟွတ် *မနက်စောစော နင်းတွေ ပိန်းပိတ်အောင် ကျနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ အဟွတ်...ဟွတ်"

ထိုသို့ပြောအပြီး ဦးဘနစ်သည် ရောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေပြန် သည်။ မိန်းမရွယ်က ရေတစ်ခွက်ထပ်တိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ ဦးဘနစ်ကို မြန်သိပ်သည်။

"အစ်ကိုကြီး ခဏနားလိုက်ဦး" ဟုဆိုကာ ဦးဘနစ်ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်တစ်ထည် ခြံပေးသည်။ ထို့နောက် စိုးမြိုင်နှင့် ဦးတက်ထွန်းတို့ကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဦးတက်ထွန်း နှင့် စိုးမြိုင်တို့သည် ဦးဘနစ်ထံမှ မျှော်လင့်ချက်တို့မှာ ဤနေရာတွင် ကုန်ဆုံးသွားပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ခန်း ထဲမှထွက်ကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

ခဏအကြာ မိန်းမရွယ်သည် နောက်ဖေးခန်းဘက်မှ ဧည့်ခန်းဆီ သို့လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် လင်ဗန်းတစ်ချပ်ပေါ်မှ ကော်ဖီ နှစ်ခွက်တင်ကာ ကိုင်လာသည်။ "သောက်လိုက်ပါဦးရှင်" ဟုဆိုကာ ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကို စိုးမြိုင်ရှေ့သို့ ချပေးသည်။

"ဒါနဲ့ တူမကြီးက ဦးဘနစ်နဲ့ ဘာတော်လဲကွယ်"

ထိုသို့ ဦးတက်ထွန်းက ကောက်ခါငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ မိန်း မရွယ်သည် ဦးတက်ထွန်းကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်သည်။

"နွယ်၏ သူ့ဇနီးပါ"

စိုးမြိုင်ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ဦးဘနစ်အသက် မှာ ခြောက်ဆယ်မကျော်မှတောင် ခြောက်ဆယ်အတွင်းရှိသည်။ မိန်းမရွယ်

၏အသက်မှာ ရှိလှမှ သုံးဆယ်-သုံးဆယ်ကျော်ကျော်ရှိဦးမည်။ ဤမျှ အသက်ချင်းကွာသဖြင့် အံ့ဩသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

"နွယ်က လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်လောက်က အစ်ကိုကြီးဇနီး နေပ ကောင်းဖြစ်တုန်းက ပြုစုရတဲ့ သူနာပြုတစ်ယောက်ပါ။ ဟင်...ဟင်း အစ်ကိုကြီး ဇနီးဆုံးတော့ ဟင်...ဟင်း နွယ်လဲ..."

ထိုစကားကို နွယ်သည် မျက်စိမျက်နှာချိုင့် စိုးမြိုင်ကိုကြည့်ကာ ပြောသည်။ စိုးမြိုင်က အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အိမ် ထောင်ကျသော မိန်းမအချို့၏ အမူအရာဟုပင် သဘောထားလိုက်သည်။ ထိုခဏ၌ ဦးတက်ထွန်းသည် "အေးကွယ် ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူနာပြုဆရာ မဆိုတော့ ကိုဘနစ်ကျန်းမာလာအောင်သာ ပြုစုပါ။ ကိုဘနစ် ကျန်းမာ လာဖို့ လိုတယ်ကွယ်" ဟု အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ရွေးနိုင်သော စကားကိုပြောရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှ ထသည်။ စိုးမြိုင်သည် "ပြန်ပါဦးမယ်" ဟု မိန်းမရွယ်ကို မျက်လုံးဖြင့်ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် မိန်းမရွယ်၏ ရွှန်းလဲ့ဝင်းပ သော မျက်လုံးအကြည့်ကို စိုးမြိုင် သတိထားလိုက်သည်။

"ငါတော့ ကိုဘနစ်စကားတွေကို မယုံဘူး"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မယုံပါဘူး ဒီတော့ ဘာလုပ်ကြမလဲ"

"သစ်သီးကို ရွှေ့ဖို့ အညာကိုကိုင်ရမယ်ဆိုရင်လဲ ကိုဘနစ်မှာ

တာအညွှာမှ မရှိတော့ဘူး။ သူ့သမီးရှိရင်တော့ အကောင်းသား။ သမီးကို ကိုင်လုပ်လိုက်ရင်”

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးက သူ့သမီးချစ်စမ်း ဆုံးသွားပြီဆိုတာကို ရော ယုံနေလို့လား”

“ဟေ့... ဘာပြောတယ်ကွ”

ဦးတက်ထွန်း၏ မျက်နှာနှစ်ဖက်သည် မြင့်တက်သွားသည်။ ထိုအခါ စိုးမြိုင်က သဘောတကျရယ်သည်။

“ကျွန်တော်က အခြစ်ကိုပြောတာပါ။ မဟုတ်တာ မပြောတတ်တဲ့ ဦးဘနစ်စကားကို တစ်ထစ်ချမှယုံဖို့ သတိပေးတဲ့သဘောပါ။ ကံပါလေ ပြောပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ကြမလဲ”

အမှန်တော့ စိုးမြိုင်အဖေကို ဦးတက်ထွန်းလည်း မဖြေနိုင်ပါ။ သူတို့သည် လမ်းလျှောက်ရင်းပင် ရှေ့ဆက်စခန်းသွားရမည့် အစီအစဉ်တို့ ကိုတွေးနေသည်။ ယခုအခြစ်မှာ ကောက်ရိုးထဲအပ်ရှာရသလို အစအန ပျောက်နေသည်။ သို့သော် အပ်တစ်ချောင်းသည် ကောက်ရိုးပုံထဲ၌ ကျိန်းသေရှိမှန်းတော့ သိသည်။ ရှိမှန်းသိသည်အရာကို မရရအောင် ရှာရမည်။

“ခုလောလောဆယ်တော့ မင်းနေတဲ့ သယ်နီးကျွန်းအိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို ငါ့ကိုပေး မရှိလဲ အိမ်နီးနားချင်းအိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ပေါ့။ ရော ဒီမှာ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်၊ ငါနေတာ မကလားနဲ့ဟာ၊ အကြောင်းရှိရဲ့... မရှိရဲ့ မင်းနဲ့ ငါ နေ့တိုင်းဖုန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို တို့တစ်လအတွင်း ပြီးစီးအောင်လုပ်ရမယ်”

ဦးတက်ထွန်းက ဖုန်းနံပါတ်ကတိပြားတစ်ခုကို ပေးသည်။ စိုးမြိုင်က သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို နှုတ်ဖြင့်နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ဦးတက်ထွန်းက-

“ခု မင်းဘယ်ကို ပြန်မလဲ”

“ကျွန်တော်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဒီကနေ့ ရန်ကုန်ထဲကို ရထားစီးသွားမယ်၊ ပြီးမှ သယ်နီးကျွန်းပြန်မယ်”

“အေး... ငါလဲ သွားစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်၊ အုတ်ကျင်းက ထွက်ပြီး ကားစီးမယ်၊ ကံ ငါသွားမယ်၊ နေ့တိုင်း အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ မမေ့နဲ့နော် စိုးမြိုင်...”

“ဟာ ဘယ်မေ့လို့ဖြစ်မလဲဗျာ” ဟုဆိုတာ စိုးမြိုင်သည် သိရှိမြိုင်ဘူတာ၌ ကျန်ခဲ့သည်။ ဦးတက်ထွန်းသည် ရထားသံလမ်းတစ်လျှောက်မှ လမ်းလျှောက်ကာ အုတ်ကျင်းဘူတာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ စိုးမြိုင်သည် ရန်ကုန်ဘက်သို့ သွားမည်ဆိုသော်လည်း ရထားက မလာသေး။ ရထားလာချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ဆပ်နာရီဝက်ခန့် စောင့်ရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် စိုးမြိုင်သည် ရထားအလာစောင့်ရန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဘူတာရုံနောက်ဖက်မှ လမ်းလျှောက်လာသည့် မိန်းမရွယ် တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဦးဘနစ်၏ဖုန်းဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ မိန်းမရွယ်သည် စိုးမြိုင်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်လာသည်။ စိုးမြိုင်အနားသို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် မတ်တပ်ရပ်လျက်ကပင်-

“အစ်ကို နွယ်ကို အချိန်နည်းနည်း ပေးနိုင်မလား”

“ဗျာ...”

“နွယ်တို့ အုတ်ကျင်းဘူတာဘက် လမ်းလျှောက်သွားရအောင်၊ အစ်ကိုကို စကားနည်းနည်း ပြောစရာရှိလို့”

ထိုသို့ပြောပြီး မိန်းမရွယ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ရထားလမ်းဘက်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားသည်။ စိုးမြိုင်သည် ဘာမှန်းညာမှန်း မသိပေမယ့် ထူးခြားသောကိစ္စတစ်ခုကို ပြောလိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲက သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ဘုရား ရှင်းကား ချက်ချင်းပင် ရထားလမ်းဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ မိန်းမရွယ်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လှမ်းမြင်ရသည်။ သို့သော် သူသည် နောက်ဖက်သို့ အလျဉ်းမကြည့်ဘဲ ဆက်၍လျှောက်သွားသည်။ စိုးမြိုင် ခုန့်နောက်မှ လိုက်လာသည်။

အုတ်ကျင်းဘူတာနားသို့ရောက်လျှင် သူသည် စိုးမြိုင်ရှိရာ နောက်ဖက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်ပြကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ လူရှင်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်ကို စိုးမြိုင်တွေ့ရသည်။ စိုးမြိုင်သည် မိန်းမရွယ်နှင့် ရှေ့ဆင်းနောက်ဆင်းပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ရောက်လာ သည်။ မိန်းမရွယ်က “လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်”ဟု လှမ်းမှာရင်း ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စိုးမြိုင်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မိန်း မရွယ်သည် လက်ဖက်ရည်လာချသည့်အထိ ခေတ္တစောင့်သည်။ လက်ဖက် ရည် ရောက်မှ စိုးမြိုင်ကို ခပ်တွေ့တွေ့ စိုက်ကြည့်သည်။

“ပြောချင်တာ...အဲ မေးချင်တာပေါ့လေ၊ အစ်ကို ဦးဘနှစ်ပြော တဲ့စကားတွေကို ယုံလား”

စိုးမြိုင်သည် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေမီ၊ မိန်းမရွယ်၏ အရိပ်အကဲ ကိုသာ သေချာစွာ အကဲခတ်နေသည်။

“မယ့်နဲ့ အစ်ကို၊ သူ မဟုတ်တာတွေချည်း ပြောနေတာ”

“အင်း...”

စိုးမြိုင်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“သေတ္တာတွေကို သိပေါသင်္ချိုင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်က အခြားတစ်နေရာမှာမှတ်ထားတာ အဲဒီနေရာကို နွယ်သိတယ်...”

“အင်း...”

စိုးမြိုင်နှုတ်မှ အံ့သြသံ ထွက်သွားသည်။ မိန်းမရွယ်ကို စူးစိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမရွယ်သည် စိုးမြိုင်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စကားမဆက်သေးဘဲ ဆိုင် ပြင်သို့ ဝေးကြည့်နေသည်။ စိုးမြိုင်သည် မိန်းမရွယ်ပြောသည့်စကားကို ယုံရှိ မယုံရှိထက် သူ ဤသို့ဘာကြောင့် ပြောရသနည်းဆိုသည်ကို စဉ်း စားနေမိသည်။

“အစ်ကို သိအောင်ပြောရရင် နွယ်နာမည်က သခင်နွယ်လို့ခေါ် ပါတယ်၊ နွယ်အရင်က သူနာပြုဆရာမ လုပ်ဖူးပါတယ်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက် က မြို့တစ်မြို့ကပါ။ အဲဒီမြို့မှာ မိဘတွေရှိနေသေးပေမယ့် အင်မထန် ဆင်းရဲကြပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်ကတော့ ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ဦးဘနှစ်မိန်းမကို သူနာပြုလာလုပ်ရင်း ဦးဘနှစ်နဲ့ အကြောင်းပါ ရတာပါ...”

ခုမှ သခင်နွယ်သည် အဝေးသို့ ဝေးနေရင်းမှ စိုးမြိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာသည်။

“စင်မိလို့ ပြောရရင် ဦးဘနှစ်ကို နွယ်ယူတာဟာ နွယ်ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝ အကြောင်းတစ်ခုထဲကြောင့်ပါ။ အစ်ကို နွယ်ကို ဘယ်လိုမှ ထင်နဲ့နော်၊ ဦးဘနှစ်ကို နွယ်မချစ်ဘူး၊ ဒါဟာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝတရားမို့ နွယ်မရှက်ပါဘူး၊ နွယ်နဲ့အကြောင်းပါပြီး တစ်နှစ်အတွင်းမှာတော့ အစ်ကိုတို့ ပြောနေတဲ့ကိစ္စတွေကို ဦးဘနှစ်ဟာ မကြာခဏဘဲ နွယ်ကို ပြောပြတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူလို့ရရင် နွယ်တို့ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝ ပြီလို့လဲ မစားရ ဝခမန်းပြောနေတယ်”

သခင်နွယ်က လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ငုံ့သောက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အသေးစိတ်မပြောနဲ့၊ ဂုဏ်ထားတဲ့ နေရာကိုတောင် ဦးဘနှစ်မပြောဘူး၊ နွယ်ကမေးရင် အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့လို့ပဲ ပြော တယ်၊ နှစ်သိမ့် ထားတယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲ ယူထားရတဲ့ မိန်းမတိုင်းမှာ အဲဒီယောက်ျားဆီက တစ်ခြားမျှော်လင့် ချက်တွေ ရှိနေလို့ပါ၊ နွယ်လဲ ဦးဘနှစ်ဆီက အများကြီး မျှော်လင့်ခဲ့ပါ တယ်၊ ...ဒါပေမယ့်”

သခင်နွယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။ စိုးမြိုင် ကို တစ်စိုက်မတ်မတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“နွယ်မျှော်လင့်သလို တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘူး၊ နှစ်နှစ်-သုံးနှစ် အတွင်း ဦးဘနှစ် တပည့်ဆိုတဲ့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

ရောက်လာတယ်။ ဆရာကြီးပြောတဲ့နယ်မှာ အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ဘယ်သူတွေနဲ့ အဲဒီနယ်မှာတွေ့ရတယ်။ ဆရာကြီးတပည့် ဘယ်သူဖြင့် သေပြီး အဲဒီလိုသာ သတင်းတွေပေးပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ဦးဘနှစ်တပည့်ရင်း ကိုပွားရွှေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။

စိုးမြိုင်မျက်လုံးထဲတွင် ပွားရွှေကိုချက်ချင်း မြင်ယောင်လိုက်သည်။ ပွားရွှေသည် ဦးဘနှစ်၏လက်ရင်းတပည့် ဖြစ်သည်ဖြစ် လက်သံလည်း အလွန်ပြောင်သည်။ ပစ္စည်းတွေ သယ်လာစဉ်က ကြားဖြတ်လှသော ဓားပြ တစ်စုံနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်စဉ် ဓားပြများစွာကို သတ်ဖြတ်ပြီး အောင်ပွဲခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဦးဘနှစ် ဆေးရုံတင်စဉ်ကလည်း ဦးဘနှစ်ကို သိပေါ်ဆေးရုံပေါ်သို့ ပို့တင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲမှာ စကားပြောနေတုန်း နွယ်နိုးပြီး နားထောင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောတဲ့စကားသံတွေက သိပ်တိုးလွန်းလို့ဘာမှ မကြားရဘူး။ တစ်ခါမှာတော့ ဗြူနာမည်တစ်ခုကို နွယ် ပြတ်ပြတ် သားသား ကြားရတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပေါ်ဗြူဟုတ်ဘူး။ အဲဒီဗြူက သင်္ချိုင်းတစ်ခုထဲမှာလို့ ပြောလိုက်တဲ့ ဦးဘနှစ်စကားသံကို နွယ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရတယ်။”

“ဟုတ်လား။ နွယ်ကြားရတာ ဘယ်ဗြူလဲဟင်”

စိုးမြိုင်နှုတ်မှ အလောတကြီး ထွက်သွားခဲ့သည်။ နွယ်လိုလည်း ခေါ်လိုက်မိသေးသည်။ ထိုအခါ သဇင်နွယ်သည် အပြုံးတစ်မျိုးဖြင့် ပြုံးကြည့်သည်။ သိပ်သည်းလျှို့ဝှက်သော အပြုံးဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။

“ဘယ်ဗြူက သင်္ချိုင်းမှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့နွယ်နဲ့အစ်ကိုတစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ယုံကြည်ဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ်။ မဟုတ်ဖူးလား။ ပြီးတော့ နွယ်အနေနဲ့ ပြောချင်တာက နွယ်စိတ်ထဲမှာ ဒီပစ္စည်းတွေကို နွယ်လည်း ရသင့်သလောက်ရစိုက်တယ်။ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသင့်သလောက်။ ခံစားခွင့်ရှိရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါပေမယ့် နွယ်ဟာ မိန်းမသာပါ။ အားကိုးရာမဲ့ပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကိုရဖို့အတွက် တစ်ယောက်ထဲ

ဘယ်လိုမှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါဘူး... ဒါကြောင့်”

သဇင်နွယ်သည် စကားပြောရပ်လိုက်ရင်း ရီဝေပျော်စရာသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုးမြိုင်ကို အတန်ကြာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ စိုးမြိုင်သည် သဇင်နွယ်သဘောထားကို လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင် နားလည်လိုက်သည်။ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်သင်္ချိုင်းတွင် မြှုပ်နှံထားသည်ကို ဖွင့်မပြောမီ သူနှင့်စိုးမြိုင်တို့အတွက် ယုံကြည်မှု သဘောတူညီမှုတစ်ခုလိုသည်။ ထိုအရာများပြောနေချိန်မှာသာ သဇင်နွယ်က ဗြူအမည် ပြောမည့်သဘော ဖြစ်သည်။

“မှန်တာပြောရရင် ဦးဘနှစ်ဆီက ဘာမှ မျှော်လင့်စရာမရှိတော့လို့ နွယ် အစ်ကို့ကို ဒီကိစ္စဖွင့်ပြောရတာပါ။ အားကိုးစိတ် ဖြစ်မိတာပါ။ အဲဒီတော့ အစ်ကို့သဘောထားက ဘယ်လိုလဲ။ အစ်ကိုနဲ့နွယ်က ကိန်းပြည့်ဂဏန်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ခုဆိုတဲ့ ကိန်းပြည့်ဂဏန်းရမှာပါ”

သူ့သဘောထားကတော့ ရှင်းသွားပြီ သို့သော် စိုးမြိုင်စိတ်ထဲတွင် မရှင်းလင်း မသေချာတာတစ်ခုက ရှိနေသေးသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး။ ချစ်စနိုးသေပြီဆိုတာကော ဟုတ်သလား။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပစ္စည်းတွေဝှက်ထားတဲ့ ဗြူနာမည်နဲ့ နေရာအပြည့်အစုံပါတဲ့ ပြေပုံတစ်ခု ပေးလိုက်ပြီဆိုတာကော ဟုတ်သလား”

သဇင်နွယ် ခေါင်းညှိတ်သည်။

“အင်း၊ ချစ်စနိုးသေပြီဆိုတာတော့ ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ပြီးတော့ နွယ်ပြောဦးမယ်။ သူက ဆေးစွဲနေတဲ့မိန်းကလေးဆိုတော့ ဆေးလိုတိုင်း ရင်းထဲတိုင်း ဦးဘနှစ်ဆီက ရသမျှကိုယူတယ်။ မရရင် သောင်းကြမ်းတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီလို အခြေအနေမှာ ညအိပ်ချိန်လောက်ကျမှ ချစ်စနိုးဆီရောက်လာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နွယ်သတိထားမိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီးတိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ စကားပြောကြတယ်။ အဲဒီလူပြန်ရင် ပလပ်စတစ် အိတ်ကလေးတွေနဲ့ထည့်ထားတဲ့ ဆေးတုအိတ်

တွေကို ပေးသွားတာမြင်ရတယ်။ အဲဒီလူဟာ သုံးရက်ခြား လေးရက်ခြားမျှ မဟုတ် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ချစ်စနိုးဆီ ရောက်လာတတ်တယ်။

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ”

“သူက ဘယ်ကမှန်းတော့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အနေအထိုင်ကို ကြည့်ရတာ ချစ်စနိုးရဲ့ ရည်းစားလိုထင်တယ်။ ချစ်စနိုးက သူ့ကို ကိုကိုလို့ ခေါ်သံကြားရတယ်။ နေပါဦး- သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါလိမ့်။ တစ်ခါတော့ သူတို့ချင်းစကားပြောရင်း အဲဒီလူရဲ့နာမည်ကို ပြောသံကြားရပါတယ်။ နေပါဦး . . . သူ့နာမည်က . . . အင်း”

သဇင်နွယ်သည် မျက်လုံးမှမှေ၍ ခဏကြာထိ စဉ်းစားသည်။ နောက်မှ “ဪ... သတိရပြီ... သူ့နာမည်က မင်းလွင်ဦးတဲ့။ ဟုတ်တယ် မင်းလွင်ဦးတဲ့”

စိုးမြိုင်သည် ဒီတခဲနဲ့ ရပ်ခနဲသွားသည်။ စိုင်းမင်းလွင်ဆိုသူ၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ သူသည် စိုးမြိုင်တို့၏ အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းများအတွက် ငွေရင်းငွေနှီးအများဆုံး စိုက်ထုတ်သူလည်းဖြစ်သည်။ သူတို့တတွေ ပစ္စည်းများကို သယ်လာစဉ် တောင်ကြောတစ်နေရာ၌ “ဒီကိစ္စကြီးပြီးသွားရင် ငါနားတော့မယ် စိုးမြိုင်ရာ ငါ့မှာ အလွန်ချစ် . . . အလွန်သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ရှေ့ရေးကို ကြည့်ရဦးမယ်” ဟု ပြောဖူးသည်။ ပြီးတော့ စကားစပ်မိရင်း စိုင်းမင်းလွင်နေသည်မှာ ရှစ်မိုင်မရမ်းကုန်းတွင် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ယခု ချစ်စနိုးရည်းစားနာမည်မှာ မင်းလွင်ဦးဆိုတော့ စိုင်းမင်းလွင်၏သား မင်းလွင်ဦးပဲ ဖြစ်နိုင်ချေများသည်။

“ချစ်စနိုးရည်းစား မင်းလွင်ဦးဟာ ကိုသိတဲ့ စိုင်းမင်းလွင်ရဲ့သား မင်းလွင်ဦးဘဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ စိုင်းမင်းလွင်မသေခင်က ဒီအကြောင်းတော့ကို ပြောသွားဟန်တူတယ်။ နေပါဦး။ အဲဒီမင်းလွင်ဦးနေတာ ရှစ်မိုင်မရမ်းကုန်းမှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ နွယ်မသိဘူးနော် အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် နွယ်ပြောနိုင်တာက သူဟာ ချစ်စနိုးကိုဆေးပေးပြီး ဦးဘနစ်ဆီက မြေပုံကို အရယူသွားတယ်ဆိုတာဘဲ။ အကောတော့ ချစ်စနိုးနဲ့ ပူပေါင်းပြီး ပစ္စည်းကိုရအောင်ရှာမယ့်အစီအစဉ် ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမယ့် ချစ်စနိုးဟာ ဆေးလွန်ပြီး ရောဂါဖြစ်သွားတော့ မြေပုံကို သူတစ်ယောက်ထဲ အသုံးချခွင့်ရသွားတာပေါ့”

“အဲဒီမြေပုံ သူ့လက်ထဲရောက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ ရှိပြီထင်တယ် အစ်ကို”
သူ သိပ်နောက်ကျနေပြီလားဟု စိုးမြိုင် စိုးရိမ်တကြိမ်ဖြင့် တွေးလိုက်မိသည်။ သဇင်နွယ်မျက်နှာကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။

“တို့ နောက်ကျသွားပြီလား မသိဘူး နွယ်။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ဆိုတာ ပစ္စည်းရအောင်ရှာဖို့ လုံလောက်တဲ့အချိန်ဘဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်”

စိုးမြိုင်သည် သဇင်နွယ်မျက်နှာကို တစ်ခါပြန်ကြည့်နေသည်။ စိုးမြိုင်စိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေဝှက်ထားသော သင်္ချိုင်းရှိရာမြို့၏ နာမည်ကို အဆောတလျှင် သိချင်နေသည်။ မြို့အမည်ကိုသိလျှင် ထိုမြို့ရှိသင်္ချိုင်းမှ သွားစောင့်နေရုံသာရှိသည်။ ထို့ပြင် ပစ္စည်းတွေ တွေ့အောင် ကြိုးစားနိုင်သော နည်းလမ်းတွေသည် ပြောက်မြားစွာရှိသည်။

“အဲဒီတော့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မြို့က သင်္ချိုင်းထဲမှာ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိချင်တယ် နွယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို နွယ်ကို ယုံကြည်လား။ နွယ်ကတော့ အစ်ကိုကို ယုံလို့ သိသမျှအကြောင်းတွေကို ပြောပြပြီးပြီနော်”

မျက်စကလေး ချိုလျက်ပြောသော သဇင်နွယ်ကို စိုးမြိုင်က တငေးတမော ကြည့်နေမိသည်။

“ဪ နွယ်ရယ် . . . မင်းကိုယုံလို့ မင်းနဲ့ အစ်ကိုဒီလောက်

စကားတွေ အများကြီးပြောနေတာပေါ့။ နွယ် အစ်ကိုကို ပြောသလို တို့နှစ်ယောက်က နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ ကိန်းပြည့်ကဏန်း တစ်လုံးဖြစ်မှာလေ”

“ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ နွယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးတက်ထွန်းကို ချန်ထားခဲ့ရမယ်”

“ဪ ခါများ နွယ်ရယ်... ပြောစရာမလိုတဲ့ စကားပါ။ အစ်ကိုက သူ့ကိုချန်ထားခဲ့ရတာမကဘူး။ လုံ့လမေ့ထားလိုက်မှာပါ။ အဲဒီတော့”

သခင်နွယ်က သဘောတကျ ရယ်သည်။ ပြီးမှ စိုးမြိုင်မျက်နှာ

ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း-

“အဲဒီတော့ နွယ်တို့ ခရီးထွက်ကြမယ် အစ်ကို”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ရှမ်းပြည်နယ် ပြောက်ပိုင်းကိုပါ”

သခင်နွယ်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သူက ယခုတိုင် ကွန်ချက်ကို မပြနိုင်သေး။ စိုးမြိုင်အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ မရှိသေးဘူးဟူသော သဘောဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်မည်ကို ထုတ်ပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ မြို့နယ်မည်သိရန် သူ့ကို အတင်းအကျပ် မေးနေမည့်အစား သူ့အလိုကို လိုက်လျောသင့်သလောက် လိုက်လျောရမည်ဟု စိုးမြိုင်သဘောပေါက်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ခရီးအတွဲသွားရင်း နီးစပ်မှုရှိလာရင်းမှ သူသိလိုသောအရာအားလုံး သိလာရမည်ဟုလည်း နားလည်မိသည်။ ထိုနေ့က စိုးမြိုင်နှင့်သခင်နွယ်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာအောင်ပင် စကားပြော ဆွေးနွေးကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ အဆောတလျှင်ပင် နှစ်ယောက်သား ခရီးထွက်ကြရန် သဘောတူကြသည်။

သည်နေ့သည် ထိုသူ...သူ့ကို စဉ်းစားရန် အချိန်ပေးထားသော သုံးရက်စေ့သည် နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုသူ၏ “သုံးရက်အတွင်း မင်းဆုံးဖြတ်ပါ။ သုံးရက်က လွန်သွားရင်တော့”ဟူသော စကားသံတို့က မျိုးဝေထွန်းနားထဲတွင် ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားနေရသည်။ ထို့အတူ သုံးရက်က လွန်ပြောက်သွားရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ ဘယ်လိုကိစ္စတွေနဲ့ ကြုံရမလဲ။ ဘယ်လိုစွန့်စားခန်းတွေနဲ့ ဆုံရမလဲဟု ထပ်ခါတလဲလဲ သိချင်နေသည်။

သို့သော် မျိုးဝေထွန်းအဖို့ ဘာမှ မထူးခြားပါ။ နိစ္စဓူဝ...လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သွားရိုးသွားစဉ်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းလိုပင် ပူလောင်နေပြင်းသော နေ့လယ်ခင်းအချိန်၌ မျိုးဝေထွန်းသည် ဆိုင်ရှေ့မှ ခွေးခြေပေါ်တွင်ထိုင်ကာ အိပ်ငိုက်နေမိသည်။

စိတ်ထဲတွင် မကျေနပ်စရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ၊ စိတ်ပူပန်စရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးနှင့် သောကရောက်နေသည်မှာ မင်းလွင်ဦးဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ရှစ်ပိုင်းပရမ်းကုန်းမှ ပိတောက်လမ်းထဲရှိ သူ၏နေအိမ် အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသည်။ သူနှင့်အတူ ဇော်မြင့်လည်း မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ပြောပြီးသားစကား၊ သိပြီးသားစကားတို့ကိုပင် ယခု တစ်ခါထပ်၍ ပြောနေပြန်သည်။

“အဲဒီနေ့က ငါနည်းနည်း မူးသွားတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်နေတုန်း ငါ့စိတ်ထဲမှာ အိုက်စပ်စပ်ရှိတာနဲ့ ငါ့ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်ပြီး အောက်ခံဘောင်းဘီကလေးနဲ့ပဲ နေလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ အိပ်ချင်လာလို့ အိပ်ရာဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒါကွာ...ဧည့်ခန်းထဲမှာ ညက ချွတ်ထားခဲ့တဲ့ ငါ့ဘောင်းဘီကို မနက်မိုးလင်းတော့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ အိမ်ကမိသွေးလှက ယူပြီး အိမ်ပြန်စဉ်ရိုးမှာ နေလှန်းထားလိုက်သတဲ့ တစ်ခါထဲ သူရီးလက် ပါသွားပါလေရော”

“အစ်ကိုကလဲ အဲဒီစာရွက်တွေကို အင်အားစိတ်ထဲထည့်ထားရင် ရသားနဲ့ ခုတော့ ကြုံကြမိမိနဲ့ ဘောင်းဘီနောက်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားရတယ်လို့”

စော်မြင့်က အဖြစ်တင်သံနှင့် ပြောသည်။ ထိုအခါ စော်မြင့်ကား သည် မင်းလွင်ဦး၏ ဒေါသကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“တောက် အဲဒါ ငါ အသုံးမကျတာပေါ့၊ ငါ ပေါ့ဆတာပေါ့၊ သိန်းပေါင်းမရေတွက်နိုင်လောက်အောင်တန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရှိတဲ့နေရာကိုပြ တဲ့ မြေပုံကွာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို အဆုံးရှုံးခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ လက်လွှတ်အဆုံးရှုံးခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊” ဟင်း အဖေသေခါနီးက ငါ့ကိုမှာခဲ့ တယ် စော်မြင့်ရဲ့၊ ပစ္စည်းတွေဟာ ကိုဘုန်းဆိုတဲ့လူ လက်ထဲမှာရှိတယ်တဲ့၊ သူ့ဆီက ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရအောင်ယူပါတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဦးဘုန်းကို နှစ် ပေါင်းများစွာ ရအောင်ရှာ တွေ့တော့ သူ့သမီးကို ဖျားယောင်းသွေးဆောင် ဆေးခွဲအောင် လုပ်ပြီး ငါခက်ခက်ခဲခဲ ယူလာရတဲ့ မြေပုံစာရွက်ကွ၊ ခုတော့ တောက်၊ . . . ဟင်”

“နေပါဦးအစ်ကိုရဲ့၊ အဲဒီစာရွက်တွေဟာ လေဟာပြင်ဈေးက လူဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတာကော သေချာရဲ့လား”

“မသေချာဘူး၊ စာရွက်တွေကို သူမတွေ့ပါဘူးလို့ချည်း ငြင်းနေ တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ အသုံးအဝင်တဲ့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အဲဒီစာရွက်တွေ ပြန်ပေးဖို့ ငါက ငွေတစ်သောင်းပေးတာတောင် ငြင်းနေ တုန်းဘဲ၊ . . . အဲ ဒီတော့ စဉ်းစားစရာပေါ့”

“သူ တကယ်မတွေ့တာ မယူတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ အစ် ကို ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“သူ တကယ်မတွေ့တာ မယူတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ တို့အဖွဲ့ထဲက လူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ သိသွား လို့ လောဘထွက်နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဥပမာ ဦးတိုးကျော်လို လူမျိုး ပေါ့၊ အဲဖေမသေခင်က ငါ့ကို ပြောဖူးတယ်၊ သူတို့တတွေ ဦးဘုန်းကို ဖိုက်စိပ်တိုက် ရှာနေတုန်း အဖေနဲ့ဦးတိုးကျော် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ တွေ့ကြတယ်တဲ့၊ ဆွေ့တော့ ပစ္စည်းတွေဝှက်ထားတဲ့နေရာဟာ သင်္ချိုင်း တစ်ခုထဲမှာ ဆိုတာသိတယ်၊ ဘယ်မြို့က သင်္ချိုင်းမှာဆိုတာသာ မသိတာလို့

ဖူးဖူးနဲ့ ပြောဖူးသတဲ့၊ အဲဒီလို အဖြစ်မျိုးပေါ့၊ လေဟာပြင်ဈေးကလူဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီက ရှိုးတိုးခိုင့်ထိတ် သိထားဟန် တူပါတယ်”

“အစ်ကို့စာရွက်က နှစ်ရွက်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ . . . တစ်ရွက်က ချစ်စနိုး ငါ့ဆီရောက်စာပါ၊ ကျန် တစ်ရွက်မှာသာ မြေပုံဆွဲထားတာပါ”

“အဲဒီတော့ အစ်ကို ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

စော်မြင့်က မေးသည်။ ထိုအခါ မင်းလွင်ဦးသည် ထိုင်ရာမှထကာ စော်မြင့်အနားမှထိုင်ခုံသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဓိပ္ပာယ် တစ်မျိုးပါသော မျက်လုံးများဖြင့် စော်မြင့်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း-

“ဒီနေ့ဟာ သူ့ကို စဉ်းစားခွင့်ပေးထားတဲ့ရက်၊ သုံးရက်စေ့ပြီလေ၊

နက်ဖြန်ငါ သူနဲ့ သွားတွေ့မယ်၊ ဘာမှအကြောင်း မထူးဘူးဆိုရင် သဘက်ခါ မှာ”ဟု စကားကို အဆုံးမပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ စော်မြင့်သည် မင်းလွင်ဦး ဆိုလိုသည် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ပါသည်။ သို့သော် စော်မြင့် က တစ်စုံတစ်ရာ တွေးမိရင်း စိတ်ထဲမှစိုးရိမ်သွားသဖြင့်-

“ရန်ကုန်မှာကော အဲဒီလူရှိသေးလို့လား”

မင်းလွင်ဦးက ခေါင်းညှိတ်ရင်း-

“ရှိပါတယ်၊ သူနေတဲ့ ကြားတောရလမ်းထိပ်က လေဟာပြင် ဈေးရုံကိုသွားဖို့ မနက်စောစော ထွက်လာတာမြင်ရတယ်လို့ ကျော်နီက ငါ့ဆီ သတင်းပို့ထားတယ်”

“အင်း . . . တကယ်လို့ သူ့ကိစ္စကို ဖြေရှင်းရင် ကျော်နီနဲ့လက်မှား မောင်သိန်းတို့ကိုပဲ သုံးရမှာပေါ့နော်”

“ဒါပဲပေါ့”

သည်တစ်ကြိမ်တွင် မင်းလွင်ဦးမှာ ပေါ့ပါးစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဆိုစဉ် ခဏခနဲထဲသို့ ဝိုးဝိုးဝင်လာသည်။ မင်းလွင်ဦးရော စော်မြင့်ပါ ဝိုးဝိုး ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဝိုးဝိုးသည် အပြင်သွားမည့် အဝတ်အစား

များကို ဝတ်လာသည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

မင်းလွင်ဦးက မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဆံပင်ညှပ်သွားမလို့...အဲဒါ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုကိုကြီးကားကို ယူသွားချင်လို့”

“သန်းထွေး ရှိလို့လား”

မင်းလွင်ဦးက အိမ်မှကားမောင်းသူကို မေးသည်။

“မရှိဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့၊ ဘယ်သွားနေမှန်း မသိဘူး။ အဲဒါ ပိုးပိုး

ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားမလို့”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မောင်းတာတတ်တာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ထိုအခါ ပိုးပိုးသည် နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် စုလိုက်ရင်း-

“မောင်းတာတတ်လို့ ကားမောင်းလိုင်စင်တောင် ရနေပြီပဲ၊ ရပါတယ် ပိုးပိုးကို စိတ်မပူပါနဲ့”

“အို မရပါဘူး။ ဇော်မြင့် သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လိုက်ပို့လိုက်စမ်း”

မင်းလွင်ဦးက အနီးမှ ဇော်မြင့်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဇော်မြင့်သည် ပိုးပိုးကိုကားမောင်းပို့ရမည်ဆိုသဖြင့် စိတ်ထဲက ကျေနပ်သွားသည်။ ဇော်မြင့်သည် မင်းလွင်ဦး၏ နှမကလေးပိုးပိုးကို စိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ တိတိကျကျမြောရလျှင် ချစ်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရလိုက်သဖြင့် ဇော်မြင့်သည် ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်ပင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ပိုးပိုးမှာ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲ...ငွားကြာ ပြီးတော့ ဆံပင်ညှပ်ပြီးရင် မြန်မြန်ထက်ထက် ပြန်၊ ဇော်မြင့်ကို ဘယ်မှလျှောက်ပို့ ခိုင်းမနေနဲ့...သိလား ပိုးပိုး”

“အင်းပါ ပိုးပိုးဘယ်မှ မသွားပါဘူး” ဟု ပိုးပိုးသည် ခေါင်းညိတ်ရင်း

မှ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဇော်မြင့်သည် ပိုးပိုးနောက်မှ လိုက်သွားမည် လုပ်စဉ် မင်းလွင်ဦးက “ဇော်မြင့်မြင့်” ဟုဆိုကာ သူ့အနားသို့ခေါ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့သွားရင်း လေဟာပြင်ဈေးမှလူကို တစုတစုစောင်း အကဲခတ်ကြည့်ခဲ့ရန် တိုးတိုးမှားသည်။

ဇော်မြင့်သည် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ထွက်ကာ နောက်မေးသက်ရှိ ကားကိုဒေါင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ဂိုဒေါင်ရှေ့မှ ကားပေါ်တွင် ပိုးပိုးကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ သို့သော် ကားနောက်ခန်း၌ မဟုတ်ဘဲ ရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာနေရာ၌ ထိုင်လျက် ရှိကာ ကားစက်ကိုလည်း အသင့်နှိုးထားသည်။

ထိုစဉ် ကားသည် ဂိုဒေါင်ရှေ့မှ မောင်းထွက်လာသည်။

“ဟာ...နေဦးလေ ပိုးပိုး၊ ဒိုမောင်းပို့မယ်”

ဇော်မြင့်က ကားကို တားမလိုလုပ်ရင်း လှမ်းအော်သည်။ သို့သော် ကားစက်သံနှင့် ရော၍ ပိုးပိုး၏ ရယ်သံလွင်လွင်တို့သာ ကြားရသည်။ “သွားမယ် တာတာ... ” ဟု ကားပြတင်းမှ ပိုးပိုး၏ လက်ပြ နှုတ်ဆက်သံကိုလည်း ဆက်ကြားရသည်။ ဇော်မြင့်သည် စိတ်ဆိုးရအခက် ဖြစ်သွားသည်။ ဤသို့ ကလေးဆန်ဆန် အပြုအမူကလေးတွေကြောင့်ပင် သူ ပိုးပိုးအပေါ် စွဲလမ်းချစ်ခင်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တွေးမိသည်။ တဆက်တည်း စဉ်းစားရလျှင် သူသည် ပိုးပိုးနှင့် နီးစပ်ရန် မင်းလွင်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးနှင့် တရင်းတနှီး ဆရာတပည့်အရင်းလို ခင်မင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ရင်းနှီးလွန်းသဖြင့် မင်းလွင်ဦးက လျှို့ဝှက် အရေးကြီးသော ကိစ္စများကိုပင် သူ့ကို ယုံကြည်စွာ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင် လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်မြင့်သည် ရှစ်ပိုင်အေဝမ်းခြံထဲရှိ မိဘများအိမ်၌ ပင် မနေတော့ဘဲ မင်းလွင်ဦးအိမ်သို့ လာရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟ...ဇော်မြင့် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသော ဇော်မြင့်ကိုကြည့်ရင်း မင်း

လွင်ဦးကမေးသည်။ ဇော်မြင့်က ပိုးပိုးလုပ်သွားပုံကို မင်းလွင်ဦးအား ပြောပြသည်။ ထိုအခါ မင်းလွင်ဦးသည် မျက်နှာတစ်ချက် ညှိုးသွားသည်။ ပိုးပိုး၏ ကလေးဆန်သော အပြုအမူကို ခွင့်လွှတ်ပါဟု ဇော်မြင့်က ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကို ပြောမလိုမဟုတ်ဘူး ဇော်မြင့်၊ ငါနမလေး ကလေးဆန်တာကို ငါလဲ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့ ပိုးပိုးရဲ့ အပြုအမူတွေဟာ ကလေးဆန်ရုံတင်မကဘူး၊ အဲဒီလိုစွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တာတွေကလဲ မကြာခဏဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ မှားတာမှန်တာကို သာမန် သိနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုတောင် ပိုးပိုးဟာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ မသိဘူး။ အဆိုးဆုံးကတော့ အစွဲအလမ်းဘဲ။ တာမဟုတ်တာလေးပေမယ့် တစ်လနှစ်လ စွဲလမ်းနေတတ်တယ်။ ငိုငိုယိုယို လုပ်နေတတ်တယ်။ နောက်ဆုံး သူ့စွဲလမ်းတာကိုရမှ အထိုက်အလျှောက် စိတ်ပြေတတ်တယ်”

“ငယ်သေးလို့ထင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

“အင်... အဲဒါလဲ တစ်ကြောင်းပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် ပိုးပိုးငယ် ငယ် ဆယ်နှစ်သမီးလောက်က ခေါင်းမှာပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာရဘူးတယ်။ မြင်းစီးချင်တယ် ပူဆာလို့ သူ့ကို မြင်းပေးစီးရင်း မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျတာ၊ ငါ သတိထားမိသလောက်တော့ ပိုးပိုးဟာ အဖို့ပေါက်ကလေး ဖြစ်လာချိန်ကစပြီး သူ့အဲဒီလိုဖြစ်လာတာ။ အိုင်ကျူနည်းတယ်လို့ ခေါ်မလား မသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ငါ အစစအရာရာ စိုးရိမ်နေရတာ...”

မင်းလွင်ဦးက စကားပြောရပ်လိုက်သည်။ ဇော်မြင့်သည် ပိုးပိုးအဖြစ်ကို ကြားရာမှ သနားစိတ်ဖြင့် ပို၍ချစ်မြတ်နိုးလာသည်။ သူ့အချစ်ကိုရလျှင် ကလေးဆန်သော သူ့အပေါ်၌ ပိုမိုခွင့်လွှတ်သည်မက ချစ်ပြလိုက်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးက စကားပြောအပြီးတော့ ဝဉ်းခန်းထဲမှ ထသွားသည်။

လာရောင်းသူဆီက အင်္ဂလန်မိတ်ဖိုလို စပို့ရှပ်နှစ်ထည်ရသည်။ အနည်းငယ်သာ ဝတ်ထားရသေးသည်။ သို့သော် ဇော်ကြီးကို အိမ်ယူသွားခိုင်းကာ လျှော့ဖွပ်၍ မီးပုတိုက်ခိုင်းထားသည်။ ယနေ့ အသစ်စက်စက်သဏ္ဌာန် ထိုအင်္ကျီနှစ်ထည် ပြန်ယူလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းတာဝန်က ထိုစပို့ရှပ်နှစ်ထည်ကို ခိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ သွားသွင်းရန် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ပင် မျိုးဝေထွန်းထိုး အဟောင်းတန်းသို့ အသစ်နီးပါးရှိသော နိုင်ငံခြားဖြစ် အင်္ကျီများကို ရံဖန်ရံခါ လာရောင်းတတ်သည်။ ပြုပြင်လို့ မရလောက်အောင် ဟောင်းစွမ်းနေပါက အဟောင်းတန်း၌ပင် ချိတ်၍ရောင်းသည်။ ပြုပြင်ပြီး အသစ်နီးပါး ဖြစ်လာနိုင်ပါက ခိုလ်ချုပ်ဈေးမှ အင်္ကျီဆိုင်များသို့ သွားရောင်းရသည်။ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းများ ရှားပါးနေသော အခါသမယမို့ ဝယ်သူတို့ကလည်း တစ်ပတ်ရစ် ဖြစ်ပေမယ့် အသစ်လို သဘောထားကာ ဝယ်ကြသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် သေသပ်စွာ ခေါက်ထားသော စပို့ရှပ်နှစ်ထည်ကို စက္ကူအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် အာတီဘီ ဈေးထဲမှဖြတ်ကာ လမ်းမျက်နှာစာသို့ ထွက်လိုက်သည်။ ခိုလ်ချုပ်လမ်းကို ဖြတ်ကူးရန် ကားလမ်းအရှင်းကို စောင့်နေသည်။

ထိုအချိန်၌ ပိုးပိုးသည် သူ့ဆံပင်ကို ခုပုံအတိုင်း နည်းနည်းတိုကာ ပိုနီတေ(လ်)စတိုင် ညှပ်ခိုင်းသည်။ ညှပ်ပြီးသောအခါ မှန်ထဲမှ သူ့ဆံပင်အနေအထားကို ရှေ့နောက်ဖဲယာ အတန်ကြာကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခိုလ်ချုပ်ဈေး မြောက်ဘက်တန်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပိုးပိုး၏ ဧကားသည် ခိုလ်ချုပ်ဈေး အနောက်ဘက်တန်းတွင် ရပ်ထားသည်။ သို့သော် ကားရှိရာ အနောက်ဘက်တန်းသို့ လျှောက်လာစဉ် ပိုးပိုးစိတ်ထဲမှ အအေးတစ်ခုခု သောက်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အနောက်ဘက်တန်းရှိ စားသောက်ရုံထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရွှေရင်အေး တစ်မန်းကန်မှာလိုက်သည်။

စပို့ရှပ်ဆိုင်ရှင်က တစ်ထည်ကို နှစ်ရာငါးဆယ်နှုန်းဖြင့် ငွေငါးရာ ထုတ်ပေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ခိုလ်ချုပ်ဈေး အရှေ့စိရံမှတစ်ဆင့် ဗဟို

ရုံထဲသို့ ဖြတ်ကာ အနောက်ဘက်တန်းသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ထိုမှ ခိုလှုံချုပ်စုလမ်းကို ဖြတ်၍ လေဟာပြင်သို့ ပြန်မည်ဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အနောက်ဘက်တန်းရှိ အများသုံး အိမ်သာရေမှဖြတ်၍ မနွေး မမြန်လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ် ဂူခနဲ ကားစက်နှိုးသံနှင့်အတူ ကားတစ်စီးသည် မျိုးဝေထွန်းရှိရာသို့ နောက်ဆုတ်ထွက်လာသည်။ အံ့အားသင့်နေစဉ်ပင် အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ဝင်တိုက်လိုက်သည်။

မျိုးဝေထွန်း ဖျတ်ခနဲ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။ “ဟာ ဘယ်လို ဖြစ်သေးလဲ” ဟု အလန်တကြားအော်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါသလည်း ထောင်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ ကားက မျိုးဝေထွန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရပ်သွားသည်။ ပိုးပိုးသည် ပြူးပိုင်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ကာ မျိုးဝေထွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး မျိုးဝေထွန်းရှိရာသို့ မပြေးရုံတမယ် လျှောက်လာသည်။

“ဆော့...ဆော့ချီးနော်...ဆော့ချီး ဘယ်ထိသွားသေးသလဲဟင်”

“ပိုးပိုးကမေးစဉ် မျိုးဝေထွန်းသည် ဒေါသမပြေသေး။ တစ်မျက်နှာလုံး နီမြန်းနေသည်။

“ကားနောက်ဆုတ်တာ ကြည့်ဆုတ်မှပေါ့၊ ပြီးတော့ ဒီလောက် အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဆုတ်ရသလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ပိုးပိုးလီဗာကို ယောင်နှင်းလိုက်မိလို့ပါ”

ထိုသို့ပြောစဉ် မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံပင်တိုနဲ့နဲ့နှင့် ပြီးကောင်ပေါက်မလေးတစ်ယောက်၊ ဒါအပြင် သူသည် သူ့အမှားကြောင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်။ မျက်လုံးကလေးများ ပိုင်းစက်နေကာ နှုတ်ခမ်းကလေးများ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ချက်ချင်း ဒေါသစိတ်ပြေသွားသည်။

“ပိုးပိုး သူကျေနပ်အောင် ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲဟင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ပိုးပိုးက ကတုန်ကယင်သံဖြင့် ဆက်မေးသည်။ ပိုးပိုးဖြစ်ပုံကို ကြည့်ရင်း မျိုးဝေထွန်း သနားသွားသည်။ သို့သော် ဤမိန်းကလေးကို တစ်ခုခု စလိုက်၊ နောက်လိုက်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ သူနှင့် စကားအနည်းငယ်လည်း ထပ်၍ပြောချင်နေသည်။

“ဒီ့က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တိုက်မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်၊ ဒေါသပြေနိုင်မယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဖြင့် ပိုးပိုးလက်ဖက်ရည် တိုက်ပါ့မယ်၊ လာပါ...လာပါ”

ပိုးပိုးသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရှေ့မှာ သုတ်သုတ်ဖျာဖျာ လျှောက်သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဤမျှ မမျှော်လင့် သူက လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမည်ဟု ပြောလျှင် နောက်ထပ် ပိုးပိုးနှင့်စကားအနည်းငယ် ပြောနေရမည့် အခွင့်အရေးလောက်သာ မျှော်လင့်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မျိုးဝေထွန်းသည် ဝိညာဉ်စိတ်ကျေနပ်သွားသည်။

ကြည့်ကြည့်သန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နှစ်ယောက်သားထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပိုးပိုးက “လက်ဖက်ရည်လားဟင်” ဟု မျိုးဝေထွန်းမျက်နှာကို ကြည့်၍ မေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုးသည် “လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် အမြန်လာပါ” ဟု ကောင်တာသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ပိုးပိုး၏အမူအရာမှာ မျိုးဝေထွန်းသည် လက်ဖက်ရည် မြန်မြန်သောက်ပြီး ဒေါသစိတ်မြန်မြန် ပြေသွားစေလိုဟန်ဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ကလေးဆန်လှသော ပိုးပိုးကို ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“လက်ဖက်ရည် မသောက်ရခင် ဒီ့ဒေါသစိတ်တွေ ပြေသွားပါ၊ ပြီး ပိုးပိုးရယ်၊ ဒီ့ကိုကားနဲ့တိုက်မလို ဖြစ်တုန်းက ကြောက်လန့်စိတ်တွေကို ဖျောက်လိုက်ပါတော့”

ပိုးပိုးသည် ထိုသို့ပြောသော်လည်း ဘာမှပြန်မပြော လာချပေးသော မျိုးဝေထွန်းရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုသာ ခိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါမှ မျိုးဝေထွန်းသည် တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

“ဟင် လက်ဖက်ရည်က ဒီအတွက် တစ်ခွက်ထဲလား။ ပိုးပိုး သောက်ဖို့ရော၊ မှားလေ”

“ပိုးပိုး ခုလေးတင် အအေးသောက်လာလို့ပါ”

“အို ဘာဖြစ်လဲ၊ အအေးနဲ့အပူ ခိုက်ထဲမှာ တွေ့တော့လဲ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဟေ့ နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပေးပါဦး ဟေ့”

ပိုးပိုး ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ရောက်လာသည့်အထိ မည်သည့်စကားမှမပြောဘဲ သည်အတိုင်း နေသည်။

“ခုလို မတော်တဆဖြစ်ရတာက ဒီနှစ်ယောက်မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ အကြောင်းမန်လာတာဘဲလို့ဆိုရမယ် ပိုးပိုး။ ဒီတော့ ပိုးပိုးနဲ့မိတ်ဆွေဖြစ် ရတာတို့ သိပ်ကျေနပ်တယ်၊ ပြီးတော့ သိပ်လဲစမ်းသားတယ်၊ ပိုးပိုးရောဟင်”

“ပိုးပိုးပြန်မယ်”

ပိုးပိုးသည် ရုတ်တရက် ထိုသို့ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထမလိုလုပ် သည်။ မျိုးဝေထွန်း အံ့သြသွားသည်။

“အို နေပါဦး ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုးပိုး။ ဒီနဲ့ စကားမပြောချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

ပိုးပိုးက မျက်လုံးဝှေ့၍ မျိုးဝေထွန်းကို ကြည့်သည်။

“သူ့ . . .သူ ဒေါသပြေသွားပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ပိုးပိုး ပြန်မှာပေါ့”

“ဪ . . .ပိုးပိုးရယ်” ဟု မျိုးဝေထွန်းစိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ သူ့အပေါ် စာဒဂံသာစိတ်ဆိုး၍ ယခုလို လက်ဖက်ရည် တိုက်ခိုင်းသည်မှာ ဒေါသပြေရန်မဟုတ်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လို့၍

ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ ပိုးပိုးသည် ထိုအခါမှ နှစ်လိုဖွယ်ရာပြုံးသည်။ လက်ဖက်ရည်ကို ငုံ့သောက်သည်။

မျိုးဝေထွန်း ရင်ထဲတွင် အေးမြနေသည်။ ထိုခံစားချက်သာ ရှိ သည်။ ပိုးပိုးနှင့်တွေ့ရစဉ် နောက်ဆုံး ခုလိုပိုးပိုးနှင့်စကားပြောရစဉ် ရင်ထဲ မှ အရှိနှင့် အသိသည် အေးမြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခု သတိထား မိသည်မှာ မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုအေးမြခြင်းတို့အပေါ် စိတ်ထဲမှ တဖျတ် ဖျတ်သာယာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးကို သူကသာ စကားတွေအများကြီး ပြောနေ သည်။ ပိုးပိုးလို ပြီးကောင်ပေါက်အရွယ် ကောင်မလေးများသည် အများ အားဖြင့် စကားတွတ်တီး တွတ်တာပြောကာ စကားများတတ်ကြတာ များသည်။ အခုမှ မိန်းကလေးတိုင်းနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ပိုးပိုးသည် နှုတ်နည်း လှသည်။ ဘာမှ ခွန်းတုံ့ပြန်မပြော။ သူ့ နေရပ်လိပ်စာကိုပင် မျိုးဝေထွန်းက နှစ်ခါ သုံးခါလောက် မေးရသည်။

“ပိုးပိုးနေတာကို ဒီမသိစေချင်လို့လား ပြောပါဦး”

“ပိုးပိုး ရှစ်ပိုင်မရမ်းကုန်းမှာ နေပါတယ်”

သို့သော် လိပ်စာအတိအကျကို မပြောပြန်။

“ပြီးတော့ ဒီနာမည်လဲ မမေးဘူး။ ဒီနာမည်ဘယ်သူလဲ သိလား”

ဒီတစ်ခါတော့-

“မသိဘူးလေ . . .ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ပိုးပိုးက သူလိုခေါ် တော့ သူ့နာမည်ကို သူလိုပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

မျိုးဝေထွန်းသည် သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် “ပိုးပိုးပြန်မယ်” ဟု ပြောကာ ပိုးပိုးသည် ထိုင်ရာမှရုတ်တရက် ထလိုက် သည်။ ပြီးနောက် ဘာမှမပြောမဆို ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်း သည် သဘောတကျပင် ဆက်၍ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။ ကလေးစိတ်ဟု ပြောရမည်သာမက စိတ်မြန်လက်မြန်လည်း ရှိပုံရသည်။ ယခု သူ့ကို

လက်ဖက်ရည်တိုက်သော ပိုးပိုးသည် လက်ဖက်ရည်ပိုး ရှင်းရန်မေ့သွားသည်။
အပြောင်းအလဲမြန်သော အာရုံတွေကြောင့် သတိမေ့သွားဟန်တူသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ခဏကြာအထိထိုင်ကာ ပိုးပိုးအကြောင်းကို တွေးနေလိုက်သည်။ ပြီးကောင်းပေါက်မကလေး ပိုးပိုး၏ မျက်နှာသည် မျိုးဝေထွန်း၏ မျက်လုံးထဲတွင် တရစ်ဝဲဝဲသာ ရှိနေသည်။

နံနက် ခုနစ်နာရီ အိမ်ကထွက်သည်။ လေဟာပြင် အဟောင်းတန်းတွင် တစ်နေလုံးနေသည်။ ညရုစ်နာရီမှ သိမ်ကြီးရေပူမှ ဘတ်စ်ကားစီးကာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းကို အခေါ်ရခက်နေပါသည်ဟု လက်ပွားမောင်သိန်းက မင်းလွင်ဦးကို ပြောပြနေသည်။ ရှစ်မိုင်နပ်ဆင်း စားသောက်ဆိုင်တွင် မင်းလွင်ဦး၊ ဇော်မြင့်တို့နှင့်အတူ ဂျော်နီနှင့်လက်ပွားမောင်သိန်းတို့ အရက်သောက်နေကြသည်။

မောင်သိန်းပြောသည်ကို ဇော်မြင့်က လက်ခံသည်။ သို့သော် မင်းလွင်ဦးက လက်မခံ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း နောက်ဆုံးတစ်ပတ်အတွင်းတော့ ဒီကောင်ကို ငါ့လက်ထဲရောက်အောင် ပို့စေချင်တယ်”

ထိုအခါ ဂျော်နီက-

“သူသွားလာ လွှပ်ရှားနေတဲ့ နေရာတွေက လူစည်ကားတဲ့နေရာ

တွေဆိုတော့ တော်တော်အလုပ်ရ ခက်နေတယ်”

“ဒါတော့ မင်းတို့ကြံပေါ့၊ မင်းတို့အလုပ်ပဲ”

ပြောရင်း မင်းလွင်ဦးသည် အရက်ခွက်မှ အရက်အနည်းနည်းယူသောက်သည်။ ဇော်မြင့်က မင်းလွင်ဦးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြီးတော့ ဒီကောင်ကို ခေါ်လာရင် ဘယ်မှာ ထားမှာလဲ”

“ငါ လောလောဆယ် စိတ်ကူးထားတာက ငါ့အိမ်မှာပဲ တစ်ည အိပ်လောက်ထားမယ်၊ ဟိုအောက်ထပ်က စတိုခန်းလိုဖြစ်နေတဲ့ လူမနေတဲ့ အခန်းလေကွာ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ထားမယ်”

“သူက အော်လား ဟစ်လားလုပ်ရင်ကော”

“ခေါ်လာကတည်းက မေ့ဆေးသုံးပြီး ခေါ်လာမှာပဲ၊ အိမ်ရောက်တော့ တစ်ခါသူ့ကို မေ့ဆေးထိုးပြီး ကြိုးနဲ့တုပ်ထား လိုက်မယ်လေကွာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်မှာ လူတွေအများကြီး ကားမောင်းတဲ့ မောင်သန်းတွေရှိတယ်၊ ထမင်းချက်တဲ့ မစန်းရင်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကို့အမေရှိတယ်၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် သိသွားနိုင်တယ်၊ စိတ်မချဆုံးတ အစ်ကို့နမ ပိုးပိုးပဲ၊ ပိုးပိုးက လေလာတတ်တယ်၊ စူးစမ်းတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူလုပ်ချင်တာကို ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် တစ်ညနဲ့ နေ့ဝက်လောက်ပဲကွာ၊ သူတို့အားလုံး ချက်ချင်း မရိပ်မိနိုင်ပါဘူး၊ ပိုးပိုးကိစ္စကိုတော့ ငါက ဒီလို စီစဉ်ထားတယ်”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ပိုးပိုးမှာ အလွန်ခင်မင်တဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ချယ်ရီတဲ့၊ ရန်ကင်းမှာနေတယ်၊ ချယ်ရီက သူ့မွေးနေ့မှာ ပိုးပိုးကို အစောကြီးလာဖို့ ငါ့ကိုမှာလိုက်တဲ့အကြောင်း ပိုးပိုးကို ညကတည်းက ပြောထားမယ်၊ အဲဒီတော့ ချယ်ရီဆီ သူ့အစောကြီးထဲသွားမှာပေါ့၊ ကား

ယူသွားချင်ယူသွားလိုလဲ ငါက လိုက်လျောလိုက်ဦးမယ်"

"တကယ်လို့ ဝိုးဝိုးကမယုံလို့ ချယ်ရီဆီဖုန်းဆက် ကြည့်ရင် ကော"

"ငါ ဒီလောက်မညံ့ပါဘူး ဖော်မြင့်ရယ်၊ ရန်ကင်းက ချယ်ရီတိုက် ခန်းမှာ ဖုန်းမရှိဘူးကွ"

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အဆင်ပြေနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်ဟု ဖော်မြင့် ကွေးမိသည်။ သို့သော် ထိုအခန်းထဲ၌ မျိုးဝေထွန်းကို တစ်ညနှင့် နေ့ဝက်ထားပြီး ဘယ်ကိုခေါ်သွားပြီး ဘယ်နေရာတွင် ထားမည်နည်း။ မျိုးဝေထွန်းသည် သာမန်ကာကွယ်ကာ မေးရုံနှင့်တော့ ခေါင်းညိတ်၍ အမှန်ကို ပြောမည်မဟုတ်။ မြေပုံကို အလွယ်တကူ ထုတ်ပေးမည်မဟုတ်။

လက်ပွားမောင်သိန်းနှင့် ဂျော်နီတို့လက်သံဖြင့် ပြောင်ပြောက်စွာ တီးလိုက်မှ အသံထွက်လာမည်။ မင်းလွင်ဦး၏ လိုအပ်ချက်တို့ ပြည့်စုံလာ မည်ထင်သည်။ ထိုသို့ အမှန်ကိုပြောရန်၊ မြေပုံကိုထုတ်ပေးရန် လက်ပွား မောင်သိန်းတို့၏ လက်သံဖြင့် အချိန်အတန်ကြာ အသုံးတော်ခံရဦးမည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်များများယူရမည်။ ထိုသို့ လွတ်လွတ်လပ် လပ် အချိန်ယူစင်ဆေးပေးခြင်းနိုင်ဖို့ စိတ်ချရသည့်နေရာတစ်ခု လိုအပ် သည်။ ထိုနေရာသို့ မျိုးဝေထွန်းကို ခေါ်သွားရမည်။ မျိုးဝေထွန်းကိုခေါ်သွား ရန် နေရာအသင့် ဖြိုပြီးသား။

ဖော်မြင့်သည် ထိုသို့ကွေးရင် မင်းလွင်ဦးကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

"မင်း ဘာတွေ့နေတယ်၊ ဘာသိချင်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါ တယ် ဖော်မြင့်၊ ဒီလိုကွ ခော်သွားကြီးကုန်းရပ်ကွက် ကျော်ကျော်လောက် မှာ ထန်းပင်ကုန်းဆိုတဲ့ ရွာတစ်ရွာရှိတယ်တယ်၊ အရင်ကတော့ အဖေ တပည့်ပေါ့ စံထူးက ထန်းပင်ကုန်းရွာစွန်မှာ ခြံကြီးကပ်ခြံနဲ့နေတယ်၊ အဲဒီ ခြံထဲက စံထူးအိမ်ကို အသုံးပြုမှာ"

"ဒါဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ဖမ်းမိမိချင်း အဲဒီ မုံသုဉ်းကို ခေါ်သွားလို့

မရဘူးလား"

ဖော်မြင့်က နားမရှင်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။

"မရဘူးကွ အဲဒီခြံထဲက အိမ်မှာ စံထူးဟာ သူ့အဖေခန့်နှစ်ယောက် ထဲနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ့ကိစ္စကို သူ့အဖေသိလို့မဖြစ်တော့ သူ့အဖေ ကိုလဲ ဒီအိမ်မှာ မရှိအောင်လုပ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေ ဦးဘိုးကွန်းဟာ ခုအချိန်ထိ စံထူးနဲ့အတူ ရှိနေတယ်..."

"အဲဒီတော့ အစ်ကိုက ဘာလုပ်မလဲ"

"မြစ်ငယ်မှာ စံထူးနဲ့ ဦးဘိုးကွန်းသမီး အေးတင်ဆိုတာရှိတယ်၊ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့ သူ့နေတာ၊ အေးတင်ယောက်ျားနာမည်က လှမောင်တဲ့ သူတို့လိပ်စာလဲ စံထူးက ငါ့ကိုပေးထားတယ်၊ အဲဒီတော့ ဂျော်နီတို့ မျိုးဝေ ထွန်းကို ဖမ်းခေါ်လာလာချင်း မင်းက ရန်ကုန်ထဲက စာတိုက်ကြီးကို ပြေး ပြီး အေးတင် အသည်းအသန်ဖြစ်၊ အဖေအမြန်လာပါ... လှမောင်ဆိုပြီး ဦးဘိုးကွန်းဆီ သံကြိုးရိုက်ရမယ်"

"အင်း..."

"မနက်ဖိုးရှင်းတော့ အဲဒီသံကြိုးစာဟာ ထန်းပင်ကုန်းကို ရောက် လာမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ဦးဘိုးကွန်းလဲ အထုပ်အဝါးပြင်ပြီး မြစ်ငယ်ကို လှစ်ပြီး ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား"

"သံကြိုးရိုက်ဖို့ စံထွန်းလိပ်စာအပြည့်အစုံတော့ အစ်ကိုဆီမှာ ရှိပြီလား"

"ရှိပါတယ်..."

"မြစ်ငယ် လိပ်စာပေးပြီး သံကြိုးရိုက်တာ ရန်ကုန်ကဖြစ်နေ တော့"

"အိုး၊ အဖိုးကြီး ဦးဘိုးကွန်း ဒီလောက်ဆို သတိထားမိမှာ မ ဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ စာတိုက်အမှုထမ်းတွေလဲ အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်သွား မှာပါ"

ဖော်မြင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။ မင်းတို့တာဝန်သာ ကျန်တော့

သည်ဟူသော သဘောကြောင့် မင်းလွင်ဦးသည် ဂျော်နီနှင့်မောင်သိန်းတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ငွေကြေးအဆမတန် ပေးထားသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မင်းလွင်ဦး၏ဖခင်မှာ သူတို့၏ဆရာအရင်း ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဤကိစ္စကိုမဖြစ်မနေ အောင်မြင်အောင် လုပ်ရမည်ဟုနှစ်ယောက်စလုံးက ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ပြီးအောင် စဉ်းစားထားကြမယ်ကွာ၊ ခုတော့ အရက်သောက်ပါဦး။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့... ”

မင်းလွင်ဦးက ပြောလိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးအပါအဝင် အားလုံးသည် အရက်ခွက်ကို ကိုယ်စီကိုင်မြှောက် လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ အရက်ကို တစ်ကြိုက်တည်း မော့သောက်လိုက်ကြသည်။

ညရှစ်နာရီ ထိုးသွားပြီ။ စားသောက်တန်းမှအပ ပင်မလေဟာပြင်ဈေးကြီးမှာ ပိတ်သွားပြီ။ စားသောက်တန်းဖွင့်ချိန်သည် ညဆယ်နာရီအထိဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အစားအသောက်စားလိုသူများ ယခုအချိန်တွင် စည်ကားလျက်ရှိသည်။ သို့သော် လေဟာပြင်ဈေးအနောက်ဖက်ရှိ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း တစ်လျှောက်၌ လူသွားလူလာ သိပ်မရှိလှ။ ကားများသာ ဥဒဟို သွားနေကြသည်။ နောက်ဆုံး သည်နေရာမှာပင် မျိုးဝေထွန်းကို ဖမ်းခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့သော် အခက်အခဲတစ်ခုက မျိုးဝေထွန်းသည် အိမ်ပြန်လျှင် သူ့လိုပင် ဗဟန်းဌ်နေသော ဇော်ကြီးနှင့်အတူ ပြန်တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဈေးဌ်ရောင်းသော အဝတ်အထည်များထည့်ထားသည့် တစ်ဘက်အိတ်ကို ဘစ်လှည့်ကမ်းရင်း စကားတပြောပြောနှင့် သူတို့ပြန်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်တွဲ လမ်းလျှောက်လာသော သူတို့အခြေအနေကြောင့် အခက်တွေ့နေသည်။ ပြီးတော့ လေဟာပြင်ဈေးဘေးမှ မှောင်ရိပ်ကျသော လမ်းသည် များစွာတိုတောင်းလှသည်။ အလုပ်လုပ်ချိန် သိပ်မရ။

လက်ပွားမောင်သိန်းသည် လေဟာပြင်ကွက်လပ် တံခါးပေါက်မှ နေ၍ အဟောင်းတန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ဇော်ကြီးတို့ ဆိုင်သိမ်းနေကြပြီ။ အဝတ်အထည်များကိုခေါက်ကာ တစ်ဘက်အိတ်ထဲသို့ထည့်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဂျော်နီ၊ ငချွတ်ကော... ငချွတ်”

လက်ပွားမောင်သိန်းက အနီးမှ ဂျော်နီကိုလှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ် အစ်ကို”

ငချွတ်... မှောင်ရိပ်မှ ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ ငချွတ်၊ လိုလဲ... မလိုလဲ သူတို့ဆိုင်ပိတ်ပြီး နှစ်ယောက်တို့ထွက်လာရင် ငါ ပထမပြောထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒေးလည်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဘက်အိတ်ကို မျိုးဝေထွန်းက ထမ်းလာရင်ကော အစ်ကို”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကိုပဲ အရခေါ်ရမှာဆိုတော့ အဲဒီအဟောင်းထည်တွေပါ... တစ်ခါတည်း ယူလာရုံပေါ့”

ငချွတ်က မောင်သိန်းကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ ပြောခိုင်းတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း သူတို့ကို မင်းက သွားပြောပုံကလို့ မျိုးဝေထွန်းဟာ သူတစ်ယောက်ထဲပြန်မသွားဘဲ ဇော်ကြီးကို တောင့်မယ်ဆိုပြီး စားသောက်တန်းအဝမှာ ကျန်ခဲ့ရင် မင်းက ဇော်ကြီးနဲ့

အတူ စားသောက်တန်းထဲကို လိုက်လာပြီး အုန်းမောင်ကို တွေ့ပြီးရင် ငါးမိနစ်လောက် အချိန်စောင့်ပြီး မျိုးဝေထွန်းဆီ တစ်ခါပြန်လာ မှင်သေသေ လုပ်နေ၊ ခု ဟိုကောင် အုန်းမောင်က ဘယ်မှာလဲ”

“စားသောက်တန်းမှာ ဂျိပါတယ်”

ထိုစဉ် ကျော်နီသည် ဆိုင်ပိတ်ပြီး အဟောင်းတန်းမှ ထွက်လာသော မျိုးဝေထွန်းနှင့်ဇော်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့်-

“မောင်သိန်း သူတို့ထွက်လာကြပြီ”

“အေး...အေး...က သွားတော့ ချွတ်၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း နော်...”

ချွတ်သည် လေဟာပြင် ကွက်လပ်ထဲသို့ ဖြတ်ပြေးလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့်ဇော်ကြီးတို့သည် အဟောင်းတန်းအတိုင်း လေဟာပြင်စား သောက်တန်းတံခါးသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ဇော်ကြီးက တစ်ဘက် အိတ်ကို ထမ်းထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်တန်းအဝ သို့ရောက်လျှင် အနောက်ဘက်ရှိ လေဟာပြင်ကွက်လပ် ရှေးပေါက်ဝ ဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ချွတ်သည် သူတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ကိုဇော်ကြီးနဲ့ ကိုမျိုးဝေထွန်းဆိုတာလား”

မျိုးဝေထွန်းကိုကြည့်ရင်း ချွတ်က မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မျိုးဝေထွန်းက ပြန်ပြောသည်။

“ဟဲ့ အဟောင်းထည်ရောင်းတဲ့ နှစ်ယောက်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဇော်ကြီးကပါ မေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ချွတ်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ချွတ်သည် မျိုးဝေထွန်းတို့ကို သူတွေ့လို သူ နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ချသွားဟန် အမူအရာဖြင့်-

“ကိုဇော်ကြီးကို ကျွန်တော့် အစ်ကိုက တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ သိပ်အ

ရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ပါတဲ့”

“မင်းအစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ”

ဇော်ကြီးက ချွတ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ မေးသည်။

“ကိုမိုးကျော်သူပါ၊ သူ စားသောက်တန်းထဲက ဆီချက်ဆိုင်က စောင့်နေပါတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ပြောခိုင်းလို့”

ဇော်ကြီးသည် တွေ့သွားသည်။ မိုးကျော်သူဆိုသူမှာ ဘယ်သူလဲ ဟု တစ်ချက် စဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် အဖြေမပေါ်သဖြင့် “ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ခဏသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ကိုမျိုး ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေနော်” ဟု မျိုးဝေထွန်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလို့ စောင့်ရမှာလဲ၊ ငါပါတစ်ခါထဲလိုက်ပြီး ရှေးတောင်ဘက် က ထွက်မယ်လေကွာ”

“အို နေပါ၊ စောင့်နေပါ၊ ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း ပြန်လာမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်ကြီးသည် စားသောက်တန်းဆီသို့ လျှောက် လာသည်။ ချွတ်သည် သူတို့အပြောအဆိုကို နားထောင်ရင်း ခုမှ သက် မချလိုက်ပြီး ဇော်ကြီးနောက်မှ ကပ်လိုက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဇော်ကြီး သည် တစ်ဘက်အိတ်ကို မျိုးဝေထွန်းထံ မထားခဲ့ဘဲ ပေ၍ထမ်းလာသည်။ ရှေးတန်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ချွတ်သည် ဆီချက်ဆိုင်၌ ဆီချက်စားနေသော အုန်းမောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း-

“အဲဒါ အစ်ကိုကို တွေ့ချင်တဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုပဲ” ဟု ဇော်ကြီး

ကိုပြောလိုက်သည်။ ဇော်ကြီးသည် မိုးကျော်သူကို ဝေဝေဝါ လှမ်းကြည့် သည်။ ပြီးမှ ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်လာသည်။ ချွတ်က ဆီချက်ဆိုင်ရှေ့မှ ရှာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လက်မှနာရီကိုငုံကြည့်ပြီး စားသောက် တန်းတစ်နေရာ၌ ခေတ္တမတ်တပ် ရပ်နေလိုက်သည်။ အချိန်ငါးမိနစ်ပြည့် လျှင် ချွတ်သည် စားသောက်တန်းအဝင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို စားသောက်တန်းအပြင်ဘက်သို့ ငေးလျက်တွေ့ရသည်။

“အစ်ကို...”

ငွေတက်က ခေါ်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ငွေတက်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“ဪ... မင်းလား၊ ဇော်ကြီးကော”

“ဇော်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောပြီးရင် သူ ဈေးတောင်ဘက်ပေါက်က ထွက်လာမယ်တဲ့၊ အစ်ကိုကို အဲဒီက စောင့်နေပါတဲ့”

“အို... ဒီကောင်ကလဲ အမျိုးမျိုးပဲ”

ထိုသို့ပြောကာ မျိုးဝေထွန်းသည် လေဟာပြင် ကွက်လပ်ပေါက်ရှိရာ ဈေးအနောက်ဖက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ငွေတက်သည် လမ်းလျှောက်သွားသော ဇော်ကြီးကို ကျော်ကာ လမ်းမဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လက်ပွားမောင်သိန်းနှင့် ဂျော်နီသည် မျိုးဝေထွန်းကို အသင့်စောင့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမှ ပလက်မောင်းပေါ်သို့ အရောက် သိမ်းကြီးဈေးဘက်သို့ ဆက်၍လျှောက်လာသည်။ လေဟာပြင် ဈေးဘေးမှ လျှောက်လာကာ မျိုးဝေထွန်းနောက်သို့ လက်ပွားမောင်သိန်းနှင့် ဂျော်နီသည် မနားမမြန် လိုက်လာသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာမှာ အခိုက်အတန့် ရှင်းနေသည်။ မှောင်ရီရီကျသော လမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင်

“ဒီမှာ ဒီမှာ” ဟု ဂျော်နီက မျိုးဝေထွန်း၏ဘေးမှကပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မီးခြစ်များပါသလား မသိဘူး၊ မီးတိုချင်လို့ပါ”

ဂျော်နီသည် လက်ကြားမှ မီးကရက်ကိုပြရင်း မျိုးဝေထွန်းကို မေးသည်။

“ဟာ... မပါဘူးချ”

မျိုးဝေထွန်းက ထိုသို့ပြောလိုက်စဉ် တစ်ခဏ၌ လက်ပွားမောင်သိန်းသည် ကလိရိုဖောင်း မေ့ဆေးရည် အသင့်ဆွတ်ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျိုးဝေထွန်းမျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်ချလိုက်သည်။

“အာ... အင့်... အင့်”

မျိုးဝေထွန်းသည် နှုတ်မှမဝီမသ ညည်းညူရင်း ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားသည်။ လက်ပွားမောင်သိန်းနှင့်ဂျော်နီတို့သည် မျိုးဝေထွန်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဖေးမဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဆုံသလိုပင် မျိုးဝေထွန်းမှာ လုံးဝ သတိမေ့သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်တွင်း၌ ပျော့ခွေသွားသည်။

“သူ့ကို ဒီအတိုင်းတွဲပြီး ဒေရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားရမှာပဲ၊ လမ်းမှာ လူတွေလိုမေးရင် တက်ပြီး သတိမေ့သွားလို့ ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ကို ငို့မလို့လို့ပြော၊ ဒီကားက ဆေးရုံကြီးရှေ့မှာ ရပ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

ဂျော်နီက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူတို့သည် ပျော့ခွေနေသော မျိုးဝေထွန်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သည်အတိုင်း ချိုင်းတစ်ဘက် တစ်ချက်ဆီမှ ဆုပ်ကိုင်ကာ မလာကြသည်။ ဖာကောင်းသွားသည်မှာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ၊ ကားပေါ်မှ လူအချို့သာ ကားမောင်းရင်း သူတို့ကို ကြည့်သွားကြသည်။ လမ်းဆုံမီးပို့ရုံသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘယ်ယအကြိမ် ကံကောင်းစွာပင် သူတို့ဖြတ်မည့် လမ်းကျောမှမီးပို့ရုံက သွားသည်။ မီးပို့ရုံကို သူတို့ ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကားပေါ်မှ လူများက ဆီးကြည့်နေကြသည်။ မီးပို့ရုံကို ဖြတ်ကျော်ကာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်

လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဗျ”

သူတို့ရှေ့ လူတစ်ယောက်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

“တက်ပြီး သတိမေ့သွားလို့ အဲဒါ ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်က

ပို့မလို့”

ဂျော်နီက မြန်မြန်ပြန်ဖြေသည်။

“ဟာ ဒီလိုဆို နေဦး-နေဦး၊ ကျွန်တော်က တက်တာ၊ ချက်
တာတွေကို နားလည်တဲ့ မြန်မာဆရာပါ။ မှန်း စမ်းကြည့်ရအောင် ဘာ
ဖြစ်တာလဲ”

“အို နေပါ။ အရေးထဲဗျာ”

လက်ပွားမောင်သိန်းက အော်သည်။ သို့သော် ထိုသူသည် “
ဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခဏကြည့်ပါရစေ၊ ကျွန်တော် အကြောက်ကိုင်လိုက်
ရင် ဒီလူ ချက်ချင်း သတိပြန်ရလာမှာပါ” ဟုဆိုကာ သူတို့ရှေ့မှ ပိတ်ရင်း
လျက် စကားကျော့ရှည်နေသည်။ ထိုအခါ လမ်းသွားလမ်းလာ လူတစ်
ယောက် နှစ်ယောက်သည် လက်ပွားမောင်သိန်းတို့ဘေးသို့ ရောက်လာ
သည်။

“အို ဖယ်စမ်းပါဗျာ” ဟုဆိုကာ လက်ပွားမောင်သိန်းသည်
မျိုးဝေထွန်းကိုသယ်မရင်းကို သူ့ကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ
ထိုသူသည် ဘေးသို့ရှုံ့သွားသည်။ လူနှစ်ယောက်သည် သူ့လမ်းသူဆက်
လျှောက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ မျိုးဝေထွန်းကို
လာသည်။ ရပ်ထားသော သူတို့ကားဆီသို့ရောက်လျှင် ဂျော်နီသည်
ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ မျိုးဝေထွန်းကို ကားထဲသို့ သွင်းလိုက်
သည်။ ပြီးမှ သူပါ ကားနောက်ခန်း၌ ထိုင်သည်။ ထိုစဉ် ကားရှေ့မှ
လက်ပွား မောင်သိန်းက ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

ရှစ်မိုင်သို့ ကားမောင်းလာသည်။

“ဆရာမင်းလွင်ဦးတို့ကို သေသေချာချာမှုတ်ထားရဲ့လား၊ ဂျော်နီ”

“မှာထားပါတယ်၊ မှောင်ချပြီး သူနဲ့ ကိုဇော်မြင့် အိမ်အောက်
ထပ်က စောင့်နေပါလိမ့်မယ်”

“ခု ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ”

နောက်ခန်းမှ ဂျော်နီက အမှောင်ထဲ၌ပင် လက်မှနာရီကို ငဲ့
ကြည့်သည်။

“ကိုးနာရီခွဲသွားပြီ”

“အင်း၊ ဒီအချိန်လောက်ဆို သူတို့ အိမ်သားတွေ အိပ်လောက်
ပါပြီ”

လက်ပွားမောင်သိန်းသည် ကားကို အေးဆေးစွာဆက်မောင်းလာ
သည်။ ကားမောင်းရင်းတစ်ခုသတိရလာသဖြင့်-

“ဟေ့ ဂျော်နီ”

“ဗျာ . . .”

“မင်း ဆေးထိုးအပ်နဲ့ ဆေးတွေရော”

“နောက်ခန်းမှာ အသင့်ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဟိုရောက်ရင် ဆေးထိုးပြီး
ဒီကောင်ကို လောကကြီးနဲ့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအဆက်ပြတ်သွားအောင်
လုပ်လို့ရပါတယ်၊ ဟား . . .ဟား”

“ဂျော်နီက သူ့စကားသူသဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။
ကားသည် လှည်းတန်းအဝိုင်းကြီးကို ပတ်ကျော်ကာ ပြည်လမ်းတစ်
လျှောက်မောင်းနှင်လာသည်။ လက်ပွားမောင်သိန်းသည် လက်မှနာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီမိနစ်လေးဆယ်၊ နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်ဆို
လျှင် မင်းလွင်ဦးတို့ အိမ်သို့ရောက်တော့မည်။ သူ့ဘက်မှတာဝန်သည်
အားလုံးအမှားအယွင်းမရှိ တင်းပြည်ကျပ်ပြည့်ဖြစ်သွားပြီ၊ လက်ပွား
မောင်သိန်းက ကားမောင်းရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်”

နံနက်ခုနစ်နာရီတိတိ။

မင်းလွင်ဦးသည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေစဉ် ဇော်မြင့်သည် အောက်ထပ်လှေကားမှ တက်လာသည်။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကိုစိန်မြင့်ကို အစောင့်ထားခဲ့တယ်လေ...အားလုံးအခြေအနေ ကောင်းပါတယ်”

ဇော်မြင့်က ထိုသို့ပြောရင်း ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးက-

“ဆေးထပ်ထိုးဖို့လိုဦးမလား”

“ဟာ အစ်ကိုကလဲ မနက်စောစောကဘဲ ဂျော်နီတစ်လုံးထပ် ထိုးပေးသွားတယ်၊ မလိုပါဘူး၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ဒီကောင် နောက်ထပ်ငါး နာရီလောက် သတိမေ့နေဦးမှာပါ”

မင်းလွင်ဦးသည် စိတ်ချလက်ချ ခေါင်းညှိတ်သည်။ အောက်ထပ် စတုရန်းထဲတွင် သတိမေ့နေသော မျိုးဝေထွန်းကို ခြေရောက်လက်ရောက် ကြိုးဖြင့် တုတ်ထားသည်။ အခန်းတံခါးပိတ်ထားသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် အပြင်က သော့ခလောက်ကြိုးကြိုးဖြင့် ခတ်ထားသည်။ ပြတင်းတံခါးပေါက်ကိုမူ အစကတည်းကပင် လူမနေသောအခန်းဖို့ အပြင်မှ ပျဉ်ချပ်များနှင့် ဖို့က်ပိတ်ထားသည်။

ထို့ပြင် မင်းလွင်ဦးက အခင်းမြဲမှ တပည့်စိန်မြင့်ကို ညကတည်းက အစောင့်ခေါ်ထားသေးသည်။ တစ်ညနှင့်နေ့ဝက်အစောင့်လုပ်ရမည် ဟု ပြောထားသည်။ “အထဲကကောင် သတိပြန်လည်လာရင် ဆူဆူညံညံလုပ်လာရင် ဒို့ကိုအကြောင်းကြား၊ ပေါ်ထပ်မှာ ဇော်မြင့် ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်ရှိမယ်” ဟုလည်း မှာထားသည်။

“ပြီးတော့ ငါ့ အိမ်သားတစ်ဦးဦးက မင်းကို အောက်ထပ်မှာ တွေ့သွားရင် ငါခေါ်ထားလို့လာစောင့်နေတာပါလို့ပြော ဟုတ်လား စိန်မြင့်”

လက်ပွားမောင်သိန်းက ညကတည်းက အလုပ်ပြီး၍ ပြန်သွားပြီ။ ဂျော်နီတစ်ယောက်ကလည်း မနက်စောစောက မျိုးဝေထွန်းကို ဆေးတစ်ကြိမ် လာထိုးပေးပြီး ပြန်သွားပြီ။ မင်းလွင်ဦးသည် အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေသဖြင့် စိတ်ထဲမှ နည်းနည်းကျေနပ်နေမိသည်။ သို့သော် စံထူးအိမ်ရောက်မှ ဒီကောင်ကို မြေပုံကိစ္စအပြင်းအထန် မေးမြန်းရဦးမည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝိုးဝိုးရောက်လာသည်။ ယခုမှ အိပ်ရာက နိုးလာဟန်တူသည်။

“ဝိုးဝိုးကို မွေးနေ့ဖွဲ့လာဖို့ ချယ်ရီကပြောတာ ကိုကိုကြီးနဲ့ချယ်ရီဘယ်မှာတွေ့လို့ပြောတာလဲ”

ဝိုးဝိုးက ရုတ်တရက်ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ဝိုးဝိုးအမေးကြောင့် ရုတ်တရက် တွေ့သွားသည်။ သို့သော် ခဏချင်းပင် “ဪ... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာထင်တယ်၊ ကိုကိုကြီးက ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ တစ်ခုခုသွားစားမလို့ရောက်သွားတုန်း တွေ့ရတာ၊ သူက ဝိုးဝိုးကို မပျက်မကွက် ဆက်ဆက်လာခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်၊ မွေးနေ့ဖွဲ့က မနက်ခုနစ်နာရီစမှာတဲ့” ဟု အဆင်ပြေအောင်ပြောရင်း ဝိုးဝိုးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဝိုးဝိုးအမူအရာက သံသယဖြစ်ဟန် ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ။ ထို့ကြောင့် မင်းလွင်ဦးက-

“မွေးနေ့ဖွဲ့က နံနက်ခုနစ်နာရီစမှာဆိုတော့ ဝိုးဝိုးသွားတော့လေ”
ထိုအခါ ဝိုးဝိုးသည် မင်းလွင်ဦးကို တစ်ချက်ပြုကြည့်လိုက်သည်။
“ခု ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးရင် ဝိုးဝိုးသွားတော့မှာပါ၊ ဒါပေမယ့်”
“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုကိုကြီးကကားကိုယ့်သွားချင်တယ်လို့ ပြောမလို့ မဟုတ်လား”

“အာ... ဟုတ်တယ်... ဟီး” ဟုဆိုကာ ဝိုးဝိုးသည် မင်းလွင်ဦးကို ပြုံးပြီးပြီး လုပ်ကြည့်နေသည်။ မင်းလွင်ဦးက ဘာမှမပြောရသေးခင် “ဟို ဒါပေမယ့် ကိုဇော်မြင့်ကိုတော့ ကားမောင်းပြီးလိုက်မလို့ခိုင်းနဲ့နော်”

ကိုကိုကြီး ပိုးပိုးဖာသာ မောင်းသွားချင်တာ” ဟု ပိုးပိုးသည် ဇော်မြင့်ကို ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေးပါဗျာ... အေးပါဗျာ” ဟု မင်းလွင်ဦးက ပြုံး၍ အလွယ်တကူပင် လိုက်လျောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အပေါ်ထပ်ရှိ ပီးခိုခန်းထဲမှ “ပိုးပိုး ကော်ဖီသောက်မယ်” ဟု အော်ပြောလိုက်သော မစန်းရင်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပိုးပိုးသည် ဧည့်ခန်းမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဇော်မြင့်က သဘောကျစွာ ပိုးပိုးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မင်းလွင်ဦးသည် ယခုမှ ပိုးပိုးကိုစွဲ အတော်အတန် စိတ်အေးသွားသည်။ နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ပိုးပိုးသည် ငြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ပြန်ရောက်လာသည်။

“ပိုးပိုးလူရဲလား ကိုကိုကြီး၊ ကြည့်ပါဦး”

“ပိုးပိုးသည် မင်းလွင်ဦးရှေ့သို့ သူ့ကိုယ်ကို ဘယ်ညာလှုပ်ကာ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လို လုပ်ပြနေသည်။ လှပါတယ်ဗျာ၊ လှပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မေမေကော နေကောင်းရဲလား ပိုးပိုး”

ပိုးပိုးသည် မင်းလွင်ဦးအမေးကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီး-

“နေကောင်းပါတယ်၊ ပြီးတော့ အစ်မစန်းရင်ကွေးတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြီ၊ အခု အခန်းထဲက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး တရားစာအုပ်ဖတ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီး ကားသော့... ” ဟု ဆိုကာ မင်းလွင်ဦးထံမှ ကားသော့ကို လက်ဖြန့်တောင်းသည်။ မင်းလွင်ဦးက သူ့အိတ်ထဲမှ ကားသော့ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ပိုးပိုးသည် လှေကားမှပြေးဆင်းသွားသည်။ ခဏကြာသောအခါ ကားစက်နှိမ့်သံကြားရသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် လက်မှနာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။ ထိုစဉ် ဇော်မြင့်က မင်းလွင်ဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ခု အစ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါ ထန်းပင်ကုန်းကိုသွားမယ်၊ ညက မင်းရိုက်လိုက်တဲ့ စာရောက်ပြီလား။ ဦးဘိုးကွန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သွားကြည့်မယ်”

“ခုမှ ကိုးနာရီ ထိုးရဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်”

“ငါက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ သွားမှာ လာမှာနဲ့ ဟိုကိုဆယ်နာရီလောက်မှာ ရောက်မှာ”

ထိုသို့ပြောကာ မင်းလွင်ဦးသည် ဧည့်ခန်းထဲမှ သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ဧည့်ခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်လာသည်။ ဇော်မြင့်သည် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ချလျက်ရှိသေးသည်။

“ပြီးတော့ အောက်ထပ်ကကောင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ စိန်မြင့်ကို သေသေချာချာမှာသွားပါမယ်၊ ငါသွားနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းစစ်ရေးတစ်မော အိပ်ချင်အိပ်လိုက်ဦး ညက မင်းတော်တော်အိပ်ရေးပျက်ထားတယ် မဟုတ်လား”

ဇော်မြင့်သည် မင်းလွင်ဦးကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် လေ့ကားမှအောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်အောက်ထပ်သို့ရောက်လျှင် နောက်ဖေးဘက်မှ စတုခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ စိန်မြင့်သည် ဝိတ်ထားသော စတုခန်းရှေ့တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် ထိုင်နေသည်။

“ဒီမှာ စိန်မြင့် ငါအခု အပြင်သွားမယ်၊ ဂရုစိုက်နော်၊ တစ်ခုခု ထူးခြားတာဖြစ်ရင် အပေါ်ထပ်က ဇော်မြင့်ကို ချက်ချင်းသွားပြော ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“ဒါဖြင့် ငါသွားမယ်”

မင်းလွင်ဦးသည် အိမ်အောက်ထပ်မှ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွားသည်။ စိန်မြင့်သည် အပြင်ထွက်သွားသော မင်းလွင်ဦးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဝါးခနဲသန်းလိုက်သည်။ ယခု ကိုးနာရီကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိပြီ။ သူ့တာဝန်မှာ တစ်ညနှင့် တစ်နေ့စောင့်ရမည်ဆိုတော့ နေ့ဝက်အချိန်လိုသေးသည်။

နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီမှ အချိန်ပြည့်မည်။ ယခု သူ့တာဝန်ကုန်ဖို့ နှစ်နာရီခွဲလောက် အချိန်ကိုလိုသေးသည်။

စိန်မြင့်သည် ဝါးခနဲတစ်ချက်သန်းလိုက်ပြန်သည်။ ညကလည်း တစ်ရေးမှ မအိပ်ချ။ သူတို့တွေကိုယ်တိုင်လည်း သိပ်မအိပ်ကြ။ တစ်ညလုံး လိုလိုပင် အပေါ်ထပ်မှ မင်းလွင်ဦးတစ်လှည့်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကာ မေ့ဆေးဝေးထားသည့်ကောင်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေယူထားသော စိန်မြင့်မှာ အိပ်ချင်ပေမယ့် မအိပ်ချ။

သည်ကောင်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလို့လဲ။ စိန်မြင့်တွေကြည့်နေသည်။ သို့သော် မင်းလွင်ဦးလို လူစားမျိုးက အရေးမကြီးဘဲ နှင့် သည်လောက်ပျာယာခတ် ဂရုစိုက်နေမှာမဟုတ်ဟု အလွယ်တွေ့လိုက်မိသည်။ ထိုသို့တွေးရင်း စိန်မြင့်သည် အိပ်ချင်လာပြန်သည်။ သို့သော် အိပ်ချင်တာအပြင် လုပ်ချင်တာတစ်ခုကလည်း သူ့အသွေးထဲ အသားထဲ ကကို တောင့်တနေသည်။

အရက်သောက်လိုခြင်းဖြစ်သည်။ စိန်မြင့်သည် မနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ်...တစ်ခါတစ်ရံနေကုန်သောကံသော အရက်သမားဖြစ်သည်။ မနေ့ညနေ သူ့အရက်မသောက်ရသေးခင် မင်းလွင်ဦးက သူ့ကိုလာခေါ်သည်။ မက်မောသောငွေကြေးပေး၍ သူ့ကို အစောင့်လုပ်ခိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မနေ့က ညနေကလည်း စိန်မြင့်သည် မင်းလွင်ဦး အိမ်သို့ ရောက်နေသည်။ အရက်သောက်ဖို့လုံးဝ အချိန်မရ။ တစ်ညလုံးလည်း သည်အတိုင်းနေရသည်။

ယခုတော့ လက်တွေ့ပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ စိန်မြင့်သည် အရက်အလွန်အမင်း သောက်ချင်နေသည်။ အရက်သောက်ရန် မင်းလွင်ဦးပေးထားသည့် ငွေက အိတ်ထဲတွင် ဖောင်းနေသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ဆင်းစားသောက်ဆိုင်သည် အိမ်နှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိသည်။ ယခုလို ငွေကြေးပြည့်စုံနေတုန်း အရက်ကို အလွန်အမင်း တောင်းတနေတုန်း စိန်မြင့်သည် အနီဟုခေါ်သော နိုင်ငံခြားအရက်ကို သောက်လိုက်ချင်သည်။

စိန်မြင့်က ဝါးခနဲ တစ်ချက်သန်းလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ အရက်သောက်လျှင် အိပ်ချင်စိတ်လည်း ပြေသွားမည်။ စိန်မြင့်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် နေရောင်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီခွဲဆယ်နာရီလောက်တော့ရှိပြီ။ စိန်မြင့်သည် ထိုင်နံ့မှထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အခန်းတံခါး ဖွင့်ကြားမှ အခန်းတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ မေ့ဆေးဝေးထားသော ငနဲသတိမေ့နေတုန်း။

ထို့ကြောင့် နှစ်ဆင်းသို့ပြေးကာ အရက်သောက်လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စိန်မြင့်သည် ကသုတ်ကရက်ပင် အိမ်အတွင်းမှ အိပ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်လာတော့သည်။

အနောက်ရန်ကင်းတိုက်ခန်းတွေဆီသို့ ပိုးပိုးမော့ကြည့်သည်။ ဒုတိယထပ်မှ အခန်းတစ်ခန်းသို့ သေသေချာချာလှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် တိုက်ခန်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်။ လူသူအပိုင်အယောင်တောင် မမြင်ရ။ မွေးနေ့ပွဲလုပ်သည့် လကွဏ္ဍာလည်း မတွေ့ရ။ ချယ်ရီမွေးနေ့ပွဲကို သူ့တိုက်ခန်းတွင် မလုပ်ဘဲ ဘယ်မှာသွားလုပ်သလဲ။

ပိုးပိုးသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဗိုက်ခန်းဒုတိယထပ်သို့ အပြေးအလွှားတက်လာသည်။ ဒုတိယထပ်သို့ရောက်လျှင် ချယ်ရီတို့အခန်းရှေ့သို့ ပြေးသွားသည်။

“ချယ်ရီ၊ ဟေ့ ချယ်ရီ ချယ်ရီရေ”

ပိုးဝိုးက သံဇကာတံခါးကို တကောင်းကောင်းလှုပ်ကာ ချယ်ရီကို အော်ခေါ်သည်။ ခဏကြာလျှင် တိုက်ခန်းနောက်ဆီမှ “ဘယ်သူလဲ လာပြီ” ဟူသော ချယ်ရီအသံကိုကြားရပြီး ချယ်ရီသည် အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အိပ်ရေသို့ ထွက်လာရင်း တံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ချတ်ချင်း ဖျက်လုံး ကျယ်သွားပြီး “ဟာ ပိုးဝိုးပါလား လာ . . လာ” ဟုဆိုကာ အခန်းတံခါး ကိုဖွင့်ပေးသည်။ ပိုးဝိုးသည် ချယ်ရီကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တိုက်ခန်းထဲ သို့ဝင်လာသည်။

“ဘယ်မှာလဲ မင်းမွေးနေ့” ဟု ပိုးဝိုးက အောက်ဆတ်ဆတ် မြင့် မေးလိုက်သည်။ ပိုးဝိုးအမေးကြောင့် ချယ်ရီသည် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွား သည်။

“ဘာ . . ဘာပြောတယ် မွေးနေ့ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ မင်းမွေးနေ့ကိုလာဖို့ မင်းက ငါ့အစ်ကိုကို ဖိတ် လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟောတော့”

ချယ်ရီ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် “လာ ပါဦး၊ လာပါဦး၊ ဘာမွေးနေ့လဲ ပြောပါဦး” ဟု ချယ်ရီသည် ပိုးဝိုးကို လက်ဆွဲကာ တိုက်ခန်းထဲသို့ခေါ်လာပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပိုးဝိုးသည် မင်းလွင်ဦး မနေ့ကပြောပုံတို့ကို ဒေါသသံဖြင့် ပြောပြသည်။

“ဪ ဝီလိုလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ . . ဝီလိုဆိုတော့ မတွေ့ရ တာကြာတဲ့ မင်းနဲ့ ငါတွေ့ရတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ ပိုးဝိုးရဲ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါမကျေနပ်ဖူးကွာ၊ ငါ့ကို ဝီလိုမဟုတ်တာ ဘာ ကြောင့် ပြောရမှာလဲ”

ပိုးဝိုးမျက်နှာသည် ဒေါသစိတ်ဖြင့် နီမြန်းနေသည်။ ချယ်ရီသည်

ပိုးဝိုး၏ ဒေါသဖြစ်လွယ်၊ စိတ်ပြေလွယ်သောစရိုက်ကို သိသဖြင့် ပိုးဝိုးကို ဒေါသဖြေအောင် ဖြောင်းဖျေနေသည်။

“ပြီးတော့ မင်းကိုကိုကြီးက မင်းကို နောက်လိုက်တာထင်ပါ တယ်။ ငါ ဓမ္မနေ့ပွဲမလုပ်ပေမယ့်၊ ငါက မင်းကို မွေးနေ့ပွဲလုပ်သလို ကျွေးပါ့မယ်၊ ကဲ ဘာစားမလဲပြော ပိုးဝိုး”

“အို မဟုတ်ဘူး၊ ဝီလို မဟုတ်ဘူး၊ ငါက မင်းမွေးနေ့ပွဲကို မျှော်လင့်တကြီးနဲ့လာခဲ့တာ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့မယ်၊ ပျော်မယ်ပေါ့၊ ခုတော့ ငါ့ရည်မှန်းချက်တွေအလကားဖြစ်ကုန်ပြီ ဟော ခုလဲကြည့် မင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ကားပေါ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီ၊ တောက်က . . ငါ့သတိက လဲလေ နှိုက်သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

မိန်းမတန်ခိုး တောက်ခေါက်ဆိုလိုက်ရင်း ပိုးဝိုးသည် ထိုင်ရာမှ ထမလိုလှုပ်သည်။

“နေ့ . . နေ့ပါ၊ သတိကိုတော့ နှိုက်မသတ်လိုက်ပါနဲ့၊ ပိုးဝိုးရယ်၊ မင်းလက်ဆောင်ကို ငါပဲ ကားထဲမှာ သွားယူလိုက်ပါ့မယ်” ဟုဆိုကာ ချယ်ရီ သည် ထိုင်ရာမှထ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ပိုးဝိုးသည် ချယ်ရီထဲ သွားလျှင် ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာသည်။ ချယ်ရီက ကားပေါ်မှလက်ဆောင်ထုပ်ကိုယူပြီး ပြန် အလာ ပိုးဝိုးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံလိုက်သည်။

“ဟင် ပိုးဝိုး ဘာပြုလို့လဲ”

“ငါ ပြန်မလို့ ချယ်ရီ၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့နဲ့၊ ငါက စိတ်ထဲမှာ တင်းသွားရင် မရဘူး”

ထိုသို့ပြောကာ ပိုးဝိုးက သူ့ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ချယ်ရီသည် မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကို ကိုင်ရင်းကျန်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကားမောင်းလာရင်း လှည်းတန်းအဝိုင်းကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ပိုးဝိုး၏ ဒေါသစိတ်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းပြေငြိမ်လာသည်။

အမှန်က ပိုးဝိုးသည် သူ့ဖြစ်လိုသောအရာကို မဖြစ်ရသဖြင့်

စိတ်မုန်တိုင်းကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မွေးနေ့ရှင် ချယ်ရီကို ဝမ်းပန်းတသာ တွေ့လိုက်ချင်သည်။ ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း ကောင်းတွေ ဖောင်ပွဲလိုက်ချင်သည်။ အိုက်စကရင် ကျွေးကျွေး။ ဘာကျွေး ကျွေး တစ်ဝတ်ပြ စားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ချယ်ရီသည် မွေးနေ့ပွဲ မလုပ်ပါ။ မွေးနေ့ပွဲမရှိပါဟု ဆိုသောအခါ ထိုအရာအားလုံးသည် ပိုးပိုးထဲမှ ပျောက်ကုန်သည်။ ချယ်ရီကို တွေ့ပေမယ့် ချယ်ရီသည် ပိုးပိုးတွေ့လိုသော ပိုးပိုးစိတ်ကူးထဲမှ ချယ်ရီဖြစ်လာတော့။

ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးသည် ချက်ချင်းစိတ်မုန်တိုင်းကျလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု မုန်တိုင်းတိုက်သွားပြီ။

ပိုးပိုးသည် မရမ်းကုန်းမီးပျံ့မှုတ်တိုင်အစိမ်းတွင် ကားကို ခပ် ဖြည့်ဖြည့်ပင် မောင်းလာခဲ့သည်။ ပိတောက်လမ်းမှ သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အသင့်ဖွင့်လျက်ရှိသော အိမ်ဝင်းတံခါးပေါက်မှ ကားကို အိမ်နောက်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သွားရန် လှေးကားပေါ်သို့ တက်မည်လုပ်လိုက်စဉ် ပိုးပိုးနားထဲသို့ ညည်းသံလိုလို အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် လှေကားပေါ်သို့တက်ရန် ပိုးပိုး ခြေလှမ်းတို့ တုန်ရှုပ်သွားသည်။

ပိုးပိုးသည် ခဏမျှငြိမ်ပြီး နားစွင့်နေလိုက်သည်။ “ဟင်း...ဟင်းဟင်း”ဟူသော ညည်းသံက ပိုးပိုးကျယ်လာသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ထိုအသံတို့ တိတ်သွားသည်။ စိတ်ထင်လို နေမှာပါဟု တွေးလိုက်ရင်း ပိုးပိုးသည် လှေကားပေါ်တက်လာသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သို့သော် လှေကားအလယ်သို့အရောက်၌ ထိုအသံကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ပိုးပိုးသည် လှေကားလယ်မှ ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် အသံကြားရာ နောက်ဖေးဘက်သို့ တွက်လာသည်။ သို့သော် ဘာသံမှ ဆက်မကြားရပြန်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် စတုရန်းကို သင်္ကာမကင်းဟန်

ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထိုအခန်းသည် ခါတိုင်းလိုပင် သော့ခလောက်ကြီးကြီး ခတ်ကာ ပိတ်ထားသည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သည်တစ်ခါတော့ ညည်းညူးသံကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားလိုက်ရသည်။ ပိုးပိုးသည် ထိတ်ခနဲဖြစ်၍ အံ့သြသွားကာ တံခါးရှေ့သို့ပြေး၍ တံခါးချပ်ပျဉ်ကြားမှနေ၍ အခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ”

ပိုးပိုးစုတ်မှ အံ့သြသံထွက်သွားသည်။ လူတစ်ယောက် ထိုလူမှာ ဟိုတစ်လောက် ပိုးပိုးနှင့် ခိုလ်ချုပ်ဈေးတွင်တွေ့ခဲ့သော သူ။ ထိုသူကို ကြိုးပျားဖြင့်တပ်ကာ အခန်းဒေါင့်ကတိုင်တွင် ထိုင်လျက် ကပ်ချည်ထားသည်။ ပြီးတော့ သံတိမေ့လျက်ရှိသည်။ ပိုးပိုးသည် ပျဉ်ကြားမှမြင်ရသော မြင်ကွင်းကို မှင်တက်မိစွာကြည့်နေသည်။ စိတ်တွေလည်း တစ်စတစ်စ လှုပ်ရှားလာသည်။

ဒါ ကိုကိုကြီးလက်ချက်ပဲနေမှာပဲ။ ငါ့ကို ချယ်ရီမွေးနေ့ပွဲရှိတယ်လို့ လိမ်ပြောပြီး အပြင်ကို လွှတ်တယ်။ ဒါ ငါ့ကို အိမ်မှာမရှိစေချင်လို့ဘဲ။ ငါနဲ့ ဒီလူ့ကို သူတို့တွေ့မှာမို့လို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ သူ့ကို ဘာကြောင့် ဖမ်းထားရတာလဲ။ အို ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒါ မတရားဘူး။ မကျေနပ်ဘူး။ စိတ်ဆိုးတယ်။

ပိုးပိုးသည် မျက်နှာကို တံခါးချပ်မှစွာလိုက်သည်။ ပြီးမှ အခန်းတံခါး၌ခတ်ထားသော သော့ခလောက်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သော့ခလောက်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲဆွဲကြည့်သည်။ ခါကြည့်သည်။ ထို့နောက် တစ်ခုကို သတိရသွားဟန် နောက်ဘေးတက်သို့ အလျင်အမြန် လျှောက်လာသည်။ နောက်ဖေးအိမ်နံနံတွင် ထောင်ထားသော သံတူလွှဲတစ်ချောင်းကို အသင့်တွေ့ရသည်။ ပိုးပိုးသည် တူလွှဲကိုယူလိုက်ကာ အခန်းရှေ့သို့ပြန်လာသည်။ ထို့နောက် တူလွှဲကို သော့ခလောက်

ကိုင်းထဲသို့ ထိုးသွင်းသည်။ မိမိရရှိသောအခါ သော့ခလောက်ကို တူရှင်း
ဖြင့် ကလန်လိုက်သည်။ တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖြင့် သော့ကိုင်းက မပြတ်။
ထို့ကြောင့် တူရှင်းကို ကိုယ်အားသုံး၍မိကာ နောက်တစ်ကြိမ် ကလန်
လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ဂျောက်ခနဲ မြည်ကာ သော့ကိုင်းပြတ်သွားသည်။
ပိုးပိုးသည် အခန်းတွင်းသို့ တစ်ချက်နားစွင့်လိုက်သည်။ အခန်း
တွင်း၌ ပကတိ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပိုးပိုးသည် အခန်းတံခါးကို
ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အပြင်မှ အလင်းရောင်တို့အခန်းတွင်းသို့
တိုးဝင်လာသည်။ ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားသော 'သူ'သည် သတိလစ်
ဓမ္မဗျောလျက် ရှိသေးသည်။ ပိုးပိုးက သူ့ကို ခဏရပ်ကြည့် နေလိုက်သည်။
နောက်မှ...သူ့အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ထိုင်လိုက်သည်။

"သူ...သူ"

ပိုးပိုးက တိုးတိုးခေါ်ကြည့်သည်။ တုပ်တုပ်မျှမလှုပ် ထိုးကြောင့်
ပိုးပိုးက "ဒီမှာ...သူ...သူ"ဟု နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်ကြည့်သည်။
သို့သော် သူသည် ငြိမ်သက်ပြုငြိမ်သက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးသည်
မဝံ့မရဲဖြင့် သူ့ပခုံးကိုလက်ဖြင့် အသာကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ခါနှစ်ခါ ဖြည်း
ဖြည်း လှုပ်ကြည့်သည်။

"ဒီမှာ သူ...သူ...သူ သတိရလာပြီလားဟင်"

ပိုးပိုးနှုတ်မှ အသံကျယ်ကျယ်ထွက်လာသည်။ လက်ဖြင့်လည်း
သူ့ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ကိုင်လှုပ်လိုက်မိသည်။

"သူ...သူရေ"

ထိုသို့ ပိုးပိုးနှုတ်မှ ဆက်တိုက်ခေါ်ကာ သူ့ပခုံးကို အဆက်မ
ပြတ် လှုပ်နေသည်။

ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံတစ်သံကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသည် တဖြည်း
ဖြည်းသတိရလာသည်။ ချက်ချင်းပင် လေးလံသော မျက်လုံးများကို
ကြိုးစားဖွင့်သည်။ တစ်ကြိမ်နှင့် ဖွင့်လို့မရ။ သို့သော် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်

ကြိုးစားဖွင့်လိုက်သောအခါ မျိုးဝေထွန်း၏ မျက်လုံးတို့ ပွင့်လာသည်။

"ဟော သူ့သတိရလာပြီ"

မိန်းကလေးအသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ ချက်ချင်းပင် အမြင်အာ
ရုံ၌ ပိုးပိုးဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ သူ့ကိုယ်
သူ အမှတ်မထင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

"နေဦးလေ...သူ့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားတယ်၊ ပိုးပိုး ဖြည်းပေး
မယ်"

ပိုးပိုးသည် တိုင်နှင့် တုပ်ထားသော မျိုးဝေထွန်းကိုယ်မှ ကြိုးများ
ကို ဖြည်းပေးနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းက သူ့ဖြစ်ခဲ့ပုံတွေကို ယခုအခြေအနေ
ထိ အပြေးအလွှားစဉ်းစားသည်။ အာရုံထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ...ဖျတ်ခနဲ
ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ထိုသို့ဖြစ်ပြီး သူ့ဘယ်ရောက်နေသည်ကို
သေချာစွာမသိရပေမယ့် အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲရောက်နေသည်ကိုတော့
ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ပိုးပိုးဆိုသော မိန်းကလေးသည် သည်နေရာသည်အခန်းထဲသို့
ဘာကြောင့်ရောက်နေရပါလိမ့်ဟူသော အတွေးဆက်ကို မျိုးဝေထွန်းက
ဦးနောက်ထဲမှ ခါထုတ်လိုက်ပစ်လိုက်ကာ ကြိုးဖြည်ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထ
လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် လောလောဆယ် ဤနေရာမှလွတ်ရာသို့
ပြေးမှဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"လာ သူ...တော်တော်ကြာ ကိုကိုကြီးတို့ပြန်လာလို့ သူ့ကို
ထပ်ပမ်းနေဦးမယ်၊ လာ သူ မြန်မြန်"

သို့သော် ပိုးပိုးက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်အကောင်
အထည်တော်လိုက်သည်။ ပိုးပိုးသည် အခန်းထဲမှ ရှေ့ဆောင်ထွက်ကာ
အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ ပြေးလာသည်။ ပြီးမှ အိမ်ဘေးရှိ ကားရုံရာသို့ ဆက်
ပြေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းလည်း ကားနားသို့ရောက်လာသည်။ ပိုးပိုးသည်
ကားရှေ့ခန်းထဲသို့ အလျင်အမြန်ဝင်ထိုင်ရင်း ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။
မျိုးဝေထွန်းက ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားသည် ပိတောက်လင်းထဲမှ စက်

ရှိန်မြင့်လျက် ထွက်လာသည်။

ကားကို မြေကုန်းစားသောက်တန်း၊ ဈေးရွှေကွက်လပ်ထဲတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားသောက်တန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေကြကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်နေသည်။ အကဲခတ် နေကြသည်။

မျိုးဝေထွန်းစိတ်ထဲမှဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တို့ကိုတွေးရင်း တဖြည်းဖြည်း အဖြေပေါ်လာသည်။ သုံးရက်ကလွန်သွားရင်တော့ သူသည် လေဟာပြင်ဈေး၌ ထိုသူပြောသည့်စကားသံတို့ကို မျိုးဝေထွန်းနားထဲတွင် ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် ထိုသူနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်များနှင့် မည်သို့ပတ်သက်နေသနည်း။

“ပြောပါဦး။ သူ့ကိုဘယ်နေရာက ဖမ်းခေါ်လာကြတာလဲ၊ ဘယ်သူတွေက ဘာကြောင့် ဖမ်းလာကြတာလဲ”

ပိုးပိုးက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ အမှန်တော့ သူတို့လိုချင်သော စာရွက်နှစ်ရွက်ကိုပြန်မပေးသဖြင့် သူ့ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုစာရွက်နှစ်ရွက်သည် သူတို့အတွက်အရေးကြီး။ တန်ဖိုးကြီးနေမှန်း မျိုးဝေထွန်းက သိသည်။ သို့သော် မည်သို့အရေးကြီး၍ မည်မျှတန်ဖိုးကြီးနေသနည်း။ ထိုအချက်ကိုပင် မျိုးဝေထွန်းက သိချင်နေသည်။

ပြီးတော့ ထိုကိစ္စ ထိုအကြောင်းတို့ကို ပိုးပိုးအား ရိုးသားစွာ ဖွင့်ပြောလိုက်မည်လား။ အမှန်ပြောရလျှင် မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးအကြောင်းကို ဘာမှ မသိသေးပေ။

“ပိုးပိုး မေးတာဖြေပါဦး။ သူ့ကို ဖမ်းခေါ်လာပုံကို”

“ပိုးပိုးကို ဟိုတစ်ခါတွေ့တုန်းက ဒီအဟောင်းတန်းမှာ ဈေးရောင်းတဲ့အကြောင်း မပြောခဲ့မိဘူး။ ဒီက လေဟာပြင်ဈေးရွှေက ကွက်လပ်ထဲမှာ အဟောင်းထည်တွေရောင်းတာ။ မနေ့က ညရုန်နာရီကျော်ကျော်လောက်

ဒီ ဆိုင်သိမ်းပြီးပြန်လာတုန်း ဒီ့ကိုဖမ်းခေါ်လာတာ”

“အဖြင့် ဘယ်သူတွေက ဘာကြောင့် ဖမ်းခေါ်လာမှန်း သူမသိဘူးပေါ့”

“ခေါ်လာကတည်းက မေ့ဆေးသုံးခေါ်လာပြီး တစ်ချိန်လုံးသတိ မပူနေတာပဲ ပိုးပိုးရယ်၊ ဒီ့ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

မျိုးဝေထွန်းက ထိုမျှသာ ပြောမိသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ပိုးပိုးကို မပြောလိုပေ။ မျိုးဝေထွန်းသည် သူ၏စိတ္တဓာတ်ဆန်ဆန် အတွေးတို့မှ စွန့်စားခန်းအချို့ထဲသို့ ပိုးပိုးကို ဆွဲမခေါ်လိုပေ။ သူ့ကို အေးအေးလူလူနေစေချင်သည်။ ပြောရလျှင် သူ့ကိစ္စ သူ့ဟာသူသာ ဖြေရှင်းချင်သည်။

သို့သော် ပိုးပိုးကမူ ထိုကိစ္စမှာ သူ့အစ်ကိုမင်းလွင်ဦး၏ လက်ချက်ဆိုတာသိနေသည်။

“အဲဒီတော့ ဒီ့ဒီကနေ ဗဟန်းက အိမ်ကို ပြန်တော့မယ်၊ ဒီ့ကို ခုလို ကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပိုးပိုး”

မျိုးဝေထွန်းက အေးဆေးစွာပြောသည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းအပြောကြောင့် မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားကာ-

“သူ့ . . သူ့ . . အိမ်ကိုပြန်မယ်ဟုတ်လား၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာပြုလို့လဲ ပိုးပိုး”

“သူ့မှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေပြီ”

မျိုးဝေထွန်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဝိုင်းပါစေ ပိုးပိုးရယ်၊ အဲဒီ အန္တရာယ်တွေကို ဒီ့စွန့်စားပြီး ရင်ဆိုင်ချင်လို့ပါ”

“အို . . မဟုတ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ သူ အိမ်ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခုအတိုင်းဆိုရင် သူ ရန်ကုန်မှာနေလို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး”

ပိုးပိုးသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ပြောသည်။ ထိုမဏ္ဍ၌ မျိုးဝေထွန်းသည် အခန်းထဲ၌ ပိုးပိုးက သူ့ကို ကြိုးဖြည်

၈၂ ဓမ္မရာဇဝါ

ပေးစဉ် “လာ သူ့ . . . တော်တော်ကြာ ကိုကိုကြီးတို့ပြန်လာလို့ သူ့က ထပ်မံမေးခွင့်မယ်” ဟူသော ပိုးဝိုး၏စကားသံကို ကြားယောင် နေလိုက်မိသည်။

“ခါနီး ကိုကိုကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ပိုးဝိုး”

မျိုးဝေထွန်းက ပိုးဝိုးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။ ပိုးဝိုးကလည်း မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူ သိလို့လား”

“အခန်းထဲမှာ ဒီ့ကို ကြီးဖြည့်ပေးတုန်းက ပိုးဝိုးပြောတယ်လေ ပိုးဝိုးက သတိရဟန် ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“သူက ပိုးဝိုးအစ်ကိုပါ။ မင်းလွင်ဦးလို့ခေါ်တယ်။ ဘာအကြောင်း စမ်းတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် သူ့ကိုစမ်းတာ ပိုးဝိုးအစ်ကိုပါ။ ပြီးတော့ ပိုးဝိုးအစ်ကိုက သူ့ကိုဆက်ပြီး အန္တရာယ်ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ပိုးဝိုးသိတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့ရယ် . . . ခုညနေပဲ ရန်ကုန်ကနေ တခြား မြို့တစ်မြို့ကိုသွားပါတော့”

ပိုးဝိုးသည် ပိုးဝိုးအစ်ကိုကြီးပင် မျိုးဝေထွန်းကို ဆက်ပြောနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးဝိုးအလိုကို ဆက်၍ငြင်းဆန်မနေလိုတော့။ သူ့နှုတ်ခေါ်လာသော ပိုးဝိုးအစ်ကိုက စိတ်တိုကို ပျောက်သွားရန် သူ့အလိုက သဘောတူဟန် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုလဲ ပိုးဝိုးပြောသလို ဒီညနေပဲ ဒီ့တစ်နေရာကိုသွားတော့မယ်။ စိတ်ချပါ ပိုးဝိုး။ ကဲ ဒီ့တတွေ ပြန်ကြရအောင်။ ဒီကနေ ပိုးဝိုးက ပိုးဝိုးအစ်ကိုကားနဲ့ပြန်။ ဒီ့ကလဲ ဗဟန်းကို ဘတ်စ်ကားစီးပြီး ပြန်မယ်”

“သူ့အဝတ်အစားတွေယူဖို့လား”

“အင်းပေါ့”

“ဒါဖြင့် ပိုးဝိုးပါ ဗဟန်းကိုလိုက်မယ်”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

သည်တစ်ခါတော့ မျိုးဝေထွန်းသည် တကယ်ပင် အံ့သြသွား

သည်။

“ဘာပြုလို့ ဒီ့နဲ့ ဗဟန်းကို လိုက်ရမှာလဲ”

“ဒီလိုလေ . . . သူ့ကို ပိုးဝိုး ဗဟန်းကိုလိုက်ဖို့မယ်။ ရောက်ရင် ကားကိုတစ်နေရာမှာ ရပ်ထားမယ်။ သူ့အိမ်က အဝတ်အစားတွေယူပြီး ပြန်လာရင် ပိုးဝိုးက သူ့သွားချင်တဲ့ ကားကိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရထားဘူတာရုံဖြစ်ဖြစ် လိုက်ဖို့မယ်။ ပိုးဝိုး သူ့ကို စိတ်မချလို့၊ သူ ရန်ကုန်ကနေ ဘယ်မှမသွားဘဲ နေမှာကြောက်လို့”

အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲဟု မျိုးဝေထွန်းစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့အဖြစ်က ထရခက်၊ ထိုင်ရအခက်ဖြစ်နေသည်။ ပိုးဝိုးကို ကလေးဆန်မှန်း သိသည်။ ကလေးဆန်သူမိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့လုပ်ချင်ရာ၊ ဖြစ်ချင်ရာကို ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်မှန်းကိုလည်း သိသည်။ ယခုအခါ ပိုးဝိုးသည် သူ့အတွက် ပိုးဝိုးစိတ်တွေများနေသည်။ ပိုးဝိုးမျက်နှာသည် သာမန် မဟုတ်ဘဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဟန်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။

မျိုးဝေထွန်း ဘာလုပ်ရမည်နည်း ဗဟန်း ရောက်မှပင် ပိုးဝိုး အခြေအနေကြည့်၍ မီးစင်ကြည့်ကမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲလေ ဒါဖြင့် သွားကြတာပေါ့”

နစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထလာကြသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးဝိုးနှင့်အတူ ကားရှေ့ခန့်၌ထိုင်သည်။ ပိုးဝိုးစိတ်ထဲက သူ့ရန်ကုန်မှ ထွက်မပြေးဘဲ နေမည်ကိုသာ ပိုးဝိုးစိတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ တဆက်တည်း ပိုးဝိုးအစ်ကို မင်းလွင်ဦးသည် အပြစ်မဲ့ ပြန်လာကာ သူတို့စမ်းထားသူ ကို မတွေ့သဖြင့် ယခုအခါ ဒေါသတွေ ထွက်နေတော့မည်။ သူ့တပည့်ဆို သူ့တွေကို ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ရှာခိုင်းတော့မည်ဟု ပိုးဝိုးက ဆက်တွေးကြည့်သည်။

သို့သော် ပိုးဝိုးထံ၌ ကားပါလာသဖြင့် မင်းလွင်ဦးသည် သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ အပြင်သို့ ထွက်၍ရှာခိုင်းမည်မဟုတ်။ ဤအချက်ကပင် သူ့အတွက် စိတ်နည်းနည်းအေးရသည်ဟု ပိုးဝိုးထင်လိုက်သည်။

“ပိုးပိုး...”

“ရှင်...”

“ဒီလိုလုပ် ပိုးပိုး၊ ဗဟန်းရောက်ရင် ကြားတော့ရလမ်းထိပ်မှာ ကားရပ်ပြီး ဒို့ကို ချထားခဲ့ပါ။ ပြီးရင် ပိုးပိုးပြန်ပါတော့၊ ဒို့အတွက် စိတ်ချပါ။ စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်ပြီးရင် ဒီညပဲ ရန်ကုန်ကထွက်မှာပါ။...”

ထိုအပြောကြောင့် ပိုးပိုးက မျိုးဝေထွန်းကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်လား ပိုးပိုး” ဟု မျိုးဝေထွန်းက ထပ်မေးသည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်း၏ လေသံကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တို့မှာ မီးလောင်ရာ လေပင့်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူက ဘာမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှု မရှိသလိုပဲ။ သူ့မှာ ယောက်ျားစိတ်ဖြင့် ဘာမှ မကြောက်ဘူး။ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရသည်ဟူသော သဘောမျိုးတွေ ရှိနေပုံပေါ်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဒို့ ပိုးပိုးကို ထပ်ပြောချင်တာက ဒို့အတွက် ပိုးပိုးဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ဒို့မြေလတ်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ရွှေကျွန်းသာဆိုတဲ့ ဒို့ မြို့ကလေးကို ပြန်မှာပါ။ အဲဒီတော့ ဗဟန်းရောက်ရင် ဒို့ကို ကြားတော့ရလမ်း လမ်းထိပ်မှာ ချထားခဲ့ပြီး ပိုးပိုး ပြန်တော့ ဟုတ်လား”

“ဟင်အင်း”

ကားမောင်းရင် ပိုးပိုးက ခေါင်းခါသည်။ ပိုးပိုးစိတ်ထဲတွင် သူဘာ ပြောပြော သူ့ကိုတစ်နေရာရာရောက်အောင်ပို့ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ကားသည် ရွှေဂုံတိုင်ကြီးကိုပတ်ကာ ဗဟန်းဘက်သို့ ဦးတည်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်း တော်တော်အကြံရခက်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့သဘော အတိုင်း သူလိုက်ပို့ရာ ဘူတာရုံလိုနေရာမျိုးသို့ ဟန်ဆောင်လိုက်သွား ရန်သာ ရှိတော့သည်။

ကားသည် ဗဟန်းသို့ရောက်လာသည်။ ရေနံဆိုင်ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်သို့ကျော်လာသည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် ကားကို ကြားတော့ရ လမ်းထိပ် ဆက်မမောင်းဘဲ ဘယ်ဘက်သို့မျိုးကွေ့ကာ နတ်မောက်လမ်း

အတိုင်း ဆက်မောင်းလာသည်။

“ပိုးပိုး ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မျိုးဝေထွန်းက လှမ်းမေးသည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကားကိုသာ ဆက်မောင်းလာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံရေသို့ရောက် သောအခါ ကားကို ပန်းခြံထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး တစ်နေရာတွင် ထိုး ရပ်လိုက်သည်။ ကားစက်ကိုပါ သတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။

“သူ”

“ဘာလဲ...”

မျိုးဝေထွန်းအသံက စိတ်မရှည်သံပါနေသည်။

“ပိုးပိုးပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ ပိုးပိုးမှာ ကျောင်းနေတုန်းက နယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူနဲ့ပိုးပိုးနဲ့ တော်တော်ခင်တယ်၊ ခုလို ကျောင်ပိတ်ရက်ဆိုရင် သူက သူနေတဲ့ရွာကို ပြန်သွားတတ်တယ်၊ သူနေတဲ့ရွာကို ပိုးပိုးသိတယ်၊ အဲဒီရွာကို သူသွားပါလားဟင်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဟို မအူပင်မြို့နားက ပန်သပွတ်ဆိုတဲ့ ရွာပါ”

“အင်း သွားတာပေါ့”

မျိုးဝေထွန်းက ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် ဖြေသည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုး သည် မျိုးဝေထွန်းကို နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပိုးပိုးပြောတာကို အလေးအနက်ထားစမ်းပါ သူရယ်၊ သူ့အ တွက် စိုးရိမ်လွန်းလို့ ပိုးပိုးပြောနေတာပါ၊ ပိုးပိုးရင်ထဲမှာ အဲဒီ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ကြောင့် ဘယ်လောက်ခံစားနေရသလဲ သိလား၊ ပိုးပိုးရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ပိုးပိုး ကြာကြာခံစားနေရရင် ပိုးပိုးသေလိမ့်မယ်”

ပိုးပိုးသည် ပြောရင်း အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ငိုသံ တွေ ပါလာသည်။ ချက်ချင်းပင် ပိုးပိုး မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်တွေ

ဝိုင်းလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းရင်ထဲသို့ အလွန်ကလေးဆန်စွာခံစားနေရသော
ပိုးပိုးအတွက် စေတနာအချို့ ရောထွေးဝင်ရောက်လာကြသည်။ သို့သော်
သူ့အပေါ် လွန်မင်းစွာ သနားခြင်းလိုသာ ထင်ရှားစွာသိရသည်။ သို့သော်
ထိုသို့သော ဝိုးပိုး၏ စိုးရိမ်စိတ်တို့ကို ပြောပျောက်ရန် မည်သို့လုပ်ရမည်
မသိဖြစ်နေသည်။

“အို... မဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီရွာကို ဝိုးပိုးပါ လိုက်မယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်ဝိုးပိုး”

“ဝိုးပိုး သူနဲ့လိုက်မယ်”

ဝိုးပိုးက ထိုသို့ပြောရင်းက မျက်ရည်အပိုင်းသားဖြင့် မျိုးဝေထွန်း
ကို မော့ကြည့်သည်။ ဝိုးပိုးဆန္ဒသည် လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ မလျော်ကန်မှု၊
မျိုးဝေထွန်းသိသည်။ သို့သော် သိသာသိသည်။ တားမြစ်ဖို့ကျတော့
မျိုးဝေထွန်းနှုတ်မှ ဘာစကားမှမထွက်။

“ပြီးတော့... ပြီးတော့လေ... ဝိုးပိုးစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ
သူ့ကို စိုးရိမ်နေတာတစ်ခုထဲမဟုတ်ဘူး။ ဝိုးပိုးရင်ထဲမှာ တစ်ခြားခံစားချက်
တွေလဲရှိသေးတယ်။ အို... ဝိုးပိုးမပြောတတ်ဘူး”

“ဝိုးပိုး”

မျိုးဝေထွန်းက ခေါ်သည်။

“အင်”

“ဝိုးပိုး တကယ် ဒီနဲ့လိုက်မှာလား။ ဝိုးပိုးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီကလေး
ပိုးပိုးကိုခေါ်သွားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီက ဝိုးပိုးအတွက်ပြန်ပြီး စိုးရိမ်နေ
တယ်။ ဝိုးပိုးအတွက် စိုးရိမ်စရာတွေကအများကြီး။ အဲဒီတော့ ဒီ့ကို စိုးရိမ်
လိုတော့ ဝိုးပိုး ဒီနဲ့မလိုက်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီ့ကို လုံးဝ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့လို့
ဝိုးပိုးကို နောက်ဆုံးပြောပါရစေ”

“သူ့ကို ရွာရောက်အောင်ပို့ပြီးရင် ဝိုးပိုးပြန်မယ်လေ”

ဪ... ကလေးဆန်လိုက်တဲ့ ဝိုးပိုးရယ်... မျိုးဝေထွန်းသည်
ခဏမျှကြာအောင် ဝိုးပိုးကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီရွာကိုရောက်အောင် မုသိမ်သွားတဲ့သင်္ဘော
ကို စီးရတယ်လို့ ဝိုးပိုးသူငယ်ချင်းက ပြောဖူးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသင်္ဘော
က ညနေလေးနာရီခွဲထွက်တယ်တဲ့။ သူ့အဝတ်အစားတွေ သွားယူရအောင်
ခု ဘယ်နှစ်နာရီလို့ပြီးလဲ” ဟုဆိုကာ ဝိုးပိုးသည် လက်မှနာရီကို မြှောက်
ကြည့်ရင်း “ဟော နှုံးနာရီခွဲပြီ သင်္ဘောပိုအောင် ပြန်ပြန်သွားရအောင်”
ဟု ဒရောသောပါးပြောကာ ကားစက်ကိုနှိုးလိုက်သည်။

ခုတော့လဲ ဝိုးပိုးသည် ဘာမှမဖြစ်တော့သလို စကားသွက်သွက်
ပြောနေသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးမှာ ကြည်လင်ခွင်ပြနေသည်။

“ကားက သင်္ဘောဆိပ်ကို ယူသွားမှာလား”

မျိုးဝေထွန်းအမေးကြောင့် ဝိုးပိုးသည် ခဏစဉ်းစားသည်။

“မယူဘူး။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ ကားထားခဲ့ရင် ဝိုးပိုးတို့ကို ခြေရာ
ကောက်မိသွားမယ်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်နားမှာထားခဲ့လို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ အို
ရှုပ်ပါတယ်။ ကန်တော်ကြီးထဲမှာပဲ ထားခဲ့ပါ့မယ်” ဟုပြောကာ ဝိုးပိုးသည်
ကားစက်ကို ပြန်သပ်သည်။ ထိုအခါ မျိုးဝေထွန်းက-

“ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ဝိုးပိုး။ ခုကားနဲ့ ကြားတော့ရလမ်းထိပ်ကို သွား
ပြီး ဒီ့အဝတ်အစားတွေကိုယူမယ်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်ထဲကို ဆက်မောင်း
လာမယ်။ ရန်ကုန်ထဲရောက်ရင် လမ်းတစ်လမ်းမှာ ကားကိုထားခဲ့ပြီး
ဒီ့သင်္ဘောဆိပ်ကို ဆင်းမယ်မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် သူ့ပြောတာတောင်းတယ်”

ကားစက်ကို ပြန်နှိုးသည်။ ပြီးမှ ဝိုးပိုးသည် ကားကို ကန်တော်
ကြီးထဲမှ အမြန်မောင်းထွက်လာသည်။ ကြားတော့ရလမ်းထိပ်တွင် ကားရပ်
သည်။ ထိုမှ မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်လာသည်။
အိမ်ထဲသို့ရောက်လျှင် ဘုရားစင်အောက်၌ သူ့အဝတ်အစားအိတ်ကို
အသင့်တွေ့ရသည်။ အိတ်မှစက်ကိုဆွဲဖွင့်ကာ အထဲမှ အဝတ်အစားအချို့ကို
ထုတ်သည်။ အဝတ်အစားများအောက်တွင် သေသေချာချာခေါက်ထားသော
စာရွက်နှစ်ရွက်ကို တွေ့ရသည်။

မျိုးဝေထွန်း စိတ်ချသွားသည်။ အဝတ်အစားအမျိုးကို အိတ်အတွင်း သို့ ပြန်ထည့်သည်။ ဇစ်ကိုပြန်ဆွဲပိတ်ကာ အိတ်ကိုလွယ်လျက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ရွှင်ပျော်ပျော်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ရောက်လျှင် ထိုဆိုင်မှ မောင်းလှမြင့်ကို တွေ့ရသဖြင့် “ဇော်ကြီးမြန်လာရင် ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော် အရေးကြီးတိုက်ခိုင်းထွက်သွားတယ်” ဟု ဖော်ပြပြီး စိတ်ပူနေမှာ စိုးသဖြင့် မှာထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မျိုးဝေထွန်းသည် ကားရပ်ထားရာ ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“မြန်မြန်လာသူ... တော်တော်ကြာ သဘောမမှီဘဲ နေဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီး လူတွေလိုက်လာရင်”

မျိုးဝေထွန်းက ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားသည် ကြားတောရလမ်းထိပ်မှ ထွက်လာသည်။ ဦးဖိုးမှာ ယခုတိုင် ပြူးဝိုင်းသော မျက်လုံးကလေးများဖြင့် အစိုးရိမ်ပိုနေသေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဦးဖိုး မျက်နှာကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ရင်း-

“ဦး...”

“ရှင်”

“ခါဖြင့် ကားကို မြန်မြန်မောင်းလေ ကိုကိုကြီးလူတွေ မတွေ့ရအောင်”

မျိုးဝေထွန်းသည် ဦးဖိုးကို နောက်ပြောင်ကာ ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးဖိုးသည် “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မြန်မြန် မောင်းမှ” ဟုဆိုကာ ကားလီဇာကိုဖိ၍ နင်းလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် သနားစရာကောင်းလောက်အောင် ကလေးဆန်သူလေးပါလားဟု ကရုဏာ စိတ်ဖြစ်မိလိုက်သည်။ ကားသည် ခဏအကြာ ရန်ကုန်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

လမ်းသွယ် တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သည်။ “ဒီလမ်းထဲမှာ ကားကို ရပ်ထားခဲ့မယ်နော်...” ဟု ဦးဖိုးသည် ကားမောင်းရင်း မျိုးဝေထွန်းကို ပြောသည်။ မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကားကို လမ်းတစ်နေရာတွင်

ရပ်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းရော ဦးဖိုးပါ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ လမ်းသွယ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ထိုစဉ်...

“ဟာ... ခဏနေဦး” ဟုဆိုကာ ဦးဖိုးသည် လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ ပြီးနောက် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကိုယူပြီး မျိုးဝေထွန်းဆီ ပြန်ပြေးလာသည်။

“ဘာလဲ ဦး”

“ပိုက်ဆံအိတ်လေ၊ ဦးဖိုးပိုက်ဆံအိတ် မေ့ကျန်ခဲ့လို့၊ အမလေးတော်ပါသေးရဲ့၊ လမ်းမှာ သုံးစရာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘဲ ဖြစ်တော့မလို့”

ဘာသဘောနှင့်မသိ၊ ဦးဖိုးသည် သူ့ဖြစ်ပုံကို သူ့ဗာသု သဘောတကျ ရယ်နေပြန်သည်။ ဦးဖိုးနှင့် မျိုးဝေထွန်းသည် လမ်းသွယ်ထဲမှ ထွက်လာကာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပြီးမှ ဘတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင် တစ်ခု ရှိရာသို့ အရောက်လာကာ ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ သဘောဆီပ်သို့ ရောက်သောအခါ လေးနာရီထိုးပြီ။

ဓနုက သဘောသည် ခရီးသည်တို့နှင့် ပြည်နေသည် သဘောအောက်ထပ်ရော... အပေါ်ထပ်ပါ ထိုင်စရာနေရာမရှိတော့၊ နေရာမရသူများသည် ဦးတိုးမတ်တပ်ရပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ “လာ ဦး” ဟု မျိုး

ဝေထွန်းက ပိုးပိုးလက်ကိုဆွဲကာ သဘောဦးပိုင်းမှ ပဲ့ပိုင်းအရောက် သဘောတစ်ပတ်...ပတ်ကြည့်သည်။ ထိုင်စရာ နေရာမတွေ့ရသည့်ပြင် သဘောပေါ်မှ မတ်တပ်ရပ်နေသူများကို မနည်းရောင် လမ်းလျှောက်နေရသည်။
သဘောအပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြပြန်သည်။ အပေါ်ထပ်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

“ကဲ ထိုင်စရာနေရာမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ ပိုး”

မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးကိုမေးသည်။ ပိုးပိုးသည် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် နုတ်ခတ်လုပ်ကာ သဘောအပေါ်ထပ်အနံ့သို့ မျက်လုံးဝှေ့၍ ကြည့်သည်။

“ထိုင်စရာနေရာတစ်ခုတော့ ရှိတယ် သူ့ရဲ့”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဟို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလေ။ လက်ဖက်ရည် ခုံတန်းလျှာပေါ်မှာ လူသုံးယောက်ထိုင်နေတာကိုဘဲ တွေ့ရသေးတယ်။ နေရာတွေ ကျန်သေးတယ်။ ပိုးပိုးတို့ ထိုင်လို့ရသေးတယ်။ အဲဒီမှာ သွားထိုင်မယ်”

မျိုးဝေထွန်းက တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာက လက်ဖက်ရည်သောက်မှ ခဏတဖြုတ် ထိုင်လို့ရတာ ပိုးရဲ့”

ပိုးပိုးက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ပိုးပိုး သိပါတယ် သူ့ရဲ့။ ခု ပိုးပိုးနဲ့သူနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် စီ သွားမှာသောက်ပြီး ခဏထိုင်ကြမယ်လေ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး တော်တော်ကြာတော့ ပိုးပိုးတို့ထိုင်ရာက ထရတော့မယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ထိုင်ရာက မထရအောင် ပိုးပိုးတို့က နောက်ထပ်လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီထပ်မှာကြမယ်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်။ နောက်တစ်ခွက်မှာရင် ထပ်မှာတဲ့တစ်ခွက်စာတော့ ပိုးပိုးတို့ထပ်ထိုင်ရဦးမယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးအကြံအစည်ကို သဘောကျလွန်းသဖြင့် နှုတ်ထိုးခွက်လှန်ပင် ရယ်မောလိုက်သည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းရယ်ပုံကို မျက်လုံးပုတ်ခတ်လုပ်ကာပင် ရုတ်တရက် နားမလည်ဟန်ကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ရယ်မောရင်းမှ...

“ဒီလိုဆို ပိုးပိုးဥစ္စာက တစ်နာရီခြား တစ်ခါလောက် လက်ဖက်ရည်တွေမှာ နေရမှာပေါ့။ ကံနေပါဦး။ အဲဒီမှာတဲ့ လက်ဖက်ရည်တွေကို ပိုးပိုး အကုန်သောက်နိုင်ပါ့မလား”

ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းအမေးကြောင့် အင်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးပြူးကလေးဖြင့် တံတွေးကို ဂွမ်ခနဲ ခြုံချသည်။

“အို...ဒါတော့ ဘယ်အကုန်သောက်နိုင်မှာလဲ။ မသောက်နိုင်တဲ့ လက်ဖက်ရည်တွေကို သူများတွေကို ပေးသောက်လိုက်မှာပေါ့”

မျိုးဝေထွန်းက ထပ်ရယ်ပြန်သည်။ သဘောဥဩ တစ်ချက်ဆွဲလိုက်သံကို ကြားရသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သဘောထွက်တော့မည် သူ့အတွက်က အကြောင်းမဟုတ်။ ပိုးပိုးအတွက် ထိုင်စရာနေရာတစ်ခု ရရှိ လိုနေသည်ဟု မျိုးဝေထွန်းတွက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးလက်ကို ဆွဲကာ အောက်ထပ်မှ အပေါ်ထပ်ဦးပိုင်းသို့ လျှောက်လာပြန်သည်။

“ဒီမှာဗျာ...နောင်ကြီး”

မျိုးဝေထွန်းက လှမ်းခေါ်လိုက်လျှင် ထိုသူသည် မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ...ထိုင်စရာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးလောက်များ ရနိုင်ဦးမလား မသိဘူး”

“ဟာ...ကုန်သွားပြီ ထင်တယ်ဗျာ။ ဟော သူတို့ငှားနေတာ သူတို့ကို မေးကြည့်”

ထိုသူက အနားသို့ရောက်လာသူတစ်ဦးကို ညွှန်ပြရင်း မျိုးဝေထွန်းကို ပြောသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် မိန်းကလေးပါလာသဖြင့် ထိုင်ခုံတစ်လုံး ရလိုကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဟက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတော့ ခိုသေးတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် လက်တန်းပြုတ်နေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ ယူမလား”

“ယူမယ်ဗျား၊ ထိုင်လို့ရရင် ပြီးတာဘဲ”

ထိုသူသည် မျိုးဝေထွန်းတို့အနားမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာ ဟက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူလာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ရှိ နေရာလွတ်တစ်ခုတွင် ချပေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းက ထိုင်ခုံဘိုး တစ်ခါတည်း ရှင်းပေးလိုက်သည်။

“ထိုင်လေ ဝိုး”

မျိုးဝေထွန်းက ဝိုးဝိုးကိုပြောသည်။

“ဟာ... သူ့ထိုင်ပါ။ ဝိုးဝိုးမညောင်းပါဘူး”

“ဪ... ထိုင်ပါ ဝိုးဝိုးရယ်၊ ဒီထိုင်ခုံကို ထိုင်လို့ လက်ဖက်ရည်အများကြီး မယူရပါဘူး”

မျိုးဝေထွန်း၏ ဟာသကြောင့် ဝိုးဝိုးသည် သဘောတကျပျ လှယ်ဟောကာ ဟက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ကုလားထိုင်နားမှ သဘောလက်ရမ်းကိုပိုရင်း မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ ဗန္ဓကသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဥဩဆွဲရင်း ကမ်းမှ ခွာလာသည်။ ဝိုးဝိုးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်းက မြစ်မြင်ဆီသို့ ငေးနေသည်။ သူ ဘာတွေ တွေးနေသနည်း။

မျိုးဝေထွန်းကမူ မြစ်ခွဲသဖွယ် အရာတွေအားလုံးကို ဘာမှမတွေးချင်တော့။ အားလုံးကို ဦးနှောက်ထဲမှ မောင်းထုတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးကြည်လင်နေသည်။ သို့သော် ရင်ထဲမှာတော့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မခံစားဘူးသေးသော ဝေဒနာသစ်တစ်ခုက တဖျတ်ဖျတ်ခံစားနေရသည်။ ထိုဝေဒနာသည် ကြည်နူးမှုနှင့်လည်းရောထွေးနေသည်။

သူ ဝိုးဝိုးကို တွေ့ရစဉ် ဝိုးဝိုးနှင့် စကားပြောရစဉ် သူ့ရင်၌ အေးမြသွားသည်ဟု ပထမခံစားရသည်။ နောက်သိရသည်။ သို့သော် ထိုခံစား

ရင်၌ တောင့်တမှု... ထို့ပြင် တမ်းတမှုပါရောဖြစ်ပါဝင်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

တွေးကြည့်တော့ ထိုတောင့်တမှု၊ တမ်းတမှုမှာ ယခုထက်ပို၍ ဦးနှုန်းနှင့် နီးစပ်လို့ဖြစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအရာကို ‘အချစ်’ဟုခေါ်ပါလျက် မျိုးဝေထွန်းသည် ဝိုးဝိုးကို ချစ်နေမိပြီတည်း။ တွေးရင်းက ကြည်နူးသာယာစိတ်တို့သည် မျိုးဝေထွန်း၏ ရင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

ဝိုးဝိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝိုးဝိုးသည် ယခုတိုင် မြစ်မြင်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ဘာတွေတွေးနေသည်ကို မသိပေမယ့် သူတွေ့တော့ တွေးနေသည်။ အတွေးတစ်ခုကို သူသည် နက်နက်နှိုင်းနှိုင်း ဖင် တွေးနေသည်ဟု မျိုးဝေထွန်းသိသည်။

“ငါ ခိုးရာလိုက်လာသလိုများ ဖြစ်နေပြီလား”ဟု ဝိုးဝိုးသည် သူ့ လုပ်ရပ်ကို ပြန်စဉ်းစားရင်း ရင်ထဲမှ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ယောက်ျားတလေးတစ်ယောက်နောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုက်လာတာဟာ အခြား ဘာအကြောင်းမှ မရှိနိုင်ဟု တွေးကြမည်။ ကိုကိုကြီးတို့ကလည်း ဝိုးဝိုးသည် သူတို့ဖမ်းထားသူနှင့် အတူ ပျောက်သွားသဖြင့် ထိုသို့ပင် ထင်ကြပေမည်။ ထင်ကြ... ထင်ကြ၊ နို့ ငါကတော့ သူ့နဲ့ခိုးရာလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ သေသေချာချာ မပြောတတ်။

သို့သော် ထိုသို့တွေးမိစဉ် ဝိုးဝိုးသည် ရင်ခုန်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ ထလာသည်။

သူ့အပေါ်အလွန်အမင်း ဝိုးဝိုးစိတ်ဖြစ်နေမိသည်ကိုတော့ ဝိုးဝိုး သိသည်။ ပြီးနောက် ထိုဝိုးဝိုးစိတ်များအပြင် တစ်ခြားခံစားချက်တို့သည်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင်ရှိသေးကြောင်း ဝိုးဝိုးသည် ထင်သိနေသည်။ ထိုခံစားချက်တို့ကြောင့်ပင် သူနှင့် လိုက်လာမိသလား။ ဝိုးဝိုးမသိ၊ မတွေးတတ်။ လိုက်တော့ လိုက်လာမိပြီ။

ဤသို့ဖြင့် တစ်စတစ်စ ဝိုးချစ်လာသည်။ ဝိုးဝိုးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်းက အိပ်ပျော်သွားပြီ။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဝိုးဝိုးကို

ချစ်မိပြီးနောက် ဤခဏ်သည် ပျားရည်ဆန်းခရီးဆန်ဆန် အပျော်ခရီးတစ်ခု ဟု နားလည်မိသော်လည်း ပိုးပိုးနှင့်သူတို့၏ နောင်အနာဂတ်ခရီးအတွက် စိတ်ထဲမှ အစီအစဉ်များချပြီးဖြစ်သည်။

ပန်သပွတ်တွင် ရက်အနည်းငယ်နေပြီးလျှင် ပိုးပိုးကို ဖျိုးဝေထွန်းက ရွှေကျွန်းသာသို့ ခေါ်သွားမည်၊ အဖေ့ကို အကျိုးအကြောင်းပြောမည် ဖြည့်ပင် ပိုးပိုးနှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည်၊ ပြီးနောက် လက်ထမ်းမိရာ အလှူတစ်ခုခုကို လုပ်မည်၊ စွန့်စားခန်းတို့ နှစ်သက်သော ဖျိုးဝေထွန်းသည် ယခုလည်းပိုးပိုးနှင့် အချစ်စွန့်စားခန်းဖွင့်ကာ ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းလာခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု အဖေ့ကိုပြောပြမည်၊ အဖေ လက်ခံပါလိမ့်မည် ဖျိုးဝေထွန်းသည် သူ့အကြံအစည်တို့ကို သဘောကျစွာ တစ်ချက်ဖြဲလိုက်သည်၊ ပိုးပိုးကို ကြည့်လိုက်တော့ ပိုးပိုးသည် ပက်လက်ကုလားထိုးပေါ်တွင် နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဗန္ဓက သည် အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ခုတ်မောင်းနေဆဲ။

မအူပင်ရောက်တော့ ညရှစ်နာရီထိုးပြီ၊ ခရီးသည်များထဲမှ စုံစမ်းသိရသမျှမှာ ပန်သပွတ်ကျေးရွာသည် မအူပင်မြို့နောက်ဘက်ရှိ ပန်သပွတ်ချောင်းပေါ်တွင်ရှိသည်၊ ယခုလိုညအချိန်၌ ပန်သပွတ်ချောင်းသို့ ဖြတ်ကုန် လှေသဗ္ဗာန်များ မရှိနိုင်တော့ဟူ၍ ဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် မအူပင်

တစ်ညအိပ်ရမည်၊ သို့သော် ထိုသို့အိပ်ရန် မအူပင်မြို့၌ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးတွင် အသိအကျွမ်းတစ်ဦးတစ်လေမှ မရှိ၊

“ဒီမှာ တည်းခိုခန်းတွေ ဘာတွေမရှိဘူးလား”

ပိုးပိုးက ဖျိုးဝေထွန်းကိုမေးသည်။

“မြို့ကလေးဆိုတော့ မရှိဘူးပိုးရဲ့၊ အဲဒါမှ...”

ဖျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးမျက်နှာကို စိတ်ဝမ်းလို့သည့်သဘောဖြင့် ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ကြည့်ရင်၊

“အဲဒါမှ ဒုက္ခဘဲ၊ ဒို့တတွေ ဘယ်မှာ သွားအိပ်ကြမလဲ”

“အဲမယ်... သူကလဲ ဘာခက်တာမှတ်လို့ ဟောဒီဆိပ်ခံဘော တံတားကြီးပေါ်မှာ အိပ်ကြမယ်လေ၊ လေတဖြူးဖြူးနဲ့ ဘယ်လောက် အိပ်လို့ကောင်းမလဲ”

ဖျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးသတ္တိကို ကျိတ်၍ ခိုးကျူးလိုက်သည်၊ ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်တွင် မြစ်ကျွန်းပေါ်ဘက်မှလာမည့် သင်္ဘောအသီးသီး ကိုစောင့်ရင်း အိပ်နေသော ခရီးသည်အချို့ကို တွေ့ရသည်၊ တစ်ချို့သည် ယခုမှ ထမင်းချိုင့်ဖွင့်ကာ ထမင်းစားနေကြသည်၊ ပျော်စရာကြီးဖြစ်သည်၊ ပိုးပိုးသည် ထမင်းစိုင်းဖွဲ့နေသော မိသားစုကိုလှမ်းကြည့်ရင်...

“ဟာ... ပိုးပိုးလဲ ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ ဖိုက်ဆာလာပြီကွာ၊ သူကော...”

“ဘယ်မှာ စားရဦးမှာလဲ၊ ပိုးလိုဘဲပေါ့”

“သိပါဘူး၊ ပိုးပိုး အိပ်ပျော်နေဟုန်းများ၊ သင်္ဘောပေါ်က ထမင်းဆိုင်မှာ သူတိတ်တိတ်ကလေး စားလိုက်သလားလို့”

ပြောရင်း ပိုးပိုးက ဟက်ခနဲရယ်သည်၊ ဖျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးပခုံးစွန်းကလေးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်၊ ပိုးပိုး တွန့်ကန် ဖြစ်သွားသည်၊ မျက်လုံးလှန့်၍ ဖျိုးဝေထွန်းကိုကြည့်သည်၊ ဘာမှတော့ မပြော၊ သူတို့သည် ဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာကြသည်၊ မအူပင်ကမ်းနားလမ်းပေါ်တွင် ထမင်းဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင်အချို့ကို

၉၆ ☺ မြရတီ

တွေ့ရသည်။ ဈေးတန်းကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးဝိုးသည် ဈေးတန်းကလေးတစ်လျှောက် အတန်ငယ်လျှောက်လာကြသည်။

“ဘာစားမလဲ ပိုး။ ထမင်းဘဲလား”

“သူရော ဘာစားမလဲ”

“ဒီတော့ ခေါက်ဆွဲကြော်လို တရုတ်အစားအစာမျိုး စားချင်တယ်”

ပိုးဝိုးက မျိုးဝေထွန်းကို ခေါင်းမောကြည့်သည်။

“ပိုးဝိုးလဲ အဲဒါမျိုးဘဲစားချင်တယ်။ နောက်မှတ်ထားသူ့ . . သူ စားချင်တာဆိုတာ ပိုးဝိုးလဲစားချင်တယ်လို့ ပုံသေမှတ်ထား . . ဟုတ်လား”

ဟု ပိုးဝိုးက လူကြီးတစ်ယောက်၏ လေသံဖြင့်ပြောသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးဝိုးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲပိုး . .”

“သူနဲ့ ပိုးဝိုးက အတူတူဘဲလေ”

“ဘာတွေ တူတာလဲ . .”

“ဘာတွေ တူတာလဲဆိုတော့ ဟို . . ဟို သူနဲ့ အကုန်တူတာ ဖြေကွာ ဟင်း ဟင်း ပိုးဝိုး မပြောတတ်ဘူး သူရ”

ပိုးဝိုးလက်မောင်းကလေးကို လက်ဖြင့်အသာ ဆုပ်ညှစ်လိုက်မိသည်။ မျိုးဝေထွန်း၏ ရင်ထဲသို့ စိမ့်စိမ့်ရေများ စီးဆင်းလိုက်သလို အေးမြသွားသည်။ ပိုးဝိုး၏ စကားမှာ ပိုးဝိုးနှင့်သူသည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းထဲ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည့် သဘောအဓိပ္ပါယ်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား တရုတ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်လာကြသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်လျှင် ပိုးဝိုးက “ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ပွဲမြန်မြန်ဟေ့” ဟု သူ့ဥာဠာအတိုင်း ကောင်တာသို့ အော်ပြောလိုက်သည်။

ပိုးဝိုးသည် ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အားပါးတရစားသည်။ စားရင်း မျိုးဝေထွန်းကိုကြည့်ကာ . . “စား သူ . . စားရန်ကုန်ခေါက်ဆွဲကြော်တွေနဲ့ မတူဘူး တစ်မျိုးဘဲ၊ ကောင်းတယ် စား” ဟုဆိုပြီး သူကလည်း ပလုပ်ပလောင်းစားသည်။ ပိုးဝိုးသည် ဝိဘိကလေး

တစ်ယောက်လိုပါလား။ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာမှု ကင်းသော ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကလေးပါလား။ ချစ်စရာကလေး။

မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုသို့ ဝိဘိကလေးတို့ကိုလိုက်မိသည်။ သူတို့သည် စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆိပ်ခံဘောတံတားရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်။ ဘောတံတားမှာ နှစ်ရပ်ပြန်သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆင့်၍ကပ်ထားသည်။ သို့သော် ဘောတံတားတစ်ခုတွင်သာ အမိုးအကာရှိ၍ ကျန်တစ်ခုမှာ အမိုးအကာမရှိ ဖြစ်ပြင်မှ လေတို့ တဦးတည်းတိုက်နေသည်။

“အမိုးမရှိတဲ့ ဘောတံတားပေါ်မှာ ဆိုတော့ လေသိပ်တိုက်ပြီး သိပ်အေးတယ် ပိုး။ ပြီးတော့ ညဉ့်နက်လာရင် နင်းတွေကလွှာလွှာပေါ့”

ထိုသို့ပြောကာ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးဝိုးကို အမိုးရှိသည့် ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်သို့ ခေါ်လာသည်။ ထိုတံတားပေါ်တွင်လည်း ခရီးသည်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် တံတားထိပ်ကုန်းက နေရာလွတ်တစ်ခုကို ရွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ လွယ်လာသောအိတ်ကိုချကာ စစ်ဆွဲ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှ စောင်ပါးတစ်ထည်နှင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

နေရာလွတ်တွင် စောင်ပါးကို ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးကို သေသေချာချာ ချသည်။ နောက်မှ ခြုံရော စောင်တစ်ထည်လိုသေးကြောင်း သတိရသည်။ ထို့ကြောင့် အိတ်၏ အောက်ဆုံး၌ရှိသော စောင်တစ်ထည်ကို ထပ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပိုးဝိုးသည် မျိုးဝေထွန်းလုပ်ပုံကို ရပ်၍ကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းကလည်း ပိုးဝိုးကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကဲ ပိုးအိပ်တော့” ဟုဆိုလျှင်

“ပိုးဝိုး မအိပ်ချင်သေးပါဘူး။ အစောကြီးရှိသေးတာ” ဟုဆိုကာ ပိုးဝိုးသည် ခင်းထားသော စောင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပိုးဝိုးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သို့သော် ထွစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာထိ ကေားမပြောကြ၊ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေစဉ်အတွင်း ပိုးဝိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို နှစ်ခါသုံးခါ ပြန်ကြည့်သည်။ မျိုးဝေထွန်း

၉၈ ☺ မြေရတီ

က...

“ပိုး ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပိုး ဒို့ကို ပြောစရာရှိလို့လား”

ထိုအခါ လုပ်နေကျ အမူအရာအတိုင်း ပိုးပိုးသည် မျက်လုံးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ကြည့်သည်။

“ပိုးပိုး သိချင်တာတစ်ခု ရှိလို့ပါ။ ကိုကိုကြီးက သူ့ကို ဘာလဲ ဖမ်းတာလဲဟင်၊ အကြောင်းတော့ ရှိမှာမို့၊ ပြီးတော့ အဲဒီအကြောင်းက သူသိမလားလို့”

မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပိုးကို ဖွင့်ပြောမလို့ပါဘဲ၊ အချိန်မရလို့ မပြောသေးတာပါ”

ခုတော့ ပိုးပိုးအား ထိုအကြောင်းတွေကို ပြောပြသင့်ပြီဟု မျိုးဝေထွန်းနားလည်မိသည်။ ယခုအခါ ပိုးပိုးသည် သူကသာ ချစ်နေသော သူ့ချစ်သူဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ယခုအချိန်၌ ပိုးပိုး၏အပြောအဆို အမူအရာတို့ကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြင့် ပိုးပိုးသည်လည်း သူ့ကိုချစ်နေပြီဟု နားလည်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စကို ချစ်သူချင်းတိုင်ပင်ကာ မည်သို့အဆုံးသတ်ရမည်ကို သိထားဖို့လိုသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ဘောင်းဘီတစ်ထည်၏ နောက်အိတ်ထဲ စာရွက်နှစ်ရွက်ရသည်မှ ထိုစာရွက်တွေအတွက် လူတစ်ယောက်က တစ်သောင်းထိပေးကာ နောက်ဆုံးကျအခြေအနေသို့ ရောက်လာပုံတို့ကို ပိုးပိုးအားပြောပြသည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်း ပြောပြချက်တို့ကို ငေးမေးနားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းလေးလေး ဆွဲချသည်။

“အင်း... ပိုးပိုး ဆယ်နှစ်နှစ်သမီးလောက်က ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ပိုးပိုးသတိရနေတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ အပေါင်းအတစ်ရဟာ တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို မြန်မာပြည်နယ်စပ်က ခိုးသွားလာကြရတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ခိုးသွင်းလာတဲ့ ပစ္စည်းကို သူတို့ထံ လူတစ်ယောက်က လှယူထွက်ပြေးသတဲ့၊ ပြီးတော့ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထဲ

သတဲ့၊ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေလူပြီး ထွက်ပြေးတဲ့သူဟာ ခု ရန်ကုန်မှာ ရောက်နေတယ်၊ မင်းတွေ့အောင် ရှာပြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေထားတဲ့ နေရာပြတဲ့ မြေပုံကို မင်းအရယူပါလို့ ဖေဖေက ကိုကိုကြီးကို ပြောနေတာ ပိုးပိုးကြားရတယ်”

“အင်း...”

“နောက်ပြီး ဟိုတစ်လောကဘဲ ကိုကိုကြီးအမြင်က အရက်မှူးပြန်လာပြီး ဝဋ်ခန်းထဲမှာ ချွတ်ထားခဲ့တဲ့ ဘောင်းဘီကို မနက်ကျတော့ အစ်မငွေလှက ယူပြီး အိမ်ခြံစည်းရိုးမှာ လှန်းထားလိုက်လို့ သူခိုးခိုးခံရတယ်၊ အဲဒီဘောင်းဘီအတွက်နဲ့ ကိုကိုကြီးဟာ ဒေါင်းတောက်နေတယ်၊ ဒေါသတွေလဲ ထွက်နေတယ်”

ယခုမှ မျိုးဝေထွန်းသည် အမြစ်အပျက်အလုံးစုံကို တဖြည်းဖြည်း လိပ်ပတ်လည်လာသည်။ သို့သော်...

“ဒါဖြင့် သူ့ဘောင်းဘီ နောက်အိတ်ထဲကစာရွက်တွေဟာ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့ နေရာကို ဆွဲထားတဲ့ မြေပုံတွေပေါ့”

“ဒါဘဲ နေမှာပေါ့...”

“မဟုတ်သေးဘူး ပိုး၊ အဲဒီ ဒို့ရတဲ့ စာရွက်နှစ်ရွက်မှာ တစ်ရွက်က ချစ်စနိုးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ရည်းစားဆီရောက်တဲ့စာ၊ အဲဒီစာဟာ ပိုးအစ်ကို မင်းလွင်ဦးဆီရောက်တဲ့စာပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမယ့် နောက်စာရွက်တစ်ရွက်ကတော့ ဘာစာမှ ရေးမထားတဲ့ ခြောင်စာရွက်ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာမြေပုံမှမပါဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘာသဘောလဲ”

မျိုးဝေထွန်းသည် သူသိလိုရာကို ပိုးပိုးအား အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် ထိုစာရွက်တို့အပေါ် မျိုးဝေထွန်းလောက် စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်၊ ထိုစာရွက်တွေကြောင့် သူ့အစ်ကိုက မျိုးဝေထွန်းကို ရန်ရှာနေသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်၊ သောကရောက်နေရသည်၊ ပိုးပိုး ထိုသို့ ပြောချင်ပေ။

“အဲဒီတော့ သူရယ်... အဲဒီစာရွက်တွေအတွက် ဘာမှ ဒုက္ခ

ရှာမနေပါနဲ့၊ မနက်ကျရင် အဲဒီစာရွက်နှစ်ရွက်ကို စာအိတ်နဲ့ထည့် ကိုကိုကြီးဆီ စာတိုက်က ပြန်ပို့လိုက်ပါ။

ပြီးနောက် ပိုးဝိုးက မျိုးဝေထွန်းကို ငှေငှေကြည့်ရင်း-

“ပြီးတော့...ဟုဆိုကာ စကားမဆက်ဘဲ အတန်ကြာနေသည်။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောပါဦး ပိုး”

“ပြီးတော့...ပြီးတော့ သူနဲ့ ပိုးဝိုးလဲ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင် သွားတာပေါ့”

ပိုးဝိုးအပြောကို မျိုးဝေထွန်းလက်ခံလိုက်သည်။ ပိုးဝိုးပြောသလို သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်သွားသည့်အပြင် နှစ်ဦးစလုံး မျှော်မှန်းထားသော ချစ်ခရီးကိုလည်း သာယာချမ်းမြေ့စွာ လျှောက်လှမ်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ပိုးဝိုးသည် မျိုးဝေထွန်းနှင့် ထိုင်လျက် စကားပြောရင်းမှ တစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်သည်။

“ပိုး အိပ်ချင်ပြီလား၊ အိပ်တော့လေ”

မျိုးဝေထွန်းက ပြောစဉ် ပိုးဝိုးသည် အိပ်မည်လုပ်ရင်း-

“ဟာ ခေါင်းအုံးကတစ်လုံးထဲ၊ သူ အိပ်ဖို့ရော...”

“ပိုးဘဲ အိပ်ပါ၊ ဒို့မအိပ်ပါဘူး၊ ဒို့ တစ်ညလုံး ပိုးအိပ်တာကို စောင့်ကြည့်နေပါမယ်”

“အို မဟုတ်တာ၊ သူအိပ်ပါ၊ လာပါ...”

ပြောရင်း ပိုးဝိုးသည် မျိုးဝေထွန်းလက်ကို ဆွဲကာ သူနှင့်အတူ အိပ်ရန် ခေါ်နေသည်။ တစ်ခါ နှစ်ခါခေါ်လျှင် မျိုးဝေထွန်းက-

“အို...နေဦးလေ၊ ဒို့ ပိုးနဲ့အတူအိပ်လို့”

“ဘာပြောတယ်...သူ”

“ဪ...ဒို့နဲ့ ပိုးနဲ့ အတူတူအိပ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့၊ ဟိုဟိုလေ”

ပိုးဝိုးသည် ယခုမှ သဘောပေါက်သွားဟန် ရှက်စနိုးပြုံးသည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးထဲတွင် ကြည်နူးနှစ်သက်ဟန် အရိပ်အငွေ့များ ရှက်

သန်းနေသည်။ ဝဏကြာမှ ပိုးဝိုးသည် “အို ဘာဖြစ်လဲ၊ ပိုးဝိုးနဲ့သူက အတူတူဘဲ ဥစ္စာ အိပ်တော့လဲ အတူတူအိပ်မှာပေါ့”ဟုဆိုကာ မျိုးဝေထွန်းလက်ကို အတင်းဆွဲ၍ အိပ်ပိုင်းသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးဝိုးအုံးနေသော ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ပင် လိုအပ်ချလိုက်သည်။

ညဉ့်နက်လာပြီထင်သည်။ ဆိပ်ခံဘောတံတားပေါ်မှ စကားပြောဆိုသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပိုးဝိုးသည်အိပ်ရင်းက စကားတွေ တွတ်ထိုးနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းက ဘောတံတားပေါ်မှ ရှိသမျှ အလင်းရောင်ဖြင့် ပိုးဝိုးမျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်နေသည်။

ပိုးဝိုးမျက်နှာသည် ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မိုမိုကလေးနှင့် ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးမျက်နှာနှင့်တူနေသည်။ သို့သော် ပိုးဝိုးမျက်လုံးမှာ ကော်ပတ်ရုပ်၏ မျက်လုံးတို့ထက် ကြည်လင်သည်။ တောက်ပနေသည်။ အနီးကပ်မြင်ရမှ...သူ၏ ပုတ်ခတ်...ပုတ်ခတ် လုပ်တတ်သော မျက်တောင်များကို သတိထားကြည့်မိသည်။ ပိုးဝိုး မျက်တောင်မှာ အနက်ရောင်မဟုတ်၊ စိမ်းဖန်ဖန်အရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည့် သို့သော် များစွာ ရှည်လျား ကော့ညွတ်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ပိုးဝိုးမေတာ ဖြေပါဦး၊ အဲဒါ ပိုးဝိုး သူ့ကို ချစ်နေတာလားဟင်”

ပိုးဝိုးသည် စကားတွေကို ရှည်လျားစွာပြောရင်းက ထိုသို့ မေးလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါဖြင့် သူကကော...ပိုးဝိုးကို”

ပိုးဝိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို မျက်လုံးကလေးများ မှေး၍ကြည့်နေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွာမှာ မျိုးဝေထွန်းအပြေကို ငုံ့လင့်နေစဉ် ဟတတရှိသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးများကို ငေးကြည့်ရင်းက အစက သတိထားမိသော်လည်း အမှတ်မထင်ရှိခဲ့သော အရာကလေးတစ်ခုကို သွားမြင်လိုက်သည်။ ပိုးဝိုး၏ နှာသီးပျားပေါ်မှ စပျစ်သီးမုည့်ရောင် မှဲ့နီနီ လုံးလုံးကလေးတစ်ခု။

ယခုလို အနီးကပ်မြင်ရမှ မှဲ့နီကလေးသည် အရည်ကောင်းသော

ပတ္တမြားတစ်လုံးလို တောက်ပရွန်းလဲ့နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပဲ့ဒီကလေးကိုကြည့်ရင်း သာယာမှုတစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဝိုးဝိုး နာသီများမှ ပဲ့ဒီကလေးကို အသာအယာ ငုံထားလိုက်သည်။ ယခုအခါ ဝိုးဝိုးသည် ရင်ခုန်သည်မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲတွင်နွေး၍ သွားသည်။ ဝိုးဝိုးက မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်မက်ထားလိုက်သည်။

မြစ်ပြင်မှလေသည် တဦးဦးအတိုက်ကြမ်းလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းထံ၌ ဝိုးဝိုးထံမှ သနပ်ခါးနဲ့ကလေးများသည် ဆွတ်ပျံ့သင်းကြွလျက် ရှိသည်။

မျိုးဝေထွန်းနှင့် ဝိုးဝိုးသည် မအူပင် ဈေးထဲသို့ ရောက်နေကြသည်။ ဝိုးဝိုးအတွက် အင်္ကျီအဝတ်အစားအချို့ ဝယ်ရန်ဖြစ်သည်။

“သူ့ . . . ဝိုးဝိုး ဘာတွေ ဝယ်ရမလဲဟင်”

ဝိုးဝိုးက မေးသည်။

“ဝိုးကြိုက်တာ၊ ဝိုးဝယ်ချင်တာဝယ်ပေါ့”

“အင်း . . .”

ဟုဆိုကာ ဝိုးဝိုးသည် အသင့်ချုပ်ပြီး မိန်းမဝတ်အင်္ကျီများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ အရောင်တွေရွေး၊ ပုံတွေရွေးရင်းက နောက်ဆုံး စပို့ရှပ်နှစ်ထည်နှင့် တီရှပ်တစ်ထည် ဝယ်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အရောင်

နုနုထဘီနှစ်ထည်ဝယ်သည်။ လုံလောက်ပြီဟု မျိုးဝေထွန်းက ထင်သည်။ သို့သော် ဝိုးဝိုးသည် ဈေးအတွင်းရှိ အလှကုန်တန်းသို့ တစ်ခါလျှောက်သွားပြန်သည်။ ဖိတ်ကပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းဆီးဆေးတောင့်များ ဝယ်သည်။

“ကဲ ပြီးပြီလား။ သွားမယ်”

“သွားမယ်လေ”

ဝိုးဝိုးကလည်း ခေါင်းညိတ်ကာ မျိုးဝေထွန်းနှင့်အတူ ဈေးထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ဈေးဝင်ပေါက်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ ဝိုးဝိုးသည် “ဟာ . . . မေ့သွားပြန်ပြီကွာ”ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းကာ ဈေးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်မည်လုပ်သည်။

“ဘာပဲဟယ်၊ မေ့သွားလို့လဲ”

“ဘရာစီယာ နှစ်ထည်လောက်ဝယ်ဖို့ မေ့သွားလို့ သူ့ရေ . . . သူဒီကဘဲ စောင့်နေပါ။ ဝိုးဝိုး မကြာပါဘူး”

ဝိုးဝိုးသည် ဈေးအတွင်းသို့ ပြန်ပြေးသည်။ သို့သော် ဝိုးဝိုးသည် မကြာပါဘူးဟုပြောသွားသော်လည်း အချိန်အတန်ကြာထိ ဈေးထဲမှ ပြန်ထွက်မလာ။ မျိုးဝေထွန်းသည် နာနီကိုကြည့်ရင်း ဈေးထဲသို့မျှော်ကြည့်သည်။ စောင့်ရချိန် ‘ဆယ်မီနစ်ကျော်သွားသောအခါ မျိုးဝေထွန်းသည် ဝိုးဝိုးဘာဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု စိတ်ပူလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုအခါမှ အဝတ်အစားထုပ်များကို ဘိုသီစက်သီ ပွေ့ပိုက်ရင်း ဈေးထဲမှ ပြေးထွက်လာသော ဝိုးဝိုးကိုတွေ့ရသည်။

“ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ”

“ဟာ သူကလဲ၊ ထဘီတွေ ချုပ်နေရသေးတယ်လေ၊ ချုပ်တာထိုင်စောင့်နေရလို့”

ဝိုးဝိုးက အမောတကောပြန်ပြောသည်။ ထဘီ ဝယ်စဉ်က ထဘီချုပ်ဖို့ မေ့နေသည်။ ယခု ဘရာစီယာအဝတ်သွားမှ ထဘီချုပ်ဖို့ သတိရသည်။ ‘မရှုပ်တော့မလေး’ဟု မျိုးဝေထွန်းနှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဈေးရေမှပင် ဆိုက်ကားတစ်စီးရသည်။ ပန်သပွတ်ရွာသို့သွားသော သမ္ဘာန်ဆိပ်

ကို လိုက်ပို့နိုင်သည်။ ဆိုက်ကားစီးလာစဉ် မျိုးဝေထွန်းသည် တစ်ခု သတိပေးသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

ပိုးပိုးပြောသည့်အတိုင်း စာနစ်စောင်ကို စာအိတ်ဖြင့်ထည့်ကာ မင်းလွင်ဦးထံသို့ စာတိုက်မှပေးပို့ရန်ကိစ္စ၊ ခုမှတော့ အချိန်မရတော့၊ ပန်သပွတ်မှ အပြန်... နောက်တစ်ခါ မအူပင်သို့ ပြန်ရောက်မှပင် ထိုကိစ္စကိုလုပ်တော့မည်ဟု မျိုးဝေထွန်း စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သဗ္ဗာန်ဆိပ်ရောက်တော့ ပန်သပွတ်သို့ ကူးမည့်ဆဲဆဲ သဗ္ဗာန်တစ်စီးကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးသည် သဗ္ဗာန်ထဲမှ ခရီးသည်တို့ကြားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပန်သပွတ်ချောင်းကိုဖြတ်နေသော သဗ္ဗာန်ပေါ်၌ပင် ပိုးပိုးသည် သူ့သူငယ်ချင်း ခင်မြရီအကြောင်းကို သဗ္ဗာန်သမားကြီးအား မေးနေသည်။ သဗ္ဗာန်သမားကြီးက သဗ္ဗာန်ခတ်ရင်း-

ဒီကလေးမလေးက ရန်ကုန်ကို ကျောင်းသွားတက်နေတာကွယ့်၊ ခါတိုင်း ခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် ပြန်နေကျ၊ ဒီနှစ်တော့ ပြန်လာတာ မတွေ့ဘူး..."

သဗ္ဗာန်သမားကြီးအပြောကြောင့် ပိုးပိုးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဘေးမှ မျိုးဝေထွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက

"သူ့မိဘတွေကကော... "ဟု သဗ္ဗာန်သမားကြီးကိုမေးသည်။

"ဦးကြီးမောင်၊ ဒေါ်မြတင်တဲ့ သူတို့တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါတို့တို့က ဦးကြီးမောင်တို့အိမ်ကို သွားမလိုလား"

"ဟုတ်ကဲ့... "ဟုသာ မျိုးဝေထွန်းက ပြောလိုက်သည်။ ပိုးပိုး၏ သူငယ်ချင်း ခင်မြရီကိုသာသိ၍ သူ့ကိုအားကိုးလာရသော သူတို့အဖို့ ရှေ့ဆက်တယ်လို စခန်းသွားရမုန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ခင်မြရီမိဘများကိုပင် အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြစ်စေ အလွန်ဆုံး တစ်ညအိပ်ခန်းဖြစ်စေ တည်းခိုမည်ဟု မျိုးဝေထွန်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဦးကြီးမောင်၊ ဒေါ်မြတင်တို့အိမ်သည် ရွာလယ်တွင်ရှိသည်ဟု သဗ္ဗာန်သမားကြီးကပင် ဆက်၍လမ်းညွှန်သည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးသည် သဗ္ဗာန်ပေါ်ကဆင်းပြီး ရွာထဲသို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ ရွာမှာ အိမ်ခြေနှစ်ရာခန့်သာရှိသည် ရွာငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွာထိပ်တွင် ဆန်စက်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ အများအားဖြင့် ခနဲအိမ်ငယ်များသာ ရှိတတ်သော ထိုသို့သောရွာတွင် ယဉ်တောင် သွပ်မိုးနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးပုန်းကို ကိုင်ရင်း ရွာလယ်သို့ရောက်အောင် ဆက်လျှောက်လာသည်။ ထိုစဉ် သူတို့၏ ရှေ့တူရှုမှ လူကြီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသည်ကို မျိုးဝေထွန်းလှမ်းမြင်ရသည်။ ပျက်စားချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော လူကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း မျိုးဝေထွန်းတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ မျိုးဝေထွန်း၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အမှတ်သညာတစ်ခုက တိုးဝင်လာသည်။

"ဟာ... ဦးလေး"

"ဟာ မောင်ရင်"

မျိုးဝေထွန်းနှင့် ထိုလူကြီးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ဖြိုင်တူ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

"ဦးလေး၊ ဦးလေး ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိတယ်နော် ဟုတ်လား၊ ဦးလေး"

"မှတ်မိတာပေါ့ကွာ၊ မင်းက လေဟာပြင်ဈေးက ဘောင်းဘီရောင်းတဲ့ သူငယ်မဟုတ်လား"

ထိုလူကြီးမှာ မျိုးဝေထွန်း ပြဿနာတက်ခဲ့သော လီမိုက်(စ်)ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကို ဝယ်သွားခဲ့သော လူကြီးဖြစ်မှန်း သေချာသွားသည်။

"ဒါနဲ့ မင်းတို့က ဒီရွာကို အလည်လာတာလား၊ ဪ... "ဟု ပြောလက်စ ကောင်းကို ရင်လိုက်ကာ လူကြီးသည် ပိုးပိုးကို လှမ်း

ကြည့်သည်။ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားဟန် တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။
“အေးပေါ့လေ၊ သီးချိန်တန်သိ။ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ကြ ရမှာပေါ့၊
ဒါဟာ သဘာဝဘဲ။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ မင်းတို့က ဒီရွာက ဘယ်သူ့အိမ်
လာတာလဲ”

ထိုအခါ ပိုးပိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း “ခင်ပြီဆိုတဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်း
အိမ်လာတာပါ ဦးလေး” ဟုဆိုကာ . . . မျိုးဝေထွန်းသည် သူတို့အခက်အခဲ
ကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရင်း ပိုးပိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပိုးပိုး
သည် ယခုနုက လူကြီးအပြောကြောင့် ရှက်ရွံ့ဟန် ခေါင်းငုံ့နေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ ပြောပါဦးကွ”

“ဒါပေမယ့်” ဟုဆိုကာ မျိုးဝေထွန်းက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ
ရန် စကားစမည်လုပ်စဉ်-

“အို . . . ဒါပေမယ့်တွေ ခဏထားပါဦး။ ခုလို လမ်းပေါ်မှာ ရပ်
စကားပြောနေရတာ မကောင်းပါဘူး။ ငါ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။ လာပါ။ အိမ်
ကုန်မှ အေးအေးဆေးဆေးပြောပါ”

လူကြီးသည် သူသွားစရာ ရှိသည်ကိုပင် မသွားတော့ဘဲ မျိုး
ဝေထွန်းတို့ကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်လာသည်။ လူကြီး၏အိမ်သည် ရွာစွန်
မကျတကျတွင်ရှိသည့် တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးဖြစ်သည်။

“ပြောရရင် ဒီရွာက ငါ့ဖခင်က အဖေတို့ အဖေတို့ မရှိတော့
ဒီရွာမှာ သူတို့တိုက်ကလေးတစ်လုံးကျန်ခဲ့တယ်လေ။ ငါ့အတွက် အမွေ
ပေါ့။ နွေရာသီရောက်ရင် သူများတွေလို တောင်ကြီးတို့ ကလေးတို့မှာ
သွားအနားမယူနိုင်တော့ ဒီရွာမှာဘဲ ခဏလာနေတာ။ ဪ၊ . . . နေပါဦး။
ငါနာမည် ဦးလှဘူးလို့ခေါ်တယ်။ မင်းနာမည်ကော”

“ကျွန်တော့်နာမည် မျိုးဝေထွန်းလို့ခေါ်ပါတယ် ဦးလေး”

“အေး အေး၊ လာကွာ . . . လာ”

ဦးလှဘူးက တိုက်တွင်းသို့ခေါ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးသည်
တိုက်တွင်းမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ “မင်းကို ငါတစ်ခါတည်း

တွေ့ဘူးသိဘူးပေမယ့် ငါက ခင်တတ်ပါတယ်ကွ” ဟု ဦးလှဘူးက ဧည့်
ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း ဆက်ပြောနေသည်။ မျိုးဝေထွန်း အားတက်သွားသည်။
ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် အခက်အခဲကို ဦးလှဘူးအား ပြောပြလိုက်
သည်။ ဦးလှဘူးသည် ပြုံးရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့အိမ်မှာတည်းပေါ့၊ ငါ့အိမ်မှာ မင်းတို့ကြိုက်သ
လောက် နေနိုင်ပါတယ်။ ဒီအိမ်မှာ ငါနဲ့ ငါ့တပည့်တစ်ယောက်ဘဲရှိတာ”

မျိုးဝေထွန်းက ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညှိတ်သည်။ လူတစ်ယောက်
လာချပေးသော အအေးခွက်နှစ်ခွက်ကို ပိုးပိုးရော မျိုးဝေထွန်းပါ ယူ
သောက်လိုက်ကြသည်။ ဦးလှဘူးသည် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေလို
သာမက ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ မျိုးဝေထွန်းတို့ကို စကားပြောနေသည်။

ယခုမှ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးတို့၏ တကယ့် ပျားရည်ဆင်းခရီး
ဖြစ်သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အတိုင်းမသိ ပျော်သွားသည်။ သို့သော်
ပိုးပိုးသည် တစ်ခုခုကို ချီတံချီတံ ဖြစ်နေသေးဟန် တစ်ချက်တစ်ချက်ပိုင်
နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျိုးဝေထွန်းကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ပဲဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား
သည်။

ညစာကို ဦးလှဘူးက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီစဉ်ပေးသည်။ တိုက်၏
နောက်ဖက်မှ အခန်းတစ်ခန်းကို သူတို့နေရန် ရှင်းပေးသည်။ မျိုးဝေထွန်း
သည် အဝတ်အစားအိတ်ကြီးကို ကုတင်အောက်သို့ ပစ်ချကာ ကုတင်ပေါ်
သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်လှံအိပ်လိုက်သည်။ ပိုးပိုးက ကုတင်စွန်းတွင် အသာ
အယာထိုင်သည်။

“သူ” ဟု မျိုးဝေထွန်းကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ပြောလေ ပိုး”

“ဟို . . . ဟို . . . ဒီလိုဆိုတော့ ပိုးပိုးနဲ့သူဟာ . . .” ဟုပြောရင်း
ပိုးပိုးသည် စကားပြောရပ်ထားကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည်
ဝေဝေဝေါဖြင့် ပိုးပိုးကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီလို ဆိုတော့ ပိုးပိုးနဲ့ဒီဟာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ

ပိုး ပြောပါ.."

"ဪ ပိုးပိုးနဲ့သူဟာ လင်မယားဖြစ်သွားပြီလားလို့ အဲဒါ အဲဒါ သူ့ကို မေးမလို့."

ပိုးပိုးက ကလေးဆန်ဆန် ချင့်ချိန်ဟန်ကလေးဖြင့် မေးသည်။ ပိုးပိုး၏ ကလေးဆန်ဆန် အမေးကို မျိုးဝေထွန်းသည် သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်ချင်ပေမယ့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးမိသည်။ အပျိုပေါက်ကလေး တစ်ဦး ၏ အရှက်တရား ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုအပြင် အဝကတည်းက ပိုးပိုး သည် မျိုးဝေထွန်းနှင့် နီးရာလိုက်လာခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ထိုအဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်မပုံ ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးအပေါ် သနားကြင် နာခြင်းနှင့်အတူ ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

"ခု ဦးလှဘူးပေးထားတဲ့ ခြင်ထောင်တစ်လုံးရှိတယ်လေ။ ဒါပေ မယ့် ဒီအိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ခြင်ထောင်တစ်လုံးပါပေါ့ဦး။ ကုတင်ပေါ်မှာ ခြင်ထောင်နှစ်လုံးထောင်မယ်။ ပိုးနဲ့ ဒီ ခြင်ထောင်တစ်လုံးစီ အိပ်ကြမယ်"

ပိုးပိုးသည် ထိုအခါမှ မျိုးဝေထွန်းကို ခေါင်းပြန်မော့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတည်သည်။ မျိုးဝေထွန်းများစွာ ကျေနပ်ဝမ်းသာသွား သည်။ သို့သော် ပိုးပိုးစိတ်ကြီးနေသော ပိုးပိုးသည် ထိုညက တစ်နေရာမှ မနီးဘဲ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီးအိပ်သည်။ နံနက်လင်းမှ တစ်နေရာနီးလာသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို "သူ့ . . သူကော ညက အိပ်ပျော်ခဲ့လား"ဟု မေးသည်။

"ပိုးကော . ."

"ဟဲ့ . . တစ်ညလုံး အိပ်လိုက်တာ။ ခုမှ တစ်နေရာနီးတယ်"

စပ်ပြီးပြီး လုပ်ပြောသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးကိုကြည့်ရင်း မချင့်မရဲ ဖြစ်လာသည်။ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ ပိုးပိုးကို ရုတ်တရက်ဖက် လိုက်ရင်း "အို . . ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးရယ်"ဟုဆိုကာ ပိုးပိုး ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန်နှင်းမစ်လိုက်သည်။ သည်တော့လည်း ပိုးပိုးသည် တစ်ခပ်ရယ်နေသည်။

သူတို့သည် နံနက်စောစော၌ ရွာထဲသို့ ထွက်လာကြသည်။ ခင်မြရီ၏ အပေ အဖေတို့ အိမ်သို့သွားသည်။ ခင်မြရီ၏ အဖေရောအမေ ပါ တွေ့ရသည်။ ပိုးပိုးက အင်အားအကြောင်း ပြောပြသည်။

"ရန်ကုန်အိမ်က ဒီတိုစာရေးတယ်ကွယ်။ ခင်မြရီ ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းတစ်ခုတက်နေလို့ဆိုလား။ အဲဒါ ဒီနှစ်ရွာကို မပြန်ဘူးတဲ့။ ကံ ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်ကြ၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားကြ"

ပိုးပိုးသည် ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ပလုပ်ပလောင်းစားရင်း သဘော ကျနေသည်။ ထိုအိပ်မှ ပြန်လာပြီး ပိုးပိုးသည် ရွာရိုးတစ်လျှောက်ကို ဟိုငေး သည်ငေး ဟိုကြည့် . . သည်ကြည့်ဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသည်။ ပိုးပိုး သည် ထိုသို့ တောရွာကလေးများကို ရောက်ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံရှိ ဟန်မတူ၊ အားလုံးမြင်သမျှ တွေ့သမျှသည် သူ့အတွက် ကြည့်မောစရာ တွေ့ချည်းဖြစ်နေသည်။

နံနက် ခယ်နာရီထိုးလျှင် မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးသည် ပန်သပွတ် ချောင်းသို့ ရေချိုးဆင်းလာကြသည်။ ပန်သပွတ်ချောင်းရေသည် စိမ်းဖန် ကြည်လင်နေကာ ရေတက်ချိန်မှီ ချောင်းတစ်ပြင်လုံး ရေတွေပြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးဆိပ်ရှိရာ ချောင်းစပ်တွင် သစ်ပင်ကြီးများပေါက်နေသဖြင့် အရိပ်ကောင်းကောင်းရနေသည်။ အေးမြနေသည်။ ချောင်းထဲတွင် မိန်းမ နှစ်ယောက်က ရေချိုးနေကြသည်။

ပိုးပိုးသည် ဝတ်လာသော အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ထဘီရင်လျား လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျိုးဝေထွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပိုးပိုး၏ ရှက်စနိုး အမူအရာ အချို့ကို မြင်ရသည်။

"ပိုးပိုး ရေကူးတတ်လား"

"ဟင့်အင်း"

ဒါဖြင့် ကမ်းစပ်မှာဘဲနေနော်၊ ဟိုဘက်ကို မသွားနဲ့၊ ဟိုဘက် က ရေနက်တယ်"

မျိုးဝေထွန်းကလည်း အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေကို ချွတ်သည်။

ဘောင်းဘီတိုဝတ်၍ ချောင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ “ဒီ ရွှေကျွန်းသာပြီ ဆိုတာ ဝေရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာရှိတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီကရေကောင်းကောင်း ကူးတတ်တယ်၊ ကြည့် ပိုး၊ ဒီရေကူးပြယ်”

ထိုသို့ပြောကာ မျိုးဝေထွန်းသည် ချောင်းစပ်မှ ချောင်းလယ် သို့ရောက်အောင် ရေကူးသွားသည်။ အစတော့ ပိုးပိုးသည် ရေကူးသွားသော မျိုးဝေထွန်းကို တအံ့တဩကြည့်နေသေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ချောင်းလယ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါမှ “ဟာ... သူ့ ဒီကို ပြန်ကူးလာခဲ့၊ ရေတွေက အပြည့်ကြီး၊ အများကြီး၊ ရေထဲ သူနပ် သွားလိမ့်မယ်၊ လာပါသူ၊ ဒီကိုပြန်ပြန် ကူးလာခဲ့ပါ”ဟု အသံကုန်ဟစ်၍ ခေါ်နေသည်။

ပိုးပိုးမှာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့် တကယ်ပိုးပိုးကြောက်လန့် နေဟန်ဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးမြစ်ပုံကို တဟားဟားရယ်မော ရင်း ကမ်းစပ်သို့ ပြန်ကူးလာသည်။ ရေချိုးနေသော မိန်းမကြီးနှစ်ဦးက ပိုးပိုး အဖြစ်တို့ ပြူးကြည့်နေသည်။

မျိုးဝေထွန်းအဖို့ အချစ်နှင့်ရောယှက်ဖွဲ့ငင်နေသော အချိန်တိုင်း သည် သာယာဖျော်ရွှင်နေသည်။ ပိုးပိုး၏ ရုတ်စနိုးမျက်နှာလေးကအစ ဤသို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံအဆုံး အားလုံးသည် သာယာကြည်နူးစရာတွေ ချည်းဖြစ်သည်။ မျှော်စရာတွေချည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချစ်နှင့် ပတ်သက်သော နေရာများ၌ စောက်ထိုးပေါက်တတ်သော သစ်ခွပန်းများသည် ပင် တည်မတ်နေကြသည်ဟုဆိုသော သိုးဆောင်းစကားပုံတစ်ခုကို သွား၍ သတိရသည်။

သူတို့သည် မွန်းမတိမ်းမီ ချောင်းထဲမှ ရေချိုးပြီး ပြန်လာကြသည်။ သူတို့ပြန်လာရာ ရွာလမ်းတစ်လျှောက် ပိုးပိုးနှင့် မျိုးဝေထွန်းတို့ ၏ ရယ်စကားသံတို့သည်...

လူသုံးယောက်သည် ပိတ်ထားသော တံခါးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဟူသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အံ့မောင်က တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက်. . . ဒေါက်. . . ဒေါက်”

“မျိုးဝေထွန်း၊ မျိုးဝေထွန်း”

ပြီးနောက် မတိုးမကျယ်ခေါ်သည်။ အခန်းထဲမှ လူသံမကြားရသေးသဖြင့် အံ့မောင်သည် တံခါးကိုဆက်ခေါက်ရင်း မျိုးဝေထွန်းနားမည်ကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ဆက်ခေါ်သည်။

“မျိုးဝေထွန်း၊ မျိုးဝေထွန်း”

“အင်. . . ဘယ်သူလဲ၊ ဦးလေးလား”

အခန်းထဲမှ မျိုးဝေထွန်း အသံကိုကြားရသည်။ အခန်းပြင်မှ မှတ်တားသည် နေကျော်ကို မျက်စိပုံပြလိုက်သည်။ နေကျော်သည် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်ကာ အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မျိုးဝေထွန်း”

“လာပြီ၊ ဘယ်သူလဲ”

ခြေသံကြားရသည်။ ထို့နောက်အထွင်းမှ တံခါးဂျက်ကို ဆွဲချလိုက်သံကြားရသည်။ တံခါးပွင့်လာလျှင် လာချင်းပင် နေကျော်သည် လက်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် မျိုးဝေထွန်း မျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်ချလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်း မျက်လုံးထဲတွင် ခိုင်ခန့်ဖြစ်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်လို အတွေ့အကြုံရှိသူသော မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျလာသော လက်တစ်ဖက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ညာလက်သီးဖြင့် ထိုသူ့မျက်နှာကို ထိုးလိုက်သည်။ ထိုသူက “ဟာ. . .”ဟု အံ့အားတသင့်အော်လိုက်စဉ် မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုသူ့မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် နှစ်ချက်သုံးချက်ဆင့်ထိုးသည်။ နေကျော်သည်

ယိုင်လဲမလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ... ဒီကောင်... သေချင်လို့”

ယိုင်လဲမလိုဖြစ်နေသော နေကျော်ဘေးမှ မွတ်တားက မျိုးဝေထွန်းကို ခြေဖြင့်ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ထိုအခါ တံခါးဝတွင် ရပ်လျက်ရှိသော လူသုံးယောက်ကို မျိုးဝေထွန်း မြင်ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် လဲကျနေရာမှ အလျင်အမြန်ထကာ ထိုသူတွေသို့ တဟုန်ထိုးပြေးလာသည်။ ထိုသူတွေက မျိုးဝေထွန်းကို ဖမ်းချုပ်ကြသည်။ သို့သော် မျိုးဝေထွန်းက အချုပ်မခံရဘဲ သူတို့ကို လက်သီးဖြင့် စွပ်ထိုးသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုသူတို့က မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်လည်မတိုက်ခိုက်၊ မျိုးဝေထွန်း၏ လက်သီးတို့ကိုသာ တားဆီးရှောင်တိမ်းရင်း မျိုးဝေထွန်းကို ဖမ်းချုပ်ရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲတွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေကြသည်။ အခန်းထဲမှ စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင်တို့ လဲကျကုန်သည်။

ထိုစဉ် ဝိုးဝိုးသည် အခန်းထဲမှ ဆူညံသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နှိုးလာသည်။ “ဟာ... သူ-သူ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မျိုးဝေထွန်းကို အထိတ်တလန့်မေးရင်း ဝိုးဝိုးသည် ကုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းက “ဝိုး-ဒီကို မလာနဲ့” ဟု နောက်သို့လှည့်အော်ပြောလိုက်စဉ် မျိုးဝေထွန်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးတစ်ချက်ကျလာသည်။ မျိုးဝေထွန်း နောက်လန်သွားသည်။

ဝိုးဝိုးသည် မျိုးဝေထွန်းနှင့် လူသုံးယောက် ရန်ဖြစ်နေကြသော မြင်ကွင်းကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသို့ ဝိုးဝိုး၏အကြံ ပြေးလာသည်။ ထိုစဉ် နေကျော်သည် ပြေးလာသော ဝိုးဝိုးကို ဆွဲဖမ်းလိုက်သည်။ ဝိုးဝိုး သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်စဉ် လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပုလဲဖြင့် ဝိုးဝိုးမျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်ချလိုက်သည်။ ဝိုးဝိုးသည် နှုတ်မှ “အင်... အင်” ဟု တစ်ချက်သာ ညည်းနိုင်ပြီး နေကျော်လက်ထဲတွင် ပျော့ခွေ သတိမေ့သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ပွဲသိမ်းတော့...”

မျိုးဝေထွန်းနှင့် အံ့မောင်တို့ အပြန်အလှန် ထိုးကြိတ်နေစဉ် နေကျော်သည် မွတ်တားကို အော်ပြောလိုက်သည်။ မွတ်တားသည် အံ့မောင်နှင့် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်နေသော မျိုးဝေထွန်းနောက်သို့ ပြေးသွားသည်။ ပြီးနောက် လက်ထဲမှ သံတုတ်ဖြင့် မျိုးဝေထွန်း၏ ခေါင်းကိုခိုက်ချလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်း ခိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒဏ်ဒဏ်ယိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် မွတ်တားက သံတုတ်ဖြင့် နောက်တစ်ချက်ခိုက်မည်လုပ်သည်။

“ဟေ့ တော်ပြီလေကွာ၊ သွေးထွက်လို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆရာကြီးက မှာထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဟေ့ကောင် နေကျော် ဒီကောင်ကို မေ့ဆေးသုံးတော့...”

ထိုသို့ အံ့မောင်က အော်ပြောလိုက်စဉ် နေကျော်သည် မျိုးဝေထွန်းဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။ သံတုတ်ခိုက်ချက်ကြောင့် သတိမေ့တော့ပြန်နေသော မျိုးဝေထွန်းမှာ နေကျော်၏ မေ့ဆေးဆွတ်ထားသော လက်ကိုင်ပုလဲဖြင့် အုပ်လိုက်ခြင်းကြောင့် သတိမေ့လဲကျသွားသည်။ သူတို့ ပြောသလို ပွဲသိမ်းသွားသည်။

“ကဲ... ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ”

အံ့မောင်က မေးသည်။ နေကျော်က လက်မှ နာရီကို မြှောက်ကြည့်ရင်း-

“ဆယ်နှစ်နာရီကို ထိုးပြီကို အံ့မောင်”

“ကဲ ဒါဖြင့် အစီအစဉ်အတိုင်းလုပ်ကြ၊ ချောင်းထဲမှာ မော်တော်အဆင်သင့်မဟုတ်လား”

အံ့မောင် အမေးကို နေကျော်ရော မွတ်တားပါ ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း မွတ်တားက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မေ့လဲနေသော မျိုးဝေထွန်းကို ပုခုံးပေါ်သို့ ကောက်ထမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကုတင်အောက်တွင် ချထားသော မျိုးဝေထွန်းအိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် နေကျော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဝိုးဝိုးကို ကြည့်နေသည်။ အံ့မောင်က-

“ဟေ့ကောင် ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“လူလွန်းလို့ပါဗျာ ဟဲ့ ဟဲ့”

နေကျော်သည် ထိုသို့ပြောရင်း ပိုးပိုးကို ထပ်ကြည့်နေသည်။ နောက်မှ ပိုးပိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ယူလိုက်သည်။ ရွာထဲသို့ အံ့မော့ ကု ဦးဆောင်သွားသည်။ သန်းခေါင်တိုင်ပြီပို၊ တစ်ရွာလုံး အိပ်မော့ကျနေ ကြသည်။ ချွေးတစ်ကောင် နှစ်ကောင်၏ ဟောင်သံကိုသာ ခဏကြား ရသည်။ ခဏကြာလျှင် ပန်သပွတ်ချောင်းစပ်တွင် ရပ်ထားသော မော်တော် ခံသို့ ရောက်သွားသည်။ မော်တော်မှာ ကုန်းဘောင်ထိုးမထား။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ရေထဲဆင်းလာကြကာ မော်တော်နားသို့ ကပ်သွားသည်။

မော်တော်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က မွတ်တားပုခုံးပေါ်မှ မျိုး ဝေထွန်းကို ပွေ့တင်သည်။ မော်တော်ပေါ်တွင်ချသည်။ နေကျော်လက်ထဲ မှ ပိုးပိုးကို ထိုသို့ပင် ပွေ့တင်ပယ်လုပ်သည်။

“ဟာ ကောင်မလေးပါလား။ ချစ်စရာကလေးနော် ဟဲ့ ဟဲ့”

“ဟေ့ကောင် ခံထွား။ စကားမပျားနဲ့ အချိန်သိပ်မရှိဘူး”

အံ့မော့က လှမ်းအော်သည်။ ထို့ကြောင့် ခံထွားသည် ပိုးပိုး ကို ပွေ့ခေါ်ကာ မော်တော်ပေါ်သို့ ယူသွားသည်။ မော်တော်ပေါ်သို့ အံ့မော့က နောက်ဆုံးမှတက်သည်။ အံ့မော့ မော်တော်ပေါ်သို့ ရောက် ချိန်တွင် မော်တော်သည် ပန်သပွတ်ချောင်းထဲမှ စက်ရှိန်ဖြင့် ထွက်လာ သည်။

မျိုးဝေထွန်းတစ်ကိုယ်လုံးသည် စိန်ခနဲအေးသွားသည်။ သတိမေ့ နေရာမှ ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်သည်။ သတိရလျှင် ရချင်းမျက်လုံးကို ကြိုး တားဖွင့်လိုက်သည်။ လေးလေးလံလံပင် ပွင့်သွားသည်။ သူသည် မြစ်ကမ်း စပ်တစ်နေရာတွင် လဲနေသည်။ သူ့ဘေးတွင် သူ၏ခရီးဆောင်အိတ်ကြီး ခိုနေသည်။ မြစ်ပြင်ဆီမှ လေတဦးတိုက်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး နီယွန်မီးရောင်များဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ ထိုသို့---တောက်လျှောက် သိလိုက်သည်။

သူသည် ဘယ်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်နေသနည်းဟု ဆက်တွေး လိုက်စဉ်ပင် မအူပင်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်နေကြောင်း ချက် ချင်းသိလိုက်သည်။ ငြီးတော့ သူ့ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ဆက်၍ သိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပိုးပိုး၊ ပိုးပိုး ဘယ်မှာလဲ၊ ပိုးပိုးဘယ်ရောက် သွားသလဲ၊ မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုညက အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသူများ နှင့် တိုက်ခိုက်စဉ် ပိုးပိုး ကုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်ကိုသာ သိရသည်။ ထို့နောက် သူ သတိမေ့သွားသည်။

ပိုးပိုးကို ထိုလူတွေက ဖမ်းခေါ်သွားကြသည်မှာ သေချာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဖွင့်ထူသွားသည်။ တဆက် တည်း သူ့ကို သည်နေရာ၌ ပစ်ချထားခဲ့ကာ ပိုးပိုးတစ်ယောက်တည်းကို ဘာကြောင့် ဖမ်းခေါ်သွားရသနည်း။ မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုအတွေးကို တွေးမိ ရင်း အနားမှ အိတ်ကို အဆောတလျှင် ဖွင့်ကြည့်သည်။ အိတ်တွင်းမှ အဝတ်အထည်များအောက်၌ စာရွက်နှစ်ရွက်သည် ခြေရာလက်ရာမပျက် ရှိနေသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ပိုးပိုးကို ဖမ်းသွားသည့် ကိစ္စသည် ထိုစာရွက် တို့နှင့် မဆိုင်ဟု ယူဆရသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုအခါမှ ပို၍အတွေးရောက်လာသည်။ သူ သည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ အိတ်ကိုလွယ်ကာ မအူပင်ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက် လမ်း လျှောက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးအတွက် အလွန်စိုးရိမ် သောက ရောက်နေသည်။ ထိုသူတို့ကိုလည်း အလွန်ခေါ်သထွက်နေသည်။

သူ့ ချစ်သူ ပိုးပိုး၏ဘဝသည် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ အကြမ်းဖက်သမားများ၏ လက်တွင်းမှ ပိုးပိုးဘဝသည် များစွာစိုးရိမ်စရာဖြစ်သည်။ ငါ့ချစ်သူလေး ရေတိမ်များ နစ်သွားလေပြီလား။

သည်အထိ မျိုးဝေထွန်းက တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ မျိုးဝေထွန်းရင်ထဲသို့ မီးကြွေးတစ်ခုနှင့် ထိုးလိုက်သလို နာကျင်အခံရခက်သွားသည်။ သူသည် မည်သို့လုပ်ရမည်မသိသေးဘဲ မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မချရသေးဘဲ ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်ဆက်၍ လျှောက်လာသည် ဟုတ်သည်။ ပိုးပိုးကို ဘယ်သူတွေက ဖမ်းသွားသည်။ ဘာကြောင့် ဖမ်းသွားရသည်ဆိုခြင်းကို လောလောဆယ် စဉ်းစားမနေဘဲ တစ်ခုခုတော့လုပ်ရမည် ပြောရလျှင် ပိုးပိုးကိုတွေ့ရတဲ့ ကြိုးစားရမည်၊ ပိုးပိုးကို မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာရမည်။

မျိုးဝေထွန်း ခေါင်းထဲသို့ အကြညာဖော်တစ်ခုက လက်ခနဲပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းလျှောက်ရင်း တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်ကို မအူပင်ရဲစခန်းရှိရာနေရာကိုမေးသည်။ ထိုသူက ရဲစခန်းရှိရာကို ညွှန်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဆက်၍လမ်းလျှောက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလင်းရောင်တို့ တစ်တစ်မြန် ကျက်စပြုလာသည်။ မိုးလင်းပြီ၊ မအူပင်မြို့သည် ခုမှ အလုံးစုံ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် မအူပင်ရဲစခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲမှ တာဝန်ကျရဲတပ်သား တစ်ယောက်က “ဘာကိစ္စပါလဲ၊ . . .” ဟု မျိုးဝေထွန်းကို မေးသည်။

“အမှုတစ်ခု တိုင်ချင်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့်လာပါ”

ရဲတပ်သားက အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ မျိုးဝေထွန်းကို ခေါ်သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အခန်းထဲရောက်လျှင် ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ထိုင်သည်။ စားပွဲစနက်မှ ထိုင်ခုံတွင် ဒု-လုံခြုံရေးမှူး၊ အဆင့်ရှိသူ၊ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ထိုင်နေသည်။ ရဲတပ်သားသည် “အမှုတိုင်ချင်လို့တဲ့ဆရာ”

ဟု ရဲအရာရှိကို အစီရင်ခံရင်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။

“ပြော ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူးက မျိုးဝေထွန်းကို မေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းက သူသည် ရန်ကုန်မှ ပိုးပိုးဆိုသော မိန်းကလေးကို ခိုးပြေးလာသည်မှ အစချီကာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တို့အထိ ပြောပြသည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးသည် မျိုးဝေထွန်း၏ စကားဆုံးသွားလျှင်-

“ကဲ ဒါဖြင့်လာ . . .” ဟုပြောကာ ထိုင်ရာမှထသည်။ ရဲတပ်သား နစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ရဲတပ်သားတို့ အဆင်သင့်ဖြစ်လျှင် ဒု-လုံခြုံရေးမှူးသည် မျိုးဝေထွန်း၏ပခုံးကိုဖက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူတို့သည် ဆိုက်ကား၏ပေါ်ပန်သပွတ်ချောင်းသို့ အရောက်လာကာ ထိုမှ သမ္ဗန်မြင်မြတ်ကူးလာသည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးသည် လမ်းတစ်လျှောက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာလိုက်လာသည်။

သူတို့ရွာထဲသို့ အတန်ကြာလျှောက်လာကာ ဦးလှဘူး၏ခြံထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ဦးလှဘူးသည် တိုက်ရှေ့မှရပ်ရင်း ရဲအမှုတမ်းများကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မျိုးဝေထွန်းကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“မင်းတို့ဘယ်ပျောက်သွားကြတာလဲ၊ မနက်မိုးလင်းလို့ မင်းတို့ကို ကော်မိသောက်ဖို့ လှမ်းခေါ်တော့ ထူးသံမကြားတာနဲ့ မင်းတို့အခန်းကိုလာ ကြည့်မှ အခန်းတံခါးပွင့်နေတယ်၊ မင်းတို့လဲ မရှိတော့ဘူးဆိုတာသိရတယ်၊ မင်းတို့ဘယ်သွားကြတာလဲ ခု”

ဦးလှဘူးသည် ထိုသို့ပြောရင်း ရဲအမှုတမ်းများကို အံ့အားတသင့်ဖြင့် တစ်ခါပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော် ဦးလှဘူးအမေးကို ဘယ်သူမှ ပြန်မဖြေဘဲ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ အားလုံးစည်ခန်းထဲတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးသည်အခန်းထဲ၌ ထိုင်ပြီးသည်တိုင် ဘာစကားမှမပြောသေးဘဲ ဦးလှဘူးကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေသည်။ ဦးလှဘူးသည် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ဘာမှမသိဟန် ဒု-လုံခြုံရေးမှူးကို မြန်ကြည့်သည်။

“ဒီက ဦးလှဘူးနော်၊ ဒီလိုဗျ ဦးလှဘူးရဲ့”
ထိုသို့အစချီကာ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးသည် မျိုးဝေထွန်း၏ တိုင်ချက်
အတိုင်း ဦးလှဘူးကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းနေပြီ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊
ညကလဲ ရွာလယ်ပိုင်းက ဦးညာထံဝင်းနဲ့ ကျွန်တော်စကားပြောနေလို့
ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပြန်ရောက်တယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ဘယ်သူတွေက
ကျွန်တော်တိုက်ထဲဝင်ပြီး အကြမ်းဖက်သွားကြတာလဲ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ခင်ဗျာရွာထဲသွားနေထုန်း တိုက်တံခါးသော့ခတ်
မထားခဲ့ဘူးလား”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူးကမေးသည်။

“မခတ်ခဲ့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ သူခိုးသူဝှက်မရှိတော့ စိတ်
ချရလို့လေ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားတပည့် မောင်ထူးကော အိပ်မှာရှိလား”

“မရှိဘူးဗျ၊ ဒီကောင်က အရက်သမား၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရွာ
ရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး အရက်သောက်နေတာ၊ တစ်ခါတလေ အိပ်ပြန်အိပ်
ချင်မှတောင် အိပ်တာ”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူး လေ့လာအကဲခတ်မိသလောက် ဦးလှဘူး၏ အမူ
အရာမှာ အဖြစ်ဆန်းတစ်ခုကို တွေ့ကြုံကြားသိရသဖြင့် သာမန်အံ့သြမှု
လောက်သာရှိသည်။ အဖြစ်အပျက်တို့အပေါ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့်
အရိပ်လက္ခဏာများ မတွေ့ရ။ ထိုအချက်မှာ အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသည်
ဟု ဒု-လုံခြုံရေးမှူးက တွေးမိသည်။

“ဒါနဲ့ ဦးနဲ့ မျိုးဝေထွန်းက ဘယ်လိုလုပ်အသိအကျွမ်းဖြစ်ကြ
တာလဲ”

“အင်း သူက ရန်ကုန်က လေဟာပြင်ဈေးအဟောင်းထည်ရောင်း
တဲ့သူပါ။ တစ်နေ့ သူ့ဆီက သားအတွက် ဘောင်းဘီတစ်ထည်ဝယ်ရင်း
သိကျွမ်းခင်မင်သွားကြတာပါ”

ထို့နောက် ပန်သမ္ပတိ၌ အမှတ်မထင် တွေ့ကြရာမှ သူတို့က၌
တည်းခိုနေကြသည့်အကြောင်းတို့ကို ဦးလှဘူးက ဆက်ပြောပြသည်။
အမူသွား အမူလာမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုမျှ
ရိုးစင်းနေခြင်းအတွက် ဒု-လုံခြုံရေးမှူးက သံသယဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲ
တပ်သားများက မျိုးဝေထွန်းတို့အနီးထဲသို့ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးကြည့်တော့
လည်း စားပွဲကုလားထိုင်များလဲကာ ဖရိုဖတ်ဖြစ်နေသည်မှလွဲ၍ အခြား
သံလွန်စ တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရ။ “အသားညိုညို အသက်သုံးဆယ်
ကျော်ကျော် လူသုံးယောက်ဆိုတာပဲ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်၊ ဒီပြင် ကျွန်
တော် ဘာမှမမှတ်မိဘူး” ဟု မျိုးဝေထွန်းက ဝန်ခံသည်။

ထိုစဉ် ဦးလှဘူးက ဒု-လုံခြုံရေးမှူးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်
သည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာ တစ်ခုပြောပါရစေ ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်
သည်။

“ပြောပါဦး ပြောပါ”

“ခုဟာက သမီးရည်းစားခိုးရာလိုက်ပြေးလာကြရင်း ဖြစ်ပျက်
တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ပိုးပိုးဟာ မျိုးဝေထွန်းနဲ့
ရည်းစားဖြစ်နေရင်းက တခြားတစ်ယောက်လဲရှိနေမယ်ထင်တယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ်ဘဲ ဒီလူဟာ ပိုးပိုးကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်လဲ
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပိုးပိုးက မျိုးဝေထွန်းနဲ့ ခိုးရာလိုက်လာတာကို
မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ခုလိုလုပ်တာလို့ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်”

“ဆို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

မျိုးဝေထွန်းက ထအော်သည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးက မျိုးဝေထွန်းကို
လက်ကာပြကာ-

“ဦးပြောတာလဲ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ပိုးပိုးကို
လာခေါ်တဲ့လူဟာ လူသုံးယောက်ကို ညွှန်ကြားခိုင်းစေပြီး မေ့ဆေးသုံးပြီး
တောင် ခေါ်သွားတာဆိုတော့ သာမန်လူထဲက ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ရာဇဝတ်မှုကိုကျူးလွန်ဘူးတဲ့ လူဆိုတာ သေချာနေတယ်ဦး။ ကျွန်တော် ပြောတာသဘောပေါက်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူးဗျာ”

ဦးလှဘူးက လေသံပျော့သွားသည်။ ရဲတပ်သားများ ခေါ်လာသော ကျေးရွာလူကြီးများရှေ့ ဦးဉာဏ်ဝင်းကို စစ်ဆေးသော အခါ၌လည်း ဦးလှဘူးသည် သူ့အိမ်မှ ညတစ်ချက်ထိုးမှ ပြန်သွားကြောင်း အစစ်ခံသည်။ ထိုသို့ ဆိုလျှင် လူသုံးယောက်သည် အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ပိုးပိုးဆိုသောဝိန်းကလေးအား ဖမ်းပြီးခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။ ဤကိစ္စသည် ဦးလှဘူးနှင့် အဆက်အစပ်ရှိသလား။ လုံးဝ အဆက်အစပ်မရှိဘူးလား။ တွေးစရာပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒု-လုံခြုံရေးမှူး၏ နောက်ထပ်မေးသော မေးခွန်းများကို ဦးလှဘူးက ဘူးခံနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ နောက်တစ်ခါ ရဲက ဦးကိုတွေ့ချင်ရင် တွေ့နိုင်ဖို့ ဦးဘယ်ကိစ္စမှ ခမ်းမထွက်ပါနဲ့၊ ခမ်းထွက်ရင်လဲ ရဲကို အကြောင်းကြားပေးပါ။ ဟုတ်ပြီလား ဦး”

ထိုသို့ နောက်ဆုံးပြောကာ-

ပန်သပွတ်ကျေးရွာမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည်လည်း သွားလိုရာကိုသွားနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒု-လုံခြုံရေးက ‘ညီလေး စခန်းကိုခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး’ ဟုခေါ်သဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ရဲစခန်းသို့ တစ်ခါလိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးက မျိုးဝေထွန်းကို သူ့အခန်းသို့ ခေါ်လာသည်။ နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ ပြီးမှ သူ့ထိုင်ခုံတွင် ကျကျနန ထိုင်လိုက်သည်။

“အင်း ဒို့အဖြစ်က သဲလွန်စခြေရာကိုတွေ့ပြီး သားကောင်ကို မတွေ့ရတဲ့ မုဆိုးလိုဖြစ်နေပြီ ညီလေး”

“ခင်ဗျာ...”

“ခြေရာတွေမှတော့ သားကောင်လဲ သေချာမှချမှီနေမှာပေါ့၊ မဟုတ်လား ဒါပေမယ့် ဦးလှဘူးက ခြေရာတွေကို မြင်အောင်ပြပြီး

သားကောင်တွေကို ဂုဏ်ထားတယ်၊ မင်းချစ်သူ ပိုးပိုးက ဦးလှဘူး ဒို့ကို ခြင်အောင်ပြထားတဲ့ ခြေရာတစ်ခုပဲ၊ ပြီးတော့ အဲ...အဲဒီခြေရာတွေကိုလဲ သမင်ခြေရာလား၊ ကျားခြေရာလားလို့ ဝိဝါဒမကွဲအောင်၊ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်ထားလိုက်သေးတယ်၊ အစ်ကိုပြောတာ နားလည်လား ညီလေး”

“နားမလည်ဘူး အစ်ကို”

မျိုးဝေထွန်းက ရိုးသားသွားပြန်ပြေသည်။ တင်မောင်ဝေက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“မင်းချစ်သူ ပိုးပိုးက မင်းအပြင် အခြားရည်းစားတစ်ယောက်နဲ့ ဒါမှမဟုတ် ပိုးပိုးကို တစ်ဖက်သက်စွဲလမ်းနေတဲ့သူတစ်ယောက်က အတင်း ဖမ်းခေါ်သွားလို့ပါသွားရတဲ့သဘောမျိုးကို ဦးလှဘူးကပြောတာလေ”

မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဒါပေမယ့် သူပြောသလိုမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းတခုခုနဲ့ ပိုးပိုးကို ခေါ်သွားကြတာ၊ အဲဒီအကြောင်းကလဲ ကြီးမားတဲ့အကြောင်းတစ်ခု”

“ဟုတ်လား အစ်ကို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ကျွန်တော် ပိုးပိုးကို ပြန်တွေ့ချင်တယ်၊ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ပြန်တွေ့ချင်တယ်တွေ့ရအောင် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ အစ်ကို”

“အေးပါ၊ ခု အစ်ကိုပြောမှာက ပိုးပိုးကိုပြန်တွေ့ရမယ့်နည်းလမ်းကို ပြောမလို့ပါ၊ အစ်ကို ပြောတာတွေကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး နားထောင်စမ်းပါ၊ ဒီလိုကွာ ပိုးပိုးကို ပြန်တွေ့ရဖို့နည်းလမ်းတွေက မင်းဆီမှာပဲ ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျာ...ဘယ်လို”

“ဒီလိုကွာ မင်းကို ငါတစ်ခုမေးမယ်၊ မင်းပိုးပိုးနေတဲ့အိမ်ကို သိသလား၊ ပြီးတော့ ပိုးပိုးမိဘာတွေကိုကော သိသလား”

မျိုးဝေထွန်းမျက်လုံးထဲတွင် သူ့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်ထားခဲ့သော ပိုးပိုးဘို့၏နေအိမ်ကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသည်

ခဏမျှ တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ပြောလေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူနေတဲ့အိမ်ကိုတော့ သိပါတယ်၊ သူ့မိဘတွေကတော့ မသိပါဘူး၊ အင်း၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ သူနေတဲ့အိမ်ကို အရင်စပြောကွာ”

“သူနေတဲ့အိမ်က ရှစ်မိုင် မရမ်းကုန်းမှာပါ၊ လမ်းနားမည်တော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ အဲ... သူ့မိဘတွေကို မသိပေမယ့်၊ သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“နာမည်က... ”

“ဇာမင်းလွင်ဦးလို့ခေါ်ပါတယ်”

တင်မောင်ဝေသည် မျိုးဝေထွန်းအားစဉ်းစားချိန်ပေးဘဲ အမှန်ကို ဖွင့်ပြောရန် ဤကဲ့သို့ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသိလိုသော အကြောင်းအချက်အချို့ကို သိလာရသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ အဖြေက ရှင်းသွားပါပြီ၊ ပိုးပိုးမိဘတွေဆိုမှာ ဒါမှမဟုတ် မင်လွင်ဦးဆိုတဲ့ လူဆိုမှာ ဦးလှဘူးလို့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု မဟုတ်ရင် သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုရှိနေလို့ ပိုးပိုးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး အကျပ်ကိုင် တောင်းဖို့လုပ်တာပဲ”

“ဗျာ... ”

မျိုးဝေထွန်းထံမှ အာမေဍိတ်သံထွက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည်။ သူတို့လိုတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မရရင် မသိရရင် ပိုးပိုးကို သတ်ပစ်လိုက်ကြမလား အစ်ကို” ဟု ပိုးပိုးသံဖြင့် မေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့ချစ်သူပိုးပိုးအတွက် အထူးစိုးရိမ်မှုပင် နေသည်။ “ပိုးပိုးကို ပြန်ပေးဆွဲပေးတာ ဦးလှဘူး တစ်ယောက်တည်းတော့မဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ အုပ်စုတစ်ခုက လူဆိုးဂိုဏ်းတစ်ခုက ဆွဲသွားတာတောင် ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု ဒု-လုံခြုံရေးမှူးကထပ်၍ ကောက်ချက်ချသည်။ မျိုးဝေထွန်း စိတ်ထဲတွင် မင်းလွင်ဦးထံ၌ သူလိုသော ပစ္စည်းတစ်ခု

ရှိနေသည်အထင်ဖြင့် ပိုးပိုးကို ပြန်ပေးဆွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်လိုက်သည်။ သူတို့အလိုရှိသောပစ္စည်းသည် ဘာပစ္စည်း ဖြစ်နိုင်သနည်း။

သူတို့သည် သူတို့၏ ဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်တို့၏အကြောင်းတွေကို သူတို့ချင်း လေ့လာစုံစမ်းနေမည်။ ထိုအခါ မင်းလွင်ဦး၏အကြောင်းကိုလည်း သိရှိကြလိမ့်မည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ချစ်စနိုးဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှ စာနစ်စောင်ရထားသည့်အကြောင်းကို သိကြမည်။ သို့သော် ထိုစာနစ်စောင်သည် မျိုးဝေထွန်းလက်သို့ အမှတ်မထင် ရောက်လာကြသည့်အကြောင်းကိုမူ သိကြဟန်မတူသေး။ ထို့ကြောင့် ထိုစာနစ်စောင်ကိုရရန် ပိုးပိုးကို ပြန်ပေးဆွဲ အကျပ်ကိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့ မင်းက ပိုးပိုးချစ်သူအနေနဲ့ မင်းက မင်းလွင်ဦးဆီကို သွားပါ၊ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပါ၊ ပြောပြတဲ့နေရာမှာ ဦးလှဘူးနဲ့ အပေါင်းပါတွေဟာ မင်းလွင်ဦးဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုခုလိုချင်လို့ ပိုးပိုးကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့အကြောင်းကို အဓိကထားပြောပါ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း မင်းချစ်သူလွတ်မြောက်ဖို့ ကယ်တင်ချင်နေတဲ့သူဆိုတော့ ပိုးပိုးကို စွန့်စွန့် စားစား ကယ်တင်ပယ်လို့ပြောပါ”

မျိုးဝေထွန်းငြိမ်နေသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေး။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ‘အတွေးတို့ဖြင့် ရောက်ရက်ခတ်နေသည်။

“အစတော့ မင်းလွင်ဦးဟာ မင်းကို ယုံမှားမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ခဲရဲဝံ့ရင်ကော ပြောရမယ်၊ ကြာတော့ မင်းဟာ သူ့နှမရဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်နေလို့ နှမစိတ်နဲ့ဒီလိုဖြစ်နေတာပဲလို့ ယုံလာမယ်၊ အမှန်လဲ မင်းဟာ ချစ်သူအတွက် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မယ့်လူစားမဟုတ်လား... ဒီအခြေအနေမှာ...”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေက စကားပြောစဉ်နားသည်။ မျိုးဝေထွန်းကိုကြည့်ကာ အကဲခတ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် တင်မောင်ဝေကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကာ ကြည့်နေသည်။

ဒီအခြေအနေမှာ မင်းလွင်ဦးဆီက ပစ္စည်းဟာ ဘာပစ္စည်းလဲ
တာ မင်းသိအောင်ကြိုစားရမယ်။ နောက်ဆုံး မင်းလွင်ဦးဟာ မင်းက
လုံးဝပွင့်မပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားဦးတော့ သူ့နမက်စွကြောင့် ဦးလှဘူ
ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ မင်းကို အသုံးချရလိမ့်မယ်။ အိုကွာ သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှု
တွေထဲမှာ မင်းဟာ တစ်စိတ်ဒေသ ပါဝင်လှုပ်ရှားလာရလိမ့်မယ်။

“အစ်ကို”

မျိုးဝေထွန်းက ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် တင်မောင်ဝေကို
တစ်စိုက်မတ်မတ်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို အခြေအနေမှာ မင်းက ဒီ့ရဲ့ကို သတင်းပို့ပါ။ ဒီ့ ရဲတပ်
ဖွဲ့ကို အကူအညီပေးပါ။”

“အစ်ကို”

မျိုးဝေထွန်းသည် ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်မောင်ဝေကို စူးစိုက်ကြည့်
ရင်း နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် တင်မောင်ဝေက-

“ဘာလဲ ညီလေး”

“ဦးလှဘူးတို့ အလိုရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းက ကိုမင်းလွင်ဦးဆီမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိနေတယ်”

“ဘာ ဘာပြောတယ် ညီလေး”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် လုံးဝအံ့သြသွားသည်။

“ဘာလဲ ဘာပစ္စည်းလည်း ညီလေး” ဟု အလောတကြီးမင်း
မေးလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် စိတ်ပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းလေးလေးဆွဲရ
သည်။ ထို့နောက် လေဟာပြင်ရှေ့၌ ဝယ်လိုက်သော ဘောင်းဘီတစ်ထည်
၏ နောက်အိတ်ထဲမှ စာရွက်နှစ်ရွက်တွေ့ရသည်မှအစ... ယခု ပန်သပွတ်
ရွာ၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက်ကိုအဆုံး တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်
တော့သည်။

“ဪ ဝီလိုကိုး”

တင်မောင်ဝေသည် အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူခန့်မှန်းသော၊ သူအလိုရှိသော သဲလွန်စက်ရပြီး
မင်းလည်းသာသွားသည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် မျိုးဝေထွန်း
ကို ပြန်ကြည့်ရင်း-

“ဒါဖြင့် အဲဒီစာရွက်တွေ မင်းဆီမှာ အခု ရှိသလား။ အစ်ကို့ကို
ပြပါ”

ထိုအခါမှ မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့ဘေးတွင်ချထားသော အိတ်ကြီးကို
ခွင့်လိုက်သည်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားများ၏အောက်မှ သေသပ်စွာခေါက်ထား
သော စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တင်မောင်ဝေလက်သို့
ပေးလိုက်သည်။ တင်မောင်ဝေသည် စာရွက်နှစ်ရွက်ကို လှမ်းယူရင်း စာတစ်
ရွက်မှစာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်လိုက်သည်။ တစ်ခါတည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါ
သုံးခါပြန်ဖတ်သည်။ ထို့နောက် ကျန်စာမပါသည့် ခြောင်စာရွက်ကို
အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အဲဒီစာရွက်မှာ ဘာစာမှမပါဘူး။ စာပါတဲ့
စာရွက်ကိုပေးရင်း အမှတ်မထင် အပိုပါလာတာလား။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲ
မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲစာရွက်နှစ်ရွက်ကိုယူဖို့ ကိုမင်းလွင်ဦးက ကျွန်တော့်ကို
ငွေတစ်သောင်းတောင်ပေးဖူးတယ်”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် မျိုးဝေထွန်းကို ဘာစကားမှ
မပြောသေးဘဲ စာမပါသော ခြောင်စာရွက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်
ပြီးနောက် ချဉ်ချိန်တွေ့တော့ဟန် အမူအရာဖြင့် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေ
သည်။ ထို့နောက် အကြောင်းအချက်တစ်ခုကို ရုတ်တရက်သတိရသွားဟန်-

“နေဦး ညီလေး ခဏ” ဟုဆိုကာ စာရွက်နှစ်ရွက်စလုံးကို မျိုးဝေ
ထွန်းကိုပေးခဲ့ကာ အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင်
အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ တင်မောင်ဝေသည် မျိုးဝေထွန်းဘေးမှ
ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်ရင်း-

“မင်းလက်ထဲက စာရွက် အစ်ကို့ကိုပေးစမ်း” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့်
မျိုးဝေထွန်းသည် လက်ထဲမှ ခြောင်စာရွက်ကို တင်မောင်ဝေအား လှမ်းပေး

လိုက်သည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် ထိုစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်
ဖြန့်၍တင်ကာ လက်ထဲ၌ ဆုပ်ယူလာသောသံများဖြင့် စာရွက်ပေါ်
ဖြူးချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သံများတင်နေသောစာရွက်ကို လက်နှစ်ဖ
ဖြင့်ကိုင်ကာ ဆန်၊ဆန်ကောပိုင်းသလို ပိုင်းလိုက်သည်။ စာရွက်ပေါ်
သံများသည် စာတစ်ရွက်နေရာအနှံ့ပြန့်၍သွားသည်။

ထိုသို့ခဏကြာအောင် လုပ်လိုက်သောအခါ ကြည့်နေရင်း
စာရွက်ပေါ်၌ ရေးဆွဲထားသော မြေပုံတစ်ခုက ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။
မျိုးဝေထွန်းသည် ပြူးကျယ်သောမျက်လုံးများဖြင့် စာရွက်ပေါ်မှမြေပုံကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။ မြေပုံထိပ်တွင် အရပ်လေးမျက်နှာပြထားသော
မှတ်အသားတစ်ခုရေးထားပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း၊ မိုင်းကျိုင်း
သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူတို.ရှိရာ နေရာများ၊ သစ်ပင်များ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများအပြင်
ဧရိယာတစ်ခု၏နေရာနှင့် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု တည်ရှိရာနေ
ကိုပါတွေ့ရသည်။ ထို့ပြင် မြေပုံပေါ်တွင် နှစ်နေရာခွဲ၌ ကြက်ခြေနီ
ပြထားကာ ထိုကြက်ခြေနီခတ်တို့၏ အောက်၌ ဇမ္ဗူရာဇ်ဟု စာလုံးဖြင့်
ရေးထားသည်။

“အဲဒီကြက်ခြေနီခတ်ပြပြီး ဇမ္ဗူရာဇ်လို့ရေးထားတဲ့နေရာတွေ
အလွန်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်
မြေပုံကို ကျားကုန်ကျားခဲ လိုက်နေကြတာ”

မျိုးဝေထွန်းသည် အံ့သြစိတ်တို့ မပြေသေးသဖြင့် ယခုတိုင် စက
မပြောနိုင်သေး။ ခဏကြာမှ-

“ဒီစာရွက်ပေါ်က မြေပုံကို ဒီလိုနည်းနဲ့ပုံဖော်ရတယ်လို့ အဓိ
ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲဟင်”

“ဒါက ဒီလိုကွ၊ ဒီလိုလျှို့ဝှက်မင်သုံးပြီး စာရေးနည်းပေါ်
နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပါပြီ၊ ပြောရရင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မဖြစ်ခင် နှစ်နှစ်သုံး
လောက်ကတည်းက ဆိုပါတော့ ၁၉၅၄-ခုနှစ်မှာ နာဇီဟစ်တလာစစ်မှူး
သူ့အပေါင်းပါတော့ ဗိုလ်ချုပ်တွေ...အကျဉ်းထောင်ပိုင်တွေကို အပြစ်

ရှာမဏိက ချူရင်ဘက် စစ်ရုံးကိုတင်ကြတယ်၊ နာဇီလေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ရုံး
ဘဲလိတို့၊ ဟင်းမလားတို့၊ အော်တိုစတော်ဇေတို့ အပါအဝင်ပေါ့၊ အဲဒီလို
စစ်ရာဇဝင်ကောင်တွေကို စစ်ဆေးအပြစ်ပေးနိုင်ဖို့ စာရွက်စာတမ်းသက်သေ
ခံအထောက်အထားတွေအများကြီးလိုတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဟစ်တလာရဲ့
ကတ်စံစတာဟိုဌာနချုပ်တွေ အကျဉ်းထောင်တွေ နာဇီစစ်စခန်းတွေမှာ အဲဒီလို
သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းတွေရရှိ၊ ရှာကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့
လုပ်ရပ်တွေကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ ဥပမာ အောင်ဝန်အကျဉ်းထောင်က
အိုက်မမန်ရဲ့ မှတ်တမ်းဆိုပါတော့၊ မှတ်တမ်းပိုင်ခေါင်းစီးမှာ အကျဉ်းထောင်
မှတ်တမ်းမှတ်ရာများလို ပါပေမယ့် အထဲက စာရွက်တွေဟာ အားလုံး
ဘာစာမှ ရေးမထားတဲ့ ခြောင်စာရွက်တွေချည်းဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို
တော်တော် သုတေသနလုပ်ရတယ်၊ အဖြေရှာရသေးတယ်”

“နောက်တော့”
“နောက်တော့မှ အဲဒီစာတွေဟာ လျှို့ဝှက်မှတ်တမ်းမျိုးနဲ့ ရေးထား
တဲ့ စာတွေဆိုတာသိရတယ်”

“အင်း”
‘သုတေသနပြုထားတာကို အစ်ကိုအကြမ်းဖျဉ်းသိရသလောက်
အဲဒီ မင်ထဲမှာ မီးခန်းလိုစာတုပစ္စည်းတစ်မျိုးရယ်၊ အခြားစာတုပစ္စည်းနှစ်မျိုး
ပါတယ်လို့ သိရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီစာရွက်ကို အလင်းရောင်ထဲမှာ သာမန်
ကြည့်လို့ရသလို၊ အမှောင်ထဲမှာလည်း ကြည့်လို့ရတယ်၊ အမှောင်ထဲမှာ
ကြည့်ရင် စာလုံးတွေက ပိုပြီးကြည့်လင်အရောင်တောက်လာတယ်လို့
ဆိုတယ်”

မျိုးဝေထွန်းသည် တင်မောင်ဝေ၏ရှင်းပြချက်တို့ကို နားထောင်ရင်း
မြေပုံစာရွက်ကို သေချာစွာကြည့်ကာ-

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့က ဒီစာရွက်တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”
“နော်၊ အစ်ကို ပြောပြဦးမယ်၊ ခုဆိုရင် အရေးကြီးတဲ့ မြေပုံ

စာရွက်က မင်းဆီမှာရှိတယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုတို့အဖို့ အားတက်သွားတာပဲ။
ပြီးတော့ အုပ်စုကြီးတစ်ခု၊ လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ဟာ
လွန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တစ်ချိန်က ရာဇဝတ်မကင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေကို သယ်လာ
မိုင်းကျိင်းမြို့က သူချီင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီ မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့နေရာက
မြေပုံနဲ့ အတိအကျဆွဲထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဂိုဏ်းသားတွေက
ဘယ်မြို့က ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားမှန်းမသိကြဘူး။ ပစ္စည်းထား
နေရာကိုသိဖို့ မြေပုံရမှဆိုတော့ အဲဒီမြေပုံကိုပဲ အတင်းလိုက်နေကြတယ်။
“ဒါပေမယ့် အဲဒီမြေပုံက ခု မင်းလက်ထဲမှာဆိုတော့”

တင်မောင်ဝေက မျိုးဝေထွန်းကို ခေါင်းမော့ ကြည့်သည်။

“ပြောပါ အစ်ကို”

“အစ်ကို ဒီစခန်းကိုရောက်ခါစ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က အဲ
လို လျှို့ဝှက်မင်ထည့်ထားတဲ့ မောင်တိန်တစ်ချောင်းကို သိမ်းဆည်းမိဖူးတယ်။
နေဦး အဲဒီမောင်တိန်ကို သေသေချာချာသိမ်းထားတယ်။ မင်တွေများ
ခြောက်ကုန်ပြီလားမသိဘူး။”

ပြောပြောဆိုဆို ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် အခန်းထဲ
ထွက်လာခဲ့သည်။ အမှုတွဲစီရင်မှုမှူးအသုံးပြုပြီးသည့်သက်သေခံပစ္စည်းများ
အခြားရဲစခန်းနှင့်ဆိုင်သော ပစ္စည်းပစ္စယများထားသည့် စတိုခန်းထဲသို့ ဝင်
လာသည်။ ဘီရိုတစ်လုံးကိုဖွင့်သည်။ တိုလိုမိုလီပစ္စည်းများထည့်ထားရာ
ဘီရိုထဲသို့ အတန်ကြာအောင်ရှာသည်။ ခဏကြာမှ ဘီရိုအိုင်ရှိပိုင်တဲ့များ
အောက်မှ ထိုမောင်တိန်ကိုတွေ့ရသည်။

မောင်တိန်မှာ ပလတ်စတစ်အကြည်ဖြင့် လုပ်ထားသဖြင့် မောင်တိန်
ထဲ၌ မင်အချို့ကျန်နေသေးကြောင်း အပြင်မှ တင်မောင်ဝေသည် ဝမ်းသာ
အားရဖြင့် သူ့အခန်းဆီသို့ ပြန်လာသည်။

“ကံကောင်းတယ် ညီလေ။ မောင်တိန်ထဲမှာ မင်နည်းနည်းကျန်
နေသေးတယ်”

ပြောရင်း တင်မောင်ဝေသည် မျိုးဝေထွန်းဘေး၌ပင် ဝင်ထိုင်သည်။

မျိုးဝေထွန်းက နားမလည်ဟန်အကြည့်ဖြင့် တင်မောင်ဝေကို ပြန်ကြည့်
သည်။

“အဲဒီတော့ အစ်ကိုပြောတာကို သေသေချာချာ နားလည်
အောင်နားထောင်။ ခု မင်းဆီမှာရှိတဲ့ ဆိုက်တူအမျိုးတူတဲ့ စာရွက်တစ်ရွက်
ပေါ်မှာ ဟောဒီ လျှို့ဝှက်မင်ထည့်ထားတဲ့ မောင်တိန်နဲ့ မူလစာရွက်ပေါ်က
အတိုင်း ပုံတူမြေပုံတစ်ခုဆွဲမယ်။ ပြီးရင် အဲဒီစာရွက်ကို မင်းကယူပြီးချစ်စနိုးဆီ
ကရတဲ့ စာရွက်နဲ့အတူသိမ်းထား။ သူတို့ရဲ့ မူလမြေပုံစာရွက်ကိုတော့ စခန်းကို
ပေးခဲ့”

“ယူပြီးတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ အစ်ကို”

“ပြောမယ်... ပြောမှာပါ။ မလောပါနဲ့။”

တင်မောင်ဝေက ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ကာ ပြောသည်။

“ခု အချိန်မှာ သူတို့ဟာ မြေပုံစာရွက်ကို အငင်းမရလိုချင်တော့ပါ။
မြေပုံစာရွက်ဟာ မင်းလက်ထဲမှာရှိတဲ့အကြောင်းလဲ မင်းလွင်ဦးဆီက ဖြစ်ဖြစ်၊
အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့သိနေပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့
သူတို့အားလုံးဟာ မင်းကို အသေရချ အရှင်ရရလိုချင်နေကြတယ်။ မင်း
နောက်ကို ကျားစီးဖားစီးလိုက်နေကြတယ် ညီလေ။”

မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီအခါမှာ ငါ့ကို ငါးများချီတက် ငါးစာနဲ့များသလို မင်းကလဲ
မင်းလက်ထဲက မြေပုံစာရွက်နဲ့ သူတို့ကို မျှားခေါ်ရမယ်။ လူ့ဘဝမှာ စွန့်စား
ခန်းတွေနဲ့ တွေ့ချင်ဆုံချင်တယ်ဆိုတဲ့ မင်းအဖို့ပဟာစွန့်စားခန်းကြီးတွေနဲ့
ကြုံရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းဘာမှမစိုးမိပါနဲ့။ မင်းနောက်မှာ ဒီ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဟာ
အချိန်ပြည့်ရှိနေမှာပါ”

မျိုးဝေထွန်းစိတ်တိုသည် စွန့်စားခန်းဆိုသောစကားကို ကြားရ
သဖြင့် ပြန်လည်နိုးကြားလာသည်။ စွန့်စားချင်သော သတ္တိများ သူထံသို့ရောက်
ထားသည်။

“နောက်ဆုံးမှာ မင်းဟာ သူတို့နဲ့ မလွဲမသွေတွေ့ပြီး မင်းလက်

ထဲက မြေပုံစာရွက်ကို သူတို့ယူကြည့်ကြမှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ စာရွက်ပေါ်မှာ မြေပုံပေါ်နေတာတွေရင် သူတို့သံသယဝင်လာမယ်၊ ပုံစာနည်းသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်က ဒါမှမဟုတ် မင်းကိုယ်တိုင်က ပုံစာကြည့်ပြီးဖြစ်တယ်လို့ နားလည်လာမယ်။ ဒီတော့ အလုပ်လုပ်ရတာ အခက်အခဲတွေရှိလာလိမ့်မယ်”

“အင်း...”

“ဒါကြောင့် ပုံမပေါ်ရသေးတဲ့ မြေပုံစာရွက်အသစ်ကို မင်းကို ပေးလိုက်မယ်လို့ ပြောကာ”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မျိုးဝေထွန်းကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ “ဒီရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကူညီပါကွာ” ဟုလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။ ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရင်း-

“ပြီးတော့ ညီလေး ဒီည အစ်ကို့အိမ်မှာလိုက်အိပ်... ဟုတ်လား။ အဲဒီကျမှ မင်းရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုပြောပြမယ်။ ဒုတော့ စခန်းမှူးကို အကျိုးအကြောင်းတင်ပြဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောကာ ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဒုမှ စွန့်စားခန်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာပြီဟု မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ နားလည်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။ သူ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရွှင်လန်းအားတက်နေသည်။ ထိုစဉ် ဂိုးဝိုးဆဲ၊ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာကလေးက သူ့မျက်လုံးထဲ၌ ပေါ်လာသောအခါ အင်အားနှင့်သတ္တိတို့အပြင် အချစ်၏ စွမ်းအင်တို့ပါ မျိုးဝေထွန်းကိုယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

မင်းလွင်ဦး

ငါ့ကိုယ်ငါ မိတ်ဆက်ပြီး မင်းနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ချင်လို့ပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့စာကိုတော့ ဆုံးအောင်ဖတ်ပါလို့ မင်းကို ပထမတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့နာမည် တိုးကျော်ပါ။ အသက်ကြီးလာတော့ ဦးတိုးကျော်ပေါ့ကွာ။ ငါဟာ မင်းအဖေ စိုင်းမင်းလွင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ ညာလက်ရုန်းတစ်ယောက် လို့လဲ ပြောနိုင်ပါတယ်။ မင်းအဖေနဲ့ ဒီတတွေရဲ့ အတိတ်က အကြောင်းတွေကို တော့ မင်းကို မင်းအဖေက ပြောပြီးရော့ပေါ့။ အဲ့ဒီတော့ ငါထပ်ပြီးမပြောတော့ ပါဘူး။

ဒီဟာ ရှမ်းပြည်နယ်က ပြန်လာစမှာ ငရဲပြာလူးလို့ ပြောရမလား။ ကောင်ကင်စွန့်ကြိုးဖြတ်သွားသလို ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောရမလား။ ဘဲ။ ဦးဘနှစ်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဦးဘနှစ်ကို အလောတကြီး ကမူးရှူးတိုးပဲ ရွာနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ယုန်တောင်ပြေ။ ခွေးပြောက်လိုက်ဆိုသလို အရာမရောက်ဘဲ တစ်လွဲတစ်ချော် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းအဖေဆုံးပြီးတော့ မင်းသတင်းတွေကို ငါကြားရတယ်။ မင်းအဖေ ပြောပြချက်အရ မင်းဟာ ဦးဘနှစ်ကို မဖြစ်မနေ ရွာနေတဲ့သတင်း။ ပြီးတော့ ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက (ငါလဲ တကယ် ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ) မင်းဟာ ဦးဘနှစ်ဆီက မြေပုံကို ဦးဘနှစ်သမီး ချစ်စနိုးက တဆင့်ရလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။

မင်းစဉ်းစားကြည့်။ ငါဝမ်းသာတယ်ဆိုပေမယ့် အပြည့်အစုံ ဝမ်းသာနိုင်ပါ့မလား။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မင်းအဖေနဲ့ဆိုင်သလို ဒီလုပ်ရပ်မှာ အဓိကနေရာကပါတဲ့ ငါနဲ့လဲဆိုင်ပါတယ်ကွာ။ မင်းလဲ အဲဒီလို ယုံကြည်စမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာက လက်လွှတ်ခြေလွှတ်ပဲ။ မင်းလက်ထဲက မြေပုံကို မြင်ရဖို့ဝေးလို့ မင်းကို တွေ့ဖို့တောင် ဘယ်နေရာ ရွာရမှန်းမသိတဲ့ အခြေအနေ။ ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ဝေးပြီလို့ သဘောထားပြီး လက်လျှော့နေရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ငါ နွေရာသီမှာ သွားအနားယူနေတဲ့ အုပ်စုကြီးနားက ပန်သပ္ပတ်ကို သမီးရည်းစားစုံတွဲ ခိုးပြေးလာတယ်။ ယောက်ျားလေးက အစကတည်းက ငါနဲ့သိကျွမ်းနေတဲ့ လေဟာပြင် ဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းကလေးကတော့ အဲ မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း ရှမ်းပြည်နယ်က မင်းအဖေနဲ့ ဒီတတွေပြန်ခါစက ငါ မင်းတို့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့တာကို သွားသတိရတယ်။ အင်း အဲဒီတုန်းက မင်းနဲ့ငါမတွေ့ရပါဘူး။

ငါနဲ့မင်းအဖေစကားစမြည်ပြောရင်း ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ရှိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အနားရောက်လာတယ်။ မင်းအဖေက သူ့သမီးလို့ ပြောတယ်။ အဲဒီကလေးမလေးကို ငါကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာပေါ်က ထူးခြားချက်တစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်။ သူ့နှာသီးဖျားပေါ်က စပျစ်သီးမှည့်ရောင် မဲ့နီကလေးတစ်လုံးရှိနေတာပဲ။

ခု ပန်တပ္ပတ်ကို ခိုးရာလိုက်လာတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ နှာသီးဖျားမှာလဲ မဲ့နီတစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်။ နာမည်ကိုမေးကြည့်တော့ ပိုးပိုးလို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ မင်းသဘောပေါက်ပြီနော် မင်းလွင်ဦး။ ငါ့အဖြစ်က နိုင်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက်တယ်ပြောမလား။ စားရက်ကြုံလို့ မှတ်ဆိတ်ကို ပျားအုံ တစ်အုံလုံးစွဲတယ်လို့ ပြောရမလားမသိဘူး။ ဒီမှာထင် ပစ္စည်းတွေ ရှိတဲ့နေရာကိုပြတဲ့ မြေပုံကိုရဖို့ အခွင့်အလမ်းနီးလာပြီလို့ ငါယူဆမိတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီပိုးပိုးဆိုတဲ့ မင်းနုမကလေးကို ငါပြန်ပေးဆွဲထားလိုက်တယ်။ သူနဲ့ပါလာတဲ့ကောင်လေးကိုတော့ အလုပ်ရှုပ်အမှုတွေ ပေါ်လာမှာကြောက်လို့ မအုပ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ပစ်ချထားလိုက်တယ်။ ခု မင်းဆီကို စာရေးနေတာက အဲဒီမြေပုံကို ငါ့လက်ထဲရဖို့။ ငါတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်စီးဖို့ မတုတ်ပါဘူး။ ဒီတတွေ တိုင်တိုင်ပင်ပင်နဲ့ ညှိထုပ်ကြဖို့ပါ။ ပြောရရင် မင်းနဲ့ငါ မြေပုံကို အတူကိုင်ပြီး ပစ္စည်းတွေကိုရအောင်ရွာဖို့ပါ။ မင်းသဘောတူမယ်ထင်ပါတယ်။

သဘောတူရင် ဒီစာရပြီး သုံးရက်အတွင်း မင်းပန်သပ္ပတ်ကို လာခဲ့ပါ။ တကယ်လို့ သုံးရက်စေ့လို့မှ မင်းမလာရင်တော့ ဒီကိစ္စကို မင်း သဘောမတူဘူး။ မင်းဟာ မင်းနုမရဲ့အသက်ထက် ပစ္စည်းတွေကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထား မက်မောနေတယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ သုံးရက်ကျော်ပြီး တစ်နေ့နေ့မှာ မင်းနုမပိုးပိုးရဲ့အလောင်းကို ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ လာဆယ်လှည့်ပေါ့။

ငါ ဒီလောက် စာရှည်ရှည်ရေးနေရတာက ငါ စာအစက ရေးခဲ့သလို မင်းနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ချင်လို့ပါ။ ငြိမ်းချမ်းစွာ လက်တွဲချင်လို့ပါ။ အဲဒီတော့ ငါနေတဲ့ ရွာကို မင်းက ဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ။ ဪ မေ့နေလို့ ရွာကိုလာရင် ငါ့နာမည်ကို ဦးလှဘူးလို့ မေးလာပါ။ ငါ့နာမည် အဲဒီရွာမှာ ဦးလှဘူးလို့ ပြောင်းထားတယ်။ ဒါပါပဲ။

တိုးကျော်
ပန်သပ္ပတ်ကျေးရွာ

“တောက်”

မင်းလွင်ဦးသည် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ရင်း ဖတ်ပြီးသောစာကို အနားမှ ဖော်မြင့်အားပေးလိုက်သည်။ ဖော်မြင့်က စိတ်ဝင်စားစွာယူလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သည့်သုံးရက်က အိမ်မှကားနှင့်အတူ ပိုးပိုးပျောက်သွားသည်။ ပြီးနောက် လေဟာပြင်မှ မျိုးဝေထွန်းကုလည်း ရှာမတွေ့တော့။ ကားကိုမူ ယာဉ်ထိန်းရဲက အကြောင်ကြားသဖြင့် ပြန်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုအဖြစ်နှစ်ခုသည် ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု မင်းလွင်ဦးတွေးနေခဲ့မိသည်။ သို့သော် ဖော်မြင့်တို့က စိန်မြင့်၏ပေါဆမှုကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ကံအားလျော်စွာ လွတ်သွားခြင်းဖြစ်ပြီး ပိုးပိုးကိစ္စမှာ ပိုးပိုးသည် သူ့ရည်းစားနောက်လိုက်သွားသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သလို သူ့စရိုက်အတိုင်းစိတ်ထင်ရာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ခရီးထွက်သွားတာ

လည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းလွင်ဦးသည် ပိုးပိုးအတွက် အလွန်စိုးရိမ်သောကံ
ရောက်နေသော မိခင်အား “ဟုတ်တယ်၊ အမေ့သမီး လင်နောက်လိုက်
သွားတာပဲ- ဖြစ်မယ်၊ ဒါဟာ ဖြစ်လေဖြစ်ထာရှိတဲ့ သဘာဝတရားပဲ၊
သူတို့ပြန်လာရင်သာ မိသားစုသားပီပီ မင်္ဂလာဆောင်ပေးကြတာပေါ့၊
သိပ်လဲစိတ်မပူပါနဲ့ အမေ” ဟု ဖျောင်းဖျေသိပ်တားရသည်။

ယခုတော့ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းနှင့်အတူ ပန်သပ္ပတ်ရွာသို့
ခိုးရာလိုက်လာသည်ဟု ဦးတိုးကျော်ကပြောသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် သူ့နှမ
ပိုးပိုးကို အလွန်ချစ်သည်။ သာမန်လူနှင့် ခိုးရာလိုက်သွားခဲ့လျှင် သူ့အမေကို
ပြောသလို မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည်
မျိုးဝေထွန်းနှင့်မှ ခိုးရာလိုက်သွားရသည်၊ ထားဦး။

မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့နှမနှင့်အကြောင်းပါသွားလျှင် သူ့ယောက်ဖ
ဖြစ်လာမည်။ ထို့ကြောင့် သူလိုသောပစ္စည်းကို မျိုးဝေထွန်းထံမှ အလွယ်
တကူရရှိနိုင်မည်ဟု မင်းလွင်ဦးသည် ဦးတိုးကျော်၏ စာကိုဖတ်ရင်း
တွေးမိသေးသည်။ သို့သော် စာဆုံးသောအခါ ပိုးပိုး၏စိုးရိမ်စရာအဖြစ်ကို
သိရသည်။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားသလဲ”

ဇော်မြင့်၏ အကျပ်အတည်းတစ်ခုတွေ့တိုင်း မေးနေကျမေးခွန်း
ဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ဒေါသဖြင့် လေပူတစ်ချက်ကို ဂူးခနဲ မှုတ်
ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ စိတ်ကူးမထားဘူး၊ ခုညနေထွက်တဲ့သင်္ဘောနဲ့ မအူပင်
ကိုသွားမယ်၊ မင်းငါနဲ့လိုက်နဲ့”

မင်းလွင်ဦးသည် ဇော်မြင့်ကို အရှည်မပြောတော့ဘဲ ထိုသို့ပြော
ထိုင်ရာမှထသည်။ အမေ့ကိုမူ ပိုးပိုးကိုအတူ အသိမပေးဘဲထားသည်။ စင်စစ်
ဦးတိုးကျော်က အညှာကိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးတိုးကျော်ထင်
သလို သူထံ၌ မြေပုံစာရွက်မရှိသဖြင့် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။ ပြီးတော့

အရေးကြီးသော မျိုးဝေထွန်းသည် ယခု ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မင်းလွင်ဦး
၏ ခေါင်းထဲ၌ မေးခွန်းတွေ တသီကြီးပေါ်လာသည်။

ထိုညက မင်းလွင်ဦးတို့သည် မအူပင်ဆိပ်ကမ်းမှ ဘောတံတား
ပေါ်တွင်ပင် ညအိပ်ကြရသည်။ မနက်စောစောမှ ပန်သပ္ပတ်ရွာသို့လာခဲ့
သည်။ အဖေပြောပြထားသဖြင့် ဦးတိုးကျော်ကိုနာမည်သိနေပြီး ဖြစ်သော်
လည်း ယခုမှ လူကိုမြင်ဖူးသည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ကျော်လောက်
သာရှိဦးမည်။

“လာကြကွာ၊ လာကြ၊ မင်းလွင်ဦးတို့ထင်တယ်”

ဦးတိုးကျော်သည် တိုက်ရှေ့မှရပ်ကာ သူတို့ကို ပြုံးပြီးခေါ်ခေါ်ကြိုဆို
သည်။ မင်းလွင်ဦးက အသိအမှတ်ပြုဟန်ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြသည်။
ဇော်မြင့်နှင့်အတူ တိုက်တွင်းသို့ဝင်လာသည်။

“ငါက ဒီထက်စောစောတောင်ရောက်လာမယ်လို့ ထင်နေတာ၊
ဒါပေမယ့် ရပါတယ်လေ”

ဦးတိုးကျော်သည် ထိုသို့ပြောရင်း မင်းလွင်ဦးတို့နှင့်အတူ ဧည့်ခန်း
ထဲသို့ရောက်လာကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်ခုံနိမ့်များ မနီးမဝေး၌ စားပွဲ
ရှည်တစ်လုံးချထားသည်။ ထိုစားပွဲပေါ်တွင် အဖျော်ယမကာနှင့် စားဖွယ်
သောက်ဖွယ်များ အပြည့်အစုံတင်ထားသည်။

“လာမယ်ဆိုလို့ကြိုပြီး ဖြင်ဆင်ထားတာလေ၊ သောက်ရင်းစား
ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ထို့ကြောင့် မင်းလွင်ဦးနှင့်ဇော်မြင့်တို့သည် စားပွဲ၏တစ်ဖက်ခြမ်း
ခုံများပေါ်တွင် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဦးတိုးကျော်က မင်းလွင်
ဦးတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ထိုင်သည်။ ထိုစဉ် ဦးတိုးကျော်၏ တပည့်မောင်
ထူးက အရက်ခွက်များထဲသို့ ရစ်အရက်များကို လိုက်နဲ့ပေးသည်။ ခေ့ခေ့
များထည့်ပေးသည်။ ဆော်ဒါကိုမူ ကိုယ်ကြိုက်သလိုရောစပ်ရန် မောင်ထူး
သည် ဆော်ဒါပုလင်းဖုံးများကို ဖောက်တန်ဖြင့် လိုက်ဖွင့်ပေးသည်။

မင်းလွင်ဦးသည် အရက်ထဲသို့ ဆော်ဒါများများရောကာ အရက်ကို

မြေညှင်းရွာသောက်သည်။ စော်မြင့်ကလည်း မင်းလွင်ဦးလို လိုက်လုပ်သည်။ ဦးတိုးကျော်သည် အရက်သောက်လိုက် အမြည်းစားလိုက်လုပ်ကာ မင်းလွင်ဦးကို အကဲခတ်နေသည်။ အကဲခတ်သည်ဆိုခြင်းထက် အလွန်အမင်း မျှော်လင့်ထားသော မျက်လုံးတိုဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်ကို မင်းလွင်ဦးက သိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဦးဆီကို ခုလိုဇောက်လာတာ ဦးပြောတဲ့ကိစ္စကို သဘောတူလို့ဆိုတာ ဦးသိမှာပါ။ ဒါပေမယ့်”

မင်းလွင်ဦးက စကားစလိုက်လျှင် ဦးတိုးကျော်သည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်သည်။

“ပြောပါ မင်းလွင်ဦး”

“တိုတိုနဲ့လိုရင်းပြောရရင် ဦးလိုချင်တဲ့ မြေပုံစာရွက် ကျွန်တော် ဆီမှာ မရှိပါဘူး”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

ဦးတိုးကျော်က အံ့သြတကြီးအော်မေးသည်။ ပြီးနောက် မဲပြုံးတစ်ချက်လည်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းငါ့ဆီကို ဘာပြုလို့လာနေသေးလဲ။ ခု မင်းပြောတဲ့ စကားဟာ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ အို နောက်ဆုံးကွာငါက ယုံယုံ၊ မယုံယုံ မင်းငါ့ကို မြေပုံစာရွက်မပေးနိုင်ဘူး။ မပြနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကိစ္စပြတ်ပြီလေ၊ မင်းနုမအလောင်းကို ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ လာဆယ်ယူလို့ပေါ့”

“ဒီလိုမဟုတ်သေးဘူး ဦးတိုးကျော်”

မင်းလွင်ဦးက ဦးတိုးကျော် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ပြောသည်။

“ဒီလိုမဟုတ်လို့ ဘယ်လိုသဘောလဲ မင်းလွင်ဦး ငါ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ ပြောပါဦး”

“ခုအချိန်က ဦးစာထဲမှာပါသလို ဦးနဲ့ကျွန်တော် မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ လက်တွဲဖို့အပြင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယုံကြည်ဖို့လဲ အရေးကြီး

လိုအပ်နေပါတယ် ဦး။ ခု ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားတွေကို ဦးယုံကြည်ရင် ကျွန်တော်နုမကလေးကို ပြန်လွှတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ရှေ့ဆက်ပြီးလက်တွဲအလုပ်လုပ်ပါ။ အဲ . . . ယုံကြည်ဘူးဆိုရင်တော့ ဦးသဘောပဲ”

ဦးတိုးကျော်၏မျက်လုံးအစုံ၌ စိတ်ဝင်စားဟန် အခိုင်လက်ကွယ်များ ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် သူ့ရှေ့မှ အရက်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်ရင်း မြေပုံစာရွက်၏အဖြစ်စုံကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟာ ဒီလိုဆိုတော့ ငါက မင်းနုမကို ဘာပြန်ပေးမမှ မရဘဲ ဒီအတိုင်း ပြန်လွှတ်ပေးရမယ့် သဘောပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြေပုံစာရွက်မရှိပေမယ့် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မြို့က သင်္ချိုင်းထဲမှာ မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“သင်္ချိုင်းရှိတဲ့ မြို့နာမည်ကိုပါ မင်းကသိတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယုံပါ။ ကျွန်တော်ဒီစကားကို အမှန်ပြောတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီမြို့က သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးကို မြေလှန်ရှာရလုံပေါက်နေပြီ၊ တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သိတဲ့မြို့နာမည်ကို ဦးကိုလဲ အသိပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့ဆက်အလုပ်လုပ်ချင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မျိုးဝေထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်ကိုလဲ ဦးနဲ့ကျွန်တော်ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာလိုက်ရင်တစ်နေ့တွေ့မှာပါ”

“အင်း . . . မျိုးဝေထွန်း . . . မျိုးဝေထွန်း”

ဦးတိုးကျော်သည် ချင့်ချိန်မျက်နှာဖြင့် မျိုးဝေထွန်းနာမည်ကို ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒီကောင်ကို ငါမလွှတ်လိုက်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ဦးရယ်၊ ဟိုစကားပုံလိုပေါ့။ ယောက္ခမသေမှန်းသိရင် မြင်းဝယ်စီးမယ်ဆိုတာလေ”

မင်းလွင်ဦးက ရယ်ရောပြောလိုက်သည်။ ဦးတိုးကျော်ပါ ရော၍ ရယ်လိုက်သည်။ သူသည် ပစ္စည်းတွေမြှုပ်ထားသည်။ သင်္ချိုင်းရှိရာ မြို့

နာမည်ကိုသိပါသည်။ ဦးတိုးကျော်ကို အသိပေးပါမည်။ ဦးတိုးကျော်
အတူ ပူးပေါင်း၍ မျိုးဝေထွန်းကိုရအောင်ရှာပါမည်။ ပြီးနောက် နှစ်ဦး
အကျိုးအတွက် နှစ်ဦးတူ အလုပ်လုပ်ကြပါမည်ဟု မင်းလွင်ဦးက ပြောပြခြင်း
ဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးဆိုလိုသည်မှာ ဤသို့သော အပေးအယူဖြင့် သူ့နာမည်
ကလေးကို ပြန်လွှတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါတစ်ခုအကြံရတယ် မင်းလွင်ဦး။ ဒီအခြေအနေမှာ
ဒို့ဟာ မျိုးဝေထွန်းကို တွေ့ကိုတွေ့မှ ဝိကိုမိမှ ဖြစ်မှာမဟုတ်လား။ အဲဒီတော့
ဒီကောင်ကို ကျောကွင်းနဲ့ဖမ်းရမယ်။ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ကျောကွင်းကတော့
မင်းနုမိုးပိုးပဲ”

“ဘယ်လိုဗျ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က ခုမှ ညားခါစပျူအေးအေးပဲရှိကြသေးတယ်။
သဘာဝအတိုင်းပေါ့ကွာ။ ခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ ကိစ္စရှိချောင်းခြား ဖြစ်သွား
တော့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့အသည်းနှလုံးတွေဟာ ဆတ်ဆတ်တုန် ဖျတ်
ဖျတ်လူး ဖြစ်နေကြမှာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းနုမကလေးကို မျိုးဝေထွန်းနဲ့
တွေ့နိုင်အောင် ငါက လွှတ်ပေးလိုက်မယ်လေ။ မင်းငါပြောတာ သဘော
ပေါက်လား”

မင်းလွင်ဦးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ပြီးတော့ မင်းနုမဟာ သူ့အပြစ်ကြောင့် အိမ်ကို ရုတ်တရက်
ပြန်ဝံ့မယ် မထင်ဘူး။ နီးစပ်ရာသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ
ဝင်မိနေမယ်။ အဲဒီလိုနေရင်း တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ မျိုးဝေထွန်းနဲ့
ပြန်တွေ့သွားနိုင်တယ်”

“တကယ်လို့ ပိုးပိုးဟာ အဲဒီလို သူငယ်ချင်း အိမ်မသွားဘဲ
ခင်ဗျားဆီက လွှတ်လွှတ်ချင်း ရဲစခန်းကိုသွားတိုင်ရင်ကော”

“အေး... ဒါလဲ စဉ်းစားစရာပဲ”

ဦးတိုးကျော်သည် တွေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး။ အဲဒီ ငါသူတို့ကို ပြန်ပေးဆွဲခွဲတဲ့ည... နောက်တစ်
နေ့မှာ မျိုးဝေထွန်းဟာ ရဲတွေနဲ့အတူ ငါတို့ကို ရောက်လာတယ်။ သူနဲ့
ပိုးပိုးဖြစ်ပုံတွေကို ရဲကိုပြောပြပြီးဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ
လက်စဖျောက်လုပ်ထားတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ ရဲက ဘာသလွန်စမှမရဘဲ
ပြန်သွားရတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းကိုမေးမယ်။ မင်းနေတဲ့အပိုင်းက ရဲစခန်း
ကတော့ မင်းဆီရောက်လာသေးသလား။ ပြန်ပေးကိစ္စကို မေးကြသေး
သလား”

“ဟင်အင်း ဘယ်ရဲမှ ကျွန်တော်ဆီ ရောက်မလာပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ပြန်ပေးဆွဲတဲ့ကိစ္စကို မအူပင်ရဲစခန်းက မင်းတို့
အပိုင် ရဲစခန်းကိုအကြောင်းကြားဘူးဆိုပါတော့။ ငါ့အထင်တော့ ရဲက
ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပဲ သဘောထားကြဟန်တူပါတယ်။ ပြီးတော့
မင်းပြောသလို ပိုးပိုးဟာ ငါ့ဆီက လွှတ်လွှတ်ချင်း ရဲစခန်းကို ဒါရိုက်
ပြေးသလား။ ဘယ်ကို သွားသလဲဆိုတာ ချက်ချင်းသိရမှာပါ။ ဘာပြုလို့
လဲဆိုတော့ ပိုးပိုးအပြင် ရောက်ရောက်ချင်း ဒို့က သူ့နောက်ကို ရှိုးတော့
ချထားမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါပြီ ရဲစခန်းကို တန်းသွားတယ် ဆိုရင်ကော”

“အဲဒီအခါတော့ မင်းက လင်နောက်လိုက်သွားတဲ့ နုမကလေးရဲ့
အုပ်ထိန်းသူ အစ်ကိုအနေနဲ့ ရဲနဲ့သွားတွေ့ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ပိုးပိုးက သူပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့အကြောင်း ရဲကိုပြောရင်
ကော။ ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

မင်းလွင်ဦး၏အမေးကြောင့် ဦးတိုးကျော်က မတိုးမကျယ် ရယ်
သည်။

“ဒါက အလွယ်လေးပါကွာ။ မင်းဘာမှ မသိဘူးလို့ငြင်းပေါ့။
ပြောပေါ့၊ ပြီးတော့ မင်းနုမကိုပြန်လွှတ်ရင် မင်းထားတဲ့နေရာမသိအောင်
မျက်နှာအဝတ်စည်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မှာဆိုတော့ သူ့ကို ဘယ်နေရာအမ်း
ထားတယ်ဆိုတာလဲ ရဲကို ပြန်ပြောနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက ရဲလုပ်ရမယ့်

ကိစ္စတွေပါ မင်းလွင်ဦးရယ်၊ အင်း ဆက်လုပ်ဖို့က မင်းနမအိမ်ပြန်ရောက်လာရင်သာ သူ့ကိုစည်းရုံးပြီး မျိုးဝေထွန်းကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ပါ။

“အင်း ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ် ခင်ဗျား အကြံကောင်းတယ်”

မင်းလွင်ဦးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်းဆိုသည်။ ပြီးမှ အရက်ခွက်ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။ သို့သော် ဦးတိုးကျော်က “ဒါပေမယ့် မင်းနဲ့ငါ အတူတူအလုပ်လုပ်ကြမယ်နော် မင်းလွင်ဦး... ”ဟု မင်းလွင်ဦး၏ မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ရင်းပြောသည်။ ကတိတည်ပါဟုလည်း အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးသည်။ စားပွဲသောက်ပွဲပြီးသောအခါ ဦးတိုးကျော်က မင်းလွင်ဦးကို လိပ်စာတစ်ခုပြောပြသည်။ သယံဇာတကျွန်းမှ အိမ်တစ်အိမ်၏ လိပ်စာဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်တွင် မင်းလွင်ဦးနှင့်တွေ့ဖို့ရက်ကို ဦးတိုးကျော်က သတိပတ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့၌ ပိုးပိုးကိုလွှတ်ပေးမည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ဦးတိုးကျော်၏လုပ်ရပ်ကိုကြည့်ရန်...နမ ပိုးပိုးလွှတ်မြောက်သွားသည်ကို မျက်မြင်တွေ့ရန် ထိုအိမ်သို့လာရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဦးတိုးကျော်၏တပည့်များက ပိုးပိုးနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားကြမည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဤကိစ္စအောင်မြင်ရေးအတွက် တစ်ဦးတည်း။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်၊ ဤသို့ပင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမည်ဟု မင်းလွင်ဦး သဘောပေါက်သည်။ မင်းလွင်ဦးနှင့် ဖော်မြင့်တို့ ဦးတိုးကျော်အိမ်မှ ပြန်လာတော့ နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးပြီ။ မင်းလွင်ဦးစိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်တို့နှင့် အားတက်နေသည်။

စည်းထားသော မျက်နှာမှအဝတ်ကိုဖြည့်ကာ သူ့ကိုကားပေါ်မှ တွန်းချလိုက်တော့ နံနက်လင်းစအချိန်ရှိသေးသည်။ ထိုစဉ် သူ့ကိုတင်ခေါ်လာသောကားသည် နေရာမှ အလျင်အမြန်ထွက်သွားသည်။ ပိုးပိုးသည် ခြူးခြူးဖျတ်ဖျတ်ပင် လဲနေရာမှထလိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်ဘေး၊ မြေပေါ်တွင် ကားပေါ်မှပစ်ချထားခဲ့သော သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။ တောင်မြောက်ဝဲယာသို့ ဆက်၍ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ရောက်နေသော နေရာမှာ ကန်တော်ကြီးစောင်းတစ်နေရာဆိုတာ သိရသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ခိုလှုံချုပ်ကြွေးရပ်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပန်သပ္ပတ်ကျေးရွာမှ မျိုးဝေထွန်းကိုဖမ်းခေါ်လာကြပြီးနောက် ယခုကားတစ်စီးပေါ်မှ သူ့ကို တွန်းချခဲ့ကြောင်းဖြစ်စဉ်တွေကို ပိုးပိုးအစီအစဉ်တကျ ပြန်တွေ့မိသည်။

ဝိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့မှုတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်တော့ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လိုဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် သူဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ နီးရာရဲစခန်းကို ပြေးတိုင်ရမည်လား။ ပြီးတော့ သူ့ချစ်သူ မျိုးဝေထွန်းသည် ဘယ်ရောက် သွားသနည်း။ သူ့လိုပင် ဖမ်းခေါ်သွားကြသလား။ ဖမ်းခေါ်သွားကြသည်ပဲ ဖြစ်မည်။ သို့သော် သူ့လိုပင် မျိုးဝေထွန်းကို ခိုလှုံလွှတ်လိုက်ပြီလား။ ပိုးပိုးသည်အတွေးစဉ်ကို တွေးရင်းလျှောက်၍လာသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်တွေ့လိုသည်။ ဝိုးပိန်စိတ်တို့နှင့်အတူ သူ့ကို အမှုတပြင်းပြန်တွေ့လိုသည်။ ကန်တော်ကြီးရောက်လျှင် မျိုးဝေထွန်းနေထိုင်ရာအိမ်နှင့် မဝေးသောကြောင့် စိတ်ကဆက်၍ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးသည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ကန်တော်မိတ်သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။ ထိုမှ လမ်းဖြတ်ကျွေးကာ ကြားတောရလမ်းထိပ် မုတဆင့် ရွှင်ပျော်ပျော်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အနီးရှိ မျိုးဝေထွန်းအိမ်သို့ အလျင်အမြန်လျှောက်လာသည်။

ထိုစဉ် အိတ်တစ်လုံးကို ထမ်း၍လျှောက်လာသော လူကြီးတစ်

ယောက်ကို ဝိုးပိုးမြင်ရသည်။ ဝိုးပိုးသည် လူကြီးအနီးသို့ လျှောက်လာကာ
“ဒီမှာ ဦးလေး... ဦးလေး” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ လူကြီးသည် အိတ်ကြီးက
ပုခုံးပေါ်မှ ဖြေပေါ်သို့ချရင်း-

“ဘာလဲ ကလေးမ၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟဲ့... ဟဲ့လေ ဒီအိမ်က မျိုးဝေထွန်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

ထိုအခါ လူကြီးသည် ဝိုးပိုးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအကဲခတ်ကြည့်

သည်။

“သူမရှိဘူး၊ ခရီးထွက်သွားတယ်ကွယ့်”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကို ထွက်သွားတာလဲဟင်”

“အဲဒါတော့ ဦးလေးလဲမသိဘူး၊ ဟိုဘက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က

မောင်လုမြင့်ကို အရင်အပတ်ထဲကပဲ သူခရီးထွက်မယ်လို့ပြောသွားတယ်
တဲ့၊ ဦးလေးလဲ နယ်က ပြန်ရောက်မှသိရတာ”

ဝိုးပိုးသည် “ဟုတ်ကဲ့” ဟုပြောကာ ထိုင်ရာမှထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ဖမ်းခေါ်သွားသူတို့၏လက်ထဲမှ ပြန်

လွတ်လာသေးကြောင်း သေချာသည်။ ပြီးတော့ သည်တစ်ခါလည်း

မျိုးဝေထွန်းထံတွင်ရှိသော စာရွက်နှစ်ရွက်ကြောင့်ပင် ဖမ်းခေါ်သွားခြင်းဖြစ်

မည်။ သည်ပြင် မျိုးဝေထွန်းကို ဖမ်းစရာဘာမှအကြောင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း

ဤကိစ္စ၏ ဖော်ပြချက်များသည် သူ့အစ်ကိုမင်းလွင်ဦးသားဖြစ်ဖို့များသည်

အမှန်က သူတို့သည် ပန်သပ္ပတ်သို့မရောက်ခင် မအူပင်မြို့ကတည်းက

ထိုစာနှစ်ရွက်ကို သတိတရားဖြင့် စာတိုက်မှပြန်ဖို့လိုက်ဖို့ကောင်းသည်

သူတို့၏ သတိတစ်ချက်လွတ်သွားမှုကြောင့် ဂြိုဟ်ဆိုးတို့မွေလာရသည်

သို့သော် သူတို့သည် မျိုးဝေထွန်းထံမှ ထိုစာရွက်များကိုရလျှာ

မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်လွှတ်လိုက်မည်သာဖြစ်မည်။ ယခုတိုင်မလွတ်သေးသ

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ သူရယ်၊ ဘာမှန်းမသိတဲ့စာရွက်
တွေကို ဘာတန်ဖိုးထားနေရတာလဲ၊ ခုဆို ဝိုးပိုးသူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့ရမှပဲ
သူနဲ့ဝိုးပိုး အရမ်းတွေ့ချင်တာပဲ သူရယ်၊ အဲဒီတော့... သူ ပြန်လွှတ်အောင်
သူ့မှာရှိတဲ့ စာရွက်တွေကို ပေးလိုက်ပါ”

ဝိုးပိုးသည် တမ်းတမ်းတတ်ပင် ရင်ထဲမှပြောလိုက်သည်။ မျက်ရည်

ကလုံးများပင် ဝိုင်းလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်မလွှတ်သေးမီ သူက

ခဲစခန်းသို့ သွားရောက်တိုင်ကြားလျှင် မျိုးဝေထွန်းကို ပို၍ နှိပ်စက်ကြမည်။

နောက်ဆုံးမစားရသည့်အခဲ သံနှင့်ပက်ဆိုသလို မျိုးဝေထွန်းကို အသေသတ်

မလိုက်သည်ဟု ဝိုးပိုးက စိုးရိမ်တကြီးတွေးမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့အစ်ကို

မင်းလွင်ဦးအကြောင်းကို ဆက်၍စဉ်းစားသွားမိသည်။

မင်းလွင်ဦးသည် ပစ္စည်းရှိရာ နေရာပြသော ထိုမြေပုံကိုရရန်

အတွက် ဤကိစ္စကို ဖန်တီးသူဟုဆိုလျှင် ဝိုးပိုးနှင့်မျိုးဝေထွန်းတို့နှစ်ယောက်

သား ပန်သပ္ပတ်သို့ထွက်ပြေးလာကြသည်ကိုလည်း သိပြီးဖြစ်မည်။ ဝိုးပိုး

အပေါ် ဒေါသထွက်နေမည်။ သို့သော် ဝိုးပိုးသည် သူ့နမူနာပြန်နေခြင်းကြောင့်

ယခုလို ပြန်လွှတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ခဲစခန်းမှ မျိုးဝေထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍

မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်စုံစမ်းပါက မင်းလွင်ဦးကိုလည်း ရာဇဝတ်ကောင်

အဖြစ်ဖမ်းဆီးအရေးယူမည်ဖြစ်သည်။ ဝိုးပိုးသည် အစ်ကိုဖြစ်သူအပေါ်

နည်းနည်းသံယောဇဉ်ဖြစ်မိသည်။

“အို ရှုပ်ပါတယ်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီးမှ ခဲစခန်းကိုတိုင်ပို့မယ်၊
ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သူ ပြန်လာရင်လာမှာပါ”

ဝိုးပိုးသည် ထိုသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင်း လောလောဆယ် နေရေးထိုင်

ရေးအတွက် ရန်ကင်းမှ သူငယ်ချင်းချယ်ရီကို ပြေး၍သတိရလိုက်သည်။

သို့ကြောင့် ဝိုးပိုးသည် ရေခဲဆိုင်မှတ်တိုင်မှ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်

လိုက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး၌ မိုးသားတိမ်လိပ်တို့သည်

သူထပ်သိပ်သည်းစွာ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သည်။ ထိုအခါ မိုးရွာတော့မည်ဟု

ထင်တတ်ကြသည်။ သို့သော် မိုးကမရွာသေး။ ထိုအချိန်တွင် မိုးချုန်းသံကြားရသည်။ မိုးရွာတော့မည်ဟု ပို၍ အထင်ရှိလာတတ်ကြသည်။ ထို့ထင်နေစဉ်ပင် မိုးချုန်းသံကိုကြားရုံမက လျှပ်စီးများ တဖျတ်ဖျတ်လက်သည်ကိုပါ ဆက်၍မြင်ရသည်။

ဝမ်းသာသွားကြသည်။ အမှန်တကယ်ပင် မိုးရွာတော့မည် သိလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် မိုးချုန်းသံများကို ဆက်ကြားနေရသလို လျှပ်လျှပ်နွယ်များကိုလည်း ဆက်၍မြင်နေရသည်။ ဂေရာသွားပြီ အမှန်တကယ် မိုးရွာတော့မည်ဟုသိရင် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာသွားကြသည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် အရပ်လေးမျက်နှာမှာ လေးများတိုက်လာသည့် စတင်တိုက်ခတ်စဉ် လေပြေဖြစ်သော်လည်း ခဏအကြာ လေကြမ်းပြုလာသည်။ လေမုန်တိုင်းတွေဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ အထင်နှင့်အမြင်သည် များစွာခြားနားသွားသည်။ လေကြမ်းဒဏ်ကြောင့် ကောင်းကင်မှ မိုးသားတိမ်လိပ်တို့သည် ချက်ချင်း ဖိုပဲဖြစ်ကုန်ကြသည်။ မုဆိုးနှင့်တွေ့သော သားကောင်လို အူယားဖားယား ပြေးလွှားကြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မိုးသားတိမ်လိပ်တို့သည် တစ်ခုမကျန် လွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်ကုန်ကြသည်။ မဲမှောင်နေသော ကောင်းကင်သည် ပကတိ ဖြူစင်ကြွယ်လင်သွားသည်။

ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏အထင်သည် ဤသို့ပင်ဖြစ်တတ်သည်။ ရေကိုအလိုရှိသော လောဘကြောင့် မိုးရွာစေလိုသည်။ ထိုနည်းတူ လောဘ၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ပြုလုပ်သောအကြောင်းတရားတို့အပေါ်တည်၍ လူအချို့သည်လည်း လောဘထွက်ပစ္စည်းတို့ကို အသားငမ်းငမ်းရှိတတ်ကြသည်။ မိုးချုန်းရုံ လျှပ်စီးလက်ရုံဖြင့် အမှန်တကယ်မိုးရွာမည်ဟုထင်သလို တစ်ခွန်းတစ်စသော အကြောင်းအချက်တို့ကိုတွေ့ရပြီး အလိုရှိရာပစ္စည်းလက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရှိမည်ဟု ထင်တတ်ကြသည်။

သို့သော် မိုးကလုံးဝမရွာသေး။ ထို့ကြောင့် ဦးတက်ထွန်းသား

ဦးဘနစ်၏အိမ်သို့ရောက်သည့်အထိ စိုးမြိုင်လုပ်သွားပုံတွေအတွက် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်လျက်ရှိသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ပြန်သွားလို့ ဘာကြာလို့တုံး မိသစင်လည်း အိမ်က ပျောက်သွားတာပဲ တက်ထွန်း မင်းကလဲ ငါ့ဆီက မြေပုံကိစ္စသိဖို့ အတွက် စိုးမြိုင်ကိုမင်းနဲ့ အချိန်ပြည့် အဆက်အသွယ်လုပ်ပါလို့ ပြောထားမင်းက စိုးမြိုင် ပျောက်သွားတယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို ခေါက်သွားတယ် ကိုဘနစ်”

ဦးတက်ထွန်းသည် ဒေါသသံမပျောက်သေး။ ပြောရင်း ဧည့်ခန်းသံတွင်ထိုင်နေသော ဦးဘနစ်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်သည်။

“နေမိဦး၊ ခင်ဗျား မိန်းကလေးက ဒီမြေပုံအကြောင်းကို ဘယ်လောက်ထိ သိထားလို့လဲ”

“ဪ... လင်မယားချင်းဆိုတော့ အကုန်မဟုတ်တောင် တစ်စွန်းတစ်စတော့ သိနေတာပေါ့ကွာ...”

“ဘယ်လောက်ထိ သိထားလို့လဲ ပြောပါဦး”

“မင်းတို့သိသလောက်ပါပဲ၊ ပစ္စည်းမြှုပ်ထားတဲ့ သင်္ချိုင်းရှိရာ ခြံနာမည်ကိုပဲ သိတာပါ”

“သိပေါ့ပြီဆိုတာကိုပေါ့ ဟုတ်လား”

ဦးဘနစ်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခပ်မဆိတ်ပင် နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတက်ထွန်းက သံသယဝင်လာသည်။ “ဒီအမှန်ပဲလား ကိုဘနစ် အမှန်ပဲလား” ဟု နှစ်ခွန်းဆက်၍ မေးရင်း ဦးဘနစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ဦးဘနစ်က “ငါ့ကို ပစ်သွားပြီ၊ စိုးမြိုင်နောက် လိုက်သွားတဲ့ မိန်းမအတွက် ဘာကြောင့်ငါက မဟုတ်မှန်ပြောရမှာလဲ တက်ထွန်း သူဒီလောက်ပဲ သိပါတယ်၊ ဒီထက်ပိုမသိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကတော့ ခင်ဗျားမိန်းကလေးထက် ဘယ်လောက် သိထားသလဲ”

ဦးတက်ထွန်း၏ မေးခွန်းကြောင့် ဦးဘနစ်သည် အနည်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ မြို့ . . မြို့ချင်းခြေမြင်ကြပေမည်ဟု ဦးဘတွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်၌ ဦးဘနစ်သည် မီးဇာကုန်ဆုံးခိုကိုးရာမှလို ဖြစ်နေသည်။ ဟို ယခင်က သူ့ဘေး၌ တပည့်လက်သားပိုင်ပိုင်လည် ဝန်းရံနေရာမှ ယခုအခါ သေသွေသေ၊ ပျောက်သွေပျောက်သွေတစ်ဦးတစ်လေမှ မရှိတော့။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်မိန်းမ လုပ်သူကပင် သူ့ခြေစုံကန်၍ ထွက်သွားပြီ။

“မင်းလာမှ ငါဒီစိတ်ကူးရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းမလာခင် တည်းက မိသားစုပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စ ကိုတွေ့မိပြီး ဒီလိုစိတ်ကူးဖြစ် တာပါ။ ဒီလိုကွ တက်ထွန်းရဲ့။ အစကတော့ ငါဟာ တော်တော်နာမကျန် ဖြစ်နေတော့ ဒီတောင်က မကျော်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အ အရာရာ စိတ်ပျက်လက်လျှော့ပြီး အနားပေးထားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါကြောင့် ပဲ ဂျူနာမည်ပါတဲ့ ခြေပုံစာရွက်ကို ငါ့သမီးချစ်စဉ်းကို ပေးလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ကံအားလျော်စွာပဲ ခု ငါပြန်ကျန်းမာလာတယ်။ လူကျန်းမာစေ စိတ်တတ် အင်အားပါ ပြည့်လာတယ် ဆိုပါတော့ကွာ။ . .”

"32CL . ."

“စိတ်အင်အား ပြည့်လာတော့ ငါ့စိတ်ပျက်လက်လျော့ထား
ပြောစာရွက်ကို ပြန်ပြီးအကောင်အထည် ဖော်ချင်လာတယ်။ ဒါပေမယ့်
ငါ့ဘေးမှာ ငါနဲ့အဖော်လိုက်မယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့အပြင်၊ ငါ့အ
ကိုးအားထားပြုတဲ့ ငါ့မိန်းမကတောင် ငါ့ဆီက ထွက်ပြေးသွားပြီလေ”
ဟဲ့”

ဦးတက်ထွန်းက မဲပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“မိသစင် ခိုးမြိုင်နဲ့လိုက်သွားပြီလို့ သိလိုက်ကတည်းက မင်းတို့
ကို ပြန်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ ပြောရရင် မင်းနဲ့ငါဟာ ကံ
အကျိုးပေးတွေကို ဆိုနိုင်ပါတယ်။ မင်းအပေါ်ခိုးမြိုင်က ခေါက်သွားသ
ငါအပေါ်မှာလဲ မိသစင်က ခြေစုံကန် လက်တွဲဖြတ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား။

"ဟုတ်ပါပြီ. အဲဒီတော့?"

ဦးစွာကံထွန်းက လောလိက်သည်။ လိုရင်းတိုရှင်းသိချင်ပြီ။

“အဲဒီတော့ ပြောရတာက အတွက် မင်းနဲ့ ငါလက်တွဲချင်ပါတယ်၊
မင်းကို ငါအဖော်အဖြစ်ထားချင်ပါတယ်”

ဦးတန့်စကားသည် အစစအရာရာလက်မဲ့ဖြစ်နေသော ဦးတက်
ထွန်းအတွက် အားတက်သွားသည်။ သို့သော် သူလိုလူစားသည်
ရန်နှိုးပြည်ယုံ ကြည်ရသူမဟုတ်။ သို့သော် ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့်
ဆက်ရက်တောင်ပ် ကျီးဆိုသလို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်မျှ နားလည်ရသည်ဖြစ်သည်။
မယ့် တစ်ဝက် ယ့် တစ်ဝက် ထားရမည် ဖြစ် သည် ဟု
ဦးတက်ထွန်းသဘောပေါက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဦးဘနစ်၊ ခင်ဗျားသဘောကို ကျွန်တော်လက်ခံ
ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ တက်ထွန်း”

“မြေပုံစာရွက်က ခင်ဗျားသမီးဆီ ပေးလိုက်ပြီဆိုတော့?”

“ဪဒါလား။ ငါ့ခေါင်းထဲမှာလဲ သမီးစာရွက်နဲ့အလားတူ ခြေပုံ စာရွက်တစ်ရွက် ရှိနေမိတယ်ကွာ။ ငါ့ခေါင်းထဲက ခြေပုံစာရွက်က သူ့နီးမနီး နိုင်ဘူး။ မီးမလောင်ဘူး။ ဝေ့မပိုဘူး။ ဘယ်တော့မှ မပျောက်ပျက်ဘူးကွာ ကဲ့ နားလည်ပြီလား ဟား။ . .ဟား။ . .”

ဦးဘနစ်သည် သူ့စကားသူ သဘောကျစွာ အတန်ကြာရယ်
သည်။ ဦးတက်ထွန်းကို သူဖော်အဖြစ် လက်တွဲခေါ်မည်။ သမီးငါးမြေသို့
မရောက်မချင်း သူ့ခေါင်းထဲမှမြေပုံစာရွက်ပါ အကြောင်းအရာတို့ကို ထုတ်
ဖော်မပြော။ သမီးငါးရောက်မှ သူ့ခေါင်းထဲရှိသော စာရွက်ပါ မြေပုံအညွှန်း
အတိုင်း ပစ္စည်းတွေကိုရှာကြမည်။ တွေ့လျှင် ဦးတက်ထွန်းနှင့် တစ်ယောက်
တစ်ဝက်ယူမည်ဟု ဦးဘနစ်ကပြောသည်။ မြေပုံကိုစွန့်ပတ်သက်၍
လက်လွှတ် ခြေလွှတ်ဖြစ်နေသော ဦးတက်ထွန်းအဖို့ သဘောတူ ခေါင်း
ညိတ်ရုံကလွဲ၍ မည်သို့ ပြောနိုင်တော့မည်နည်း။

“စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွဲထားတဲ့မြေပုံကို ဖျက်စိထဲမှာစွဲနေအောင် ခြောက်လလောက် နေ့တိုင်းကြည့်ရတယ်။ မြေပုံပါအညွှန်းတွေကို မမေ့နိုင်အောင်လည်း ကလေးကျောင်းစာကျက်သလို ကျက်ထားရတယ်။ ပြီးတော့ ပုံပေါ်ပြီးသား စာရွက်ထဲကမြေပုံကို စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ပြန်ကျွပ်ပုံဖော်ပြီးသား မြေပုံစာရွက်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်။ ဟာ လုပ်ရတာပုံလိုပါပဲကွာ ဟာ။”

ဦးဘနစ်၏ သဘောကျစွာ အားပါးတရ ရယ်မောသံသည် ဝဉ်းခန်းထဲတွင် လှိုင်းထသောငှက်တစ်ကောင်လိုလျက်ရှိတော့သည်။

ဟိုး ခပ်ဝေးဝေးမှ တောင်ကုန်းမြင့်တစ်ခု၏ ဆင်ခြေ လျှောက်လျှာစွန်းတွင် မြူခြေတွေစိုင်းနေသည်။ သို့သော် အရှေ့ဘက် တောင်ထွတ်မှ တောင်ခိုးတွေက လေတစ်ချက်ပေ့လိုက်တိုင်း တောင်ခြေရှိ ကုန်းမြင့်ဆီသို့ ဝှေ့ဝဲလွင့်ပျောလာသည်။ ထိုကြောင့် မြူးမိုးမှုန်တိုနှင့် တောင်ခိုးငွေ့တို့သည် ရောယှက်ဖွဲ့ငင်သွားကြသည်။ ထိုအခါ ထိုနေရာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်သွားသည်။

တစ်ခေါက်လောက်သာ ဝေးသော သည်နေရာမှ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် နှင်းပင်လယ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ စိုးမြိုင်နှင့်သင်္ဃန်းတော်သည် မြောင်းသဖွယ်ဖြစ်နေသော ကျင်းချိုင့်တွေ ထူပျော့သည့်လမ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ လျှောက်လာကြသည်။ မို့ပင်၊ ထိန်ပင်၊ မြရာပင်တို့သည် လမ်းကျဉ်း

အလေး၏ ဝဲယာတွင် စိတန်းပေါက်နေကြသည်။ ကြခတ်ရုံ တို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကြခတ်ရုံမှာ လမ်းကျဉ်းကလေးကို ပိတ်ဆို့၍ပေါက်နေသဖြင့် သူတို့ သည် ကြခတ်ရုံအောက်မှ ခဲရာခဲဆစ် တိုးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ညီနောင် လမ်းကျဉ်းကလေး ဆုံးလုလုတွင် တစ်ပင်တည်းပေါက်နေသော စိန်ပန်းပြာပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် နွေနှောင်းမို့ ကြည်ပြာ နောင်လွဲလွဲ စိန်ပန်းပွင့်တို့ကို မတွေ့ရတော့။

“ဟော ဟိုက တောင်ကုန်းမြင့်ကလေးရှိတဲ့ နေရာထင်တယ်နော်”

သင်္ဃန်းက ကုန်းမြင့်မြင့်ဆီကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ပြောသည်။
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီနေရာကိုသွားပြီး ကိုတို့အခြေအနေကို ကြည့်ရမှာ”

သူတို့သည် စိန်ပန်းပြာပင်အောက်မှ ဖြတ်ကာ ကုန်းမြင့်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကုန်းမြင့်နားရောက်မှ ကုန်းမြင့်ပတ်လည်တွင် ထင်းရှူးပင်များ အစီအစဉ်ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထင်းရှူးပင်တန်းမှ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်သောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် မိုင်းကျိုင်းမြို့သင်္ချိုင်းဟု သင်္ဘောဆေးဖြင့်ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုမြင်ရသည်။ သို့သော် အတန်ငယ် မောင်းနှမ်း၍ သင်္ဘောဆေးအချို့ ကွာကျနေသည်။

“ဟော ဟိုမှာ ကို ဇရပ်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်၊ လူရှိမလားသေဘူး သွားကြည့်ရအောင်”

“မလိုဘူး နွယ်၊ မလုပ်နဲ့၊ လူရှိလည်း သူတို့ကို ကိုယ်တို့တွေ့ဝင်ရဲ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်တို့မျက်နှာတွေကို သူတို့တွေ့ဖူး မြင်ဖူးလို့မဖြစ်ဘူး”

နစ်ယောက်သား ကုန်းမြင့်ထိပ်မှပင် သင်္ချိုင်းအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြေပုံအချို့ အုတ်ဂူအချို့ကို ဟိုနေရာတစ်ခု၊ ဒီနေရာတစ်ခုဖြင့် တွေ့ရသည်။ သင်္ချိုင်း၏ အကျယ်အဝန်းသည် ဝေဓကလောက်တော့ မှီမည်။ သင်္ချိုင်းထဲတွင် ရှမ်းပြည်နယ်ပေါက် သက်ရင့်ပင်များစွာကို တွေ့ရ

သည်။

သဒ္ဓါင်း၏ လက်ယာဘက်စွန်းစွန်းတွင် သဇင်နွယ်ပြသော တစ်ဆောင်ကို မြင်ရသည်။ လူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။ ဟောင်းပျက်စီးနေသော ဧရပ်တစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ဧရပ်အဖိုးပေါ်မှ သွပ်ပြားဟော အချို့ဖြင့် ဧရပ်ပေါ်တွင် ဖြစ်သလို ငှက်ကတားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုဧရပ်တွင် လူနေဟန်တူသည်။

“အို ချမ်းလှိုက်တာ ကိုရယ်”

သဇင်နွယ်သည် သူ့ကိုယ်ကလေးကို ကျွဲကာ နှုတ်မှပြီးသော စိုးမြိုင်က သဇင်နွယ်ကို ပြုံးကြည့်သည်။ လေသည် အဆက်မပြတ် တစ်တိုက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ တအောင့်လောက်ကြာမှ တစ်ခါသုတ်ပြုံးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ လေထဲတွင် ဖိုးစက်အချို့ ပါမလာသေးသော်လည်း ဖိုးနဲ့ဝှံသည်။ လေသည် သိပ်သည်း အေးစိမ့်နေသည်။

“သိပ်ချမ်းနေပြီလား နွယ်”

“ဟာ ချမ်းတာပေါ့ ကိုရယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ် ဖိုးကလည်း တကယ်ဆောင်းကြီးကျနေတာပဲ”

စိုးမြိုင်သည် သဇင်နွယ် ကိုယ်လုံးကလေးကို ဖက်ရင်း တေကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ သူတို့သည် မိုင်းကျိုင်းသို့ ရောက်လာသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ကျော်သွားပြီ။ မိုင်းကျိုင်းသည် သီပေါမြို့နယ်တွင်းရှိ နယ်စပ်အနီးမှ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေတစ်ထောင်သာရှိမည်။ သို့သော် ရှမ်းအစားအစာ အချို့ရသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှိသည်။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတည်းခိုခန်းစိုးမြိုင်တို့ တည်းနေရသည်။

ယခုတော့ သူတို့သည် နီးစပ်မှုကြောင့် ဘဝအခြေအနေပြောင်းသွားကြပြီ။ သူတို့သည် ယခင်က ဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ သောတစ်ခုကို မေ့ထားကြကာ ‘အချစ်’ဟုခေါ်သော စိတ်တစ်မျိုးဖြင့် ဆက်ဆံနေသည်။ ကြည်နူးနေကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပေါ် တစ်ယောက်

ချစ်နေရာမှ ယုံလာကြသည်။ အားကိုးလာကြသည်။

တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ယနေ့ သူတို့အခြေအနေကို ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြရန် စိုးမြိုင်က စကားစသည်။

“အမှန်က ကိုယ်တို့က ပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာတွေကို ရှာရမှာ မဟုတ်ဘူးနွယ်၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ အုပ်စုထဲက လူတစ်ရပ်ရှာတွေ့လာတဲ့ အဲဒီသေတ္တာတွေကို လူယူရမှာ၊ တိုက်ယူရမှာ”

“ဟုတ်ပြီလေ အဲဒီတော့ ကိုယ့်မှာ လူရပြီးသားရှိပြီလား”

“ကိုယ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က သီပေါမြို့နဲ့ အနီးတဝိုက် မြို့တွေ ရွာတွေကို ‘နဲ့နဲ့စပ်စပ်’ သွားလာပြီး ဦးဘနစ်ကို ရှာခဲ့ဖူးတယ်နွယ်၊ ဦးဘနစ်ဟာ သီပေါသေတ္တာတက်ရင်းက သေတ္တာတွေနဲ့အတူ ပျောက်သွားတာဆိုတော့ သေတ္တာက ခွက်က သီပေါမြို့နယ်ထဲမှာပဲ ဝှက်ထားမယ်လို့ ယူဆတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်ကနေ သူ့ကိုစောင့်ရင်း ရှာရင်းနဲ့ ကိုယ်ဟာ ဒီနယ်ကို တော်တော်ကျွမ်းလာတယ်၊ ဒီနယ်က လူအချို့နဲ့လည်း သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့တယ်”

“အင်း ပြောပါဦး”

သဇင်နွယ်က မေးကလေးငါးခု ပြောသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေရရှိအတွက် မလွဲမသွေ လူဆတ်ရမှာနော်၊ နွယ် လူသတ်ခဲ့ရဲ့လား”

စိုးမြိုင်အမေးကြောင့် သဇင်နွယ်၏မျက်နှာသည် ခုတ်ခုတ်တည်သွားသည်။

“ပြီးတော့ နေဦး ကိုပြောဦးမယ်၊ ပစ္စည်းတွေရှာကြတဲ့ လူအား လုံးဟာ ခုလောက်ဆိုရင် မိုင်းကျိုင်းသဒ္ဓါင်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေမြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ တစ်ကြောင်းမဟုတ် တစ်ကြောင်းကြောင့် သိပြီးဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီ လူအားလုံးထဲက မင်းလွင်ဦး တစ်ယောက်သာ ခြေပုံလက်ဝယ်ရှိတာ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အားလုံးလိုလိုဟာ ကိုယ်တို့လိုပဲ

ပစ္စည်းလုနီ၊ ရောက်လာကြတဲ့သူတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မလွဲမသွေ သူသတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မက သတ်ရမယ်၊ နွယ်သတ်ခဲ့ပါ့မလား”

သခင်နွယ်သည် စိုးမြိုင်ဖျက်နာကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။

“နွယ်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ကိုကို ပြောမယ်နော်၊ ပစ္စည်းတွေ ရမှ ကိုနဲ့နွယ် လောကနိဗ္ဗာန်တည်အောင်ချင်တယ်၊ ကိုနဲ့မခွဲချင်ဘူး၊ ကိုကို အပြုချစ်နေချင်တယ်၊ အဲဒါတွေ ဖြစ်ရအောင်လဲ ပစ္စည်းတွေရမှ ဆိုတော့”

“နွယ်လူသတ်ခဲ့တယ်ပေါ့”

သခင်နွယ်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကို့ဆီမှာ တစ်ခါပစ်ရင် ကျည်တွေအများကြီးထွက်တဲ့ အော်တိုမစ်တစ်ပြောင်းရဲ့ သေနတ်တစ်လက်ရယ်၊ အော်တိုမစ်တစ် ခြောက်လုံး ပြူးတစ်လက်ရယ် အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ် နွယ်၊ ခြောက်လုံးပြူးကို နွယ်ကကိုင်ပေါ့”

စိုးမြိုင်သည် ပြောရင်းမှ လက်ထဲမှ လက်ကျန်အရက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။ သခင်နွယ်သည် စိုးမြိုင်ရင်ခွင်တွင် မှေးမှိရင်း စိုးမြိုင်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီး ကြည့်နေသည်။ တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲတွင် သည်မိန်းမသည် ယောက်ျားအကြိုက်ကို အလိုက်လျောဆုံး။ အသိဆုံးဖြစ်သည်ဟု စိုးမြိုင်က ထင်သည်။ သခင်နွယ်သည် လှသည်မဟုတ်။ သို့သော် ရွက်ကြမ်းရေကြိုးမျှသာဟုလည်း ပြော၍မရ။ သို့သော် ကြည့်ပျော်ရှုပျော်သာရှိသော သူ့အလှတွင် ထူးခြားချက်တစ်ခုကို သူနဲ့စတွေ့စဉ်ကပင် သတိထားမိသည်။

မေးကလေးငေါ့ကာ မျက်လုံးကလေးများ မှေးစင်း၍ကြည့်တတ်သော အကြည့်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သခင်နွယ် ထိုသို့ကြည့်လိုက်လျှင် စိုးမြိုင်ရင်ထဲမှ တစ်ခုခုကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သလို ဟာ၍သွားသည်။ သို့သော် ခဏချင်းပင် ရင်ထဲမှ လစ်လပ်သွားသောနေရာတွင် အစားထိုးစရာတစ်ခုကို

တမ်းတမ်းတတ တောင့်တလာသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးမြိုင်သည် သခင်နွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုအခါ သခင်နွယ်သည် မှေးစင်းသော မျက်လုံးများဖြင့်ပင် စိုးမြိုင်ကိုကြည့်နေသည်။ သူ ကြည့်နေရင်းက စိုးမြိုင်သည် အရာရာကို မေ့သွားသည်။ စပါးကြီး မြွေတစ်ကောင်၏အညှို့ခံနေရသလို ဖြစ်သွားသည်။ စိုးမြိုင်၏ စိတ်ထဲကိုရော ရင်ထဲမှ အသည်းနုလုံးထဲကိုရော သခင်နွယ်က စိုးမိုးလာသည်။

“နွယ်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

ကို”

သခင်နွယ်၏ မှေးစင်းသောမျက်လုံးကလေးများသည် ဝိညာဉ် မှေးစင်းသွားသည်ဟု စိုးမြိုင်ထင်လိုက်သည်။ စိုးမြိုင်သည် သခင်နွယ်ကို တင်းကျပ်စွာ မွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ မှေးစင်းသောမျက်လုံးကလေးများ ဖိုတ်၍သွားသည်။ မျက်ခွံမိုက်ကလေးများကိုတွေ့ရသည်။ စိုးမြိုင်သည် သခင်နွယ်၏ မျက်ခွံမိုက်ကလေးများကို အသာနမ်းငုံထားလိုက်သည်။

“ဟာ နွယ်ရင်တွေ သိပ်ခန့်လာပြီကွာ”

စိုးမြိုင်၏ သက်ပြင်းမျှက်သံကြားရသည်။

မျိုးဝေထွန်းကို တင်မောင်ဝေက တစ်ညအိပ်ရန် သူ့အိမ်ကို
ခေါ်လာရင်း တစ်ပတ်တိတ်ကြာသွားသည်။ ထိုတစ်ပတ်အတွင်း ၃-လုံခြုံ
ရေးမှူးတင်မောင်ဝေသည် ရဲစခန်း၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ရမည်
လုပ်ရန်များကို မျိုးဝေထွန်းအား ပြောဆိုညွှန်ကြားသည်။

လူဆိုးဂိုဏ်းမှ လူများနှင့်တွေ့လျှင် ပြောရမည့်စကားများ သူတို့
နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ဆောင်ရန်ရှောင်ရန်များ။ ပြီးနောက် "အဲဒီ ပြောစာရွက်
ကို မင်းကိုယ်ပေါ်မှာပဲ အလုံခြုံဆုံး စိတ်အချဆုံး စိတ်ချရဆုံးနေရာမှာ
သူတို့ မတွေ့နိုင်အောင် ထားပေးလိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ မင်းမူဆွ
တွေ့မျှားနော်၊ အဲဒီတော့ မင်းကိုတွေ့လို့ မြေပုံစာရွက်ကိုတောင်းရင် အပြင်က
လုံခြုံတဲ့ တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားတယ်လို့ပြောပါ။ ဒီညွှန်ကြားတဲ့နေရာ
ညွှန်ကြားတဲ့အချိန်ကျမှ ထုတ်ပြပေါ့" ဟု တင်မောင်ဝေက သေသေချာချာ
မှာသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှင့် ပြောရမည့်အရေးကြီးသောစကားတို့ကို
မမေ့အောင်ထပ်၍ ပြောသည်။ ရဲစခန်းနှင့် အချိန်ပြည့် သတင်းပို့ ဆက်
သွယ်နိုင်သော ဖုန်းနံပါတ်သုံးခုကို မျိုးဝေထွန်းအား နှုတ်တိုက်ရအောင်
ကျက်နိုင်သည်။ မအူပင်မြို့ နောက်ကျောဘက်ရှိ တောထဲသို့သွားကာ
မျိုးဝေထွန်းကို သေနတ်ပစ် သင်ပေးသည်။

"အသုံးချရမယ့် နေရာရောက်မှ ဒီရဲဝန်ထမ်းတစ်ယောက် မင်းကို
သေနတ်လာပေးပါလိမ့်မယ်" ဟုလည်း မျိုးဝေထွန်းကို သတိပေးသည်။
မျိုးဝေထွန်းသည် ၃-လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေ၏အပြောအဆိုနှင့် သင်ကြား
ချက်တို့ကို နားထောင်ရင်း အကြီးအကျယ် သဘောတွေ့နေသည်။
သူကြိမ်ဖန်များစွာ စိတ်ကူးခဲ့သော စွန့်စားခန်းတို့သည် ယခုမှ ရောက်
လာပြီဟု သိလိုက်သည်။ ကိုယ်လုပ်လိုရာ အလုပ်မို့ မျိုးဝေထွန်းသည်
များစွာ စိတ်ကျေနပ်နေသည်။

"မိုင်းကျိုင်းကိုသွားပြီး သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးကို ဘိုဒုစာနဲ့ တိုက်ပစ်
လိုက်ရင် မြှုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေပြန်တွေ့မယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့ ရာစုဝတ်ကောင်တွေကို မိချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့
ဒီပစ္စည်းတွေကို နယ်စပ်ကသယ်လာရင်၊ တစ်ယောက်တည်းအလစ်သုတ်ပြီး
မြှုပ်ထားရင်းက အဲဒီလူ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူသတ်မှုတွေလဲရှိမယ်၊ အဲဒီအမှုတွေ
ကိုလဲ ပြန်ဖော်ထုတ်ချင်တယ်လေ"

တင်မောင်ဝေက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် ၃-
လုံခြုံရေးမှူးတင်မောင်ဝေက နားမရှင်းတာသိချင်တာများကို မေးပါဟု
ဆိုသဖြင့်-

'ဒါဖြင့် အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာလဲ'
မျိုးဝေထွန်း၏အမေးကြောင့် တင်မောင်ဝေသည် ယုံသံ့မျှပြုလိုက်
သည်။

"တွေ့သင့်တဲ့အချိန်ကျတော့ တွေ့မှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် တင်
မောင်ဝေဟာ မင်းအနားမှာ အမြဲရှိနေတယ်လို့ မှတ်ထားပါ"

ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်ပြည့်သည့်နေ့ နံနက်စောစောတွင် မျိုး
ဝေထွန်းသည် မအူပင်ရဲစခန်းမှ သင်္ဘောဆိပ်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ နံနက်
ချိန်ထွက်မည့် ပုဂ္ဂလိကကြားသင်္ဘောနှင့်ပင် ရန်ကုန်သို့လိုက်သည်။ အစီအ
စဉ်အရ သူသည် ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဗဟန်းမှ ဦးလှချစ်၏အိမ်သို့ သွား
ရမည်ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသောကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာသည်
ဟု ပြောရမည်။

ထို့နောက်
"မင်းချစ်သူ ပိုးပိုးက ဦးလှဘူးရဲလက်ထဲမှာ ဒါမှမဟုတ်၊ လူဆိုး
ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးဦးရဲလက်ထဲမှာ ရှိမှာပါ။ မင်းလွင်ဦးဟာ သူ့နဲ့မအာတွက်
ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူတွေနဲ့ ဒီမှာပါ။ မင်းဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တစ်နေ့
မင်း ချစ်သူနဲ့ ပြန်တွေ့မှာပါ"

တင်မောင်ဝေ၏စကားသံတို့က မျိုးဝေထွန်း၏နားထဲသို့ တိုးဝင်
လာသည်။ ထိုအခါမှ ပိုးပိုးကိုသတိရလိုက်မိသည်။ ပိုးပိုးမျက်နှာကလေးကို
မျက်ခနဲမြင်လိုက်မိသည်။ တစ်နေ့ တွေ့ရမည်ဆိုသော်လည်း ပိုးပိုးနှင့်ယခုပင်

တွေ့လိုက်ချင်သည်။ ရင်ထဲတွင် ဦးရိပ်စိတ်တို့ဖြည့်နှက်လာသည်။

ထိုခဏ၌...

“ပိုးပိုးကို မင်းကုန်းသေတွေ့ရမှာပါ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ကိုရဖို့ ပိုးပိုးကိုတည်ကြက်အဖြစ်အသုံးပြုလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာသာ မင်းရမယ့် အလုပ်ကိုမမေ့ပါနဲ့။ ဥဒေါင်းမင်းကျောကွင်းမိသလို ဖြစ်မသွားပါဟုသော တင်မောင်ဝေသတီပေးသံများကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးအပေါ် တမ်းတစိတ်တို့ ခဏတဖြုတ်မေ့ထားလိုက်သည်။ ယခုအခါ အချိန်မရွေး သူတို့နှင့်တွေ့နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ တွေ့လျှင် ကိုယ်သတိရှိရှိဖြင့် အမှားအယွင်းမရှိအောင် လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ လိုသည်မဟုတ်ပါလား။

မျိုးဝေထွန်းသည် သဘောဆီပ်မှ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့အရောက်တောက်လျှောက်ပင် လမ်းလျှောက်၍လာသည်။ အတန်ငယ်လျှောက်မီသောအခါ သူ ပခုံးပေါ်မှ အဝတ်အစားအိတ်ကြီးကြောင့် လမ်းလျှောက်ရင်း မောပန်းနွမ်းနယ်၍ လာသည်။ သူသည် ကိုင်းတန်းလမ်းအဆုံး လျှောက်လာကာ ညာဘက်သို့ချိုး၍ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း အနောက်မှ အရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။ နံနက်စောစော မအူပင်သဘောဆီပ်၌ ထမင်းစားခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဗိုက်ထဲမှပြန်၍ ဆာလာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် တစ်ခုခုဝင်စားရန် အကြံဖြစ်ရင်း တဆက်တည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၌ စတွေ့ခဲ့ရသော ပိုးပိုးကို သတိရမိပြန်သည်။ ယခုအခါ ပိုးပိုးသည် သူ့ကိုမေ့ကာ သူ့အစ်ကိုအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြီလား။ မဖြစ်နိုင်...ဟု မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့အတွေးကို သူ့ပြန်ငြင်းသည်။ ပိုးပိုးအပေါ် ထိုသို့ထင်မိသော သူ့စိတ်ကိုလည်း သူ့ပြန်၍ အပြစ်တင်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ...တင်မောင်ဝေပြောသလို မင်းလွင်ဦးသည် သူ့နှလုံးလွှတ်မြှောက်ရန် ယခုအခါ တစ်ခုခုလုပ်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ လွှတ်မြှောက်လာသော ပိုးပိုးသည်လည်း သူ့ကိုနေရာအနှံ့ ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေမည်ဟု မျိုးဝေထွန်း သိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ကျော်လာမှ မျိုးဝေထွန်း၏အတွေးတို့ ပြတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ မဝင်နိုင်တော့ဘဲ ဆက်၍ လျှောက်လာသည်။ ပြည်သူ့မှန်တိုက်အောက်မှ ညာဘက်သို့ ချိုးကျေလိုက်သော အခါ ပပဝင်းရုပ်ရှင်ရုံကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နေ့လယ်ပွဲ ရုပ်ရှင်ပြချိန်နီးပြီမို့ ခပ်ရှင်ရုံ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူတွေစည်ကားနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ခပ်ရှင်ရုံရှေ့မှ ကုလားဘယာကြော်သူတို့ကို သွားတွေ့လိုက်သည်။ ဟာနေသောဝမ်းကို ဖြည့်ရန် ဘယာကြော်ဗန်းနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟာ...သူ...”

ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်သံကိုကြားရပြီး တဆက်တည်းပင် ပိုးပိုး၏အသံဖြစ်ကြောင်း မျိုးဝေထွန်း သိလိုက်သည်။ အသံလာရာဆီသို့ အလျင်အမြန် ခေါင်းမော၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော် ဝမ်းသာအံ့အားသင့်နေမှုကြောင့် သူ့ကို ဆက်မခေါ်နိုင်သေးဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားများကလုံး အပြူးသားနှင့် မျိုးဝေထွန်းကို ကြည့်နေသည်။

“ပိုး...”

မျိုးဝေထွန်းက အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုးသည် အံ့အားသင့်နေရာမှ သတိရ အသက်ဝင်လာကာ...

“သူ...သူ...အမလေး သူရယ်...”

ထိုသို့ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ပိုးပိုးသည် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မျိုးဝေထွန်းထံ လျှောက်လာသည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် ချက်ချင်း ဘာစကားမှမပြောနိုင်သေးဘဲ မျိုးဝေထွန်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ မျိုးဝေထွန်းအပြစ်ကလည်း ဝမ်းသာလုံးဆို့နေသောကြောင့် ပိုးပိုးကို ဘာကစ၍ ဘာပြောရမှန်း မသိ၊ ပိုးပိုးကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ပိုးပိုး အနားသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ရဲ့ထင်တော့မယ်လေ ပိုးပိုး၊ ရုပ်ရှင်ပြချိန် နီးနေပြီ...”

ထိုမိန်းကလေးက ပြောသည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုးသည် မိန်းကလေးကို

လှမ်းကြည့်ရင်း-

"ဪ... ငါပြောပြောနေတဲ့ မျိုးဝေထွန်း ဆိုတာပေါ့၊ အဲ-အဲဒါ... သူနဲ့"

မိန်းကလေးသည် မျိုးဝေထွန်းကို ကွက်ခနဲ ပြန်ကြည့်သည်။

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရယ်ရယ်"

ချယ်ရီသည် ပိုးပိုးကံသူကို မျိုးဝေထွန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသလို အထင်ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ပြန်ပြောသည်။

"အယ်... မဟုတ်ဘူး၊ အိုး ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲ... အဲ... ဒါက ပိုးပိုးသွယ်ချင်း ချယ်ရီပါ၊ ချယ်ရီ... ငါ... ငါ ခု... သူနဲ့လိုက်သွားတော့မလို့"

"ဘာ... ဘာပြောတယ်"

ချယ်ရီက အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဟန် မျိုးဝေထွန်းကိုတစ်လှည့် ပိုးပိုးကို တစ်လှည့် ကြည့်ရင်းမေးသည်။ ထိုအခါမှ ပိုးပိုးသည် ပျာပျာသေသေ ဖြစ်သွားကာ-

"အို... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ခဏ လိုက်သွားမယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဒါတို့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ပါ၊ နင် အေမီနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေခဲ့ပါ၊ ဟော ဟိုမှာ အေမီလာနေပြီ"

ထိုစဉ် အေမီသည် ပိုးပိုးအနားသို့ ရောက်လာသည်။ ချယ်ရီသည် ပိုးပိုးဖြစ်ပုံကို ချက်ချင်းနားလည်သွားသည်။ နောက်ရောက်လာသော အေမီကို ဘာမှရှင်းမပြတော့ဘဲ "လာ အေမီ၊ ရုပ်ရှင် ပြချိန်နီးနေပြီ" ဟုဆိုကာ အေမီလက်ကိုဆွဲ၍ ရှုံ့သို့ လျှောက်သွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ပိုးပိုးသည် ရုံရှေ့သို့ မောင်းဝင်လာသော သုံးဘီးကားတစ်စီးကို လှမ်းတားလိုက်သည်။ ငြိမ့်မ့် မျိုးဝေထွန်းလက်ကို ဆွဲကာ သုံးဘီးကားပေါ်သို့ ပြေးတက်လိုက်သည်။

"အဝေးကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်ပြန်ခြံကို သွားမှာပါ" ဟု သုံး

ဘီးမောင်းသူကို ပိုးပိုးက လှမ်းအော်ပြောသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းပင် သုံးဘီးကားသည် သခင်ပြန်ခြံသို့ ရောက်လာသည်။ ပိုးပိုးတို့သည် ပန်ခြံအတွင်းသို့ လျှောက်လာကာ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပိုးပိုးသည် ထိုင်လျှင် ထိုင်ချင်း သက်ပြင်းချသည်။

"အမလေး သူရယ်... ပိုးပိုးဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ခုပိုးပိုးရော... သူရော လွတ်လာကြပြီမဟုတ်လား၊ ခု သူဘာပြောချင်သလဲ၊ ပိုးပိုးတော့ သူ့ကိုပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိတယ်"

မျိုးဝေထွန်းကလည်း ခုမှစိတ်အေးသွားဟန် ပိုးပိုးကို ပြုံးကြည့်သည်။

"သူ့ကို ဘယ်ဖမ်းခေါ်သွားတာလဲ ဟင်"

ပိုးပိုးက မေးသည်။

"ဘယ်မှ ဖမ်းခေါ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မအူပင်ဆိပ်ကမ်းမှာ ပစ်ချ ထားခဲ့တာ"

"ပြောပါဦး၊ ပြောပါဦး... သူဖြစ်ပုံတွေကို..."

ပိုးပိုးက အလောတကြီးမေးလိုက်လျှင် မျိုးဝေထွန်းသည် သူဆက်သွယ်ခဲ့သော ရဲစခန်း၏ အခန်းကဏ္ဍ ချန်လှပ်ခဲ့ကာ ဖြစ်ပုံအလုံးစုံကိုပြန်ပြောပြသည်။

"ဒါဖြင့်... အိတ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ သူ ခုမှရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်လာတာလား၊ ဘာလို့ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ..."

"မအူပင်မှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေရင်းနဲ့ ရွှေကျွန်းသားက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေလို့ပါ၊ သူက သူ့အိမ်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် တည်းပို့ခေါ်တာနဲ့"

မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးကို လိမ်ပြောလိုက်သည်။

"စိတ်အေး လက်အေးသွေရယ်... ဒီရက်တွေအတွင်း သူ ပိုးပိုးကို စိတ်မပူဘူးလား၊ ပိုးပိုးကဖြင့် သူ့ကို စိတ်ပူလိုက်ရတာ ည... ညဆို ဆိပ်တောင်မပျော်ဘူး..."

“ကဲပါ ပိုးရယ်... ပိုးဖြစ်ပုံကို ပြောပါဦး”

ပိုးဝိုးက သူ့ဖြစ်ပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ ပြော၍ဆုံးလျှင်-

“ကဲ အဲဒီတော့ ပိုးဝိုးရဲနက ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး တယ်ဆိုတာ ခုပြောတော့မယ်။ သူ့ သေသေချာချာ နားထောင်နော်။ အဖြစ်က ဘာပဲပြောပြော သူ့မှာရှိတဲ့ စာနစ်စောင်ရဲ့ ပယောဂကြော ဖြစ်တာဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ... ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါဖြင့် ဒီ့ကို ဘာကြောင့် မအူပင်ဆိပ်ကမ်းမှာ စာနစ်စောင်ပါတဲ့ အိတ်ကြီးနဲ့အတူ ပစ်ချထားခဲ့တာလဲ”

“ဒီလိုတွေးရင်တော့ စာနစ်စောင်လိုလို မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နီရောရှိပါတယ်။ ပိုးဝိုးကို သူတို့ဖမ်းသွားတုန်းကလဲ ပိုးဝိုးကို ဘာအကြောင်း မပြောတဲ့အပြင် နောက်ဆုံးပိုက်ဆံတွေပါတဲ့ အိတ်ကိုတောင် ကားပေါ်က ပစ်ချထားခဲ့တယ်...ဟောဒီမှာကြည့်” ဟုဆိုကာ ပိုးဝိုးသည် သူ့လက်တွင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြသသည်။ ပြီးမှ “ဒီလိုဆိုတော့ ပိုးဝိုးတို့နှစ်ယောက်တို့ သူတို့ ဘာကြောင့် ဖမ်းတာလဲ၊ ကဲ သူ့ပြောပါဦး”

မျိုးဝေထွန်းသည် စကားစဉ်းစားသည်။ ယခုအချိန်တွင် စာနစ် စောင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှမပြောချင်။ လျှို့ဝှက်ထားချင်သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲစခန်းမှ သူ့ကို အပြည့်အစုံ ညွှန်ကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။

“အဲဒါတော့ ဒီ့ မတွေးတတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ပိုးဝိုး တွေးထားတာ ပြောမယ်နော်၊ ပထမ ပိုးဝိုး တွေးမိတာက ပိုးဝိုးတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းရတာဟာ စာနစ်စောင်အကြောင်း ကလွဲလို့ တခြား ဘာအကြောင်းမှ မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာဘဲ။ သူ စဉ်းစားကြည့် လေ။ ဒီပြင် ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်သူ့ကို ပစ်ချထား ခဲ့ပြီး ပိုးဝိုးကိုဘာကြောင့် ဖမ်းခေါ်သွားရတယ်ဆိုတာတော့ တော်တော်အတွေး ရခက်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခု ပြောနိုင်တယ်တာက”

ပိုးဝိုးသည် စကားပြော ရပ်လိုက်ကာ မျိုးဝေထွန်းကို မော့ကြည့်

သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စဟာ ပိုးဝိုးအစ်ကို မင်းလွင်ဦးနဲ့ ဆက်စပ် နေမှာတော့ ကျိန်းသေပဲ။ ပိုးဝိုး နောက်ဆက်ပြီး တွေးမိတာက လူတစ်စုဟာ ပိုးဝိုးကို မှားယွင်းပြီး ပြန်ပေးဆွဲထားမယ်၊ ပိုးဝိုးအစ်ကိုက ပြန်ပေးသားမတွေနဲ့ ဘစ်စုံတစ်ရာ အပေးအယူလုပ်ပြီး ပိုးဝိုးကို ပြန်လွှတ်ခိုင်းလိုက်တာဘဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီပြင်တော့ ပိုးဝိုးတွေ့လို့ မရဘူး...”

မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးဝိုးကို ပြန်၍ကြည့်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်း အနေဖြင့် ပိုးဝိုးသည် ဤကိစ္စကို အပင်ပန်းခံကာ ဆက်၍ တွေးမနေစေလို၊ ဤကိစ္စ၏ စစ်မြစ်အရင်းခံကိုလည်း သူသိသလို ပိုးဝိုးအား မသိစေလို၊ ပြီးတော့ သူဆက်၍ လှုပ်ရှားရမည့် လှုပ်ရှားမှုတို့၌လည်း သူနှင့် ပူးပေါင်း ပါဝင်လာခြင်း မရှိစေလို၊ ထို့ကြောင့်-

“ခု ပိုးရော ဒီ့ရော လွတ်လာပြီပဲ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကိစ္စတွေကို ပြန်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ တော်ပါတော့ ပိုးဝိုးရယ်...။ မဟုတ်ဘူးလား”

ပိုးဝိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို နှစ်ခါ သုံးခါ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ သူ မဟုတ်ဘူး။ ပိုးဝိုးပြောစရာရှိတဲ့ စကားက မကုန်သေးဘူး။ အဓိကအကြောင်းတစ်ခု ကျန်သေးတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုပဲ တွေးတွေး ပိုးဝိုးတို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ သူ့ဆီမှာရှိတဲ့ စာနစ်စောင် ကြောင့် ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီစာနစ်စောင်အကြောင်းကို သူရော ပိုးရော ဘာမှသိကြတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစာနစ်စောင်က ဘာ အကျိုးအမြတ်မှလဲ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောရရင် ဘေးဒုက္ခသာ ရောက်ရတာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ၊ အဲဒါကြောင့် သူနဲ့ ပိုးဝိုးကို ဒီလောက်ဒုက္ခပေးတဲ့ စာနစ်စောင်ကို ဒီနေ့ပဲ စာတိုက်ကနေပြီး အစ်ကို မင်းလွင်ဦးဆီ ပို့ လိုက်ကြရအောင်၊ ဟုတ်လား”

ပြောပြီး ပိုးဝိုးသည် မင်းလွင်ဦးကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ မင်း လွင်ဦးသည် အကျပ်အတည်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ထံ၌ စာနစ်စောင်သည် ယခင်အတိုင်း လျှို့ဝှက်စွာ ရှိနေပါသည်။ သို့သော်

ပိုးပိုးပြောသလို ထိုစာနစ်စောင်အား မင်းလွင်ဦးထံ ပို့ပို့ဆိုသည်မှာ ယခုအခါ မဖြစ်နိုင်တော့။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့။

“ဘာနိုင်နေတာလဲ သူ... ပေးလေ စာနစ်စောင်၊ ခုဘဲ သူ ပိုးပိုး ဟောဟိုက အလုံစာတိုက်ကိုသွားပြီး အစ်ကိုမင်းလွင်ဦးဆီ ပို့လိုက် အောင်...”

ပိုးပိုးဟာ အလုံဘက်သို့ မေးဝေါပြကာ ပြောသည်။ ထိုခဏ မျိုးဝေထွန်း ခေါင်းထဲသို့ အကြိတ်ခက်ခက် လက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

“ဟာ ဒီစာနစ်စောင်ကိစ္စကလဲ ခုထက်ထိ မပြီးနိုင်သေးဘူးကွာ ဟိုတစ်ခါလဲ မေ့သွားလို့၊ ခုတစ်ခါလဲ ဒီစာနစ်စောင်ဟာ ဒို့ကို ဒုက္ခရ လှတယ်ဆိုပြီး မအူပင်က ဒို့မြို့သား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ အပ်ထား ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပိုး...”

“ဟာ... သူကလဲကွာ”

ပိုးပိုးက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။ ပိုးနောက် အထွတ်ပျက်သွားဟန် ဘာစကားမှ ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်း သည် ပိုးပိုးကိုကြည့်ရင်း သနားသွားသည်။ သူ့အပေါ် ပိုးပိုးစိတ်တို့ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းပင် နားလည်လိုက်သည်။ ခဏကြာမှ ပိုးပိုးက စကားဆက်သည်။

“ကဲ... ထားပါတော့ သူရယ်၊ စာနစ်စောင်ကိစ္စက နောက်မှဘဲ ကြည့်ရင်းကြတာပေါ့၊ ခုပိုးပိုးလေ သူ့ကို-နောက်ဆုံးပြောစရာ စကားတစ်ခု ကျန်သေးတယ်”

မျိုးဝေထွန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပြောပါဦး ပိုး”

“ခု- ခုဆို ဒီနေ့ညနေဘဲပေါ့နော်၊ သူနဲ့ပိုးပိုး ရွှေကျွန်းသားဆိုတဲ့ သူတို့မြို့ကို သွားကြရအောင်”

“ဘာ... ဘယ်လို ပိုးပိုး”

“သူနဲ့ပိုးပိုး ရွှေကျွန်းသားမြို့ကို သွားမယ်၊ သူ့အဖေတွေ အဖေတွေ

ကို တွေ့မယ်၊ ပိုးပိုးကို သူက ခိုးလာတဲ့အကြောင်းပြော၊ ပြီးတော့ အဲဒီမြို့ နားသဲ သူနဲ့ပိုးပိုး မင်္ဂလာဆောင်ကြမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် အထက်မြန်မာ ပြည်အနီး ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးမယ်၊ ဘုရားဖူးကပြန်လာရင် ရွှေကျွန်းသား မှာ ပိုးပိုးတို့နေပြီး သူကအလုပ်တစ်ခုခုရှာလုပ်ပေါ့၊ ဟီး ပီး၊ ပျော်စရာချည်း။ ပျော်စရာချည်းနော် သူ...”

မျိုးဝေထွန်းပါ ပိုးပိုးနှင့်ရော၍ ကြည်နူးသွားသည်။ ကြည်နူးစိတ် ကြောင့် ပိုးပိုး၏ ကိုယ်လုံးအစ်အစ်ကလေးကို သိုင်းပက်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် မျိုးဝေထွန်း၏ ကြည်နူးမှုသည် တဖန်သာ ဖြစ်သည်။ သူ ရှေ့ဆက် လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းတွေကိုတွေးမိရင်း ပိုးပိုးဆန္ဒမှာ ယခုအခါ မဖြစ်နိုင်သေး ကြောင်း မျိုးဝေထွန်းတွေးမိသည်။

ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် ပိုးပိုးဆန္ဒကို ငြင်းဆန်နိုင်ရန် ဦးနှောက်မှ အပြေးအလွှား စဉ်းစားရသည်။ နောက်မှ

“ပိုးပိုးပြောသလို ရွှေကျွန်းသားကို ဒီနေ့သွားမယ်ဆိုရင် ရန်ကုန် ကနေ- ပြည်ကို မီးရထားစီးရမှာ၊ ပြည်ကိုသွားတဲ့ ညရထားမရှိဘူး သူရဲ၊ ဒီနေ့ည ပိုးပိုးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်အိပ်မှာ အိပ်ပြီး မနက်အစော ကြီး ဘူတာကြီးကို ထလာမှရမှာ...”

“ကားနဲ့ သွားလို့မရဘူးလား သူ...”

ပိုးပိုးက အတွဋ်တက်သည်။

“ဟာ ပိုးပိုးရော၊ ကားနဲ့က ညဆိုတော့ အိပ်ရေးလဲပျက်ပါတယ်၊ ကျည်းကျည်းကျပ်ကျပ်နဲ့ ဒုက္ခလဲ ရှောင်ပါတယ်၊ မနက်မှ ရထားနဲ့ သွားကြ တာပေါ့၊ ခု ညအိပ်ဖို့ ပိုးပိုးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်အိပ်ကိုသာ စဉ်းစားပါ...”

ပိုးပိုးသည် လုပ်နေကျအမှုအရာအတိုင်း မျက်တောင်ကလေးများ ပုတ်ခတ်... ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ခဏကြာအောင် စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ

“ချယ်ရီတို့ တိုက်ခန်းတော့ အားနာတယ်၊ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ နေပါဦး ဟော သတိပြု ရှိမိကပြောင်းသွားတဲ့ ခင်မေဝင်းတို့အိမ် သယ်နီး

ကျွန်းမှာ ရှိတယ်။ လမ်းနားမည်နဲ့ အိမ်နံပါတ် မမှတ်ပေးမယ် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရားနားရောက်ရင် သူတို့အိမ်ရောက်ပြီလို့ ပြောထားတယ်။ အဲဒီကို သွားမယ် သူ့

မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ ချစ်သူနှင့် စကားပြောဖို့အတွက် တွေ့ရသဖြင့် ကြည့်နားရသလို မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့ထွက်ပေါက်အတွက် တစ်ရက်စဉ်းစားသိန် ရသွားသဖြင့် ကျေနပ်သွားသည်။ ပိုးပိုးကမူ သူ အစီအစဉ် ချထားသော ခရီးစဉ်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကြည့်နား မက အားတက်ခွင်လမ်းနေသည်။ သူ့မျက်နှာကလေးသည် ပန်းနုသွေးရောင် ကြွလျက်ရှိသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ လောကကြီးက သာယာလိုက်တာနော်၊ ကြည့်ရတာလဲ ပိုပြီးလှလာသလိုပဲ”

ပိုးပိုးသည် ပန်းခြံတစ်ဝိုက်ကို မျက်လုံးဝင့်၍ ကြည့်ရင်း ကဗျာဆန် ဆန်ပြောသည်။ ပြီးမှ မျိုးဝေထွန်း ရင်ခွင်ထက်သို့ ခေါင်းမိုလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးနုပျိုပြင်မှ ဆံစကားလေးများကို သပ်တင်ကာ ပိုးပိုးမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ပိုး...”

“ရှင်...”

“ဟိုလေ ပိုးပိုး နာမည်က မသိလို့မေးတာပါ။ ပိုးပိုးဘဲလား။ နာမည် အရည်ကော မရှိဘူးလား”

ထိုအခါ မျိုးဝေရင်ခွင်ထဲမှ ပိုးပိုးက ခစ်ခနဲ ရယ်သည်။

“ဘာပြုလို့ မေးတာလဲ သူ့ရဲ့”

“သိချင်လို့ပေါ့”

“သိချင်ရင် နားထောင်၊ ပိုးပိုးပြောမယ်။ ပိုးပိုးနာမည် ရာဇဝင်က ရှည်လဲရှည်တယ်၊ ပြီးတော့ နီစရာလဲ ကောင်းတယ်သိလား။ ဒီလိုသူရေ ဒီလို...”

ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းရင်ခွင်မှ ခွာလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းဘေး

တွင် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထား၍ ထိုင်လိုက်သည်။

“ပိုးပိုး ငယ်ငယ်က ပိန်တယ်သူရဲ့၊ ပိန်တာမှ သိပ်ပိန်တာ၊ ဒါပေမယ့် အသားတော့ဖြူတယ်။ အဲဒါနဲ့ အသားဖြူဖြူနဲ့ ပိန်ပိန်လေးပို့၊ ပိုးတောင့်တဲမလေးနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး မေမေကစပြီး ပိုးပိုးကို မပိုးတောင့်တဲလို့ ခေါ်တာ နာမည်ပေးတာ ဟိ...ဟိ...”

ပိုးပိုးသည် ပြောရင်း ရယ်ပြန်သည်။

“ကဲပါ။ ဆက်ပြောပါ...”

“အဲဒီလို ပိုးပိုးကို မပိုးတောင့်တဲလို့ ခေါ်ရင်းက တစ်ချို့က ခေါ်ရတာရှည်လို့ဆိုပြီး နာမည်ကိုအဆုံးမခေါ်ဘဲ မပိုးတောင့်၊ မပိုးတောင့် လို့ခေါ်ကြတယ်။ တစ်ချို့ကျတော့လဲ မပိုတဲတဲ့၊ ဟီး ဟီး နီစရာနော်၊ ဒါနဲ့ မေမေက တောင့်တွေ၊ တဲတွေဖြုတ်လိုက်ကြပါ။ မပိုးလို့ပဲ ခေါ်ကြပါ လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ဟီးဟီး”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုခေါ်ကြသလဲ”

“အဲဒီတော့ အဲဒီတော့ ပိုးပိုးကို ဘယ်လိုခေါ်ပြန်သလဲ သိလား။ မပိုးထိုးတဲ့ သူရဲ့၊ ခစ်...ခစ်...ခစ်...လူပဲ အချောင်ပိုးထိုးခံရမယ့်ပုံဘဲ၊ ဒါနဲ့ ပိုးပိုးက ဘာမှနာမည်ပေါက်ကရတွေ ခေါ်မနေကြနဲ့၊ ငါ့နာမည်ကို ပိုးပိုးလို့ခေါ်ကြ၊ ပိုးပိုးလို့ နာမည်အတည် ပြောင်းလိုက်ပြီဆိုမှ ပိုးပိုးနာမည်က ပိုးပိုးဖြစ်လာတာ သူ့ရေ”

ယခုမှ ပိုးပိုးသည် အရယ်ရပ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးကိုယ်လုံး ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်သွင်းထားလိုက်သည်။ ရင်ခွင်ထဲမှ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို မော့ကြည့်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုး မျက်နှာကလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပိုးပိုး၏ နှာသီးဖျားမှ ပဲ့နီကလေးသည် ပိုးပိုးမျက်နှာပေါ်မှ သနပ်ခါးတွေကြားတွင် မြှုပ်နေသည့် ပိုးသားတစ်လိပ်အချို့ ဖုံးနေသော အရုဏ်ဦး ကြယ်နီကလေးတစ်လုံးနှင့် တူသည်။

သည်တစ်ခါတော့ မျိုးဝေထွန်းသည် ပဲ့နီကလေးကို ကြည့်ရင်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲ့နီကလေးပေါ်၌ ဖုံးနေသော ပိုးပိုး

မီးပေါ်မှ သနပ်ခါးများကို မုန့်တိုင်းတိုက်သလို အကြမ်း နမ်းပစ်လိုက်သည်။
“အို... သူ့ ဖြည်းဖြည်း...”

ပိုးပိုးသည် တိုးတိုးညည်းရင်း မျိုးဝေထွန်းကို တအားဖက်ထားသည်။ ယခုအခါ၌ ပိုးပိုးပြောသော လှပသာယာနေသည့် လောကကြီးကိုပင် နှစ်ယောက်စလုံး မေ့သွားကြသည်။ အချစ်သည် အရာရာကို ပိုးပိုးအုပ်ဆိုင်းသွားသည်။ သူတို့သည် အချိန်အတန်ကြာမှ ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ကြသည်။ နေရောင်သည် လိမ္မော်နီရောင်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ သူတို့ထိုင်နေရာ ခုံတန်းလျားနားမှ သစ်ပင်ကြီးထိပ်ဖျားတွင် နေရောင်မရှိတော့။ အကိုင်းအခက်များကြားမှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာပြီး ညနေစောင်းလာပြီး သူတို့သည် တစ်ယောက်ခါးကို တစ်ယောက်ဖက်ရင်းက သခင်မြ ပန်းခြံထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

“သယံဇာတများကို ဘာကားစီးမလဲ ပိုး”

ပန်းခြံ၏ အပြင်ဘက် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ မျိုးဝေထွန်းက မေးသည်။

“ဟာ သူကလဲ ဘတ်(စ်)ကား မစီးပါဘူး။ သုံးဘီးနဲ့သွားမယ်။ ပိုးပိုးမှာ ပိုက်ဆံတွေပါပါတယ်”

ထိုသို့ပြောကာ ပိုးပိုးက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို မြှောက်ပြရင်း-

“အင်း တော်ပါသေးရဲ့ သူရယ်... အဲဒီနေ့က ချယ်ရီမွေးနေ့၊ နို့တယ်ထင်ပြီး ရန်ကင်းကိုသွားတဲ့နေ့ကလေ။ ပိုးပိုးလဲ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲမသိဘူး။ အိပ်က ဘီရိုထဲက အိပ်သုံးဘို့ထားတဲ့ငွေတွေ ပိုးပိုးယူလာတယ်။ ငါ့ထောင်တောင်၊ အဲဒါကြောင့် ရွှေကျွန်းသားကို သွားမယ်လို့ ပိုးပိုးက သူ့ကို ပြောတာ”

“အင်းပါဗျာ... အင်းပါ...”

သူတို့သည် သုံးဘီးကားကို အချိန်အတန်ကြာ စောင့်နေရသည်။ နာရီဝက်ခန့်ရှိသောအခါ အလုံဘက်မှ သုံးဘီးတစ်စီး မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းက သုံးဘီးကို တားသည်။ ကားရပ်လိုက်လျှင် “ကျိက္ကဆံဘုရားကို သွားမယ်”ဟု ပိုးပိုးက ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား သုံးဘီးကားပေါ်သို့ မြူးတက်လိုက်ကြသည်။

ပိုးပိုးသည် သံပတ်ကုန်ပေးထားသော စက်ရုပ်ကလေးနှင့် တူနေသည်။ အရာရာ၌ သွက်သက်ချက်ချာနေသည်။ ရွှင်ပျနေသည်။ တက်ကြွနေသည်။ သုံးဘီးကားပေါ်၌ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေကို ရေဟင်မဝင်အောင်ပြောသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ချစ်သူပိုးပိုး၏ စကားပြော ဟန်၊ စကားပြောသံများကို တငေးတမော ကြည့်ရှုနားထောင်နေသည်။

သုံးဘီးကားသည် မနေ့မမြန် မောင်းနှင်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးစကားတွေကို နားထောင်ရင်းက ကားလမ်းမပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကျိက္ကဆံဘုရားကို လှမ်းမြင်နေရပြီး ခဏအကြာ သုံးဘီးကားသည် ကျိက္ကဆံဘုရားရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် မောင်းသူသည် ကားမောင်းမရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းလာသည်။

“ဘုရားကို ကျော်လာပြီ၊ ရပ်တော့လေဗျာ...”

မျိုးဝေထွန်းက အော်ပြောသည်။ သို့သော် ကားမောင်းသူသည် ကားကိုမရပ်ဘဲ ဘုရား၏မလှမ်းမကမ်းရှိ လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက အံ့အားသင့်နေစဉ် ပိုးပိုးသည် “အို ဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ၊ ရပ်တော့လေ... ”ဟု ထပ်အော်သည်။ ထိုအခါမှ

ကားသည် လမ်းပေါ်မှ တိုက်တစ်လုံး ရှေ့သို့ထိုးရပ်လိုက်သည်။

မျိုးဝေထွန်းရော ပိုးပိုးပါ တိုက်ရှေ့သို့ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြသည်။

“လာညီလေး...လာ၊ ခြောက်...ညီမလေးပိုးပိုးလဲ ပါလာတာကိုး”

မင်းလွင်ဦးသည် တိုက်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ မျိုးဝေထွန်းတို့ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း “ခြောက်...ခုလို အကူအညီပေးတာ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လက်ပွား” ဟု ကားမောင်းလာသူ လက်ပွား မောင်းသိန်းကိုလည်း လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် နောက်ဆုံးတော့ မင်းဟာ သူတို့နဲ့ မလွဲမသွေတွေ့ရဆုံရပြီ” ဟုဆိုကာ သူလုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ပြောပြလမ်းညွှန်ခဲ့သော ခု-လိုမြို့ရေးမှူး တင်မောင်ဝေ၏ စကားသံအချို့က နားထဲသို့ဝင်လာသည်။

“လာ ပိုး”

ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးကို လက်ဆွဲကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟင်သူ၊ တွေ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးကိုဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပိုးပိုးနှင့်အတူ တိုက်ရှေ့သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ပြုံးရယ်လျက်ပင် “လာ၊ လာကြ” ဟုဆိုကာ သူတို့ကို တိုက်တွင်းမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးသည် ဧည့်ခန်းထဲမှ နှစ်ယောက်ထိုင်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အခြားထိုင်ခုံ တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသော ဇော်မြင့်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဇော်မြင့်သည် မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးကို စူးစူးပါးပါး ကြည့်နေ သည်။ မင်းလွင်ဦးက မျိုးဝေထွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်က ကော်ဖီနှင့်မုန့်များ လာချက်ပါသည်။

“ကဲ ကော်ဖီ သောက်လိုက်ကြပါဦး၊ ပြီးတော့မှ စကားပြောကြ

တာပေါ့ကွာ...”

ထိုနောက် မင်းလွင်ဦးသည် မျိုးဝေထွန်း စကားပြောရန် အဆင်သင့်ဖြစ်သည့် အချိန်ထိ စောင့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ-

“ဒီအချိန်မှာ ဘာအကြောင်း ဘာကိစ္စတွေ ပြောကြမယ်ဆိုတာ ညီလေးသိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ဒီတော့ အစ်ကိုစကားရည်အောင် ထပ်မပြောတော့ပါဘူး။ ပြောချင်တာက ညီလေးနဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့ အခြေအနေဟာ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူးဆိုတာဘဲ... ”

“ပြောပါအစ်ကို...”

“ဟုတ်တယ်လေ မင်းနဲ့ အစ်ကိုတို့ဟာ အရင်တုန်းကလို တစ်ခါတစ်ရံဆန်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ညီမလေးပိုးပိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်နေကြပြီလေ။ အဲဒီတော့ ဘယ်အကြောင်း၊ ဘယ်စကားတွေပြောပြော ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတဲ့ အသံနဲ့ ပြောကြရအောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါအစ်ကို”

မျိုးဝေထွန်းက လိုက်လျောညီထွေ စကားလမ်းခင်းပေးသည်။

“ကဲ ဒီတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ခု အစ်ကို မင်းဆီမှာရှိတဲ့ စာရွက်တွေကို ပြန်လိုချင်တယ်ညီလေး”

မျိုးဝေထွန်းက ယုံယုံပြီးလိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် မျိုးဝေထွန်းအပြုံးကို ကြည့်ရင်း-

“နေဦး၊ အစ်ကိုပြောဦးမယ်၊ ဟိုလေဟာပြင်စူးတုန်းက အစ်ကို အဲဒီစာရွက်တွေကို ပြန်ရဖို့ မင်းကိုငွေတစ်သောင်းတောင် ပေးခဲ့တယ်နော်၊ ဘာအကြောင်းနဲ့လို့ မသိပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မင်းက လက်မခံခဲ့ဘူး၊ ခုလို မင်းဟာ အစ်ကိုရဲ့ ယောက်ဖအရင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာချိန်မှာတော့ အစ်ကိုက တစ်သောင်းမက တစ်သိန်းမက ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကိုလဲ မင်း သဘောပေါက်ထားစေချင်တယ်... ”

ပိုးပိုးက မျိုးဝေထွန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးကို ပြန်မကြည့်ဘဲ မင်းလွင်ဦးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ပိုးပိုးနဲ့ မင်းတို့ရဲ့မင်္ဂလာကိစ္စတွေ အပါအဝင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါ လုံလောက်တဲ့ငွေကြေးတွေကို အစ်ကို ထောက်ပံ့ပါမယ်။ ဒါဆိုရင် အစ်ကိုနဲ့မင်းတို့ရဲ့ ပြဿနာက အဆင်ပြေသွားမယ်။ ဟုတ်လား။”

ပြောရင်း မင်းလွင်ဦးသည် မျိုးဝေထွန်းမျက်နှာကို ရူးစိုက်အကဲခတ် ကြည့်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက လေသံမှန်မှန်ဖြင့်ပင်-

“ဒီစာရွက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချထားတယ် အစ်ကို”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်လဲ ညီလေး”

မင်းလွင်ဦးက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြန်မေးသည်။

“ဒီစာရွက်တွေကြောင့်ရမယ့် အကျိုးအမြတ် တစ်ဝက်တိတိကို ကျွန်တော်လိုချင်တယ်။ အဲဒီ အကျိုးအမြတ်တွေကို ရမှပဲ စာရွက်တွေကို ပြန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“ဘာကွ. . .”

အံ့သြစိတ်၊ ဒေါသစိတ်တွေကြောင့် မင်းလွင်ဦးအသံက ကျားဟိန်းသံလို ထွက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းက လေသံအေးအေးနှင့်ပင်-

“မြေပုံစာရွက် အညွှန်းအတိုင်း တူးဖော်ပြီး ပစ္စည်းတွေကိုရမှ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရောင်းရငွေတစ်ဝက်ကို အစ်ကိုပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။ အဲဒီတော့. . .”

“ဘာ. . .ဘာ. . .ဘာပြောတယ်”

မင်းလွင်ဦးက ထိုသို့အံ့သြတကြီး အလောတကြီးဖြင့် မေးသည် သို့သော် မျိုးဝေထွန်းက ဆက်၍-

“ပြီးတော့ ဒီမြေပုံကို ကျွန်တော်ဆီမှာ မထားဘူး အစ်ကို၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ထားတယ်ဆိုပါတော့။ ဒီတော့ တစ်နေ့နေမှာ ပစ္စည်းတွေထားတဲ့နေရာကို အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်သွားကြတာပေါ့. . .”

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဒီလောက်ထိသိနေရအောင် စာရွက်ကို ပုံဖော်ကြည့်ပြီးပြီလား”

မင်းလွင်ဦးက ခပ်ထန်ထန်မေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အင်ခနဲ အာပေဇီတ်သံ ထွက်သွားလှ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့သတိတစ်ချက် လစ်သွားသဖြင့် တစ်ချက်မှားသွားပြီဟု ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းက-

“ဘာလဲ၊ ဘာပုံဖော်တာလဲ၊ ဒါတွေ ကျွန်တော်ဘာမှမသိဘူး။ ကျွန်တော်ဆီက စာရွက်နှစ်ရွက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်က လူတစ်ယောက် ဆီ ရေးတဲ့စာ၊ နောက်တစ်ရွက်က ပြောင်စာရွက်”

“ဒါနဲ့မင်းက မြေပုံအညွှန်းအတိုင်း တူးဖော်ရမယ်လို့ ဘာလို့ ပြောရတာလဲ”

မင်းလွင်ဦးက ဖြတ်မေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဆက်၍ ဟန်ဆောင်ကာ မင်းလွင်ဦးကို မဲထွေတထွေ ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

အို ဒါကတော့တွေ့ကြည့်တာပေါ့၊ စိတ်ကူးကြည့်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုဟာ ဒီစာရွက်နှစ်ရွက်ကို လောဘတကြီးနဲ့ လိုချင်နေတယ်၊ စာရွက် နှစ်ရွက်အတွက် ကျွန်တော်ကို ငွေတစ်သောင်းတောင်ပေးတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီစာရွက်တွေရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ဒီထက်မက အဆတစ်ရာတောင်မက တန်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တွက်မိတယ်။ လျှို့ဝှက်သည့်ဖိုဝတ္ထုတွေထဲမှာ ရှင်ရှင်တွေထဲမှာ ဒီလိုပဲလေ၊ အဲဒီလို တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မြေပုံစာရွက်အညွှန်းအတိုင်း ရှာဖွေကြတာမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလို တွေးမိလို့ပါ”

မင်းလွင်ဦးသည် မျိုးဝေထွန်းကို သံသယ မျက်လုံးတွေနှင့်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းပြောပုံသည် သူ့အတွက် ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အကျိုးအမြတ် တစ်ဝက်ရရန်အတွက် မြေပုံစာရွက်ကို ကိုင်ကာ မင်းလွင်ဦးနှင့်အတူ လိုက်လာမည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

အကျိုးအမြတ် တစ်ဝက်ပေးရမည် ကိစ္စမှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သေး
တောင်းဆိုချက်ဖြစ်သည်။

“ဘာပြုလို့ ဒီလို ပြောတာလဲညီလေး။ ဒီပစ္စည်းတွေက မင်းနဲ့
လုံးဝမပတ်သက် မသက်ဆိုင်ဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အစတော့ ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါ
ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘဏ္ဍာတွေက ကျွန်တော်ဆီရောက်လာပြီဆိုတော့-
အဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ဆိုသလိုပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်နဲ့လဲ သက်ဆိုင်သ
လောက် သက်ဆိုင်လာပြီဆိုရမှာပေါ့”

“ဟာ . . သူကလဲ ဒီလိုမပြောနဲ့လေ”

ပိုးပိုးကပါ ဝင်ပြောသည်။ ပြီးနောက် ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို
လုံးဝနားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော်
မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးကို လုံးဝပြန်မကြည့်ဘဲ။

“ပြီးတော့ . . ခုနက အစ်ကို ပြောသလိုပေါ့၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်
ဟာ ဆွေမျိုးသားချင်း ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ပိုလို့တောင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ
ကူညီထောက်ပံ့သင့်ပါတယ်. . .”

ထိုစဉ် . .

ဒါပေမယ့် မင်း တောင်းဆိုချက်က တရားလွန်လွန်းတယ်၊
မျိုးဝေထွန်း။ ဒီပစ္စည်းတွေကို ရအောင်လုပ်နေသူတွေဟာ မင်းနဲ့မင်းလွင်ဦး
နှစ်ယောက်ထဲမဟုတ်ဘူး။ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့လူတွေ အများကြီး
ရှိတယ်။

အိမ်တွင်းအခန်းဝမှ စကားလှမ်းပြောလိုက်သံကြားရသည်။
မျိုးဝေထွန်းသည် အခန်းဝသို့ လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ဪ . . ဦးလေး၊ ဦးလှဘူး”

“ငါနာမည်က တိုးကျော်တဲ့ကွ. . .”

ဦးတိုးကျော်သည် အခန်းဝမှ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ

ထိုင်သည်။ ဦးလှဘူးခေါ် ဦးတိုးကျော်ကိုဖြင့်မှ တတ်လမ်း။ ဇာတ်ကွက် အ
ချိတ်အဆက်မှာ ဤသို့ပါလားဟု မျိုးဝေထွန်းသိလိုက်သည်။ ပိုးပိုးကမူ
ဦးတိုးကျော်ကို အံ့သြသောမျက်လုံးများဖြင့်သာ ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ပြောနေကျစကားအတိုင်း ညှိပါလို့ ဦးလေးပြောချင်
တယ် မျိုးဝေထွန်း။ ခုဆိုရင် ပစ္စည်းတွေကို သွားရှာကြမှာ ငါအပါအဝင်
သုံးယောက်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ငါတပည့်တွေ မင်းလွင်ဦးရဲ့ တပည့်တွေကိုလဲ
အထိုက်အလျောက် ပေးရဦးမှာဆိုတော့ အားလုံးရသမျှကို ဦးသုံးယောက်
အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြမယ်ဆိုရင် တရားမျှတတယ်လို့ ဦးလေးထင်တယ်
မျိုးဝေထွန်း. . .”

ဦးတိုးကျော်၏ လေပြေထိုးသံသည် မျိုးဝေထွန်းအတွက် ထွက်
ပေါက် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အစီအစဉ်မှာ ဤကဲ့သို့လိုအပ်သော အကျိုးအမြတ်
ရရှိရန် သဘာဝကျအောင် တင်းခံနေရင်းမှ ဤကဲ့သို့ပင် မှုတစွာ ဝေခြမ်း
ရေးကို သူသဘောတူ လက်ခံရန်ဖြစ်သည်။ သူလုပ်ရမည့် အလုပ်က
ထိုသို့ သဘောတူကာ ဖြေပုံစာရွက်ကို သူ့အိတ်ကြီးထဲ၌ လျှို့ဝှက်
လုံခြုံစွာထားရင်း သူတို့နှင့်အတူ မိုင်းကျိုင်းသို့ လိုက်သွားရန်ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ ဦးလေးပြောတာ တရားမျှတပါတယ်”

“ကဲကောင်းပြီ၊ မင်းလွင်ဦးက ရော. . .”

ဦးတိုးကျော်က မင်းလွင်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍မေးသည်။

“အို . . ဘာမှ မသက်ဆိုင်တဲ့လူကို ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့်
ဒီလောက်လိုက်လျောနေရတာလဲ”

ဇော်မြင့်၏ ခက်ထန်သောအသံဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးက ဇော်မြင့်
ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းအသားနေစမ်း ဇော်မြင့်၊ ဘာစကားမှ မပြောနဲ့” ဟု လှမ်း
တားလိုက်သည်။

ခုအချိန်မှာ အားလုံးညီညီ နှိုင်းနှိုင်းလုပ်ပြီး မှုမျှတတ ယူကြ
ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်

ဦးတိုးကျော် ဦးတိုးကျော် ပြောတာကို ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်။

ထို့နောက် မြေပုံစာရွက်နှင့်အတူ ခရီးထွက်ကြမည့် အစီအစဉ်တွေကို ပြောကြသည်။ နောက်သုံးရက်ကြာလျှင် ခရီးထွက်ကြမည့် သဘောတူကြသည်။

“ဒါနဲ့ မြေပုံထဲက ဗြူးကိုတော့ အစ်ကိုသိပါတယ်နော်”

“ဗြူးဝေထွန်းက မေးသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ထိုသို့မေးလိုက်သဖြင့် ဗြူးဝေထွန်းသည် မြေပုံစာရွက်ကို မကြည့်ရသေးကြောင်း တစ်ဝက်ယုံသွားသည်။ ထို့ကြောင့် “သိပါတယ်... ”ဟု ဗြူးဗြူးရွှင်ရွှင်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြေပုံစာရွက်ကိုစွဲနှင့် ပတ်သက်၍ ပဏာမ အစီအစဉ်သည် ချောချောမောမောပင် အဆင်ပြေသွားသည်။

“အဲဒီတော့ ဗြူးဝေထွန်းက နောက်သုံးရက်စေ့တဲ့နေ့ နံနက်ပိုင်းလောက် ဒီအိမ်ကိုပဲ အရောက်လာပေါ့။ ပိုးပိုးနဲ့ အစ်ကို ရှစ်ပိုင်ကအိမ်ထဲ ပြန်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ညီမလေး...”

“အို ပိုးပိုး အိမ်ကိုမပြန်ပါဘူး”

ပိုးပိုးက မင်းလွင်ဦးကို ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“အိမ်ကိုမပြန်လို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ညီမလေးရဲ့၊ အိမ်ကို ပြန်ပြန်

အေးအေးဆေးဆေး၊ နေပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့လိုက်သွားမယ်”

ပိုးပိုးက ဗြူးဝေထွန်းကို မေးငေါ့ကာ ပြောသည်။ ပိုးပိုးသည် ဗြူးဝေထွန်းနှင့် ပြန်လိုက်သွားခြင်းအတွက် သူတို့ကိစ္စတွင် မည်သည့် အပြောင်းအလဲမှ မရှိနိုင်ဟု မင်းလွင်ဦး နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးကို ဘာမှ အချေအတင်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“ကဲ သွားမယ် သူ”

ပိုးပိုးသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ပိုး၊ ပိုးအိမ်ခဏပြန်သွားရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီမှ ခရီးထွက်ဖို့အတွက် စီစဉ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ၊ သူကပါ ပိုးပိုးကို မခေါ်ချင်ဘူးလား၊ ပြောပါ ပိုးပိုးကို မခေါ်ချင်ဘူးလား”

ပိုးပိုးက အော်ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ဗြူးဝေထွန်းသည် ဖွတ်တဖွတ်လုပ်တတ်သော ပိုးပိုး၏ဥာဠာကို သိသဖြင့် “ကဲပါ ပိုးသဘောပါ”ဟု သဘောတူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် ချက်ချင်း ဘယ်လို စိတ်ပြောင်းသွားသည်မသိ။ “ပိုးပိုးဒီည ရှစ်ပိုင်အိမ်ကို ပြန်မှာပါ အစ်ကို၊ သူနဲ့ ပိုးပိုးခဏ လိုက်သွားမှာပါ”ဟု သူ့အစ်ကို မင်းလွင်ဦးကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဗြူးဝေထွန်းသည် သူ့အိတ်ကြီးကို ပခုံး၌လွယ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပိုးပိုးနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းထဲမှထွက်လာသည်။ ဗြူးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးသည် အိမ်ရှေ့မှတစ်ဆင့် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သွားကြမှ ဦးတိုးကျော် သည် မင်းလွင်ဦးကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါသော မှုန်လုံးတို့ဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဘာပြုလို့ ဒီကောင်ကို လေကုန်ခံပြီး အချီအချပြောနေတာလဲ မင်းလွင်ဦးရယ်၊ မိုင်းကျွင်းသဗ္ဗိုင်းကို ရောက်ပြီး ကိုယ့်လက်ထဲ မြေပုံစာရွက် လာတဲ့အခါ ဒီကောင်ကို လက်စတုံး ပစ်သတ်ပြီး တစ်ခါထဲ မြေမြှုပ်ထားခဲ့ရုံ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ အင်းပြောရရင် ဒီကောင်ဟာ တော်တော်လောဘကြီးတယ်နော် ဦးတိုးကျော်”

ထိုအခါ ဦးတိုးကျော်က သဘောတကျပျစ်သည်။

“ဪ... လူဆိုတာ လောသသားတွေချည်း၊ မဟုတ်လားကွာ၊ သူလဲ ဘာသားနဲ့ထူထားမှတ်လို့ ဟာ... ဟာ”

ဦးတိုးကျော်၏ရယ်သံ ဩဩကြီးက ဧည့်ခန်းတစ်လုံးကို ပဲ့တင်ရိုက်အောင် လွှမ်းမိုးသွားတော့သည်။

သူတို့သည် တောင်ကမ္ဘာရံတစ်ခု၏ ဘေးမှကပ်၍ လျှောက်လာကြသည်။ ကမ္ဘာရံကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် နက်စောက်သော ချောက်ရှိသည်။ ထိုမှ အတန်ကြာလျှောက်မီလျှင် တောင်စွယ်တစ်ခုပေါ်မှ နိမ့်သွားသော လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့မြေ့နိုင်သည်။ လမ်းကျဉ်းတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူပြောစွာ ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် အပင်ခက်ခက်ခဲခဲ လျှောက်နေရသည်။

“ချောက်ထဲ ရောက်အောင် ဆင်းရမှာလား ကိုဘနစ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းကျဉ်းအဆုံးက တောင်စွယ်ခြေရင်းမှာ အဲဒီမှာ သူနေတဲ့ တဲရှိတယ်လေ”

“အဲဒီမှာ သူက ဘာလုပ်တာလဲ”

“တောင်ယာလေး ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး လုပ်တယ်လေ ဒါပေမယ့် သူ အဓိက အလုပ်ကတော့ တောပစ်တာ”

ဦးဘနစ်နှင့် ဦးတက်ထွန်းသည် တောင်စွယ်ခြေရင်းသို့ ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးဘနစ် ပြောသောတဲကို မမြင်ရသေး။

“သူ့အမည်က အိုက်ပန်လို့ ခေါ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးခြောက်နှစ်ကစပြီး မိုင်းကျိုင်းကို ငါ ခဏခဏရောက်ရင်းနဲ့ သိကြတာ”

“မိုင်းကျိုင်းကို ခဏ ခဏရောက်တယ်။ ဟုတ်လား ကိုဘနစ် ဘာလားလုပ်တာလဲ”

ဦးတက်ထွန်းက မေးသည်။

“ကိုယ်ထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းလက်ရာ ခြေရာပျက်မပျက် လာကြည့်ရတာပေါ့ကွာ။ ခုအချိန်ထိတော့ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ပါဘူး”

ဦးတက်ထွန်းသည် ဦးဘနစ်၏ ဝိရိယနှင့် စေ့စပ်သေချာပုံတို့ကို စိတ်ထဲမှ ချိုးကျွေးလိုက်သည်။

“သင်္ချိုင်းရောက်ဖို့ ဒီတောင်စွယ်ခြေရင်းကနေ တော်တော် လျှောက်ရသေးတယ်။ တောင်စွယ်ခြေရင်း အဆုံးမှာ တောင်ပြတ်လို့နေတဲ့ ကုန်းပြင်မြင့် တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှာ သင်္ချိုင်းရှိတယ်”

ဦးဘနစ်ပြောသည့်အတိုင်း လမ်းကျဉ်းကလေးဆုံးသောအခါ ငါးရံပင်များကြားမှ တဲတစ်လုံးကိုတွေ့ရသည်။ တဲခေါင်းမိုးမှ မီးခိုးတလူလူ ဆွက်နေသဖြင့် လူရှိကြောင်း သေချာသွားသည်။ ဦးဘနစ်သည် လမ်းကျဉ်းကလေးအဆုံးမှ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ဖြတ်ကျော်ကာ လျှောက်လာသည်။ နှာမူလည်း “အိုက်ပန်ရေ အိုက်ပန်ရေ” ဟုခေါ်သည်။

သို့သော် ပြန်ထူးသံမကြားရ။ ထို့ကြောင့် ဦးဘနစ်သည် အိုက်ပန်တဲ တံကြောက်ကြောက်ခေါ်ရင်းက ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ဦးတက်ထွန်းကလည်း ဦးဘနစ် ခြေကိုဖိုရန် အမြန်လျှောက်လာသည်။

“အိုက်ပန်ရေ . . အိုက်ပန်”

“ဗျာ . . ကျွန်တော် ဒီမှာဗျ”

ထိုအခိုက် ကြခတ်ရုံဘေးမှ လူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဦးဘနစ်နှင့် ဦးတက်ထွန်းတို့သည် အံ့သြသွားသည်။

“ငါ ဒီလောက်ခေါ်နေတာ မင်းက ဘာလို့မထူးတာလဲ” ဟု ဦးဘနစ်က မေးလျှင်-

“ခေါ်နေတာ ထူးရင် ကြာမှမိုးလို့ လူကိုယ်တိုင် ဦးလေးကိုလာတွေ့တာလေ”

“အေး အေး . . ဟဲ့ . . ဟဲ့”

ဦးဘနစ်က သဘောတကျ ရယ်သည်။ မလှမ်းမကမ်းရှိ အိုက်ပန်၏ကဲဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ တဲမှာ မြေစိုက်တဲဖြစ်သည်။ မြေပေါ်တွင် ငါးကြမ်းပျစ်တစ်ခု ခင်းထားသည်။ ဦးဘနစ်နှင့် ဦးတိုက်ကျော်သည် ကွပ်ပျစ် ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အိုက်ပန် ကွပ်ပျစ်ဘေးသို့ လာရပ်ရင်း-

“ရေနွေးကြမ်းဘဲ ရှိတယ်ဦးလေး” ဟု ပြောသည်။

“အေးပါ။ မင်းလိုတာတွေ အကုန်ရှိစေရပါမယ်။ နေဦး ထိုင်ဦး။ မင်းကို ငါပြောစရာ တွေရှိတယ်”

အိုက်ပန်သည် ဦးဘနစ်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အိုက်ပန်မှာ

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော် ကြံ့ခိုင်သော ရှမ်းအမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဦးဘနစ်ကို ရိုက္ခိုးသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်သည်။ ဦးဘနစ် ပြောစကားများကို နားထောင်နေသည်။

“ပြောရရင် အဲဒီသင်္ချိုင်းထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဒိုပြန်ယူရ တယ်၊ မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားတော့ တူးဖော်ပြီးယူရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သင်္ချိုင်းထဲမှာ သင်္ချိုင်းစောင့်နှစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ငါကြားတယ်၊ အဲ ဇူတွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောချင်တယ်၊ အဲဒီလူတွေကို မင်းသိသလား”

“သိပါတယ်”

အိုက်ပန် ပြန်ဖြေသည်။

“သိရင် အဲဒီလူတွေ ခုအချိန် သင်္ချိုင်းမှာ ရှိမလား၊ ရှိရင်အဲဒီလူ တွေနဲ့ ငါတွေ့ချင်တယ်”

အိုက်ပန်သည် ခဏကြာအောင် စဉ်းစားသည်။ နောက်မှ-

“ရှိရင် ရှိမယ်၊ မရှိရင် မိုင်းကျိုင်း၊ ကားဂိတ်မှာ သွားနေကြ လိမ့်မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဦးလေး၊ သူတို့ကိုတွေ့ချင်ရင် ကျွန်တော် သွားခေါ်ပေးပါမယ်”

အိုက်ပန်က အားတက်သရော ပြောသည်။ ခု ချက်ချင်း သွားမည် ဟန်ပြင်သည်။

“နေဦး၊ သူတို့ကို သွားရှာရင်း မြို့ထဲက မင်းသောက်ချင်တဲ့ အရက်ဝယ်ခဲ့၊ ပြီးတော့ စားရောတွေလဲ မင်းကြိုက်သလောက် ဝယ်လာခဲ့၊ ဒီကျမှ မိုင်းခွဲသောက်ရင်း စကားပြောကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ဦးဘနစ်သည် အိုက်ပန်ကို ငွေတစ်ထပ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အိုက်ပန်သည် အကျိုးပင်မဝတ်ဘဲ တဲအတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

“အိုက်ပန်နဲ့ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကို ငွေလိုသလောက်ပေးလိုက်ရ သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံးကို စိတ်ကြိုက်တူးလို့ ရပါပြီကွာ၊ တူးရမယ့် အချိန်က နာရီပိုင်းလောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် စောစောစီးစီး သူတို့တတွေမရောက်မီ

ပစ္စည်းတွေကို တူးဖော်နိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ကိုဘနစ် ခင်ဗျားပြောတော့ ကျွန်တော်တို့ရုပ်ဖျက်ပြီး ရောက် လာတုန်း မိုင်းကျိုင်းရှေးထဲမှာ သဇင်နွယ်ကို တွေ့လိုက်တယ်ဆို... ”

“ဟုတ်တယ်၊ စိုးမြိုင်နဲ့ သဇင်နွယ်က မိုင်းကျိုင်းသင်္ချိုင်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာဘဲ သိထားတယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ် လို့ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ပစ္စည်းတွေကို တူးဖော်ပြီး ယူလာတဲ့လူဆီက ကြားဖြတ်ပြီး လုမယ့်အကြံဘဲ ရှိတယ်”

“အဲဒီလို လုပ်လာရင်ကော”

“အဲဒီအတွက် ငါကြိုတင်စီစဉ်ပြီးသားပါ၊ မင်းစိတ်မပူပါနဲ့”

ပစ္စည်းတွေ နောက်လိုက်နေသူများထဲမှ စိုးမြိုင်နှင့် သဇင်နွယ် တို့အပြင် နောက်ထပ်မည်သူမှ ရောက်မလာသေး။ ထို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် တူးဖော်နိုင်ရေးကိုသာ ဦးဘနစ်ကနှစ်ခါ သုံးခါပြန်ပြော နေသည်။ စောင့်ရချိန် တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ အိုက်ပန်သည် အရက် ပုလင်းနှင့် ခေါက်ဆွဲထုပ်များကို ကိုင်ဆွဲကာ ရောက်လာသည်။ သူ့နောက် တွင် အိုက်ပန်အရွယ် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ် အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“လာ...လာကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ”

ဦးတက်ထွန်းက နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ လူကြီးသည် ဦးဘနစ် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဖြည်းလေးစွာ ဝင်ထိုင်သည်။ လူရွယ်က ကပြင် ရွန်းတွင် ထိုင်သည်။ အိုက်ပန်သည် ကပြင်နားသို့ရောက်လာကာ “ဟိုလူကြီး က ဦးဖီးကွက်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဟိုကောင်က အိုက်ခန်းတဲ့ ကဲ ကျွန်တော် စားဖို့ သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ကပြင်နားမှ ထွက်သွား သည်။

ဦးဘနစ်က ဦးဖီးကွက်ဆိုသူကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဦးဖီး ကွက်၏ တစ်မျက်နှာလုံးတွင် ပါးဖြိုင်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများဖြင့် ထူပြောစွာရှိ သည်။ တစ်ခုထူးခြားသည်မှာ နာမည်မှာ ဦးဖီးကွက်ဟုဆိုသော်လည်း

သူ့မျက်လုံးများမှာ ပွေးတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများသဖွယ် သေးငယ်ပေးခင်း လျက်ရှိသည်။ ခဏအကြာ ဦးဘနစ်တို့ ဘာစကားမှ မပြောရသေးခင်ပင် အိုက်ပန်က အရက်နှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်များယူလာသည်။ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေကို သံပန်းကန်ပြားကြီးကြီးဖြင့် ထည့်လာသည်။

အားလုံးအရက်စ သောက်ကြသည်။ ဦးဖီးကွက်နှင့် အိုက်ခန်းတို့က အရက်သောက်ရင်း ခေါက်ဆွဲကြော်များကို ဖြန့်ရည်ယှက်ရည် စားကြသည်။ ဦးတိုးကျော်က အရက်ကို တစ်ငုံမျှသောက်ပြီး ပြန်ချထားသည်။ ဦးဘနစ်မှာ စကားပြောရန် ဦးဖီးကွက်တို့ အရက်ရှိန်ရလာသည့်အထိ စောင့်နေသည်။ အချိန်အတန်ကြာမှ စကားစ၍ပြောသည်။

တစ်ညတွင် ထိုသင်္ချိုင်းမြေထဲ၌ မြေကျင်းနှစ်ကျင်း တူးမည် အကြောင်း ထိုသို့ တူးဖော်ရသည့်အတွက် ဦးဖီးကွက်တို့ကို ငွေကြေး ထောက်ပံ့ပေးကမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မြေတူးချိန်မှာ နာရီပိုင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း မြေတူးလိုကြောင်း ပြောပြသည်။

“မြေတူးတာကတော့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတစ်ပတ်အတွင်း တော့ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ မြို့ထဲမှာ စားခုတ်ခံရပြီး ဥပစ္စေဒက ကံနဲ့ သေတဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့အလောင်းကို သင်္ချိုင်းမှာ သုံးရက်ထားမယ်၊ ပြီးတော့မှ ဧရာသာ ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ သံဝိတ်သွတ်ပြီး မြေမြှုပ်ကြမယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီကိစ္စ ပြီးအောင်တော့ ခင်ဗျားတို့ စောင့်ရမယ်”

ရှမ်းသံမဏိ၊ မြန်မာသံ ဝီရိယသင်္ကြံဖြင့် ဦးဖီးကွက်က ပြောပြသည်။ ဦးဘနစ်သည် အခြေအနေပေါ်တွင် ဗုတည်၍ ဖြစ်လာသော အကြောင်းမို့ လက်ခံလိုက်သည်။ ဦးဖီးကွက်က အရက်ရှိန်ရလာသော်လည်း စကားနည်းနည်းသာပြောသည်။ အိုက်ခန်းမှာ အရက်ကို ရေတောက်လျှောက်မှ ရေတွေ သွန်ချနေသလို သောက်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်များကိုလည်း ပလုပ်ပလောင်း စားသည်။ စားသောက်ပြီးစီး ကြသောအခါ-

“ဒါဖြင့် တစ်ပတ်စောင့်ရမှာပေါ့နော်၊ ဦးဖီးကွက်၊ လာမယ့်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့လောက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ လာမယ့်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ကို ခင်ဗျားတို့ လောကြပါ။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် သင်္ချိုင်းထဲမှာ လူရှင်းသွားပါပြီ...”

ဦးဘနစ်က ဦးဖီးကွက်ကို ငွေတစ်ထပ်ထုတ်ပေးသည်။ “တွင်းတူးတဲ့နေ့ကျရင် နောက်ထပ်ပေးပါဦးမယ်... ”ဟုလည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးလိုက်သည်။ ဦးဖီးကွက်သည် ငွေရပြီး ခဏကြာသောအခါ “ကဲ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့သွားမယ်...” ဟုဆိုကာ အိုက်ခန်းကိုတွဲလျက် တဲထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါ ဦးဘနစ်တို့လည်း ပြန်ရုံသာရှိမယ်။ သို့သော် အိုက်ပန်ကို ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်ရန်အနားမှာ မရှိသဖြင့် တဲအတွင်းသို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ ခဏကြာမှ တဲနောက်ဖက် မီးဖိုချောင်ထဲမှ အိုက်ပန်ထွက်လာသည်။

“ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ အရက်လဲ မသောက် ဘာမှလဲ မစား” ဦးဘနစ်က မေးသည်။

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ဦးလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ်နဲ့ အရက်တစ်လုံးချန်ထားပါတယ် ဟဲ့... ဟဲ့...” ဟု အိုက်ပန်က ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘနစ်နှင့် ဦးတက်ထွန်းတို့သည် ဆိုင်ရာမှ ထသည်။ ထိုအခါ ဦးဘနစ်က “ဘယ်လိုလဲ တက်ထွန်း” ဟု ယခုတွေ့ရသော ဦးဖီးကွက်၏ အခြေအနေကို မေးသည်။

“ငွေနိုင်အောင်ပေးရင် ခေါင်းညိတ်မယ့် လူစားပါ၊ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

ဦးဘနစ်သည် အိုက်ပန်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ငွေထပ်ပေးသည်။ ဦးနောက် ဦးတက်ထွန်းနှင့်အတူ တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ သူတို့တောင် ငွယ်ပေါ်သို့ ရောက်တော့ နေသည်။ တောင်စွယ် အောက်ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့ နိမ့်ဆင်းငုံ့လျှိုးသွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ အလင်းရောင် နည်းလာပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်စွယ်လမ်းပေါ်သို့ တပြည်းပြည်း တက်လာကြသည်။

“သူက နွယ်ကို မြင်သလား။ မမြင်သလားတော့ မသိဘူး
သူ့ကို နွယ်က မြင်တယ်။ ရုပ်ဖျက်ထားပေးမယ့် ဦးဘနစ်မှန်း နွယ်သိတယ်။

“သူက ဘယ်လို ရုပ်ဖျက်ထားတာလဲ”

“တရုတ်အဖိုးကြီး တစ်ယောက်ပဲပါ။ ဘယ်ညာ နှုတ်ခမ်းပေး
အရှည်နှစ်ဖက်ချပြီး မျက်မှန်နဲ့ ဟို...ရုပ်ရှင်ထဲက ပူးမန်းချူးတို့လို
ဘာလိုလိုနဲ့”

“နွယ်ကကော...”

“နွယ်ကလဲ ကိုပေးထားတဲ့ တရုတ်မဘောင်းဘီကြီးကို ဝတ်ထား
တယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို အသက်ကြီးတဲ့ တရုတ်မကြီးနဲ့တူအောင်
မိတ်ကပ်အရောင်အရင့်တွေ လိမ်းထားတယ်။ ခြေထောက်မှာ တရုတ်မတွေ
စီးထားတဲ့ ကင်းပတ်ဖိနပ်ကို စီးထားတယ်။ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ...”

“နွယ်ခေါင်းမှာ ကျစ်သံပြီး နှစ်ချောင်းလဲ ကျစ်ထားသေးတယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ နွယ်က ပြည်ကြီးကရောက်လာတဲ့ တကယ့်တောင်
ကဲမကြီးပေါ့နော်”

စိုးမြိုင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သခင်နွယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို
သိုင်ဖက်လိုက်သည်။

“နေဦး နောက်ကိုးကို နွယ်ပေးစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ
သေတ္တာထမ်းဖို့ လူဘယ်နှစ်ယောက်သုံးမလဲ”

“ဘယ်နှယ် သေတ္တာထမ်းဖို့လဲ။ အကူအညီပေးဖို့ ပြောပါ။ အဲဒီ
အတွက်တော့ သီပေါက ခိုင်းကျော်ထူးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုပဲ သုံးမှာပါ။
သူ့မှာ ခြောက်လုံးပြီး တစ်လက်ပါလာမယ်။ သေနတ်ပစ်လဲ ကျွမ်းကျင်တယ်။
ပြီးတော့ နွယ်သိထားဖို့ ပြောရဦးမယ်။ ဒို့က လူများများသုံးဖို့ မလိုပါဘူး။
ဒို့ဟာ ပစ္စည်းတွေရပြီး ထွက်ပြေးဖို့၊ ခုခံဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ပစ္စည်းတွေရအောင်
အလစ်အခိုက်မှာ တိုက်ခိုက်ပြီး လုယက်ယူလိုက်ဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် လူများများ
မလိုပါဘူး။ သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ လိုပါတယ်။ အဲဒီ

သေတ္တာတွေ ပြောပေါ်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ နွယ်တစ်လုံး ကိုယ်တစ်လုံး ထမ်းကြ
တာပေါ့။ နွယ် ထမ်းနိုင်ပါ့မလား...”

သခင်နွယ်က လျင်လျင်မြန်မြန်ပင် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ထမ်းနိုင်တယ် ကို ထမ်းနိုင်တယ်” ဟု အလောတကြီး ပြောလိုက်
သည်။ ဓားခုတ်ခံရပြီး လူတစ်ယောက်ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ရှမ်းမိရိုးဖလာ
ဆုံးစံအရ သမီးကြီးထဲ၌ သုံးရက်ထားမည်။ နောက်မှ သရဏဂုံတင်၍
အလောင်းကို ခြေမြှုပ်မည်။ ထို့ကြောင့် သမီးကြီးမြေကို တူးဆွနိုင်ရန် တစ်
ပတ်ခန့် စောင့်ရမည်ဟူသော သတင်းကိုလည်း စိုးမြိုင်တို့ရပြီးဖြစ်သည်။
ထိုရက်လွန်မှသာ ဖြစ်ပေါ်သော အခြေအနေကိုကြည့်၍ အကွက်စေ့စေ့
ခေါင့်စေ့စေ့ဖြင့် အမှားအယွင်းမရှိအောင် လှုပ်ရှားရမည်။

ထိုသို့ စိုးမြိုင်က တွေးတောသည်။

“လောဘဟူသည် နေမဝင်ပါ” ဟူသော သိုးဆောင်းစကားပုံ
တစ်ခုလိုပင် ဖြစ်သည်။ လောဘနေသည် မွန်းတည့်နေထက်ပင် ပူလောင်
ပြင်းပူသည်။ သဘာဝနေသည် ပူလောင်ပြင်းပူရာမှ တဖြည်းဖြည်း အပူရှိန်
လျော့ကာ နောက်ဆုံး၌ အရှေ့မှ အနောက်သို့ ဝင်မြဲဖြစ်သည်။ နေတစ်နေ့
၏ အဆုံးသည် နေဝင်ချိန်ဖြစ်သည်။ ပူလောင်ပြင်းပူခြင်း၏ နိဂုံးလည်း
ဖြစ်သည်။

သို့သော် လောဘနေသည်ကား ဤသို့မဟုတ် လောဘတရား၌
နိဂုံးကမ္မတ်ဟူ၍ မရှိ၊ တရွေ့ရွေ့ တဖြေ့ဖြေ့ လောင်ကျွမ်းနေတတ်သည်။
သူတို့သည် သီပေါမြို့မှ တဆင့် တောင်ပေါ်မြေလမ်းအတိုင်း ကားမောင်း
လာသည်။ ကားထဲတွင် မင်းလွင်ဦး၊ ဦးတိုးကျော်နှင့် ဇော်မြင့်အပြင် ဂျော်နီ
နှင့် လက်ပွားမောင်းသိန်းတို့လည်း ပါလာသည်။ ဇော်မြင့်က ကားမောင်း
သည်။ ဂျော်နီနှင့် လက်ပွားမောင်းသိန်းတို့က ကားနောက်ခန်းတွင် ထိုင်
လိုက်လာကြ သည်။

“မျိုးဝေထွန်း လုပ်ငန်းကို ငါတော့ သိပ်ဘဝင်မကျလှဘူး မင်းလွင်
ဦး။ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒို့နဲ့အတူ လိုက်မလာရတာလဲ...”

“သူ မလိုက်ချင်လို့ နေမှာပေါ့၊ ဘာပြုလို့လဲ ဦးတိုးကျော်”

မင်းလွင်ဦးက ပြန်မေးသည်။

“အဲဒါကို ငါ ဘဝင်မကျဘူး မင်းလွင်ဦး”

“ဪ... ဦးတိုးကျော်ကလဲ အတွေးခေါင်နေပြန်ပြီ၊ ခုအချိန် ပစ္စည်းတွေ တူးဖော်ရမယ့် မိုင်းကျိုင်းကိုရောက်တော့မှာဆိုတော့ တကယ့်လို ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလိုက်လာရင် မိုင်းကျိုင်းကျရင် ကျွန်တော်တို့ကို မြေပုံစာရွက်ပြရမယ်၊ အဲဒီလို ပြနိုင်ဖို့အတွက်လဲ မြေပုံစာရွက်ဟာ သူ့လက်ထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေရမယ် မဟုတ်လား...”

“အေးလေ...”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က လူအားလက်နက်အားနဲ့ သူထုတ်ပြ တဲ့ မြေပုံကို အပိုင်စီးလိုက်မှာ၊ ပြီးတော့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်မှာ စိုးရိမ် နေဟန်တူပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား ဘာထူးလဲကွာ၊ သင်္ချိုင်းထဲ ရောက်လို့ ပစ္စည်းတွေတူးဖော်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဒီကသူ့ကို တမလွန်ဖို့လိုက်မှာပဲ မဟုတ်လား”

ဦးတိုးကျော်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦး

က-

“သိပ်လဲ မရယ်နဲ့ ဦးတိုးကျော်၊ မျိုးဝေထွန်းဟာ မြေပုံကိုထုတ်ပြပြီး နောက်ဆုံးပစ္စည်းတွေ တူးဖော်ပြီးတဲ့အထိ သူ့အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ် ဖို့ အစီအစဉ်တွေချထားလိမ့်မယ်၊ ဥပမာ သူ့နောက်မှာ ရန်ကုန်လူမိုက် လေးငါးယောက်တော့ ပါလားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ယခုမှ မျိုးဝေထွန်း၏ အထာကို သဘောပေါက်သွားကာ ဦးတိုး ကျော်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ကားသည် တောင်အောက်သို့ ဆင်းကာ မြေလိပ် မြေကောက်လမ်းအတိုင်း မောင်းလာသည်။ ရှေ့တွင် ဆင်အော်တောင်ဆိုသော ရွာကြီးတစ်ရွာရှိသည်။ ထိုရွာတွင် နံနက်စာ စားကြရန် မင်းလွင်ဦးက ပြောသည်။ ကားသည် ကွေ့ကောက်သော

တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာကာ တောင်ခြေချိုင့်ဝှမ်းထဲရှိ ဆင်အော်တောင်ရွာသို့ ဦးတည်မောင်းလာသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် သီပေါမြို့ဈေးအနီး၌ ရပ်လိုက်သော ခရီးသည် တင်ကားပေါ်မှ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဆင်းလိုက်သည်။ သူသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလျှင် တောင်မြောက်ဘေးဘက်ရှိ မျက်လုံးဝှေ့ကာ ကြည့်သည်။ ခဏကြာ အကဲခတ်သည်။ သံသယဖြစ်စရာ တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့မှ သူသည် သီပေါဈေး ထဲသို့ဝင်လာသည်။

ဈေးထဲသို့ရောက်လျှင် ကုန်ခြောက်တန်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကုန်ခြောက်တန်းမှ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ ဘေးတွင် နိုင်ငံခြားအရက် နှင့် ပြည်တွင်းဖြစ်အရက်တို့ ရောင်းသော အရက်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ပေါ်တွင် လူတစ် ယောက် ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းက “မျောက်နှစ်ကောင် ရှိသလား” ဟု ထိုသူကို မေးလိုက်သည်။ ထိုသူသည် မျိုးဝေထွန်းကို အတန် ကြာကြည့်သည်။ မျိုးဝေထွန်း၏အမေးကို မကြားလေဟန်ဖြင့်

“ဘာ...ဘာဗျ”

“မျောက်နှစ်ကောင်ရှိသလားလို့ မေးတာ”

“ဪ... မျောက်တွေ အသင်းလိုက်အဖုင်လိုက် ရောက်နေပါ

ပြီ”

“ဒါဖြင့် ဆင်ကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ချင်တယ်”

“သီပေါမြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ၊ စုံစမ်းလိုက်ရင် ရပါတယ်”

ထိုသူက ထိုသို့ပြောလျှင် မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့ပခုံးမှ အိတ်ကြီး ကိုဖြုတ်ကာ ဆိုင်ပေါ်သို့ချသည်။ ပြီးနောက် အိတ်မှဝစ်ကို ဆွဲဖွင့်ထားလိုက် သည်။ ထိုစဉ် ဆိုင်ပေါ်မှ လူသည် “ခင်ဗျားကို စားဖို့မှန်လက်ဆောင်ပေး ရဦးမယ်...” ဟုဆိုကာ စက္ကူဗူးတစ်ခုကို မျိုးဝေထွန်းအား လှမ်းပေးလိုက် သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် စက္ကူဗူးကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း လက်တွင်း၌ပင် ဗူးအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗူးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို အိတ်ကြီး

ထဲသို့ သွန်ချလိုက်သည်။

အိတ်ကြီးထဲ၌ ပြောင်လက်သော ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် တွေ့ရသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် အိတ်စစ်ကိုဆွဲဝိတ်ကာ ထိုဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်လာ သည်။ နေခင်းချိန်ဖြစ်သော်လည်း နေရောင်ကို မမြင်ရ။ မိုးအုံ့နေသည့် လေငြိမ်နေသည်။ ကောင်းကင်၌ မိုးသားအချို့ကို မလှုပ်ရှားတွေ့ရသည့် ရာသီဥတုသည် သာယာနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် လမ်း၌ တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်အား သိပေါ်ပြီး ကြေးနန်းရုံးရှိရာကို မေးသည်။ အလွယ်တကူ ပင်ကို သူကညွှန်ပြသည်။ လမ်းသွယ်နှစ်လမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လျှင် ကြေးနန်းရုံးကို တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ကြေးနန်းရုံး ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

တယ်လီဖုန်းရုံရာသို့ လျှောက်လာသည်။ တယ်လီဖုန်းစင်နားတွင် ထိုင်ခုံတစ်ခုချ၍ ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်က မျိုးဝေထွန်းကို အကဲအကြောင်းမေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းက အရေးတကြီးကိစ္စရှိ၍ တယ်လီဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းသည်။ ထိုသူက ခွင့်ပြုသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့အလွတ်ရနေသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ "ပြောပါ"ဟူသော အသံကို ကြားရသည်။ မျိုးဝေထွန်းက -

"ကြက်ဖတ်နီညင် တောကိုဝင်"

"မောင်ရင်လာမှ ကျောကွင်းနဲ့ဖမ်းမယ်"

"ဟာ . . .အစ်ကိုလား"

"ဟုတ်တယ် ညီလေး"

တစ်ဖက်မှ ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်မောင်ဝေ၏အသံကို ကြားရသည်။

"အစ်ကို တင်မောင်ဝေပါ၊ ပြောရရာရှိတာ စိတ်ချလက်ချ ပြောပါ"

"ကျွန်တော် သိပေါက်ရောက်နေပြီ အစ်ကို၊ ပြောရရာရှိတာမေး ပြောပြီး ရစရာရှိတာလဲ ရပြီ"

"အဲ့ . . .ဟုတ်ပြီ၊ မိုင်းကျိုင်းမှာ သူတို့နဲ့တွေ့မယ်ပေါ့"

"သူတို့က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ပြီး လာခေါ်မယ်လို့ အချိန်အချက် လုပ်ထားတယ်"

"ကောင်းပြီ၊ မိုင်းကျိုင်းရောက်လို့ ဖုန်းဆက်နိုင်ရင်လဲ အစ်ကိုနဲ့ ဆက်သွယ်ဦးပေါ့"

"ဒါနဲ့အစ်ကို"

"ဘာလဲ၊ ညီလေး . . ."

"အစ်ကို . . .အခုဘယ်နေရာက ဖုန်းဆက်နေတာလဲ"

ဖုန်းထဲမှ တင်မောင်ဝေ၏ ရယ်သံကိုကြားရသည်။

"အို . . .မြန်မာပြည်ရဲ့ တစ်နေရာကပေါ့ကွာ၊ ဒါတွေမင်း ဘာမှ တွေးပြီးစိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ တင်မောင်ဝေဟာ တကယ်လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ မင်းဆီကို သွားခနဲ ရောက်လာမှာပါ ဟဲ့ . . .ဟဲ့"

မျိုးဝေထွန်းပါလိုက်၍ ရယ်သည်။

"အင်းပါ၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်စိတ်ချနေပါပြီ ဒါပဲနော် အစ်ကို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်"

"အေး . . .အေး"

ဖုန်းပြောပြီးလျှင် မျိုးဝေထွန်းက ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ ကြေးနန်းရုံးမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုင်းကျိုင်းသို့ ကားစီးရန် ဈေးနားသို့ပြန် လျှောက်ရမည်။ သီပေါဈေးနားတွင် သီပေါ-မိုင်းကျိုင်းကားဂိတ်ရှိသည်။ သို့သော် ကားဂိတ်တွင်ကားတစ်စီးမှ မတွေ့ရ။ "သီပေါမိုင်းကျိုင်းသွားတဲ့ ကားက နှစ်စီးရှိတာ၊ တစ်စီးပျက်နေလို့ ဒီနေ့တော့ တစ်စီးဆာဆွဲထားတာပဲ၊ ဒု မိုင်းကျိုင်းကို ညနေလေးနာရီလောက် ပြန်ထွက်မယ် . . ."ဟု ကားဂိတ် နားတွင် တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်က ပြောပြသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် မိုင်းကျိုင်းသို့ အဆာတလျှင်ရောက်ရန် ကိစ္စ မရှိသဖြင့်၊ အကြောင်းမဟုတ်၊ ကိုယ်မရောက်ဘူးသော သီပေါမြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုကာ အချိန်ပြုန်းနေလိုက်ရုံသာရှိသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားက မိုင်းကျိုင်းကို သွားမှာလား”

ထိုသူက မျိုးဝေထွန်းအား အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း ဆက်၍
သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း မိုင်းကျိုင်းကိုပြန်မှာ ကျွန်တော်က မိုင်းကျိုင်း
မှာနေတာ”

“ဟုတ်လား”

ခုတစ်ခါတော့ မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုသူကိုပြန်၍ အကဲခတ်ကြ
သည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ စိုးမြိုင်စိတ်ထဲက ထိုလူငယ်သည် ရှမ်းပြည်နယ်
မဟုတ်။ တခြား တစ်နေရာမှလာသော လူစိမ်း။ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ခရီးသည်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အချိန်တွေအများကြီး ရနေတာ
လာဗျာ...လက်ဖက်ရည်လေး။ ဘာလေးသောက်ရအောင် လာပါ...”

စိုးမြိုင်က မျိုးဝေထွန်းကို ဖိတ်မန္တကပြုရင်း ကားစိုက်နှင့်မနီး မဝေ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အချိန်ဝေ
ပိုနေသဖြင့် စိုးမြိုင်၏နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မျိုးဝေထွန်း
သည် အစစအရာရာ သတိမလစ် စိုးမြိုင်ကို ခရီးသွားရင်းတွေ့ရသော
သာမန် လူတစ်ယောက်ဟုသာ သဘောထားသည်။ အပြောအဆိုကအ
အစစ အရာရာ လျှို့ဝှက်ဆင်ခြင်ရသည်။

ဆိုင်တွင်းရောက်လျှင် စိုးမြိုင်ကပင် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်
မှာသည်။

“ညီလေး နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

စိုးမြိုင်သည် အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းကာ မျိုးဝေထွန်းနာမည်ကို
တရင်းတနှီးမေးသည်။

“ကျော်ဇေလို့ ခေါ်ပါတယ်”ဟု မျိုးဝေထွန်းက ပါးစပ်ထဲတွေ့

ခပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်၏နာမည်ကို ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုနာမည်က မိုင်းအောင်လွိုင်ပါ”

စိုးမြိုင်ကလဲ စိတ်ထဲပေါ်ရာအမည်ကို ပြောလိုက်သည်။ ထို့
နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်
သွားပြန်သည်။ စိုးမြိုင်စိတ်ထဲမှ မသေချာသော်လည်း ဤလူငယ်သည်
သူတို့အုပ်စုတစ်ခုထဲမှ ပါလာသော ပါလာသောလူတစ်ယောက်ဟု
ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မျိုးဝေထွန်းရုပ်ရည်ကို နောက်တစ်ခါတွေ့လျှင်
မှတ်မိရန် အသေအချာ ကြည့်သည်။ သူနှင့်စကားတွေ့ပြောကာ သူ
အကြောင်းကို သိတန်သလောက် သိရအောင် စုံစမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

“ညီလေးက မိုင်းကျိုင်းကို အလည်လာတာပဲလား”

“ဆိုပါတော့ ကျွန်တော်က ပန်းချီဆရာပါ။ ရှမ်းပြည်နယ်ရှုခင်း
တွေကို ကွင်းဆင်းပြီး ဆွဲချင်လို့...”

“ဪ... ”

စကားပြတ်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့သည် လက်ဖက်ရည်သောက်
လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် စိုးမြိုင်က အိတ်တွင်းမှစီးကရက်ဗူးကို ထုတ်ကာ
မီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သောက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းကို တစ်လိပ်တည်သည်။

“မိုင်းကျိုင်းရောက်ရင် ညီလေးဘယ်မှာ တည်းမှာလဲ”

စိုးမြိုင်အမေးကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသည် စိုးမြိုင်ကိုပြန်ကြည့်ရင်း
“မိုင်းကျိုင်းမှာ မိုင်းသီဟဆိုတဲ့ ပန်းချီကျောင်းတုန်းက သူငယ်
ချင်းတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိုင်းကျိုင်းရောက်လို့ သူ့နာမည်ကိုမေးလိုက်ရင်
လူတိုင်း သိတယ်လို့ပြောတာပဲ။ သူနဲ့တွေ့ရင် သူ့အိမ်မှာတည်းမယ်”

“သူနဲ့မတွေ့ရင်ကော...”

“ကျွန်တော်က မိုင်းကျိုင်းမှာ တစ်ပတ်လောက်ပဲနေမှာပါ။ သူနဲ့
မတွေ့ရင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာပဲ တည်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“ဟာ... ဒါဖြင့် အတော်ပဲ။ ခုနက အစ်ကိုက မိုင်းကျိုင်းမှာ

နေတယ်လို့ အလွယ်ပြောလိုက်တာပါ။ အစ်ကိုလဲ အခြားနေရောက်လာတဲ့ ခရီးသည်ပါ။ ပြောရရင် ညီလေးရေ... ညားခါစ ခန်းမပျားရည်ဆမ်း ခန်းထွက်လာတယ်ဆိုပါတော့။ ခု အစ်ကိုနဲ့ အစ်ကို့နန်းတည်းခိုခန်း တစ်ခုမှာ တည်းနေတယ်။ ညီလေးလဲ အစ်ကိုတို့နဲ့ အလိုက်တည်းပါလား။

“စိုင်းသီဟကို မတွေ့ရင်တော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့။”

စိုင်းကျွန်း၌ တည်းခိုခန်းတစ်ခုသာ ရှိကြောင်း။ သို့သော် ထိုတည်းခိုခန်းသည် အစစအရာရာ အဆင်ပြေကြောင်းကိုပါ စိုးမြင်က မျိုးဝေထွန်းဆက်ရှင်းပြနေသည်။ အချိန်အတန်ကြာသောအခါ မျိုးဝေထွန်းသည် လူနာရိုက် ကြည့်လိုက်သည်။ ညနေ သုံးနာရီထိုးသွားပြီ။ လေးနာရီ ပြန်မည့်ကားသည် ကားဂိတ်၌ အဆင်သင့်ရှိနေပြီ။ ထို့ကြောင့် စိုးမြင် မျိုးဝေထွန်းပါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထလိုက်ကြသည်။ ထိုအခိုက် စိုးမြင် မျိုးဝေထွန်းလွယ်ထားသော အိတ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း

“အိတ်ကြီးက ကြီးလှချည်လားကွ။ အဝတ်အစားတွေ တစ်လစာ ထည့်လာတာလား။”

“အဝတ်အစားတွေရော၊ ပန်းချီပစ္စည်းတွေရောပေါ့ဗျာ။”

မျိုးဝေထွန်းက အေးဆေးစွာပင် ပြန်ဖြေသည်။ သို့သော် စိုးမြင် ဤသို့ အိတ်ကြီးကို စကားလှုပ်၍ပြောလိုက်သဖြင့် မျိုးဝေထွန်းအဖို့ သူ့အိတ်ကြီးကို ပို၍ ဂရုထားလိုက်မိသည်။ အိတ်ကြီးထဲတွင် အလွန်အရေးကြီးသော ပစ္စည်းများပါသည်မို့ လုံးဝသတိမလစ်သင့်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သကားသည်။

ကားသည် လေးနာရီတိတိတွင် သီပေါမှထွက်လာသည်။ ကားတွင် စိုးမြင်က စကားတွေ မောင်လောက်အောင် ပြောနေသော်လည်း မျိုးဝေထွန်းက စကားသိပ်မပြော။ သူတို့မြေလတ်ပိုင်းဒေသနဲ့ မတွေ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ရှုခင်း ရှုကွက်တို့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကားသည် စိုင်းနည်းပါးစွာဖြင့် နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် မောင်းရသည်။ ကွေ့ကွေ့သော မြေလမ်းမှ တောင်ကမ်းပါးသံ တစ်ခုကို ကွေ့ကျော်လိုက်လျှင်

တောင်ခြေရှိ ကုန်းပြင်မြင့်တစ်ခုပေါ်မှ မိုင်းကျိုင်းမြို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ကားသည် မိုင်းကျိုင်းဈေးနားတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ တောင်မြောက်ဘေးဘက် ခံယာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ကားဂိတ်၏လက်ဝဲဘက်တွင် စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်ထားသော နေအိမ်တန်းကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခြားတစ်ဘက်တွင် ဘောလုံးကွင်းလို ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအိမ်ဆိုင် အပေါက်ဝများတွင် ကားပေါ်မှဆင်းလာသူများကို ကြိုဆိုနေသော လူအချို့ကိုတွေ့ရသည်။ လူအသွားအလာ နည်းပါး ကျတောက်ကာ မြို့တစ်မြို့လုံး စည်စည်ကားကား မရှိလှ။

သို့သော် လူမရှိသော မြင်ကွင်းကိုပင် မျိုးဝေထွန်းသည် စိုင်းသီဟကို ရှာဖွေရန် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်လုပ်နေသည်။ ထိုစဉ် စိုးမြင် အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“မင်းရှာတဲ့လူ တွေ့သလား။ ညီလေး။”

“မတွေ့ဘူး။”

“လာပါကွာ။ ဒီတစ်ညတော့ တို့တည်းခိုခန်းမှာပဲ ညအိပ်လိုက်ပါ။ မနက်မှ မင်းလူကိုရှာပေါ့။”

စိုးမြင်သည် မျိုးဝေထွန်းကို ပန်းဖက်ကာ ခေါ်လာသည်။ ယခု အချိန်အထိ မင်းလွင်ဦးလွှတ်လိုက်သော လူလစ်မယောက်မှ မတွေ့သဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုသို့ပင် လုပ်ရတော့မည်ဟု သဘောပေါက်ကာ စိုးမြင် ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာသည်။

“ဒီနားလေးတင်ပါ။ ဖြတ်လမ်းနှစ်လမ်းကျော်လိုက်ရင် တို့တည်းခိုခန်းကို ရောက်ပါပြီ။”

စိုးမြင်က ပြောသည်။ မကြာမီ တည်းခိုခန်းသို့ရောက်လာသည်။ တည်းခိုခန်းမှာ နှစ်ထပ်အိမ်တန်းလျားကြီး တစ်ခုကို အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် အခန်းငါးခန်းဖွဲ့ကာ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အခန်းစေ့အောင် တည်းခိုမည့်သူများ မရှိ။ အပေါ်ထပ်တွင် စိုးမြင်တို့ တည်းခိုနေသော အခန်းနံပါတ်(၆)နှင့် တန်းလျား၏ အစွန်ဆုံးရှိ အခန်းနံပါတ် (၁၀)တို့

တွင်သာ လူရှိသည်။

“အစ်ကိုတည်းနေတဲ့ အခန်းဘေးက အခန်းနံပါတ် (၇)ကို ယူလိုက်ပေါ့၊ ညီလေး”

စိုးမြိုင်ကပြောသည်။ ကောင်တာမှ တည်းခိုခန်း မန်နေဂျာသည် မျိုးဝေထွန်းကို ကြည့်ရင်း-

“ဘယ်နှစ်ရက်တည်းမှာလဲ”

“တစ်ညတည်းပါ။ အခန်းနံပါတ် (၈)ကိုပေးပါ”

တည်းခိုခန်း ခပေးချေပြီးလျှင် မျိုးဝေထွန်းနှင့် စိုးမြိုင်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြသည်။ အခန်းနံပါတ်(၆)မှ စေ့ထားသောအခန်း တံခါးကို စိုးမြိုင်က အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ကို ဘာတွေထူးသလဲ”

သခင်နွယ်က လှမ်းမေးလိုက်ရင်း စိုးမြိုင်နဲ့အတူ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် စိုးမြိုင်နှင့်အတူ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကာ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်နဲ့ သိပေါ့မှာ အသိဖြစ်လာတာ၊ ကျော်ဖေတဲ့ ညီလေး၊ ဒါက အစ်ကိုဇနီးသခင်နွယ်”

စိုးမြိုင်သည် သခင်နွယ်၏နာမည်မှန်ကို နှုတ်မှလွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။ သို့သော်... “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ”ဟု သူ သတိလစ်သွားမှုအတွက် အလွယ်အကူပင် ဖြေသိပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စိုးမြိုင်သည် အဝတ်အစားလဲရန် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သခင်နွယ်က မျိုးဝေထွန်းကို ငေးကြည့် နေသည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ စိုးမြိုင်သည် ဤလူငယ်ကို ဘာကြောင့် ခေါ်လာပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။ နောက်မှ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့လေဟု ဆက်စဉ်းစားမိသည်။

စိုးမြိုင် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ သူတို့

သည် အချိန်အတန်ကြာအထိ ဝကားပြောနေကြသည်။ မျိုးဝေထွန်း အကဲခတ်မိသလောက် ယခုတွေ့ရသော လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ဘာမှ သံသယ ဖြစ်ရောမရှိ။ သို့သော်... သခင်နွယ်၏ သူ့ကို တစ်ခါတစ်ခါ ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးအကြည့်များကမူ ရင်ခွန်ရောကောင်းသည်ဟု မျိုးဝေထွန်း ထင်မိသည်။ သည်ပြင်တော့ အားလုံးသည် သာမန်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ညတစ်ညကို တဖြည်းဖြည်း ကျော်ဖြတ်လာသည်။ မြို့ငယ်လေးဖြစ်သဖြင့် ညကိုးနာရီထိုးလျှင်ပင် တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကိုးနာရီ ခွဲသောအခါ မျိုးဝေထွန်းသည် “အိပ်ချင်ပြီ ကိုစိုင်းအောင်လို့”ဟု စိုးမြိုင်ကို လှမ်းအော်ပြောကာ သူ့အခန်းတံခါးကို ဖိတ်သည်။ သူ့အိတ်ကြီးကို အိပ်ရာခေါင်းရင်း၌ နေသားတကျ ထားသည်။ ခြင်တောင်ချသည်။ နည်းနည်းအေးလာသည်ဟု စိတ်ထဲမှ ထင်လာသဖြင့် ဂွမ်းကပ်ကြီးကို ဆွဲမြဲကာ မျိုးဝေထွန်းသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။

သို့သော် သူ့အိပ်မပျော်မီပင် အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အိပ်ရာထဲမှပင် မျိုးဝေထွန်းက “ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးသည်။ “အစ်ကိုပါညီလေး၊ တံခါးခဏဖွင့်ပါဦး”ဟုသော စိုးအောင်လှိုင်၏ အသံကိုကြားရသည်။ မျိုးဝေထွန်း သတိမလစ်ပါ စိုင်းအောင်လှိုင်သည် သူ့ကိုမည်သို့မျှ ရန်မူနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ အခန်းတံခါးဆီသို့ မျိုးဝေထွန်း လျှောက်လာသည်။ ပြီးနောက် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

သေနေတတ်လက်၏ ပြောင်းဝကို မျိုးဝေထွန်း၏ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ထောက်လျက်တွေ့သည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် အံ့သြချိန် မရလိုက်၊ စိုးမြိုင်သည် မျိုးဝေထွန်း၏ ရင်ဘတ်ကို သေနတ်ဖြင့် ထောက်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို လက်ဖြင့် နောက်သို့တွန်းပစ်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်း နောက်သို့ ယိုင်သွားစဉ် သခင်နွယ်သည် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို

လက်မှ ကိုင်လျက် စိုးမြိုင်နောက်မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မင်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်နဲ့၊ နွယ် သူ့အိတ်ကို သွားရှာစမ်း”
စိုးမြိုင်သည် မျိုးဝေထွန်းကို သေနတ်ဖြင့်နှိပ်ထားရင်း သမင်နွယ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သမင်နွယ်သည် သေနတ်ကို ခါးကြားထိုးပြီး အခန်း တံခါးကို ပြန်ပိတ်၍ ဂျက်ထိုးလိုက်ကာ ကုတင်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ပြီးမှ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှ အိတ်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ အိတ်ကိုဖစ်ဆွဲ၍ ကမန်း ကတန်း ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဒီမှာ သေနတ်တစ်လက်ကို . . .”
သမင်နွယ်က အိတ်ကြီးထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ရင်း စိုးမြိုင် ကိုလှမ်းပြောသည်။

“အေး ယူထားလိုက်၊ ပြီးတော့ သူ့အိတ်ထဲက အဝတ်အစားတွေ ကို အကုန်ထုတ်ပြီး ရှာစမ်း”

သမင်နွယ်သည် အိတ်ထဲမှရသော ခြောက်လုံးပြူးကို ကုတင်ပေါ် တင်လိုက်ကာ အိတ်တွင်းမှအဝတ်အစားများကို တစ်ထည်ချင်း ထုတ်ကြည့် သည်။ ရှာသည်။ အိတ်ကြီး၏ ဘေးအိတ်၊ အတွင်းအိတ်၊ အပြင်အိတ်များ ထဲသို့လည်း လက်ဖြင့်နှိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့ရှာဖွေသော ပစ္စည်းမတွေ့၊ မောင်းချခွာတစ်ချောင်းသာ တွေ့ရသည်။ သမင်နွယ်က-

“ဘာမှ မတွေ့ဘူးကို . . .” ဟု စိုးမြိုင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

စိုးမြိုင်သည် သမင်နွယ်၏ အဖြေကိုရလျှင်ရချင်း မျိုးဝေထွန်းကို တစ်စိုက်မတ်မတ် ဆက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဖေဝေဝါ ဖြစ်သွား ဟန် အမူအရာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းကမူ သမင်နွယ်သည် သူ့အိတ် ကိုရှာဖွေ နေစဉ်ကတည်းက တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်အေးလက်အေး ချိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို တစ်မတ်စိုက်ရန်အတွက် ဝင်လာပြီဟု မျိုးဝေထွန်း သိလိုက်သည်။

“ခု ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဓားပြတိုက်တာ လား၊ ဓားပြတိုက်တာဆိုရင်တော့ အဲဒီအဝတ်အစားတွေနဲ့ ကျွန်တော့်

အိတ်ထဲမှာ ငွေသုံးထောင်ပါတယ်၊ ယူချင်ရင် ယူထားလိုက်ကြ”

စိုးမြိုင်သည် မျိုးဝေထွန်းကို စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ တစ်ခုခု နဲ့ သံသယဝင်နေသော အချိန်လက္ခဏာများ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင် နေသည်။

“မင်းဘာမှ ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊ ပြော မင်းဟာ မင်းလွင်ဦးတို့ အပ်စုကလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဦးဘနစ်တို့အဖွဲ့ကလား”

“ဘာမျှ”

“ငါမေးတာ မကြားဘူးလား၊ ငါ့ကို မကြားချင်ယောင်၊ မသိချင် ယောင်ဆောင်နေလို့တော့ မရဘူးနော် . . .”

“ဘာမျှ ကျွန်တော် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတာမဟုတ် ဘူး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်လို့ပြန်မေးနေတာ၊ ဘာ ခုနက မေးတာ၊ မင်းလွင်ဦးတို့အုပ်စုကလား၊ ဦးဘနစ်တို့ အဖွဲ့ကလားဆို တာ . . . ဒါတွေ ကျွန်တော်ဘာမှ မသိဘူး၊ ဒီနာမည်တွေကိုလဲ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး . . .”

“ဒါဖြင့် မင်းမိုင်းကျိုင်းကို ဘာအကြောင်းနဲ့ ရောက်လာတာလဲ၊ ဘာပန်းချီပစ္စည်းမှ မင်းအိတ်ထဲမှာ မတွေ့တော့ ပန်းချီဆွဲဖို့ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

မျိုးဝေထွန်းသည် စိုးမြိုင်ရှေ့တွင် မျက်နှာပျက်မသွားရန် သတိ ထားကာ ခေတ္တစဉ်းစားသည်။

“တစ်ခါ တစ်ခါမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ကျဉ်းကျဉ်းမှ တစ်ခု ကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလုပ်ရှားချင်တယ်၊ ကိုယ်မရောက်မှတော့ မတ်ခန်းကျင်လောက်ထဲကို တိုးဝင်လိုက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ခင်ဗျား ကြုံဖူးသလား၊ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မှာ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ မိဖုန်းပါးရဲ့ သားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အမေမရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် အဖေက နောက်မိန်းမငယ်ငယ်ကလေး တစ်ယောက်ကိုယူထားတယ်၊ ကျွန်တော့် အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရော အဖေဖောက်မိန်းမပါလာ

တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရော ရွာတစ်ရွာတည်လို့ရအောင် များနေတာကြာတော့ အဲဒီဘဝထဲမှာ နေရတာ အသက်ရှူမဝအောင် မွန်းကျပ်လာတာ စိတ်ကူးကျပ်လာတယ် ဒါကြောင့်...

“ဒါဖြင့် မင်းအိတ်ထဲမှာ ပါလာတဲ့သေဆုတ်က”

“ဪ ခင်ဗျားကလဲဗျား ပုလိပ်စစ် ခင်နေပြန်ပြီ၊ ဒီသေဆုတ်က ကျွန်တော် အဖေလိုင်ငံနဲ့ကိုင်တဲ့ သေဆုတ်ပါ။ ရှမ်းပြည်နယ် နယ်စွန်နယ်မှာ အထိ ခရီးထွက်လာတော့ လိုရမယ်ရ ယူလာတာပါ”

ပြောပြီး မျိုးဝေထွန်းသည် မောသွားဟန်ဖြင့် စိုးမြိုင်ရှေ့တွဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ဆွဲချပြလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့

“ကျွန်တော် အိတ်ထဲက ဘာတွေရှာတာလဲ”ဟု မျိုးဝေထွန်းက ဆက်မမေ့။ ထိုအတူ မျိုးဝေထွန်းသည် သူတို့၏ပစ္စည်းရှာသော အုပ်စုထဲ ဖြစ်လျှင် သဲလွန်စတစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာပါသည်ဟုလည်း စိုးမြိုင်က စကားပိုထပ်မပြော။ သို့သော် စိုးမြိုင်စိတ်ထဲတွင် ဤလူငယ်သည် သူပြောသလို မဟုတ်တောင့် သူတို့ကိစ္စနှင့် လုံးဝမပတ်သက်သော အကြောင်းတစ်ခုခုနှင့် ဝိုင်းကွဲင်းသို့ ရောက်လာသည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

“မှားသွားတယ် ညီလေး။ အစ်ကို မှားသွားတယ်။ အစ်ကိုက ညီလေးကို အစ်ကိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ထင်လို့ ခုလိုလုပ်မိတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ...”

သူတို့သည် နားလည်မှုတစ်ခုအောက်တွင် ကျေလည်သွားကြပြီး နောက် ဧည့်ခန်းထဲ၌ အချိန်အတန်ကြာထိ စကားပြောနေကြသေးသည်။ အတော်ညဉ့်နက်မှ မျိုးဝေထွန်းသည် အခန်းထဲမှ ထသည်။ သခင်နွယ်သည် အခန်းဝမှ ရပ်ကာခါတိုင်းကြည့်နေကျ မျက်လုံးများဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ “ဝွန်နီက မောင်လေး”ဟု မပွင့်တစ်ပွင့် အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

နံနက်လင်းသောအခါ မျိုးဝေထွန်းသည် အိတ်ကြီးကိုလွယ်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ စိုးမြိုင်တို့အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လျှင် အခန်းတံခါး

ပွင့်လာသည်။

“ဟာ... ညီလေး သွားတော့မလို့လား။ နေပါဦးကွာ။ အစ်ကိုတို့နဲ့ အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်သွားပါဦး။ နွယ်ရေ... လာမဟဲ့”

စိုးမြိုင်သည် မျိုးဝေထွန်းကို ထိုသို့နှုတ်ဆက်ပြောဆိုရင်း အခန်းတွင်းမှ သခင်နွယ်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ချက်ချင်းပင်သခင်နွယ် ထွက်လာသည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် တည်းခိုခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် တည်းခိုခန်းရှိသော လမ်းသွယ်၏ ထိပ်တွင်ရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ပြီးမှ ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ကို ငုံ့သောက်ကာ ခေါင်းပြန်အမော၌ သခင်နွယ်၏ အကြည့်က မျိုးဝေထွန်းထံသို့ မြှားတစ်စင်းလို ရောက်လာသည်။ သို့သော် သခင်နွယ်သည် သူ့အကြည့်ကို ချက်ချင်းနှုတ်သိမ်းမသွား။ တစ်စိုက်မတ်မတ် အဆက်မပြတ် သာကြည့်နေသည်။ ကြာတော့ မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် “ကိုစိုးမြိုင်” ဟုခေါ်သော လူတစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ စိုးမြိုင်က ထိုသူကို လှမ်းကြည့်ရင်း-

“ဟာ... စိုးကျော်ထူး။ လာကွာ... ”ဟု နှုတ်ဆက်ကာ နေရာပေးသည်။ စိုးကျော်ထူးသည် မျိုးဝေထွန်းဘေးမှ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။

“ကဲ၊ ကျွန်တော် သွားမယ်အစ်ကို”ဟု မျိုးဝေထွန်းက နှုတ်ဆက်ကာ ထိုင်ရာမှထသည်။

“အေး... အေးကွာ”ဟု စိုးမြိုင်က ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောသည်။ ထိုစဉ် စိုင်းကျော်ထူးသည် မျိုးဝေထွန်းကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဝေ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ “မင်းအသိကို ရှာမတွေ့ရင်တော့ ဒီကိုပြန်လာခဲ့နော် မောင်လေး”ဟု သခင်နွယ်ကလည်း အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ကြည့်ကာပြောသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

“စိုင်းကျော်ထူး...”
 မျိုးဝေထွန်းဆိုပြန်သလို ရောက်သွားလျှင် စိုးမြိုင်က စိုးကျော်ထူးကို ခေါ်လိုက်သည်။
 “ဈာ...အစ်ကို”
 “မင်းကိုရောက်မဆိုက် တာဝန်ပေးရဦးမယ်၊ အဲဒီကောင်နောက်ကို ရှိဒါးလိုက်စမ်း”
 စိုးမြိုင်၏ စကားဆုံးလျှင် စိုင်းကျော်ထူးသည် ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ အလျင်အမြန် ထွက်သွားသည်။
 “ဘာပြုလို့လဲ ကို...”
 သဇင်နွယ်က မေးသည်။
 “ဒီကောင် ဘာကောင်ဆိုတာ သိရအောင်ပေါ့ ဒို့အတွက် တစ်ချိန်မှာ အသုံးဝင်လာမလားလို့”
 သဇင်နွယ်က သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

တောင်ကမ်းပါးယံစွန်းတွင် ဆောက်ထားသော အမိုးနိမ့် တိုက်ခံ အိမ်ကလေး တစ်လုံးဖြစ်သည်။ အမိုးကို အုတ်ကြွပ်ဖြင့် မိုးထားသည်။ အိမ် ပတ်ပတ်လည်တွင် ကာထားသော သစ်သားဝရန်တာများကို သဘောဆေးအပြာဖြင့်သုတ်ထားသည့် အိမ်တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ဝရန်တာ၏

ဘေးတွင် ချထားသော စားပွဲနိမ့်ကလေး၏ မှတ်လည်၍ ထိုင်ခုံများကို စီချထားသည်။
 မင်းလွင်ဦးနှင့် ဦးတိုးကျော်သည် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်ခုံများတွင် နိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ လက်ဝဲဘက်တွင် ကျော်နီနှင့်လက်မားမောင်သိန်းတို့က ထိုင်သည်။ ထိုင်ခုံ၏လက်ယာဘက် မင်းလွင်ဦး၏ဘေးတွင်မူ မျိုးဝေထွန်းက ထိုင်နေသည်။ အနီးအဝေးရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ဓော်မြင့်ကိုတွေ့ရသည်။
 အားလုံးသည် အရက်ခွက်ကိုယ်စီကိုင်လျက် အရက်သောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အရက်တင့်ကို မော့သောက်လိုက်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်နေသော မင်းလွင်ဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် မင်းလွင်ဦးက စကားပြောရန် တန်ပြင်လိုက်သည်။
 “ကဲ ညီလေး၊ မင်းမှာရှိတဲ့ မြေပုံစာရွက်ကို ပေးတော့...”
 မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။
 “ပေးပါ့မယ်၊ ပေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မြေပုံစာရွက်ကို အစ်ကို့ကို မပေးခင် ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း ပြောချင်တယ်”
 ထိုအခါ မင်းလွင်ဦးက-
 “အင်း ပြောပါ၊ ပြောစရာရှိသေးရင် ပြောရမှာပေါ့”
 “ဒီလိုပါ အစ်ကို၊ မြေပုံစာရွက် မပေးခင်မှာ အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့် အခြေအနေတွေရှိဖို့ လိုပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်က အစ်ကို့ကို ပိုပြီးယုံကြည်စိတ်ချရဖို့ လိုပါတယ်၊ အဲဒီလို ယုံကြည်စိတ်ချရအောင် ပါးစပ်ကပြောရုံ ကတိပေးရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်၊ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အခြေအနေကို ဖန်တီးထားမှ တကယ်ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ဖြစ်လာမှာပါ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ အစ်ကို သဘောပေါက်ပါတယ်နော်...”
 “ဒါဖြင့် ဒို့အပေါ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရအောင် မင်းက ဘာတွေ လုပ်ထားသလဲ၊ ဘာတွေလုပ်ချင်လို့လဲ”

“အဲ...အဲဒါကိုပဲ ပြောချင်လို့ အစ်ကို၊ ခု ကျွန်တော်လက်ထဲက ဖြေပုံကို အစ်ကိုလက်ထဲပေးလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး နောက်ဆုံး သင်္ချိုင်းထဲက ရလာတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ဝက် ကျွန်တော်လက်ထဲရောက်လာတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ တွန့်တော်လှူတွေဟာ ကျွန်တော်အနီးအနားမှာ ရှိနေမှာပါ။ ခုလဲ သူတို့အားလုံး မိုင်းကျိုင်းကိုရောက်နေပါပြီ။ ခုတောင် ကျွန်တော့် လူတွေဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေမှာပါ...”

မျိုးဝေထွန်းသည် ဟန်ကိုယ့်ဖို သဘောထားကာ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မင်းလွင်ဦးက မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးသည်။ ဦးတိုးကျော်သည် မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ကြည့်နေသည်။

“ကဲ- ဆက်ပါအုံးလေ”

“တကယ့်ကို ကျွန်တော်က ဖြေပုံစာရွက်ကို အစ်ကိုတို့ကို ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုတို့ဟာပစ္စည်း တစ်ဝက်မပေးချင်လို့ ကျွန်တော်ကို ရန်ရှာလာမယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်လိုက် ကြမယ်ဆိုရင်...”

မျိုးဝေထွန်းသည် စကားပြောရပ်ကာ ထိုင်နေသူအားလုံးကို ကြည့် လိုက်သည်။ အားလုံးသည် မျိုးဝေထွန်းကို အံ့သြလွန်းလှသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးရှိသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ဦးတိုးကျော် တစ်ယောက်သာ မျိုးဝေထွန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းက စကားဆက် လိုက်သည်။

“အဲဒီလို ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် ကျွန် ဘာလူတွေက ချက်ချင်းသိမယ်၊ သိရင်...”

“နေပါဦးဗျာ၊ အဲဒီလိုသိရင် မင်းလူတွေက ဒီ့ကိုပြန်ပြီး လက်စားချေ မှာလား။ ဒီ့ကိုသတ်ပစ်ကြမှာလား...”

ဦးတိုးကျော်အမေးကြောင့် မျိုးဝေထွန်းက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

“သတ်ပစ်ရင် ခင်ဗျားတို့ အကုန်လုံးမသေနိုင်ပါဘူး၊ ဦးတိုးကျော်”

တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ ကျန်ဦးမှာပါ။ ခု သူတို့လုပ်မှာအူ အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်အောင်... တကယ့်ကို ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်ပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မိုင်းကျိုင်းရဲစခန်းကို သွားတိုင်လိုက်မှာပါ...”

“ဘာ...”

မင်းလွင်ဦး၏အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို စူးစူး ဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သေသွားလဲ အစ်ကို့မှာ အကျိုးမရှိနိုင်တဲ့ အပြင် ကျိန်းသေ အကျိုးယုတ်စရာတွေနဲ့ ကြုံလာရမှာပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို ရန်မရှာဘဲ အလုပ်ကိုအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်သွားကြမယ်၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အတွက် ရသင့်ရထိုက်တာတွေကို ခွဲဝေပေးမယ်ဆို ရင်တော့ ကျွန်တော့်လူတွေလဲ အလုပ်ကိုစွန့်လို့ သူတို့နေရာသူတို့ ပြန်သွား ကြမှာပါ”

“လက်စသတ်တော့ မင်းက မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တာကိုးကွ”

ဦးတိုးကျော်က မကျေနပ်သံနှင့် ဆက်ပြောသည်။ မျိုးဝေထွန်း သည် ဦးတိုးကျော်ကို မထွေတထွေ ပြုံးကြည့်ရင်း-

“ရသင့်ရထိုက်တဲ့အမဲကို မရတော့လဲ သဲနဲ့ပဲ ပက်ရတော့မှာ ပေါ့၊ ဦးတိုးကျော်...”

ထိုစဉ်က မင်းလွင်ဦးသည် ရင်ထဲမှ ဒေါသတို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချိုးနှိမ် ထိန်းချုပ်နေသည်။ အရေးကြီးသည်မှာ လောလောဆယ် လက်ထဲသို့ ဖြေပုံစာရွက် ရောက်ရန်ဖြစ်သည်။ ဖြေပုံစာရွက်ရပြီး ပစ္စည်းတွေ တူးဖော်ရရှိ ချိန်ထိ အခြေအနေတွေများစွာ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည်။ ထို ပြောင်းလဲလာ သော အခြေအနေတစ်ခု အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို အသုံးပြုကာ မျိုးဝေထွန်းကို ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးနိုင်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ အဆိပ်ရှိသော ဖြွေနှင့်တူသော မျိုးဝေထွန်းကို အစဉ်အမြဲ ခါးပိုက်ထဲဆောင်ထား၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

“အေးလေး၊ ဒါတွေဟာ မင်းအတွက် အန္တရာယ်မရှိအောင် ကြိုတင် ကာကွယ်ထားတဲ့ အလုပ်တွေဆိုတာ အစ်ကိုသဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒီ

အတွက် အိမ်ကိုတို့ကလဲ မင်းလုပ်ပုံကို အံ့သြသွားတာကလွဲလို့ အပြစ်မဆိုပါဘူး။ အဲဒီတော့ မြေပုံကိုသာပြပါတော့...

မင်းလွင်ဦးသည် စကားအနားသတ်လိုက်ရင်း မျိုးဝေထွန်းစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့ဘေးရန်အိတ်မှ ဇန်နီဖွင့်လိုက်သည်။ သေနတ်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသေနတ်ကို အဝတ်အစားမှ အောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်ကာ အဝတ်အစားတွေကြားမှ မောင်းချခွာတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ လက်သည်း ခြေသည်းလှီးဖြတ်ရာတွင် အသုံးပြုသော သေးငယ်သော မောင်းချခွာကလေး ဖြစ်သည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုစားဖြင့် သူ့စိတ်နှင့်မှတ်ထားသော အိမ်အတွင်းမှ အိတ်အိတ်သားရေသား တစ်နေရာကို လှီးဖြတ်လိုက်သည်။ သစ်သီးတစ်လုံးကို အခွံခွာသလို အိတ်အတွင်းသားရေသားကို ခပ်ပါးပါး လှီးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏအကြာ အတွင်းမှ သားရေသားလွှာသည် တဖြည်းဖြည်း အောက်သို့ ကွာကျလာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အောက်ကွာကျလာသော သားရေသားလွှာ အစကိုလက်ဖြင့် ဆွဲချလိုက်သည်။ ထိုအခါ သားရေသားလွှာအောက်မှ ခေါက်လျက်သား စာနစ်စောင်သို့ အိတ်တွင်းသို့ ပြုတ်ကျလာသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် အိတ်တွင်းမှ စာနစ်စောင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးအပါအဝင် အားလုံးသည် ပြုံးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် မျိုးဝေထွန်းလက်မှ စာနစ်စောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ခဏကြာ မင်းလွင်ဦးသည် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း-

“ကဲ-ပေး” ဟုဆိုကာ မျိုးဝေထွန်းထံသို့ လက်ကမ်းလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် လက်ထဲမှ စာနစ်စောင်ကို မင်းလွင်ဦးအား ပေးလိုက်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် စာနစ်စောင်ထဲမှ တစ်စောင်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်လိုက်သည်။ ချစ်စရာသို့ ပေးခဲ့သော စာဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ခဏမျှပြုံးလိုက်ပြီးနောက် စာတစ်စောင်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူတို့နှင့်မနီးမဝေး ပတ်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်နေသော ဇော်မြင့်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း-

“စာရွက်ပေါ်က မြေပုံဖော်ဖို့ အိမ်အောက်က သဲတစ်ဆုပ်လောက် သွားယူစမ်း ဇော်မြင့်”

ဇော်မြင့်က ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ချက်ချင်းသဲ တစ်ဆုပ်ယူလာကာ မင်းလွင်ဦးရေမှ စားပွဲပေါ်သို့ ချပ်ပေးသည်။ ထို့နောက် ပတ်လက်ကုထားထိုင်တွင် ပြန်သွားထိုင်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် မျိုးဝေထွန်းကို တစ်ချက်ပြုံးကြည့်လိုက်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ သဲများကိုယူကာ စာရွက်ပေါ်သို့ တင်သည်။ နည်းသေးသဖြင့် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ထပ်ယူတင်သည်။ ထို့နောက် စာရွက်ကို လက်နစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ဆန်ကောဖြင့် ဆန်လှေ့သလို ဝေ့စိုက်လှုပ်ရှားသည်။

စာရွက်ပေါ်မှ မြေပုံတစ်ခုသည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်ကို မျိုးဝေထွန်း လှမ်းမြင်ရသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် မြေပုံကို စူးစိုက်ထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူ့ဘေးမှ ဦးတီးကျော်သည် သူ့ထိုင်နေသောခုံကို မင်းလွင်ဦးခုံဘေးသို့ နီးကပ်စွာ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ကာ မင်းလွင်ဦးလိုပင် မြေပုံကိုစိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်...”

မင်းလွင်ဦးသည် ထိုသို့ပြောကာ မြေပုံစာရွက်ပေါ်မှ သဲများကို စားပွဲပေါ်သို့ ခါချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စာရွက်ကို တစ်ဖက်သို့ လှန်လိုက်သည်။ မြေပုံပေါ်သည့် စာမျက်နှာ၏ တစ်ဖက်မျက်နှာမှာ ပြောင်ချောဖြစ်သည်။ ဘာမှ ရေးမထား။ မင်းလွင်ဦးသည် ထိုပြောင်စာမျက်နှာပေါ်သို့ ယခုနုကလိုပင် သဲများယူ၍ တင်လိုက်သည်။

မင်းလွင်ဦးလုပ်ပုံကို မျိုးဝေထွန်းသည် အစဉ် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေသည်။ နောက်မှရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစာမျက်နှာပေါ်သို့ သဲများတင်ပြီးသောအခါ မင်းလွင်ဦးသည် ယခင်အတိုင်း ဝေ့စိုက်လှုပ်ရှားနေသည်။

မင်းလွင်ဦးသည် ဤသို့ ဘာကြောင့်လုပ်ရသနည်း မျိုးဝေထွန်း တွေးနေစဉ်ပင် မင်းလွင်ဦးမျက်နှာပေါ်၌ အလွန်အမင်းအံ့သြသော အမူအရာ

များပေါ်လာသည်။ သူ့လက်မှ စာရွက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ဝေဝံ့လှုပ်ရှားနေသော်လည်း စာရွက်ပေါ်၌ ဘာပုံမှပေါ်မလာ။ မျိုးဝေထွန်းသည် မင်းလွင်ဦး၏ လက်မှစာရွက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အကြောင်းရာမရအောင် ဖြစ်နေသည်။

မြေပုံပေါ်သော ဓာမျက်နှာ၏ တစ်ဖက်မျက်နှာတွင် တစ်ခြားမှတ်သားထားသော အရာများရှိသလား။ မျိုးဝေထွန်းသည် မသိ။ ရဲစခန်းတန်းကလည်း စာရွက်၏ တစ်မျက်နှာကိုသာ သံဖြင့်ပုံဖော်ကြည့်ခဲ့သည်။ မြေပုံပေါ်လာသဖြင့် တင်မောင်ဝေရော၊ မျိုးဝေထွန်းပါ တစ်ဖက်မျက်နှာကို ဂရုစိုက်ထားမိ၊ သတိမထားမိခဲ့။ အခုအတိုင်းဆိုလျှင် မင်းလွင်ဦးသည် တစ်ဖက်မျက်နှာတွင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက်မင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးမှတ်ထားမည် သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ရေးမှတ်ထားကြောင်း သိနေလိမ့်မည်။

“မင်းလူလည် မလုပ်နဲ့၊ မျိုးဝေထွန်း။ ဒီစာရွက်ဟာ ငါ့မြေပုံစာရွက်အစစ်မဟုတ်ဘူး၊ အတုကြီးကွ၊ အတုကြီး”

မင်းလွင်ဦးသည် ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်ကာ ဘယ်လက်မှ စာရွက်ကိုကိုင်ရင်း ညာဘက်လက်ဖြင့် သူ့ရှာကင်ဘေးအိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျိုးဝေထွန်းကို တည့်တည့် ချီန်ထားသည်။

“ဂျော်နီနဲ့ လက်ပွား ဒီကောင်ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထားလိုက်ကြစမ်း”

မင်းလွင်ဦးက တဆက်တည်း အော်ပြောသည်။ ဂျော်နီနှင့် လက်ပွားမောင်သိန်းသည် ထိုင်ခုံမှထကာ မျိုးဝေထွန်းကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။ ဖော်ဖြင့်က လေထီးကြိုးတစ်ချောင်း ယူလာပေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းမှာ လုံးဝလှုပ်ရှားချိန်မရသည်ဖြစ် အင်အားချင်းလည်းမမျှသူတို့တွင် သေနတ်ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။

ဂျော်နီသည် မျိုးဝေထွန်းကို သူထိုင်နေသော ထိုင်ခုံနှင့်ကပ်ကာ ကြိုးဖြင့် ချည်တုပ်ထားလိုက်သည်။

“ချစ်စမ်း၊ ငါ့ဆီကို အဲဒီစာရွက်တွေ လာပေးတုန်းက စာနှစ်မျက်

နှစ်လုံးမှာ ပုံဖော်ပြီးသားကွ၊ စာတစ်မျက်နှာမှာ သမီးချင်းမြေပုံပါတယ်၊ ဘစ်ခြားတစ်မျက်နှာမှာ အဲဒီသမီးထဲက မြေပုံ၊ အုတ်ဂူ၊ သစ်ပင်စမ်းချောင်းတွေနဲ့ အနေအထား တည်ရှိပုံနဲ့ အကွာအဝေးတွေပါတယ်၊ ကိုက်နဲ့ ပေးနဲ့၊ အတိအကျရေထားတာ”

မင်းလွင်ဦးက ဒေါသမီးထဲ ဒေါသမီးတောက်နေသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို စိုက်ကြည့်လျက်

“အဲဒီစာရွက် နှစ်ရွက်စလုံးပေါ်က ရေထားတာကို ချစ်စမ်းဆီက လျှို့ဝှက်မင်ပါတဲ့ ဖောင်တိန်နဲ့ စာတစ်ရွက်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် ကူးယူလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူယူလာတဲ့ ပုံဖော်ပြီးသား စာရွက်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်၊ ခုတော့ကွာ ငါ့ကူးလာတဲ့ စာရွက်က ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်မျက်နှာမှာသာ ငါ့ကူးခဲ့တာတွေပါပြီ။ ကျန်တဲ့စာမျက်နှာမှာ ဘာမှ မပါဘူး၊ ပြောင်ချောကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တော်တော်လဲ ဆန်းတယ်ကွ၊ တော်တော်လဲ အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရယ်သံဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ထိုသို့ဆက်ကာ . . . ဆက်ကာ ရယ်ရင်း ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ဆလိုက်သည်။ ပြီးမှ ထိုင်ခုံတွင် ကြိုးတုပ်ခံထားရသော မျိုးဝေထွန်း၏ ခါးထင်ကို သေနတ်ဖြင့် ချီန်ထားလိုက်ရင်း-

“ကဲ . . . ပြော၊ ဘယ်မှာလဲ ငါ့မြေပုံအစစ်၊ ပြီးတော့ မြေပုံစာရွက်တွေကို မင်းဘာတွေ ကူလီကူမာလုပ်ပြီး ဖျက်ဖျက်ထားသလဲ ဆိုတာ ငါ့ကို အကုန်ပြော၊ မပြောရင် ငါ့ချက်ချင်း သေချာကို ပို့လိုက်မယ် . . .”

မျိုးဝေထွန်းသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး”

“ဘာကွ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်သိတာက ခင်ဗျားဘောင်းဘီ နောက်ဆံတံထဲက အဲဒီစာရွက်နှစ်ရွက်ကို ရတယ်၊ တစ်ရွက်ကစာတွေ ရေးထား

တယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ရွက်က ပြောင်ချော ဘာစာမှ ရေးမထားဘူး။ ဒါပဲ သိတယ်။ ကျွန်တော်သိတာ ဒါ အကုန်ပဲ..."

"ဟား...ဟား...ဟား"

မင်းလွင်ဦးသည် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ပြန်သည်။ ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

"ပြီးတော့ မင်းက လျှို့ဝှက်မင်တောင် သုံးနိုင်တယ်ဆိုတော့ ထော်တော်စဉ်းစားဖို့ ကောင်းနေပြီ။ အို ရှုပ်ငါတယ်ကွာ။ ခုဘဲ မင်းသေရွာကို သွားပါတော့..."

မင်းလွင်ဦးသည် ကိုင်ထားသော ဝတ်စုံကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ပျိုးဝေထွန်း၏ နားထင်တည်တည်သို့ သေနတ်ဖြင့် ကပ်ထောက်လိုက်ကာ-

"မင်းလွင်ဦး"

အနားမှ ဦးတိုးကျော်က လှမ်းအော်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ဦးတိုးကျော်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

"သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်လို့ မင်းလိုတာတွေ အကုန်ရလာမလား မင်းလွင်ဦး။ ဘာမှ မရတဲ့အပြင် အလောင်းပျောက်ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ပေါ်လာ ဦးမယ်။ ခုလောလောဆယ် မင်းကို မေးမယ်။ စာရွက်တစ်ဖက်မှာ ပါတဲ့ မြေပုံ အညွှန်းအတိုင်း ပစ္စည်းတွေကို ရှာလို့မရဘူးလား..."

မင်းလွင်ဦးက တင်းမာသော မျက်နှာဖြင့် ဦးတိုးကျော်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

"ဆယ်နှစ်ရှိပြီ ဦးတိုးကျော်၊ ဆယ်နှစ်၊ ဦးဘနစ် သဒ္ဓါင်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေကို ဖြှုပ်ထားခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီတော့ သဒ္ဓါင်းထဲမှာရှိတဲ့ မြေပုံတွေ၊ အုတ်ဂူတွေဟာ တိုးပွားများပြားလာတယ်။ အထူးသဖြင့် သစ်ပင်တွေ ပိုများလာတဲ့အပြင် ပထမရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ အမျိုးတူသစ်ပင် တွေကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ ဥပမာ မြေပုံထဲမှာ ဓမ္မရုပ်လို့ ရေးထားတဲ့နေရာတစ်ခုမှာ သောင်ပင်တစ်ပင် အောက်မှာ ကြက်ခြေခတ်ပြီး ပြထားတယ်။ ခု အဲ"

နေရာကို သွားကြည့်တော့ သောင်နှစ်ပင် ဖောက်နေတာ တွေ့ရတယ်"

"အင်း..."

"ပြီးတော့ အဲဒီသောင်ပင် နှစ်ပင်ရဲ့ အကွာအဝေးကလဲ ဆယ်ပေ နီးနီးလောက် ရှိနေတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်နေရာကနေ... သောင်ပင်ကို ဘယ်လောက်ကွာဝေးတယ်ဆိုတဲ့ အကွာအဝေး အညွှန်းကိုမဖတ်ရရင် ပစ္စည်းတွေ ဘယ်သောင်ပင်အောက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ..."

"ဒါဖြင့် တစ်ဖက်စာမျက်နှာပါတဲ့ အကွာအဝေးအညွှန်းကို ဖတ်ရမှ ပစ္စည်းတွေကို ရှာတွေ့နိုင်မယ်ဆိုတော့ပါတော့"

"အသေအချာ အတိအကျ သိနိုင်တာကို ပြောတာပါ"

"တောက်..."

ဦးတိုးကျော်က တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်သည်။ ပျိုးဝေထွန်းကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

"အဲဒီတော့ ခုကျွန်တော် လက်ထဲရောက်လာတဲ့ မြေပုံက ချစ်စနိုး ဆီက ကူးခဲ့တဲ့ မြေပုံအစစ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ဟာ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီ နောက်အိတ်ထဲက ရတဲ့စာရွက်ကို ပုံဖော်ကြည့်မယ်။ ပုံပေါ်လာတော့ လျှို့ဝှက်မင်သုံးပြီး စာတစ်ရွက်မှာ ကူးထားမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် သတိလစ်သွားတာက ကျွန်တော့်စာရွက်ကို ပုံဖော်တဲ့နေရာမှာ နှစ်မျက်နှာ လုံးကို ပုံဖော်မကြည့်မိဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်မျက်နှာမှာ ပေါ်လာတဲ့ မြေပုံ အညွှန်းကိုဘဲ စာတစ်ရွက်မှာ လျှို့ဝှက်မင်နဲ့ ကူးပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးတာ"

"ဒီလိုဆိုရင် ချစ်စနိုးဆီက မင်းကူးလာတဲ့ မြေပုံအစစ်ဟာ ဒီကောင် လက်ထဲမှာပေါ့"

"ဒါပေါ့။ သေချာတာပေါ့။ သိပ်သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ တဆင့်ကူးယူလာတဲ့ ခု ကျွန်တော့်လက်ထဲက မြေပုံအညွှန်းကလဲ အမှန်အတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အညွှန်းတွေကို တလွဲတချော်ဖော်ပြထားတဲ့ မြေပုံအတု၊ မြေပုံ အမှားကြီးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်"

မျိုးဝေထွန်းသည် သူတို့၏ သတိလစ်ဟင်းမှုနှင့် မှားယွင်းချွတ်ချော်မှုများကို သိရှိလာသည်။ ပြီးတော့ မျိုးဝေထွန်း၏ အမှန်အတိုင်း ကူးယူလာသော မြေပုံကို မြေပုံအတု၊ မြေပုံအမှားကြီးဟု ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မြေပုံအစစ်ကို မရရအောင် ကြိုးစားရှာကြမည်။ တစ်ဆက်တည်း မြေပုံအစစ်သည် မျိုးဝေထွန်းထံ၌ ကျိန်းသေရမည်ဟု တွတ်နေသဖြင့် ထိုမြေပုံကို မရမချင်း မျိုးဝေထွန်းကို သတ်ပစ်၍ မရသေး။ မျိုးဝေထွန်းသည် အချိန်အတန်ကြာ ရက်အနည်းငယ်အထိ အသက်ရှင်ခွင့် ရနေဦးမည်။

ထိုသို့ မျိုးဝေထွန်း တွေးမိသည်။ ထိုအခိုက် တင်မောင်ဝေနှင့် ဖုန်းပြောစဉ် "တင်မောင်ဝေဟာ တကယ်လိုအပ်တဲ့ အချိန်မှာ မင်းဆီကို ဘွားခနဲ ရောက်လာမှာပါ" ဟူသော တင်မောင်ဝေအသံက မျိုးဝေထွန်းနားထဲ၌ ပေါ်လာသည်။ တင်မောင်ဝေ လာရောက်ကယ်လိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်မှုကြောင့် အပြင် မျိုးဝေထွန်းသည် သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ချယုံကြည် သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် စွန့်စား ထိုးထွက်ရမည်ဟု သမိဋ္ဌာန် ချထားသည်။

မင်းလွင်ဦးနှင့် ဦးတိုးကျော်သည် အတန်ကြာစကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ထိုစဉ် "ဒီကောင်ကို ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ အစ်ကို" ဟူသော ဖော်မြင့်အသံက ထုံးစံအတိုင်းပေါ်လာသည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ဖော်မြင့်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

"အတွင်းခန်းမှာ ကြိုးနဲ့သေသေချာချာ တုပ်ထားလိုက်၊ လက်ပွားနဲ့ ရှက်နီက စောင့်နေ"

"ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့..."

ရှက်နီ၊ လက်ပွားမောင်သိန်းနှင့် ဖော်မြင့်တို့က ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ မျိုးဝေထွန်းကို ကြိုးဖြည့်၍ အိမ်နောက်ဖက်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။ မင်းလွင်ဦးနှင့် ဦးတိုးကျော်သည် မတ်တပ်ရပ်လျက်က ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

"မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မင်းလွင်ဦး"

ဦးတိုးကျော်က စ မေးသည်။

"ဒီကောင်လက်ထဲမှာ မြေပုံအစစ်ရှိနေတာတော့ သေချာတာမို့ဗျာ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ထားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမြေပုံက သူ့အဆက်အသွယ် တစ်ဦးဦးဆီမှာ ထားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့..."

"ဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ"

"ဒီရက်တွေအတွင်း သင်္ချိုင်းထဲမှာ အသုဘကိစ္စရှိနေတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ ဒီကောင်ကို စစ်ဖို့ နှစ်ရက်သုံးရက် အချိန်ရတယ်လေ၊ မြေပုံကိုစွဲ ဖွင့်မပြောမချင်း စစ်ရမှာပေါ့"

"တကယ်လို့ ဖွင့်မပြောဘူးဆိုရင်ကော"

"ပြောအောင်ကို လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ"

ဦးတိုးကျော်က ခေါင်းယမ်းရင်း

"မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ကို ဖွင့်မပြောဘဲ အသေခံသွားရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲလို့ မေးတာပါ"

"ဪ... ဒီတော့လဲ ရှိတဲ့မြေပုံအညွှန်းနဲ့ပဲ ပစ္စည်းတွေကို ရှာရတာပေါ့"

ထိုအခါ ဦးတိုးကျော်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

"အဲဒါကို ငါပြောတာပါ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ရှိတဲ့ မြေပုံနဲ့ပဲ၊ ပစ္စည်းတွေကို ရှာရမယ်၊ ညောင်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ပစ္စည်းမတွေ့ရင် နောက်တစ်ပင် ဆက်တူးရမှာပေါ့၊ ဒါကို ငါက ပြောတာပါ"

မင်းလွင်ဦးလည်း ဦးတိုးကျော်အပြောကို သဘောတူစွာ ခေါင်းညှိတ်သည်။ ထိုနောက် သူတို့သည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် အချိန်အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ အမှောင်ရိပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်စတစ်စ ပျံ့လွှမ်းလာပြီ။

"အဲဒီလူဟာ မြို့စွန့်မှာရှိတဲ့ တောင်ကမ်းပါးယံစွန်းက အိမ်ထဲကို လူတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ် အစ်ကို"

စိုးမြိုင်သည် လေဝမ်းမကမ်းမှ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်းမနေ့က ငှိုခိုးလိုက်ရာမှ အပြန် စိုင်းကျော်ထံသို့ သတင်းပေး ပြောပြချက်တို့ကို ပြန်ကြားလာရသည်။ စိုးမြိုင်လိုပင်အနားခေါက်ဆွဲစားနေသော သခင်နွယ်ကလည်း မနီးမဝေးမှ ထိုမိန်းကလေးက တချိန်မတ်မတ် ကြည့်နေသည်။ ယခုတစ်လော မိုင်းကျိုင်းတွင် မျက်နှာစိမ်းများကို အတွေ့များနေသည်။ တွေ့ရသည်မှာ ရှမ်းပြည်နယ် မြို့များမှ အသွင်အပြင်မျိုးမဟုတ်၊ မြန်မာပြည် ပြည်မမှ ရောက်လာသော အသွင်အပြင်မျိုးတွေချည်း ဖြစ်သည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကအစ လူဝှံများမှ အမူအရာအဆိုးများ များစွာ ကွဲပြားခြားနားနေသည်။ ယခု တွေ့ရသော မိန်းကလေးမှာပို၍ သိသာခြားနားနေသည်။ ခေါင်းတွင် တိုနဲ့နဲ့ဆံပင်တိုကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘလောက်(စ်)လည်ဟိုက်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားကာ ထိုအင်္ကျီပေါ်မှ ဂျင်း ဂျက်ကက် အပြာကိုထပ်ဝတ်ထားသည်။ ခါးတွင် လေဒီဂျင်းအပြာကိုပင် ဝတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ မိန်းမစီးကင်းဘတ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။

"အဲဒီ တောင်ကမ်းပါးယံစွန်းက အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေကိုတွေ့တယ်လို့ စိုင်းကျော်ထူးက ပြောသလဲ ကို"

သခင်နွယ်က ခေါက်ဆွဲစားရင်း စိုးမြိုင်ကို ခေါင်းငဲ့ကာ မေးသည်။

"အသက်ငါးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက် ဝရံတာမှာ ထိုင်စကားပြောနေတာ မြင်ရတယ်လို့ ပြောတာပဲ"

"အဲဒီလူရွယ်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က"

"မျက်လုံးကောင်ကောဇင်၊ နာတန်ပေါပေါ အသားလတ်လတ်လို့ ပြောတယ်"

"မင်းလွင်ဦး"

သခင်နွယ် စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ပြီးတော့ အဲဒီလူက ဒို့တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ညတည်းပြီး ပြန်သွားတဲ့လူကို ဖက်လဲတာကင်း နှုတ်ဆက်တယ်တဲ့ နွယ်..."

"ဒီလိုဆိုရင်..."

သခင်နွယ်သည် အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်လဲနွယ်..."

"ကို...ဟိုမှာ ခေါက်ဆွဲစားနေတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်စမ်းရုပ်ချောသလား၊ ရုပ်ဆိုးလား"

စိုးမြိုင်က လှမ်းကြည့်သည်။

"မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်မလေးတယ်၊ နာတန်ပေါတယ်၊ အသားဖြူတယ်၊ ဒီတော့ ရုပ်ချောတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ပြောရမှာပေါ့..."

"အင်...ဟုတ်ပြီ"

သခင်နွယ်သည် စိုးမြိုင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

"နွယ်က ချစ်စနိုးဆီလာနေတဲ့ မင်းလွင်ဦးကို ခဏခဏ မြင်ဘူးနေတော့ တောင်ကမ်းပါးယံက အိမ်မှာ စိုင်းကျော်ထူးတွေ့ခဲ့တဲ့ လူဟာ မင်းလွင်ဦးဖြစ်ဖို့များတယ် ကို၊ နွယ်ထင်တယ် ကိုပြီးတော့ မင်းလွင်ဦး ရုပ်ရည်ကို မှန်းဆကြည့်ရင်း မင်းလွင်ဦးဟာ ဟိုမှာ ခေါက်ဆွဲစားနေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီတော့"

"အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ နွယ်..."

"ပြီးတော့ နွယ်တို့ တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး ပြန်သွားတဲ့ ကျော်ဖေဆိုတဲ့လူကို မင်းလွင်ဦးက ဖက်လဲနှုတ်ဆက်တာ မြင်တယ်လို့ စိုင်းကျော်ထူးက ပြောတော့..."

စိုးမြိုင်သည် သခင်နွယ်ကို မမှီတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ သခင်နွယ်က-

"မင်းလွင်ဦးလက်ထဲကို ခုချိန်ထိ မြေပုံစာရွက်မရောက်သေးဘူးလို့ နွယ်ထင်တယ်..."

"ဘာ...ဘာ...ဘာပြောတယ် နွယ်..."

စိုးမြိုင်က အံ့အားသင့်မေးသည်။

“ပစ္စည်းရှာဖို့ မြေပုံစာရွက်ကို လိုက်နေတဲ့ လူတွေထဲမှာ အဲဒီ ကျော်ဇောအရွယ် လူငယ်ဘယ်နှယောက်ပါသလဲ ကို...”

“တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ အသက်အငယ်ဆုံးဆိုလို့ ကို တစ်ယောက်ထဲပါတယ်”

“အဲဒါ တူးဆွန်းနေတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် အဲဒီကျော်ဇောဆိုတဲ့ လူငယ်ဟာ နောက်ပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ပေါ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ကျော်ဇောဆိုတဲ့လူက မင်းလွင်ဦးတို့ အုပ်စုထဲကို နောက်မှ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ရောက်လာတာလဲ၊ ဘာကြောင့် မင်းလွင်ဦးက သူ့ကို ဖျက်နာချို့ သွေးနေရတာလဲ၊ အဲဒါ စဉ်းစားရမှာဘဲ”

သဇင်နွယ်သည် စကားပြောရင်းမှ စားလက်စခေါက်ဆွဲကို လက်စသတ်လိုက်သည်။ သူတို့ လှမ်းမြင်နေရသော မိန်းကလေးမှာ ခေါက်ဆွဲစားနေဆဲ ဖြစ်သည်။

“တွေ့ကြည့်ရတာ ခုအချိန်ထိ မင်းလွင်ဦးလိုနေတဲ့ မြေပုံစာရွက်ဟာ အဲဒီကျော်ဇောဆိုတဲ့ လူလက်ထဲမှာ အကြောင်းစာစိမ်းနဲ့ ရောက်နေတယ်ထင်တယ်...”

“ရောက်နေရင်လဲ အဲဒီ ကောင်ဆီက ပြန်ယူလိုက်ရဲ့ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျော်ဇောက မြေပုံစာရွက်ကို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မထားဘူး။ နွယ်တို့လဲ သူ့ကိုသလားစီးပြီးပြီပဲ၊ တစ်နေရာမှာ ထားတယ်၊ အဲဒီစာရွက်ကိုရဖို့ ကျော်ဇောကို ညည်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့နည်း၊ နောက်ဆုံး သတ်ပစ်တဲ့နည်းသုံးလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေတယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းလွင်ဦးက ကျော်ဇောကို အချို့သတ်ဖျက်နာချို့ သွေးနေရတာ”

“အဲဒါနဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ပြောမယ်လေ... ကြည့်ရတာ ဒီကောင်မလေးဟာ မင်းလွင်ဦးနဲ့ တော်တော်ရပ်ချင်းဆင်နေတယ်၊ မောင်နုမ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်ဟန်တူတယ်၊ စိုင်းမင်းလွင်မှာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်

ရှိတယ်လို့လဲ ဦးဘနစ်က နွယ်ကိုပြောဘူးတယ်၊ ဒီကောင်မလေးဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘဲ စွန့်စွန့်စားစား ဝိုင်းကျိုင်းကို ရောက်လာတယ်၊ အဲဒါကို ကြည့်ရင် ကြီးမားတဲ့အကြောင်း ကိစ္စရှိလို့ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေတယ်”

“မြေပုံစာရွက်ဟာ ဒီကောင်မလေးဆီမှာလား”

ထိုအခါ သဇင်နွယ်က ယဲ့ယဲ့ပြုံးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မရှိပါဘူး၊ မြေပုံစာရွက်ဟာ ဒီကောင်မလေးနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်နေတာက အဲဒီကျော်ဇောဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးပါ”

ကောင်မလေးသည် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားပြီးသွားလျှင် အနီးအနားရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဆက်မှာလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ သဇင်နွယ်က ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက် ကြိုက်နေကြတယ်ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ မြေပုံစာရွက်မှာ အဲဒီကျော်ဇောဆိုတဲ့ သူ့ချစ်သူဟာ တော်တော်ပါဝင် ပတ်သက်နေတဲ့အကြောင်းကိုလဲ ကောင်မလေးက သိနေဟန်တူတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ချစ်သူအတွက် စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ လိုက်လာတာလို့ နွယ်ထင်တယ်...”

“အဲဒီတော့ နွယ်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“နွယ်တို့က ကိုပြောသလို တူးဖော်ပြီးသား ပစ္စည်းကိုဖြတ်လုယူဖို့ပါ၊ ခုဆိုရင် ပစ္စည်းတူးဖော်ဖို့ ဝိုင်းကျိုင်းကို အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ရောက်နေပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလွင်ဦးလက်ထဲကို မြေပုံစာရွက် မရောက်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပစ္စည်းရှာဖို့ ကြန့်ကြာနေအောင် နွယ်တို့ကလုပ်နိုင်ရင်...၊ ဥပမာကိုရယ်- ဒီကောင်မလေး မင်းလွင်ဦးဆီရောက်သွားရင် အနည်းဆုံးတော့ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးကုန်မယ်၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းရှာဖို့ နှောင့်နှေးနေမယ်၊ ဒီတော့ နွယ်တို့ ကြားဖြတ် လုရမယ့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောသွားမယ်၊ ဦးဘနစ်တို့အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ထဲကဘဲ ပစ္စည်း တွေ တူးဖော်ပြီးယူလာရင် နွယ်တို့အကြံဟာ လွယ်လွယ်နဲ့အောင် ဖြင့်နိုင် တယ်...”

စိုးမြိုင်က လက်ဖျောက်တစ်ချက် ဖျောက်ခနဲ တီးလိုက်သည်။

ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာဖြင့် သခင်နွယ်ကိုကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့ ခုနွယ်က ဒီကောင်မလေးကိုသွားပြီး မိတ်ဆက်မယ်၊ ပြီးတော့ နွယ်တို့ တည်းခိုခန်းကို တည်းဖို့လဲပြောမယ်၊ ဒီကောင်မလေးဟာ နွယ်ထင်သလို မင်းလွင်ဦးရဲ့ ညီမဆိုရင်တော့ ကျော်မေဆိုတဲ့ လူရွယ်ရဲချစ်မလေး ဖြစ်ဖို့သေချာသလောက်ပါ။ ဒီလိုသာ ဖြစ်ရင်တော့ နွယ်တို့အလုပ်က ဒီကောင်မလေးကို သူ့အစ်ကိုနဲ့ သူ့ချစ်သူရှိရာ တောင်ကမ်းပါးယံစွန်းက အိမ်က သွားပို့လိုက်ရုံပဲပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား...”

စိုးမြိုင်သည် သဘောပေါက်နားလည်စွာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိုးသည်။ သခင်နွယ်က စိုးမြိုင်၏အနားမှ ထသွားသည်။

“ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ ပိုးပိုးက အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရန်ကုန်ကနေ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်လာရတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ်... မမနဲ့တွေ့လို့ နီပို့ဆိုရင် တည်းဖို့နေရာတောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာနေရမှာ...”

တည်းခိုခန်း မန်နေဂျာထံ၌ ပိုးပိုးအတွက် အခန်းတစ်ခန်းယူ အိပ်သခင်နွယ်နှင့် ပိုးပိုးသည် အောက်ထပ်မှ တည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ်သို့ လှေကားဖြင့် တက်လာကြသည်။

“ပြီးတော့ မမတို့က ညားခါစခန်းမောင်နဲ့ ဟန်းနီးမွန်းဖွက်လဲ”

တာကွယ်၊ ဟော အဲဒါမမ အမျိုးသားလေး ကို... ဒီမှာ ပိုးပိုးတဲ့ ရန်ကုန်က...

အခန်းတွင်းသို့ ပိုးပိုးနှင့် နှစ်ယောက်သား ဝင်လိက်ရင်း သခင်နွယ်သည် ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်နေသော စိုးမြိုင်ကိုပြောလိုက်သည်။ စိုးမြိုင်က ပိုးပိုးကို အသိအမှတ်ပြု ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပိုးပိုးအသည် သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ကာ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် စိုးမြိုင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ “ကို အပြင်ခဏထွက်လိုက်ဦးမယ်”ဟု သခင်နွယ်ကို ပြောကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သခင်နွယ်သည် ပိုးပိုးကို လွတ်လပ်စွာ စကားပြောဆို စည်းရုံးနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ သခင်နွယ်က ပိုးပိုးဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ပိုးပိုးထံသို့ အတွေးစုံတို့က ရောက်လာသည်။ ရန်ကုန်တုန်းက မင်းလွင်ဦးနှင့် မျိုးဝေထွန်းတို့သည် ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှ မိုင်းကျိုင်းမြို့သို့ သွားမည်ဟု ပိုးပိုးကို အသိပေးခဲ့သည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ရန်ကုန်သို့ အရောက် ပြန်လာမည်ဟုလည်း နှစ်ယောက်စလုံးက ပြောသည်။ “ပိုးပိုး အတွက်တာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့နော် ဘယ်ကိုဘဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပိုးပိုးကို အရောက်ပြန်လာမယ်”ဟု မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးကို ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“အကြာကြီး မနေနဲ့နော်... သူ”

စိတ်မပူပါနှင့်ဆိုကာမှ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် ပိုးပိုးမျက်နှာကလေးမှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်လာမည်ဟု ပြောထားပေမယ့် ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်း ခရီးထွက်သွားပြီး နှစ်ရက်ကြာသောအခါ မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို တွေ့ချင်စိတ်ကြောင့် အပြင်သူအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်၊ စိတ်မချပုန်စိတ်တို့မှာ ထိန်းချုပ်၍မရလောက်အောင် ဆပွားလာသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်လိုရာ ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်တတ်သော ပိုးပိုး၏ ဉာဉ်အတိုင်း မိုင်းကျိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပိုးပိုး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ မမ မေးနေတာ နှစ်ခါရှိပြီ...”

ပိုးပိုး အတွေးတို့က ခုမှ ပြတ်သွားသည်။

“ဪ... မကြားလို့ပါ မမ၊ မမ ပိုးပိုးကို ဘာမေးတာလဲဟင်”

“မိုင်းကျိုင်းကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ၊ တယ်သူနဲ့ တွေ့ရှိလဲလို့ မေးတာပါ။ ဪ အင်း... မမ ဒီလိုမေးတာ ဗီဝိမဆိုးနဲ့နော်၊ မမက ပိုးပိုးကို ရင်းနှီးစိတ်နဲ့ မေးလိုက်တာပါ...”

ပိုးပိုးက သဇင်နွယ်ကို အားနာဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် သူ၏ လာရင်းကိစ္စကို ပြောလိုတော့မဖြစ်၊ ပြောလို့လည်း သဇင်နွယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်ဟု မထင်။ ထို့ကြောင့်-

“ပိုးပိုး မိုင်းကျိုင်းကို ရောက်လာတဲ့ကိစ္စက ပြောရရင် အခုညကြီး ပါ မမရယ်... အရေကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုလို့ဘဲ ပြောပါတော့...”

“အင်းပါလေ... ဒီကိစ္စမေးတာက ပိုးပိုးတွေ့ချင်တဲ့လူကို မမက ကူရှာပေးချင်လို့ပါ။ မမတို့က အပျော်ခရီးထွက်လာတာဆိုတော့ အချိန်တွေ ရနေတယ်လေ...”

ထိုအပြောကြောင့် ပိုးပိုးသည် သဇင်နွယ်ကို တွေ့ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ သဇင်နွယ်အား လာရင်းကိစ္စကို ပြောလို့မဖြစ်သော်လည်း သူနှင့် တွေ့လိုသူကပင် ပိုးပိုးကပြောပြနိုင်သည်။ ပြောပြချင်သည်။ ထိုအခါ သဇင်နွယ် နှင့် ပိုးပိုးသည် တစ်မြို့လုံးပတ်ကာ ပိုးပိုးတွေ့လိုသူကို ရှာနိုင်မည်ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးက-

“နာမည်က မင်းလွင်ဦးဆိုတဲ့ မမရဲ့...”

“ဘာ... ဘာ...”

သဇင်နွယ်သည် ချက်ချင်း မျက်လုံးပြူးဝိုင်းသွားကာ အံ့အားတသင့် ဆိုသည်။ ပိုးပိုးသည် သဇင်နွယ်၏ ထိတ်လန့်တကြား အမူအရာကြောင့်-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ၊ သူ့ကို သိလို့လား၊ အဲဒါပိုးပိုး အစ်ကိုလေ”

“ဟင်...”

သဇင်နွယ်၏နှုတ်မှ နောက်ထပ်အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားပြန်သည်။ သို့သော် သဇင်နွယ်သည် ထိုသို့အံ့သြသော အမူအရာ ဖြစ်ရင်း-

“ရုတ်တရက်တော့ မင်းလွင်ဦးဆိုတဲ့ နာမည်က မမ ဖေဖေရဲ့ နာမည်နဲ့ တူနေလို့ အံ့သြသွားတာပါ။ အင်း... ဖေဖေဆုံးတာ ခုဆိုရင် ဘယ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်...”

အခုနက ရယ်မောနေသော သဇင်နွယ်၏မျက်နှာသည် ရုတ်ချည်း သွေးကျသွားပြန်သည်။ အကြောင်းမသိရှာသော ပိုးပိုးမှာ သဇင်နွယ်ကို ဂရုဏာ သက်စွာကြည့်နေသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး ပိုးပိုးရဲ့၊ အဲဒီပိုးပိုး အစ်ကိုက အဓကတည်းက မိုင်းကျိုင်းမှာ နေတဲ့သူလား၊ ခုမှရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်လား”

“ဧည့်သည်ဆိုပါတော့ မမ...”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှာရတာလွယ်ပါတယ်၊ တစ်ချို့ မိုင်းကျိုင်းက လူတွေ က တောင်စွန်း၊ ကမ်းပါးလို ရှုခင်းကောင်းတဲ့နေရာမျိုးတွေမှာ အိမ်လှလှ ကလေးတွေဆောက်ပြီး တစ်ခြားက ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်တွေကို ငှားတတ် ကြတယ်လို့ သူများပြောတာ ကြားဖူးတယ်၊ ပိုးပိုးအစ်ကိုလဲ အဲဒီလို အိမ်မျိုးမှာ ငှားနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်...”

“အဲဒီလို အိမ်မျိုးတွေက အများကြီးလား မမ...”

“မရှိပါဘူး၊ လေးငါးလုံးဘဲ ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ မြို့ထဲမှာ မရှိဘူး၊ မြို့ပြင်က ရှုခင်းကောင်းတဲ့နေရာတွေမှာ...”

“ဒါဖြင့် အဲဒီနေရာကို ပိုးပိုးကို လိုက်ဖို့နော် မမ...”

သဇင်နွယ်၏ ခန့်မှန်းထင်မြင်ချက်တို့မှာ ကွက်တိဖြစ်သည်။ သည် လောက်နှင့် ပိုးပိုးကို မင်းလွင်ဦးရှိရာသို့ လိုက်ဖို့၍ဖြစ်သည်။ ကျော်ဖေ ဆိုသော လူငယ်ကလေး၏အကြောင်းကို သဇင်နွယ်က ဆက်မမေးတော့၊ နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်များကို သဇင်နွယ်သည် ပိုးပိုးနှင့်အတူ အလွှာပ သလွှာပ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတို့ကို ပြောရင်းပင် ကုန်လွန်စေသည်။

ညနေချိန်ရောက်လျှင် စိုးမြိုင်သည် အပြင်မှ ထမင်းကြော်ထုပ် များကို ဝယ်၍လာသည်။ ညနေစာကို စားယောက်သား မြိန်ရည်ယှက်ရည် စားကြသည်။ ပိုးပိုးစိတ်ထဲတွင် အချိန်ပြည့်နိုးနိုး မျိုးဝေထွန်းက ရောက်နေ

သော်လည်း မင်းလွင်ဦးနှင့်တွေ့လျှင် မျိုးဝေထွန်းကိုပါ ကွေ့ရမည်ဖြစ်သဖြင့် မျိုးဝေထွန်း၏အကြောင်း မေးလိုစိတ်တို့ကို ချုပ်တည်းမျှသိပ်၍ ထားလိုက်သည်။

ညကိုးနာရီတိုးလျှင် ပိုးပိုးက ခရီးပန်းလာသည်ဟု အကြောင်းပြကာ သူ့အခန်းသို့ ပြန်သွားသည်။

“အားလုံး အိုကောဘဲလား၊ နွယ်...”

သခင်နွယ်သည် စိုးမြိုင်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျော်ပေအကြောင်းကို ပိုးပိုးက ဘာပြောသလဲ”

“မလိုဘူးလေ၊ ပိုးပိုးဟာ သူ့အစ်ကို မင်းလွင်ဦးကို တွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်း တစ်ခုထဲနဲ့တော့ မင်းကျွန်းကို ရောက်မလာဘူး၊ သူ့ချစ်သူကိုပါ တွေ့ချင်လို့ လာတာဆိုတာ တွက်ယူလို့ရပြီးသားပဲ၊ အပိုတွေ ဘာကြောင့် မေးနေတော့မှာလဲ၊ အဓိကက ပိုးပိုး အဲဒီအိမ်ကို ရောက်သွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား...”

စိုးမြိုင်က သခင်နွယ်ကို ပြောကြည့်သည်။

“တော်တယ်ကွာ... ငါမိန်းမက”

“အမယ်... အမယ် ငါမိန်းမမဟုတ်၊ ဘယ်သူလဲ ငါမိန်းမဆိုတာ”

ထိုအခါ စိုးမြိုင်သည် သခင်နွယ်တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းဖက်လိုက်ကာ “တို့မိန်းမက ဟောဒီ သခင်နွယ်ပေါ့၊ နွယ်ပေါ့...”ဟု ဆိုရင်း သခင်နွယ်၏ ပါးနှစ်ဖက်စလုံးကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန် နှမ်းပစ်လိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား၏ ကြည်နူးရယ်မောသံသည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် လှိုင်းထဲဘောင်ဘင်ခတ် သွားတော့သည်။

သခင်နွယ်သည် နံနက်တောစော အိမ်ရှာမှထကာ အောက်ထပ်တွင် တည်းနေသော စိုင်းကျော်ထူးအခန်းသို့ သွားသည်။ မင်းလွင်ဦးနေသော အိမ်ရှိရာကို မေးသည်။ မိုင်းကျွန်းမြို့ မြောက်ဖက်အစွန်းက တောင်ကမ်းပါးယံစွန်းမှာဟု သိရသည်။ သေသေချာချာ မှတ်သည်။ နံနက်ခုနစ်နာရီတွင် သခင်နွယ်ရော ပိုးပိုးပါ အိမ်ရှာထွက်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့သည် စိုးမြိုင်နှင့်အတူ နံနက်စာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးကြသောအခါ မိုင်းကျွန်းမြို့တွင်းသို့ ထွက်လာကြသည်။

ပိုးပိုး၏ မျက်နှာသည် အထူးရွှင်ပျနေသည်။ လှုပ်ရှားမှုတို့မှာ သွက်လက်နေသည်။ သူ့ချစ်သူနှင့် တွေ့ရမည်မို့ ဤသို့ဖြစ်နေကြောင်း သခင်နွယ်က သိနေသည်။ သခင်နွယ်သည် ပိုးပိုးကို ကြည့်ရင်းတစ်ခုစဉ်းစား မိသည်။ တောင်စွယ်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်သည့်လမ်းကျဉ်းကလေးအတိုင်း နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာကြစဉ် ဖြစ်သည်။

“ဒီတောင်စွယ်ရဲ့အဆုံး ဟောဟိုတောင်ကမ်းပါးယံစွန်းက အိမ်ကလေးမှာ ပိုးပိုးအစ်ကို ရှိမယ်ထင်တယ်၊ အိမ်နားရောက်ရင် ပိုးပိုး သွားတော့နော် မမ မလိုက်တော့ဘူး...”

“ဟင် ဘာပြုလို့တုန်း မမ...”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မမလဲ မမအကြောင်းနဲ့မမ... ရန်ကုန်က လူတွေကို သိပ်မတွေ့ချင်လို့ပါ”

ပိုးပိုးသည် သခင်နွယ်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်ဟန်၊ သခင်နွယ်ကို ကြည့်သည်။ ဤသို့အဓိပ္ပာယ်ဝေဝါးသော စကားတို့ကို ပြောကာ ထိုအိမ်၏မနီးမဝေးမှ လှည့်ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။ သခင်နွယ်သည် မင်းလွင်ဦးကို တွေ့လို့မဖြစ်၊ ချစ်စနိုးသီ လာစဉ်တုန်းက မင်းလွင်ဦးနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိနေသည်။ မိုင်းကျွန်း၌ ဦးဘနှစ်၏ဇနီး သခင်နွယ်ရောက်နေကြောင်း မင်းလွင်ဦးသိသွားလျှင် ဇာတ်လမ်းတစ်မျိုး ရှုပ်သွားနိုင်သည်။

သူတို့သည် တောင်စွယ်လမ်းအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း တက်လာကြရာ တောင်စွန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ဆောက်ထားသော အိမ်တစ်အိမ်၏ မနီးမဝေး

သို့-

“အဲဒီတိုက်ခံ အိမ်ကလေးမှာ ပိုးပိုးအစ်ကို ရှိနိုင်တယ်၊ လှမ်းကြည့်
စမ်း ပိုးပိုး”

ပိုးပိုးသည် တောင်ကုမုမြင့် တစ်ခုပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားရင်း
အိမ်ကလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်မ မမ၊ ဝရန်တာမှာ ကိုကိုကြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့
ထိုင်နေတာ တွေ့တယ်”

ပိုးပိုးက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းပြောရင်း ပိုးပိုးအနားသို့ ပြန်ရောက်
လာသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့် မပြန်မယ်၊ ပိုးပိုးသွားတော့နော်...”

ပိုးပိုးက သစ်ခွယ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုသေးဟန်ဖြင့်
ခပ်တွေတွေ ကြည့်နေသေးသည်။ သို့သော် သစ်ခွယ်သည် ပိုးပိုးအပြော
ကို မစောင့်တော့ဘဲ တောင်စွယ်လမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွား
သည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုးသည် ရပ်နေရာမှ အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြေးဆင်းလာ
သည်။ “ကိုကိုကြီးရေ ကိုကိုကြီး” ဟု နှုတ်မှ အော်၍ခေါ်သည်။ အဆက်
မပြတ်အော်ခေါ်သည်။

ထို့နောက် ပိုးပိုးသည် တောင်ကမ်းပါးယံစွန်း ရောက်လှနေရာ
လမ်းကြားကလေးထဲမှ ဖြတ်ကျော်ကာ တိုက်ခံအိမ်ရှေ့သို့ အပြေးရောက်
လာသည်။

“ဟာ... ပိုးပိုး...”

မင်းလွင်ဦးက ပိုးပိုးကို ခုမုမြင့်သွားသည်။ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
ပိုးပိုးသည် “ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီး၊ ပိုးပိုးပါ...” ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲသို့
ဝင်လာပြီး မင်းလွင်ဦး ထိုင်နေရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး ဘာလို့ ဒီထိအောင် လိုက်လာတာလဲ”

မင်းလွင်ဦး၏အသံ ချက်ချင်း မကျေနပ်သံပေါက်လာသည်။ ပိုးပိုး
သည် မင်းလွင်ဦး အပြောကို စကားမပြန်နိုင်သေးပဲ အိမ်တစ်အိမ်လုံးအနှံ့

ကျီးကန်းတောင်မှောက် လျှောက်ကြည့်သည်။

“သူ... သူ... ကိုယျိုးဝေထွန်းကော ဟင်... ကိုကိုကြီး”

“ရှိပါတယ်... ထိုင်ပါဦး”

မင်းလွင်ဦးက အနီးမှ ထိုင်ခုံတစ်ခု၌ ပိုးပိုးကို ထိုင်ခိုင်းသည်။

သို့သော် ပိုးပိုးက မထိုင်၊ တစ်အိမ်လုံးအရပ် လျှောက်၍ ကြည့်ရင်းသာ-

“ရှိရင် ဘယ်မှာလဲ၊ ပိုးပိုးသူ့ကို တွေ့ချင်လို့”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ တွေ့ရမှာပေါ့...”

မင်းလွင်ဦးသည် လေသံအနည်းငယ် ပျော့သွားသည်။ သူ့နမတ်
ခွတ်တရွတ်လုပ်တတ်ပုံ စရိုက်ကိုသိနေခြင်းကြောင့် သူ့အကြမ်းကိုင်၍ မဖြစ်၊
ပြီးတော့ ဤအခြေအနေသို့ ရောက်လာလျှင် ဖျိုးဝေထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍
မည်သို့လုပ်ရမည်ကို သူ့အလျင်အမြန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ကိုကိုကြီးပြောပါ၊ သူ့ရေ... သူ့ရေ... သူ ဒီမှာ
ရှိသလား၊ သူ့ရေ...”

ပိုးပိုးသည် ထိုသို့ဖျိုးဝေထွန်းကို အော်ခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်
သွားသည်။ မင်းလွင်ဦးက “ဟာ ဒီကောင်မလေး” ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သည်။

“သူ့ရေ... သူ... သူ... သူရှိသလား”

ပိုးပိုးက ဆက်ခေါ်နေသည်။ ထိုစဉ် လက်ပွားမောင်သိန်းနှင့်
ကျော်နီသည် အိမ်နောက်ဖက်မှ အပြင်သို့ထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ... သူ ဒီမှာရှိသလား၊ အရင်တစ်ခါလို ရှင်တို့ ကြိုးနဲ့
တုပ်ထားကြသလား၊ ပြောစမ်းပါ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ”

ပိုးပိုးက သူ့ရှေ့ရောက်လာသော လက်ပွားမောင်သိန်းတို့ကို
အော်ပြီးမေးသည်။ ဒေါသသံလည်း ပါလာသည်။ လက်ပွားမောင်သိန်းတို့မှာ
ပိုးပိုးကို ကြည့်ရင်း မည်သို့လုပ်ရမန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အံ့အားသင့်ကာ
ပိုးပိုးကို ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။

“အို... နောက်ဖေးခန်းထဲမှာ ရှိမှာပါ၊ သူ့ရေ... သူ”

ပိုးပိုးသည် နောက်ဖေးခန်းဆီသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်
ဂျော်နီ သည် ပြေးဝင်လာသော ပိုးပိုးကို လှမ်းတားလိုက်သည်။ “အိုမင်းနဲ့၊
ဝင်လို့ မရဘူး... ဟုဆိုကာ ဂျော်နီက ပိုးပိုးလက်တစ်ဖက် လှမ်းဆွဲထား
သည်။ ပိုးပိုးသည် ခေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

“အို...လွတ်...လွတ်၊ ပိုးပိုးကိုလွတ်၊ ဘာလို့ ဝင်လို့မရမှာလဲ၊
ပိုးပိုးဝင်မယ်၊ ပိုးပိုးသူ့ကို နေ့မယ်”

ပိုးပိုးသည် ဂျော်နီလက်မှ သူ့လက်ကို အတင်းရုန်းနေသည်။
ထိုစဉ် မင်းလွင်ဦးသည် အနားသို့ရောက်လာသည်။

“ပိုးပိုး...ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကိုကြီး...ကိုကိုကြီး၊ သူ နောက်ဖေးခန်းမှာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ
ဒီလူတွေက မဝင်ရဘူးလို့ တားနေတယ်၊ ပိုးပိုးဝင်ချင်တယ် ကိုကိုကြီး၊
ပိုးပိုး သူနဲ့ တွေ့ဆုံတယ်”

ပိုးပိုးသည် ကလေးပုဆိပ်ဆာသလို မင်းလွင်ဦးကို ပြောသည်။
မင်းလွင်ဦးသည် သူ့နှမပိုးပိုးကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“သူ့ကို သွားတွေ့ပါစေ၊ နောက်ဖေးက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး
လိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ အပြင်ကပြန်မိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားလိုက်... ”

မင်းလွင်ဦးသည် ထိုသို့ပြောပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ပိုးပိုးသည် ဂျော်နီနောက်သို့ လိုက်လာသည်။ ဂျော်နီက သော့ခတ်ထားသော

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။
ပိုးပိုးသည် အခန်းဝမှနေကာ မျိုးဝေထွန်းဖြစ်ပုံကို မျက်လုံးအပိုင်း

သားဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းကလည်း အခန်းဝမှ ပိုးပိုးကို
စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို အခန်းထောင့်မှ တိုင်တစ်တိုင်တွင်
ကြိုးများဖြင့် လက်ပြန်ကြိုးတပ်ချည်ထားသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်မှ
မျိုးဝေထွန်း တစ်မျက်နှာလုံးတွင် ညိုမဲဖူးရောင်လျက် ရှိသည်။ သူတို့သည်
သူ့ကို နှိပ်စက်ထားကြသည် ထင်သည်။

“အမလေး သူရယ်...”

ပိုးပိုးနှုတ်မှ ငိုသံပါဖြင့် အော်လိုက်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်
လာကာ မျိုးဝေထွန်းအနားသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ မျိုးဝေထွန်းကို
ဖက်ကာ ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။ မျိုးဝေထွန်းကလည်း
ပိုးပိုးကို ဘာစကားမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ ငိုကြွေးနေသော ပိုးပိုးကိုသာ
စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ထိုစဉ် မင်းကျွန်းမြို့ထဲမှ ပြန်လာသော ဦးတိုးကျော်သည် အိမ်ရှေ့
တွင် အတန်ကြာရပ်နေရင်းမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်
ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော မင်းလွင်ဦးရှိရာသို့ လျှောက်လာ
သည်။ မင်းလွင်ဦးအနားမှ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှေ့ကနေ မင်းနှမ ရောက်လာတာကို ငါတွေ့တယ် မင်းလွင်
ဦး၊ ခဏတော်ဆိုးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာကို ပြောတာလဲ ဦးတိုးကျော်”

မင်းလွင်ဦးက နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“မျိုးဝေထွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောတာပေါ့”

“သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရုံပေါ့”

ထိုအခါ ဦးတိုးကျော်က မဲပြုံး ပြုံးသည်။

“မင်း လွယ်လွယ်ပပြောနဲ့၊ ခု မျိုးဝေထွန်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့
မင်းနှမရောက်လာပြီ၊ မျိုးဝေထွန်းကိုဒီအတိုင်း ဆက်ချုပ်ထားလို့ သူက
ခံနေမလား၊ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောနိုင်အောင်... မအော်ဟစ်နိုင်အောင်
မင်းနှမကို ပါးစပ်ထဲ အဝတ်ဆွဲပြီး အခန်းထဲမှာ ကြိုးနဲ့တုပ်ထားနိုင်မလား”
ကောားပြောရပ်လိုက်ရင်း ဦးတိုးကျော်က မင်းလွင်ဦးကို စူးစိုက်
ကြည့်သည်။

“ပြီးတော့ ခုထက်ထိ မင်းမြေပုံအစစ်ကိစ္စကို ဒီကောင်က ဘူးဆံ
နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီကောင်ကို မှုပေါ်ပေါ်အောင်
ဆက်စစ်မလား၊ အချိန်က မရှိတော့ဘူး၊ သင်္ချိုင်းထဲက အသုဘကိစ္စက
နက်ဖြန်ဆိုပြီး၊ သန့်ဘက်ခါ သန်းခေါင်ယံမှာ ဒီအလုပ်လုပ်ရပြီ၊ အဲဒီ

တော့ ဒီ့ ဘာလုပ်ကြမလဲ..."

မင်းလွင်ဦးက ဝိုင်းနေသည်။ ဆက်ရမည့်အလုပ်ကို တွေးရုံ အတွေးခက်နေသည်။

"ဒီတော့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ-ဒီ"

မင်းလွင်ဦးက မေးသည်။

"သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပြန်လွှတ်လိုက်"

"ဗျာ..."

"ပြီးတော့ မင်းနမူနာအတိုင်း သွားချင်ရာသွားတော့လို့ ပြောလိုက်"

"ဒီလိုဘာလို့ လုပ်ရမလဲ..."

မင်းလွင်ဦးက ပြန်မေးသည်။ ဦးတိုးကျော်က-

"သူသေတဲ့အထိ မြေပုံကိစ္စပေါ် ပေါ်အောင် ဆက်စစ်နိုင်မယ် အခြေအနေ မင်းမှာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလိုကလဲ လုံးဝ လုံးဝကို မရှိတော့ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ ဒီ့ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်အလုပ်လုပ်လို့ မရအောင် မင်းနမူနာလဲ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းနမူနာအတိုင်း သွားချင်ရာသွားဆိုပြီး လွတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ငါထင်တယ်။ တစ်ပူအေး သွားတာပေါ့..."

"ကျွန်တော့် မြေပုံအစစ် ကိစ္စကရော..."

"အဲဒီမြေပုံဟာ သူ့အဆက်အသွယ် တစ်ယောက်ဆီမှာ ရှိမှာ သေချာတယ်။ အဖြစ်နိုင်ဆုံး ငါစဉ်းကားမိတာက အဲဒီလူဟာ သူ့နဲ့အလွန် ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်မက နှစ်ယောက် သုံးယောက်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး မျိုးဝေထွန်းဟာ အဲဒီလူတွေနဲ့ပေါင်းပြီး သမိုင်းထဲက ပစ္စည်းတွေကိုရရှိ ကြိုးစားနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီ့ကလဲ သူ့ရကိုယ်ရ သူပြိုင်ကိုယ်ပြိုင် ပစ္စည်းရအောင် ကြိုးစား ကြတာပေါ့..."

မင်းလွင်ဦးသည် ဦးတိုးကျော်အပြောကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။

"ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေက နမူနာအတိုင်းပေါ်တက်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ခွဲပေးပါမယ်လို့ ပြောပေါ့။ အဲဒီအတိုင်း ဒီ့နဲ့ အတူတူပေါက်လာမယ်ဆိုလဲ လိုက်ပါစေ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအခြေအနေမှာတော့ သမိုင်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ဒီ့လက်ဦးအောင်၊ ရှေ့အောင်ကြိုးစားရမယ်။ ပြီးတော့မှ ဒီကောင့်ကို လုပ်ချင်သလို လုပ်ပစ်လိုက်မယ်..."

မင်းလွင်ဦးသည် ပြည်းဝေထွန်း အော်ဟစ်သံကိုကြားရသည်။

"အင်း...မြေပုံကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျိုးဝေထွန်းကလုပ်တာ အစီအစဉ် မှားယွင်းနေပြီဆိုတာတော့ သေချာအာမခံချာ"

"ဟုတ်တယ်။ ငါသိတယ်။ မင်းလွင်ဦးကလည်း အဲဒီအတိုင်း စစ်မက်လုံးမှာ ရေခဲခဲစာရွက်ဟာ ခု တစ်မျိုးတည်းသာ ပြောနေတာကို တွေ့ရတယ်ဆိုကတည်းက မရိုးမသားဖြစ်တာ။ အဲဒီအတိုင်း မှားယွင်းနေတာဆိုတာ အလွန်သေချာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အာမခံချက်ကလေးပဲ မင်းလွင်ဦးနဲ့ ဒီ့အလုပ်က အပြစ်ပေါ်အောင် စောင့်ဆိုနေလို့ ချဉ်းအလုပ်မျိုးပဲ ဖောက်ဘူး။ အဲ-တစ်ခု သေချာတာတော့ရှိတယ်။ မျိုးဝေထွန်းဟာ ဒီ့အပေါ်မှာ မရှိတော့နဲ့ ကလိန်ကကျစ် လုပ်နေတယ်ဆိုအခါမှာ မှီတို အကြောင်းကြားခဲ့တော့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဘာပြုလို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ"

"သူ့ကိုယ်တိုင် ဒီ့နဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ကွာ။ မနေ့က သူ့ကို မင်းချစ်ပြီး သူ့အိတ်ကိစ္စကြည့်တော့ မြောက်လုံးပြူးတစ်လက် တွေ့ရတယ် ဆို၊ အဲဒီကတည်းက သူဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ပေါ်လွင်နေပြီ။ အဲဒီလို လူမျိုးက ဘယ်နှယ်လုပ်၊ ရဲကို အကြောင်းကြားမှာလဲ..."

ထိုအချိန်၌ အခန်းထဲမှ ဖိုင်းသည် ဝိုင်းရံရိုက်ရင်းပင် မျိုးဝေထွန်း ကိုယ်မှ ကြိုးများကို ဖြည့်ပေးနေသည်။ ကြိုးအားလုံးပြေသွားလျှင် ဖိုင်းသည် မျိုးဝေထွန်းဘေးသို့ တိုးကပ်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျိုးဝေထွန်း တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖက်ထားရင်းမှ-

"အဲဒီတော့ သူရယ်၊ ကိုကိုကြီးလိုချင်တဲ့ မြေပုံစာရွက်လဲ ပြန်ပေး"

ပြီးပြီဆိုတော့ သူနဲ့ပိုးပိုးနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြရအောင်ပါ နော် သူ၊ ပြန်ကြ
အောင် နော်. . .”

ဦးဦးက သံဖြင့် ပိုးပိုးက ပြောနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် သက်ပြင်း
ရွက်ကာ စိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်သေးဘူး၊ ပိုးပိုး၊ သူတို့နဲ့ သင်္ချိုင်းထဲကို လိုက်ရဦးမယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ၊ သူ့ကို ခွဲပေးမယ့် ပစ္စည်းတွေကို ယူဖို့လား”

“အင်း. . .”

“ဟာ. . . သူရယ်. . .”

ပိုးပိုးသည် အံ့သြပြူးပိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို
မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေသည်။ ပိုးပိုးကို သည်လိုပြောရာ၊ အကြောင်းပြန်မှ
အပ မျိုးဝေထွန်းထံ၌ တစ်ခြားအကြောင်းပြ ပြောပြစရာမရှိ၊ သူသည်
တကယ် အရေးကြီးသည်အချိန်တွင် သင်္ချိုင်းထဲမှာ ရှိမူဖြစ်မည်။ တင်မောင်
ဝေတို့ လွတ်ထားတာ လူများနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်လုပ်ရဦးမည်။

အဓိက အရေးကြီးတာက ထိုညတွင် ပိုးပိုးသည် သူတို့နှင့်အတူ
သင်္ချိုင်းသို့လိုက်မလာရန် ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်ကိုတော့ မျိုးဝေထွန်း သာမ
က ပိုးပိုးအစ်ကို မင်းလွင်ဦးကလည်း တားမြစ်ပိတ်ပင်မည် ဖြစ်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ထား
ရတာလဲ၊ သူ့မျက်နှာကိုလဲ လက်သီးနဲ့ထိုးထားကြတာလဲ. . .”

ပိုးပိုးက မေးပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မျိုးဝေထွန်းက အလွယ်ပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုးသည်
မျိုးဝေထွန်း၏မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း-

“အို ကြည့်ပါဦး သူရယ်. . . သူ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးလဲ ဖူးရောင်
နေတာဘဲ၊ သူ နာမှာပေါ့နော်၊ သူ သိပ်နာသလားဟင်၊ ခုကော နာသေး
သလား”

ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းကို တယုတယ မေးသည်။ မေးရင်းပြောရင်း

ပိုးပိုးမျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပိုင်းလာပြန်သည်။ အချစ်တစ်ခုထဲရှိသော
မိန်းကလေး၊ အချစ်တစ်ခုထဲနှင့် သူ့အတွက် ဝေးလံသောခရီးမှ စွန့်စားရောက်
လာသူလေး၊ မျိုးဝေထွန်းကလည်း ဤမျှ သူ့အပေါ်ချစ်သည်းပိုနေသူ ပိုးပိုးကို
စိတ်ချမ်းသာစေလိုပါသည်။ ပိုးပိုးပြောသလို ချစ်သူချင်း လက်ချင်းယှက်ကာ
ရှမ်းပြည်နယ်မှ တစ်ပျော်တစ်ပါး ပြန်သွားချင်ပါသည်။ သို့သော် ပြောသလို
သူ၌ လုပ်စရာကိစ္စတွေက ရှိနေသေးသည်။ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကို ပေါက်
မြောက်အောင် ကြိုးစားရဦးမည်။

“ကဲပါသူ၊ ပိုးပိုးလာတော့ သူ့လွတ်ပြီ တစ်ခြားကိစ္စတွေ ခဏမှ
ထားလိုက်၊ ဟုတ်လားသူ၊ လာအပြင်ထွက်ရအောင်. . .”

ပြောပြောဆိုဆို ပိုးပိုးသည် ထိုရာမှထကာ တံခါးဆီသို့သွားသည်။
တံခါးမှာအပြင်မှ သော့ခတ်ပိတ်ထားသဖြင့် ဖွင့်၍မရ။ ထို့ကြောင့် ပိုးပိုးသည်
တံခါးကိုလက်ဖြင့် တဖြုန်းဖြုန်းထုသည်။ “ကိုကိုကြီး တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ ပိုးပိုးတို့
အပြင်ထွက်ချင်လို့. . .”ဟု နှစ်ခါသုံးခါ အော်သည်။ ထိုအခါ မင်းလွင်ဦး၏
“လက်ဖွား သူတို့ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်”ဟူသော အမိန့်ပေးသံကို ကြားရ
သည်။

ခဏချင်းပင် တံခါးက ဖွင့်သွားသည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်း၏
ခါးကိုဖက်ရင်း ဖေးမ လမ်းလျှောက်လာသည်။ ဝရန်တာနားသို့ ရောက်လာ
သောအခါ ဦးတိုးကျော်နှင့် မင်းလွင်ဦးတို့သည် သူတို့ကိုအပြုံးကိုယ်စီဖြင့်
ကြည့်နေကြကြောင်း အံ့သြစွာ တွေ့ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းကလည်း သူတို့ကို
ပြန်ပြုပြင်လိုက်ပါသည်။

ပိုးပိုးက ရန်ကုန်သို့ ပြန်ဖို့ချည်းပြောနေသည်။ အကြိမ်များလာတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ပိုးပိုးပြောသလို ရန်ကုန်သို့ ပိုးပိုးနှင့်အတူ စိတ်လွတ်ကိုင်လွတ် ပြန်သွားရလျှင် ကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် အစစအရာရာ ဆင်ခြင်တွေးတောမိသောအခါ ပြန်လို့မဖြစ်၊ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လို့ မဖြစ်ဟု မျိုးဝေထွန်း လေးနက်စွာ နားလည်မိသည်။

“ပိုးရယ်... ဒီတစ်ရက်ကုန်သွားပြီး နောက်နေ့ညဆိုရင် ပိုးအစ်ကိုတို့ အလုပ်ကပြီးပါပြီ၊ အဲဒီတော့ ပိုးနဲ့ဒို့ဟာ နှစ်ရက်ကြာရင် ရန်ကုန်ကို ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ခဏစောင့်လိုက်နော် အချစ်၊ နှစ်ရက်ဆိုတာ ခဏလေးပါ။”

ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းအပြောကို ခေါင်းကလေးမော့ မျက်တောင် ကျော့ကြီးများ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ အပြီးသတ်နှုတ်ခမ်း ဆိုးပြီးသောအခါ ပိုးပိုးသည် အခန်းတွင်းရှိ မှန်တင်ခုံ ရှေ့မှထသည်။ “ပိုးပိုး လှလှလား”ဟု မျိုးဝေထွန်းကို မျက်လုံးကလေး ခေါင့်ကပ် ကြည့်ကာ မေးသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ကိုယ့်ချစ်သူကို သည်တစ်ခါ တငေးတမော ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ ပိုးပိုးနှင့် ခွဲခွာနေရစဉ် ပိုးပိုးအကြောင်းကို တွေးရင်း ပိုးပိုးမျက်နှာကလေးကို တနေ့စေ့ မြင်ယောင်မိသည်။ စင်စစ်ပိုးပိုးသည် မိန်းမတို့၏အင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်စွာ ချောလှ၊ လှလှသည်မဟုတ်၊ အသားကလေး ဖြူဝင်းသည်။ မျက်လုံးကောင်းသည်။ နှာတံနီကလေးပေါ်သည်။ . . စသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကြည့်မျှော်ရှုသော အလှတို့တော့ ရှိပါသည်။ သို့သော် ရင်ထဲတွင် ဂြိုဟ်လိုက်မောလောက်သော အလှမျိုးမရှိ။

ပိုးပိုး၏ ရင်၊ ပိုးပိုး၏ တင်၊ ပိုးပိုး၏ ခါးတို့သည် သာမန်သာဖြစ်သည်။ သေးသေးသွယ်သွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အဆက်အပေါက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ပိုးပိုးအချစ်ကလည်း ငါးပေကျော်ကျော် သာရှိသဖြင့် သူပြောသလို ပိုးတောင့်တဲ ကောင်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် သာဝိ၌ တူနေသည်။ သို့သော် ပိုးပိုး၏ကိုယ်နှုတ်အမူအရာနှင့် အကြည့်မျက်လုံးတို့

သည် တစ်မျိုးထူးခြားနေသည်။ ပိုးပိုးအကြည့်သည် အရွယ်ရောက်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကြည့်လေ့ရှိသော အကြည့်မျိုးမဟုတ်။

မျက်လုံးကလေး ခေါင့်ကပ်ကာ သို့မဟုတ် မျက်လုံးကိုတည့်မတ်စွာထားကာ တစ်စိုက်မတ်မတ် ကြည့်လိုက်သောအခါမျိုး၌ ပိုးပိုးသည် သူ၏ မျက်တောင်ကျော့ကြီးများကို အဆက်မပြတ် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်တတ်သည်။ ထိုအကြည့်သည် ကလေးတစ်ယောက်က သူ့လိုလားချက်ကို တောင့်တပူဆာနေသည့် ပုံဟန်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ငိုမဲ့မဲ့လုပ်ကာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အောက်နှုတ်ခမ်းခေါင့်ကို အပေါ်သွားဖြင့် ဒီကိုက်လိုက်ကာ သူ့လိုလားချက်ကို ပြောဆိုလိုက်သည့်အခါ မျိုးဝေထွန်း ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုး လှုပ်ခတ်သွားသည်။ သူ့အပေါ် အားလုံးကို လိုက်လျော့လိုစိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပိုးပိုး အကြည့်သည် ယောက်ျားတွေကို ကောင်းကင်က ကြယ်ထွတ်ခိုင်းသည် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်ဟု မျိုးဝေထွန်း တွေးမိသည်။

ပြီးတော့ သူ့နှာသီးဖျားပေါ်က မဲ့နီကလေး၊ ထိုမဲ့နီကလေးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျိုးဝေထွန်းသည် ဝေဒနာနှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက် ခံစားရသည်။ တစ်မျိုးက မဲ့နီကလေးကို ပန်းခူးသလို ခူးထွတ်လိုသည့် ဆန္ဒ၊ နောက်တစ်မျိုးမှာ လူတစ်ယောက်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အခြားလူတစ်ယောက်၏ အစိုးမိုးခံရသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ဝေဒနာခံစားချက်မျိုး။

မျိုးဝေထွန်း ရင်ထဲတွင် ထိုဝေဒနာနှစ်မျိုးစလုံးသည် အချိန်အတန် ကြာလျှင် ရောထွေးသွားကြသည်။ ထိုအခါ မဲ့နီကလေးသည် အလိုလိုပင် ဆွဲငင်အားတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ အသည်းနှလုံးကို ယူကျုံးဆွဲငင်လိုက်သလို ဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်း ရင်ထဲတွင် မောသွားသည်မဟုတ်၊ တမ်းတမှုအစုံဖြင့် မိန်းမောသွားခြင်းဖြစ်သည်။

“သူကလဲ ကြည့်လိုက်တာ”

နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ကာ ပြောပြန်သည်။ သို့သော် ပိုးပိုးမျက်နှာ

ပေါ်တွင် မချီမချင် အပြုံးတစ်မျိုးကို မြင်ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးထံမှ အကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်ကာ သူ့အိတ်ကြီးကို ပန်၍လွယ်လိုက်သည်။

“ဗြူထဲတင် သွားမှာ၊ သူ့အိတ်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဗြူထဲတင် မဟုတ်ဘူး၊ ရှမ်းပြည်နယ်ရောက်တုန်း ပိုးနဲ့ဒီ ရေပူစမ်း သွားမလို့၊ အဲဒီရေချိုးရင် အဝတ်လဲရအောင် ဒီအိတ်ကြီးကို ယူလာတာ”

“ရေပူစမ်းက ဘယ်မှာရှိတာလဲ”

“အို ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ရေပူစမ်းတွေ ပေါ့လွန်းလို့၊ မိုင်းကျိုင်းမြို့နားမှာတောင် ရေပူစမ်း တစ်ခုခု ရှိနိုင်တယ်”

ကိုယ်လက်ဝယ်ပြန်ရောက်တုန်း ဤအိတ်ကို ကိုယ်နှင့်မကွာထားကာ ဂရုစိုက်ရမည်။ အထူးသဖြင့် တင်မောင်ဝေ ပေးလိုက်သော သေနတ်တစ်လက်က အိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းလက်ကို ဆွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ ပြီးနောက် ပိုးပိုးသည် မင်းလွင်ဦးထိုင်နေရာ ဂရုစိုက်စာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း “ကိုကိုကြီး ပိုးပိုးတို့ အပြင်ခဏ သွားမလို့”ဟု ပြောလိုက်သည်။

မင်းလွင်ဦး ဘာမှပြန်မပြော။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးသည် အိမ်ရှေ့မှဆင်းလာကြသည်။ တောင်ဆင်းလမ်းကို မျိုးဝေထွန်းရော ပိုးပိုးပါ သိပြီးသားမို့ လွယ်လင့်တကူပင် ဆင်းနိုင်ကြသည်။ မိုင်းကျိုင်းမြို့အစွန်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုမှ မိုင်းကျိုင်းရွေးနားတွင် ရှိသော ကားဂိတ်သို့အရောက် သွားရမည်။ ထိုကားဂိတ်တွင် ရေပူစမ်းရှိသည့်နေရာကို မေးရမည်။

ဟုတ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် ပိုးပိုးပါ တကယ်ပင် လတ်တလော အခြေအနေကို မေ့နေသည်။ ပိုးပိုးသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းစွာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးဆိုနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းက လက်ဖျောက်တီး၍ စည်းလိုက်နေသည်။ သူတို့သည် မိုင်းကျိုင်းကားဂိတ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ကားဂိတ်၌တွေ့ရသော လူတစ်ယောက်ကို “ဒီမြို့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ရေပူစမ်းရှိသလားဗျ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“မရှိဘူးဗျ၊ ဘော်ကြိုဘုရားနားက ရွာတစ်ရွာမှာပဲ ရှိတယ်”

“ဘော်ကြိုဘုရားက ဘယ်မှာရှိတာလဲ”

“ကျောက်ပဲမြို့အနားမှာ ရှိတယ်”

ထိုသို့ဆိုလျှင် မိုင်းကျိုင်းမှ သီပေါ၊ သီပေါမှ ကျောက်မဲသို့ ကားစီး သွားရမည်။ မည်သို့ဆိုစေ နေကုန်လျှင်တော့ မိုင်းကျိုင်းကို ပြန်ရောက်နိုင် သည်ဟု မျိုးဝေထွန်းက တွက်မိသည်။ ထိုစဉ် ပိုးပိုးက

“ဒါဖြင့် ဒီကားဂိတ်ကပဲ သီပေါကို ကားစီးရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ လာသွားမယ်”ဟုဆိုကာ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးလက် မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကားတစ်စီးရပ်ထားရာဆီသို့ သွားမည် လုပ်သည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုးက မျိုးဝေထွန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဖျက်သုံးလှန်ကြည့်ရင်း

“နေဦး သူရဲ့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပိုးပိုး လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်လို့”

မျိုးဝေထွန်းက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ကာ ရွေးနားမှလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ လျှောက်လာကြသည်။ ပိုးပိုးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ခင် ရှင်းတို့ဟူးသုတ်ပါ မှာ၍စားသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်သော အခါ၌လည်း လက်မောင်းလောက် တုတ်သော ရှမ်းအီကြာကွေ့ကို လက်ဖက်ရည်နှင့် တို့ကာ . . .တို့ကာ ပလုပ်ပလောင်း စားသည်။

“စားလှချည်လား ပိုးရဲ့”

“သူနဲ့တွေ့ရင် စားဝင်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာမြင်ရရင် ပိုးပိုး အိပ်ပျော်တယ်၊ သူဟာ ပိုးပိုးအတွက် စားဝင်အိပ်ပျော် ဆေးကြီးတစ်မျိုးပဲ ဟီး . . .ဟီး”

ပိုးပိုးသည် အီကြာကွေ့စားရင်း ခွီးခနဲ ရယ်သည်။ စားပြီးသား အီကြာကွေ့များ ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်ကျလာသည်။ နှုတ်ခမ်းပေါ်၌ ပေကွက်ကုန်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုးအတွက် စားပွဲပေါ်မှ လက်သုတ်ဝတ်ကို ယူပေးရသည်။ ပိုးပိုးသည် တကယ်ပီသိ ကလေးလေးတစ်ယောက် လိုပါပဲလား။ သို့သော် ပိုးပိုး၏ ကလေးတစ်ယောက်လို စဉိုက်အမူအကျင့်တို့ကြောင့်ပင်

နှစ်သိပ် ကြည်နူးရသည်။ ပိုးပိုးကို ချစ်စိတ်ပိုရသည်။

ပိုးပိုးစားပြီး သောက်ပြီးမှ မျိုးဝေထွန်းသည် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို အပြီးသတ်သောက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။ ထိုစဉ် ပိုးပိုးသည် ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှ လမ်းလျှောက်သွားနေသော သဇင်နွယ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မြင်လျှင် မြင်ချင်း “မမ... မမ” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် သဇင်နွယ်က ပိုးပိုးခေါ်သံကို မကြားသေး။

“မမ... မမ”

ခုတ်ယာအကြိမ် ခေါ်လိုက်မှ သဇင်နွယ်သည် နောက်သို့ ခေါင်း လှည့်ကြသည်။ ပိုးပိုးကို မြင်သောအခါ အံ့သြသည့်မျက်နှာ ဖြစ်သွားရင်း တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သဇင်နွယ်သည် ပိုးပိုးရှိရာသို့ မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ပြန်လျှောက်လာသည်။ အနားသို့ ရောက်လျှင်

“မောင်လေး...”

သဇင်နွယ်က မျိုးဝေထွန်းမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်သည်။ ပိုးပိုးသည် အံ့သြသွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် သဇင်နွယ်တို့၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။

“မမ သူ့ကိုသိတယ်ဟုတ်လား”

သဇင်နွယ်သည် ပိုးပိုးကို ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း-

“မောင်လေး မိုင်းကျိုင်းကို ရောက်လာတဲ့နေ့က မမတို့တည်းတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ညအိပ် တည်းသွားသေးတယ် ပိုးပိုးရဲ့၊ ပိုးပိုးနဲ့ မောင်လေး ဘယ်လိုမှ အဆက်အစပ် မရှိဘူးထင်လို့ မမက ဒီအကြောင်းမပြောဘဲ နေတာ၊ ခုတော့ ဟင်း... ဟင်း”

သဇင်နွယ်က မပွင့်တပွင့် ရယ်သည်။ မိုင်းကျိုင်းသို့ ရောက်လာစဉ် မျိုးဝေထွန်းလည်း ပိုးပိုးလိုပင် တည်းခိုခန်း၌ တစ်ညအိပ်သွားသေးကြောင်း ခုမှ ပိုးပိုးသိရသည်။

“ပိုးပိုးတို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဈေးလာတာလား”

သဇင်နွယ်က စူးစမ်းဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ ပိုးပိုးတို့ ရေပူစမ်းကို ရေချိုးသွားမလို့ အဲဒါ မမပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“နေပါစေကွယ်၊ မင်းတို့ပဲ သွားကြပါ...”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ပျော်စရာကောင်းမှာပါ၊ မမလဲ ရန်ကုန်က ဆိုတော့ ရေပူစမ်းကရေ ချိုးဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပါ”

ပိုးပိုးသည် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ခေါ်သောအခါ သဇင်နွယ်၏ စိတ်ထဲ တွင် အကြောင်းမရှိဘဲ သူတို့နှင့်လိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ ဦးမှ သင့်မသင့် စဉ်းစားသည်။ မျိုးဝေထွန်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူက ခေါင်းငုံ့ နေသည်။ သူ့ဆန္ဒက ချစ်သူချင်းအတူ သွားရာနေရာသို့ သဇင်နွယ်ကို လိုက်ပါစေလိုဟန်မတူ။ သို့သော် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သဇင်နွယ် ရင်ထဲ၌ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် လိုက်လိုစိတ်တို့သည် ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ ပေါ်လာသည်။

“လာပါ မမရဲ့၊ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ လာပါ”

ပိုးပိုးသည် သဇင်နွယ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လိုလိုလားလားပင် ခေါ်သည်။ သဇင်နွယ်သည် ဒွိဟစိတ်ဖြစ်လျက် ခေါင်း ငုံ့နေဆဲ မျိုးဝေထွန်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ နောက်ဆုံး၌ ပိုးပိုး ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်လာသည်။ မိုင်းကျိုင်းမှ သီပေါသို့ ထွက်မည့် ကားတစ်စီးကို ကားဂိတ်တွင်ရပ်လျက် တွေ့ရသည်။ သို့သော် လူပြည့်နေ ပြီ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ လူနှစ်ယောက်စာ နေရာလွတ်တစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ “မမနဲ့ ပိုးပိုးထိုင်” ဟု ပြောကာ မျိုးဝေထွန်းသည် မတ်တပ် ရပ်နေသည်။

“အို... ရပါတယ် မောင်လေးရဲ့၊ လာထိုင်ပါ၊ သုံးယောက်ထိုင် လို့ရပါတယ်”

သဇင်နွယ်သည် ထိုသို့ပြောရင်း မျိုးဝေထွန်းတစ်ယောက်စာ ထိုင်လို့ရအောင် သူ့ကိုယ်ကို ပိုးပိုးဖက်သို့ တိုးပေးသည်။ သို့သော် လွတ်သွား သောနေရာမှာ တစ်ယောက်ထိုင်လို့ မရဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။

မျိုးဝေထွန်းက သဇင်နွယ်ဖြစ်ပုံကို ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“အို...ရပါတယ်ကွယ်၊ ဘာပြုလို့ မရရမှာလဲ၊ လာပါ...ထိုင် သာချလိုက်ပါ၊ ကားမောင်းတော့ အလိုလို ချောင်သွားမှာပါ”

သဇင်နွယ်သည် သူ့ကိုယ်ကို ပိုးပိုးဖက်မှခွာကာ တစ်ဖက်သို့ တိုးကပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုနောက် “လာပါ ရပါတယ်၊ ထိုင်ချလိုက်ပါ” ဟု ပြောကာ မျိုးဝေထွန်းလက်ကို ဆွဲလျက် အတင်းထိုင်ခိုင်းသည်။ မျိုးဝေထွန်း သည် ပိုးပိုးနှင့် သဇင်နွယ်ကြားသို့ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ မရဘူးလား၊ ခုလိုဆိုတော့ ပိုးပိုးနဲ့လည်း နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်ရတာပေါ့”

သဇင်နွယ်သည် ထိုစကားကို လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားရင်း အမိပွယ် တစ်မျိုးပေါက်သွားသဖြင့် မလှမလဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပိုးပိုးနှင့် နီးကပ်သွားသလို သူနဲ့တော့ဟု ဆက်တွေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသနည်းဟု အဖြေရှာကြည့်သည် အဖြေမပေါ်။

ကားသည် မိုင်းကျိုင်းမှ ထွက်၍လာသည်။ နှစ်နာရီခန့် ကြာသော အခါ သီပေါသို့ရောက်လာသည်။ သီပေါတွင် လားရှိုး-မန္တလေးကားကို ပြောင်းစီးကြရသည်။ လားရှိုး-မန္တလေးလမ်းသည် ကတ္တရာလမ်းမို့ မိုင်နှုန်းမြင့် ၍ မောင်းနေသည်။ နောက်ထပ်တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် ကြာသောအခါ ဘော်ကြိုဘုရားသို့ ရောက်လာသည်။

လူတစ်ယောက်၏ အပြောအရ ရေပူစမ်းသည် ဘော်ကြိုဘုရား အနီးမှ ရွာတစ်ရွာတွင် ရှိသည်ဆိုသဖြင့် မျိုးဝေထွန်းတို့သည် ဘော်ကြို ဘုရား၌ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ ပိုးပိုးစိတ်သည် ရွှင်ပျံ့ လန်းဆန်းသွားသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်၍သွားသည်။ ပိုးပိုးသည် သဇင်နွယ်လက်ကိုဆွဲကာ ကားလမ်းပေါ်သို့ အတန်ကြာပြေးသည်။ ပြီးလျှင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ကာ တသုန်သုန်တိုက် နေသော လေကိုတစ်ဝ ဂ္ဂလိုက်သည်။ “သူလည်း ဂ္ဂလေ...ဒီနေရာမျိုးမှာ မှ လေကောင်းလေသန့် ရတာသူရဲ့” ဟု မျိုးဝေထွန်းကို လှမ်းပြောသည်။

မကျဉ်းမကျယ် ကားလမ်း၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် သက်ရင့်ပင်ကြီးများ ပေါက်နေသည်။ တစ်ချို့သည် ကားလမ်းပေါ်သို့ ဖြာထွက် အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ နေရောင်ကို မမြင်ရ။ နေရောင်သည် သစ်ပင် ကြီးတို့မှ သစ်ခက် သစ်ရွက်များကို မထိုးဖောက်နိုင်။ ကားလမ်းတစ်လျှောက် တွင် အရိပ်ကောင်းကောင်းရနေသည်။

အတန်ကြာ လျှောက်မီလျှင် လမ်းလျှောက်လာသော လူတစ် ယောက်ကို မျိုးဝေထွန်းက “ရေပူစမ်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိသလဲ” ဟု မေးလိုက် သည်။ ထိုသူသည် မျိုးဝေထွန်းအဖေမေးကို နားလည်ဟန်မရှိသောလည်း မျိုးဝေထွန်းတို့၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်၍ လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။

ရေပူစမ်းမှာ မျိုးဝေထွန်းတို့ ရပ်နေရာနှင့် မနီးမဝေး၌ပင် ရှိပါက လား။ ထိုနေရာတွင် ကြွေတပ်ပင်ရံများ ပေါက်နေကာ ခြစည်းရိုးသဖွယ် ဖြစ်နေ သည်။ ထိုကြွေတပ်ရံ ခြစည်းရိုးအဆုံးထိ လျှောက်လာကြသည်။ အဝင်ပေါက် တံခါးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ရွာစာစ်ရွာသို့ ဝင်ရာ အဝင်လမ်း ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ မျိုးဝေထွန်းတို့သည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ ထိုအခါမှ ရွာလမ်းမပေါ်၌ သွားလာနေသော လူအချို့ကို တွေ့ရသည်။ ရေပူစမ်းအနီး မှ စားသောက်ဆိုင်အချို့တွင်လည်း တစ်ချို့ထိုင်နေကြသည်။

ရေပူစမ်းသည် ရွာ၏တောင်ဘက်အစွန် ကျကျတွင်ရှိသည်။ ဆယ့် ငါးပေပတ်လည်လောက်ရှိသည့် အုတ်ကန်ကြီးတစ်ကန် ဖြစ်သည်။ ကန်ကြီး ၏ အလယ်မှအုတ်ဖြင့် ထက်ပိုင်းခြား ကာရံထားသည်။ တစ်ဖက်စီတွင် မိန်းမ၊ ယောက်ျားခွဲ၍ ရေချိုးကြရန်ဖြစ်သည်။

“သူရေ...သူရေ...ဒီကန်ထဲကို ဘယ်ကနေရော တွေ့ ရောက်လာတာ လဲမသိဘူး ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း”

ပိုးပိုးက မျိုးဝေထွန်းကို အော်ပြောရင်း အုတ်ကန်ကြီးအနီးသို့ ပြေးသွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် သဇင်နွယ်တို့ ပိုးပိုးနောက်မှ အမိလိုက်သွား ကြသည်။ ရေကန်ကြီးထဲသို့ ရေဝင်ရာလမ်းကြောင်းကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မြိုင်ရာတစ်နေရာမှ ကွန်ကရစ်မြောင်းဖြင့် ရေများစီးဆင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည် သူတို့ ကွန်ကရစ်မြောင်းအတိုင်း ကုန်းမြင့်ဆီသို့ တက်သွားကြသည်။

ကွန်ကရစ်မြောင်း၏ အစသည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ အရောက် ရောက်လာကြသည်။ မျိုးဝေထွန်းရော၊ ပိုးရော၊ သစ်ပင်ပေါ် အုံ့သွား မျက်လုံးများဖြင့် ထိုသစ်ပင်အောက်သို့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သစ်ပင်ကြီး အပြစ်များသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပေါ်နေသည်။ ရေများသည် ထိုသစ်မြစ်များ ကြားမှ မီးတောင်မှချော်ရည်များ ထွက်လာသလို ပွက်၍ပွက်၍ တက်လာ သည်။ ရေမျက်နှာပြင်၌ အစိုးအငွေ့များ ပြန့်ထွက်နေသည်။ ထိုရေများက ကွန်ကရစ် မြောင်းဖြင့်သွယ်၍ ရေကန်ကြီးဆီသို့အရောက် စီးဆင်းသွားနေ ခြင်းဖြစ်သည်။

“တော်တော်ထူးဆန်းတယ်နော် မောင်လေး”

သစ်ပင်က တအံ့တကြဲပြောသည်။ ထိုစဉ် “အဲဒီ ရေပူစမ်းက ရေနဲ့ ကြက်ဥမြတ်လို့ ရတယ်ဗျ၊ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ဆို ကျက်ရော”ဟု ဘေးမှလူတစ်ယောက်က ပြောသည်။ “ဟုတ်လား ရေပူစမ်းနဲ့ ပြတ်တို ကြက်ဥမြတ်ကို ပိုးပိုးစားချင်တယ် သူ။ ပိုးပိုးကို ကြက်ဥတစ်လုံး ဝယ်ပေး ပါ”ဟု ပိုးပိုးက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။ အနားမှလူများသည် ပိုးပိုးကိုကြည့်၍ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ရေပူစမ်း၌ ရေချိုးမည်လုပ်သောအခါ အခက်အခဲ ကြုံရတော့ သည်။ ပိုးပိုး၌ ရေဝတ်ချိုးရန် အပိုထတီမပါ။ ပိုးပိုး၌ မပါသလို သစ်ပင်ပေါ် သည်လည်း ခါးဝတ် ခါးစားနှင့်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး မျိုးဝေထွန်းအိတ်ထဲ တွင်ပါသော ယောက်ျားလုံချည်များဖြင့်ပင် ရေဝတ်ချိုးရမလို ဖြစ်နေသည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းလုံချည်ဖြင့် ရေဝတ်ချိုးမည် တကဲကဲ လုပ်နေသည်။

“မတော်ပါဘူး ပိုးရယ်၊ ဒီကြံပါဦးမယ်”ဟု မျိုးဝေထွန်းက ပြောကာ ရေပူစမ်းအနီးမှ ရှမ်းအစားအစာ ဆိုင်တန်းကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် မျိုးဝေထွန်းသည်

ဆိုင်ရှင်ရှမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား မနီးမဝေးမှ ပိုးပိုးနှင့် သစ်ပင်ပေါ်တို့ကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး မြန်မာစကားတစ်ဝက် လက်ဟန်ခြေဟန် တစ်ဝက်ဖြင့် ရေလဲ ထုတ်နှစ်ထည် ခဏလိုချင်ကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရယ်တယ်၊ ခုပဲ ရွာထဲကို သွားယူခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ရှမ်းအမျိုးသမီးက မြန်မာစကား ပီသသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခဏကြာလျှင် ပိုးပိုးတို့၏ ရေလဲထုတ်တိုက်မှုမှာ အဆင်ပြေသွားသည်။ ပိုးပိုးကို မျိုးဝေထွန်းကြည့်နေသည်။ ပိုးပိုးသည် ရေချိုးရန် ရေလဲထုတ်တိုက်သောအခါမှ ပို၍ ကလေးလေး တစ်ယောက်နှင့် တူသွားသည်။ ပိုးပိုးလို ဆံပင်တိုတို၊ မိန့်မိန့်သွယ်သွယ်နှင့် ကောင်မလေးကို အဝေးမှမြင်ရလျှင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်ရသည်။

ပိုးပိုးက ကန်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟာ...နေဦး၊ နေဦးပိုးရဲ့၊ ကန်ထဲကို ဝုန်းဆို ခုန်ဆင်းလိုက် လို့ မရဘူး၊ ရေက ရေပူတွေ...ဒီတော့ ခြေချထိုင်ပြီး ခြေသလုံးမြှုပ်ရုံ ပထမထာ။ နောက်မှ ခြေသလုံးက ခူးဆစ်၊ ခူးဆစ်ကနေ တစ်ကိုယ်လုံး မြှုပ်သွားအောင် ဆင်းရတယ်...အရမ်းမလုပ်နဲ့”

ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းအပြောကြောင့် ကန်ဘောင်ပေါ်သို့ ခပ် ဖြည်းဖြည်း ထိုင်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ကလည်း ပိုးပိုးထိုင်သလို ထိုင်ရင်း မျိုးဝေထွန်းကို မျက်လုံးဝေ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းနှင့် အမှတ် မထင် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ မျိုးဝေထွန်း စိတ်ထဲတွင် အခုနက ပိုးပိုးကိုမြင်ရုံနှင့် သစ်ပင်ပေါ်အသွင်အပြင်ကို အလိုအလျှောက် နှိုင်းယှဉ် မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

သစ်ပင်ပေါ်သည် မိန်းမတို့၏ ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်။ အသားမှာ ပိုးပိုးလို ဖြူသည်မဟုတ်။ နုညက်သော ရွှေအိုရောင် ဟု ပြောရမည်။ ဆံပင်ကို တစ်ပတ်လျှိုတစ်ရစ် ချည်ထုံးထားကာ ဆံပင်အဖျား များကို သူ့ရင်ညွန့်ပေါ်သို့ ဖြာချထားသည်။ ရင်လျှားထောင့်အောက်မှာ

သခင်နွယ်၏ ရင်နှစ်ဖွာသည် ရှမ်းကန်ထွက်လူတန်းနိုး ဖြစ်နေသည်။

မျိုးဝေထွန်း သက်ပြင်းချသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အကြည့်ကို သခင်နွယ်ထံမှ ရှပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ရေချိုးရန် အိတ်ထဲမှဘောင်းဘီတစ်ထည်ကို ယူဝတ်သည်။

“မောင်လေး၊ ဒီမှာထိုင်လေ”

“ဟာ... မရဘူး၊ မပရဲ၊ ယောက်ျားမျိုးတဲ့နေရာက ဟိုတက်မှာ”

ပြောပြောဆိုဆို မျိုးဝေထွန်းသည် ယောက်ျားတွေချိုးသည့် ရေကန်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ သခင်နွယ်သည် မျိုးဝေထွန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ရှည်တစ်ချက်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ငါးစိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။ ရေရေရာရာ မသိ။ သို့သော် သိအောင်လည်း မကြိုးစားရဲ။ သို့သော် မျိုးဝေထွန်းဆိုသော ကောင်ကလေးကို တွေ့ရပြင်တိုင်း သူ့စိတ်တွေတစ်မျိုး တစ်မျိုးဖြစ်ဖြစ်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ဤသို့ဖြစ်ပြီး ထိုနေရာတွင်ပင် သူ့စိတ်ကို ရပ်လိုက်ချင်သည်။ ရပ်လိုက်ကိစ္စကြိုးစားသည်။

သို့သော် တစ်ခြားသော အတွေ့တွေက သခင်နွယ်ထံရောက်လာပြန်သည်။ ထိုအတွေ့တို့ထဲတွင် ပိုးပိုးနှင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ချစ်သူရည်းစားများ ဖြစ်ကြသည်ဟူသော အကြောင်းလည်း ပါလာသည်။ ထိုအခါ သခင်နွယ်၏ အတွေ့တို့ကို ခံစားချက်အချို့က ပုံလွှမ်းသွားသည်။ “ပန်းမခူးရ”ဟူသော ဆိုင်းတုတ်အောက်မှ ပန်းတစ်ပွင့်ကိုခူးလိုသော ဆန္ဒမျိုးဖြစ်သည်။

သခင်နွယ်သည် ခြေနွယ်ဖက်ကို ကန်ထဲသို့ ချလိုက်သည်။ ပိုးပိုးမှာ ကန်လယ်သို့ရောက်သွားပြီး တစ်ဖက်ခြမ်းမှ မျိုးဝေထွန်းနှင့် စကားပြောနေသည်။ သခင်နွယ်သည် ထိုမြင်ကွင်းမှ သူ့အကြည့်ကို ဖွတ်အတင်းကွာလိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူတို့သည် ဓလေ့စဉ်ရေကို နာသိုက်ခန့် စိပ်လိုက်ကြသည်။ ပိုးပိုးက ရှမ်းတိုင်းရင်းသားများ အပါအဝင် ရေချိုးနေသော လူမျိုး ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်နေသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ကန်ထဲမှ အရင်တက်သည်။ အိတ်ထဲမှ လုံချည်

အင်္ကျီတို့ကို ယူဝတ်သည်။ ပြီးမှ အခုနက ထဘီနှစ်ထည်ငှားလိုက်သော ရှမ်းအမျိုးသမီး၏ ဆိုင်ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။ ရှမ်းထမင်းရည် စားရန် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီ သခင်နွယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ပစ္စည်းတွေလိုက်နေတဲ့ အုပ်စုတစ်ခုထဲကပဲ၊ မင်းသတိထားပါ၊ မျိုးဝေထွန်း”

ဆိုင်ရှေ့ထိုင်နဲ့ ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း ရှမ်းအမျိုးသမီးက မျိုးဝေထွန်းကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားသော်လည်း ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ တဆက်တည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ မင်းအနားမှာ တင်မောင်ဝေအပါအဝင်နဲ့ အားလုံးဟာ အမြဲတမ်းရှိနေတယ်၊ စိတ်ချလက်ချ မင်းအလုပ် မင်းဆက်လုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မျိုးဝေထွန်းက နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပိုးပိုးနှင့် သခင်နွယ်သည် ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။ ရေညစ်ပြီးသား ထဘီနှစ်ထည်ကို ပြန်ပေးသည်။ သူတို့လည်း ရှမ်းထမင်းရည်ကိုပင် မှာ၍စားကြသည်။ သည်ကြားထဲ ပိုးပိုးက “လက်ဖက်ရည် လက်ဖက်ရည် ဒီမှာမရဘူးလား အစ်မ”ဟု ရှမ်းအမျိုးသမီးကို မေးသည်။ မျိုးဝေထွန်းက

“ပိုးရယ် မရနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ သီပေါကျမှ သောက်ပါကွာ”

ထိုအခါ ရှမ်းအမျိုးသမီးသည် ပိုးပိုးကို ပြုံးတုံ့တွံ လှမ်းကြည့်ရင်း

“ရပါတယ်၊ သောက်ချင်ရင် မှာပေးပါမယ်၊ လက်ဖက်ရည်တင်မကဘူး ရှမ်းဆင်နာမောင်း အိကြာကွေးပါ ခုတယ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့ တုတ်တုတ်တို့တို့ အိကြာကွေးမျိုးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအိကြာကွေးမျိုးက နှစ်ချောင်း ပိုးပိုးက လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် မျှကျနေမှာ အဲ... သူကော လက်ဖက်ရည်သောက်ဦးမလား၊ မမကော”ဟု ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်းနှင့် သခင်နွယ်ကိုပါ လှမ်းမေးရင်း-

“လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်သာ မှာလိုက်ပါ အစ်မရယ်၊ ပိုးပိုးဖို့တော့ ဘာတဲ့...အဲ...အဲ ဆင်ခြေတောက် အိကြာကွေး”

“ဆင်နာမောင်း အိကြာကွေးပါ ညီမလေးရဲ့”

“အဲ အဲဒီ အိကြာကွေးမျိုးက နှစ်ချောင်းနော်”

ပိုးပိုး၏ ကလေးဆန်ဆန် အပြုအမူ အပြောအဆိုတို့သည် ကြည်နူးစရာတို့ချည်း ဖြစ်နေသည်။ ထောကြာလျှင် ပိုးပိုးက

“အား...ဆင်နာမောင်းကြီးကလည်းကွာ ကြာလိုက်တာ၊ မရသေးဘူးလား” ဟု အော်၍မေးသည်။ ပိုးပိုးအပြောကြောင့် ရှမ်းအမျိုးသမီးကပင် ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။

“ရပါပြီ၊ ရပါပြီ...ဆင်နာမောင်းနဲ့တူအောင် ပျော့ပျော့ကြော် နေရလို့ ထင်ပါတယ်၊ ဟေ့ ဆင်နာမောင်းနှစ်ချောင်း မြန်မြန်ဟေ့”

ရှမ်းအမျိုးသမီး၏ ဟာသကြောင့် မျိုးဝေထွန်းရော၊ သင်္ဃန်းယုတ် အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ပိုးပိုးသည်လည်း တခပ်ခပ် ရယ်မောလိုက်တော့သည်။ အချိန်မနည်းတော့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ နေရောင်သည် လိမ္မော်နုရောင်မှ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲရင့်ရင့်လာကာ အနောက်ဘက် တောင်တန်းများ အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ နိမ့်ဆင်းကျသွားပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် အလင်းရောင်တို့ ဖျော့တော့အားနည်းလာသည်။

ညသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်မဟုတ်။ အလင်းရောင် ပျူ့ပျူ့ ရှိနေသည်။ အပြာရင့်ရောင် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးတွင် ကြယ်ကလေး များကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု နေရာကွက်ကြား မြင်ရသည်။ လေတဖိုးတိုး တိုက်နေသည်။ အဆက်မပြတ်ပင် တိုက်နေသည်။ ထိုအခါ ကောင်းကင်မှ တိမ်စု တိမ်ဆိုင်အချို့နှင့် မြူငွေ့တန်းတို့သည် ဟိုမှ သည်သို့၊ သည်မှ ဟိုသို့ ပြေးလွှားနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေသည် မုန်တိုင်းတစ်ခုသဖွယ် တောင်မြောက်ဝဲယာမှ တဝေါဝေါ တိုက်လာတတ်သည်။

မိုင်းကျိုင်းသင်္ချိုင်းထဲမှ မြေပြင်ကို သံတူရွင်းဖြင့် တခုတ်ခုတ် တူးဖော်နေသံသည် လေတိုက်လျှင် အသံပိုကျယ်လာသည်။ ထို့ပြင် မြေပြင် မှ ကျောက်စရစ် မြေဆန်ဆန်မာကျောသော မြေပြင်ဖြစ်သဖြင့် မြေတူးလိုက် တိုင်း ကျောက်စရစ်ခဲနှင့် တူရွင်းတို့ ထိခိုက်သံအညံ့ တစ်ခါတစ်ရံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပင် ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် လေတိုက်များ နေလျှင် တူးနှုန်း အရှိန်ကို လျော့လိုက်သည်။

“ဆယ်နပေ အနက်မှာ မြှုပ်ထားတာလဲ ကိုဘနစ်”

ဦးတက်ထွန်းက မေးသည်။

“ငါပေအနက်မှာ ထင်တယ်၊ ကျော်ရင် နည်းနည်းပါ၊ ကျောက်စ ရစ်မြေဆိုတော့ အတူးရခက်တာပေါ့”

“ဒီနားမှာ ညောင်နှစ်ပင်ရှိနေတော့၊ ခုတူးနေတဲ့ ညောင်ပင်အောက် မှာ မြှုပ်ထားခဲ့တာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်ကွ၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဦးဘနစ်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှ လက်နိပ်တတ်မီးဖြင့် ညောင်ပင်၏ ပင်စည်တစ်နေရာကို ထိုးပြသည်။

“ဒီမှာတွေ့လား၊ ငါလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဒီပင်စည်ကို ဓားနဲ့ ထစ်ထားခဲ့တဲ့နေရာ၊ ဓားထစ်ခဲ့တာ နက်တော့ ညောင်သားတွေတက်နေပေ မယ့် သေသေချာချာကြည့်ရင် ဓားထစ်ရာရှိသေးတယ်၊ ကြည့်...တွေ့လား ဒီမှာ...”

ဦးဘနစ်က ညောင်ပင်၏ ပင်စည်တစ်နေရာကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြသည်။ ဟုတ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ဓားထစ်ရာရေးရေးကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ဦးတက်ထွန်းသည် စကားပြောရပ်လိုက်ကာ တွင်းကိုဆက်တူနေသည်။ အိုက်ပန်သည် မြေပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ တူးရမည့် တွင်းနှုတ်ခမ်းနေရာတို့ကို စက်ဝိုင်းဝိုင်း၍ ရာထားနေသည်။ ဦးဘနစ်က အော်တိုမစ်တစ် ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ကိုင်ကာ အမှောင်ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မိမိပြင်တာနဲ့ ပစ်ချလိုက်နော် ကိုဘနစ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အနားကို တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်တောင် အကပ်မခံနိုင်ဘူး”

“တိရိစ္ဆာန်တော့ အကပ်ခံလိုက်ပါဗျာ၊ ပစ်ချပြီး အဝက်နဲ့ပြည်းရအောင်”

အိုက်ပန်အပြောကြောင့် ဦးဘနစ်တို့ထဲမှ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံ ထွက်လာသည်။ အိုက်ပန်သည် တွင်းနှုတ်ခမ်းနေရာများကို ရာထားပြီးသော အခါ ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် အာရိုက်တူးတော့သည်။ ထိုအခါ မြေပေါ်သို့ ပေါက်တူးပေါက်သံများ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်လာသည်။

“ဟ ဟကောင် အိုက်ပန်၊ ဖြည်းဖြည်းကွ အသံကျယ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

ဦးဘနစ်က သတိပေးသည်။ ထိုအခါ အိုက်ပန်သည် ပေါက်တူးပေါက်ရှိန်ကို နည်းနည်းလျော့လိုက်သည်။ ယခုအချိန်ထိတော့ ဘာအနေနှင့် အယုက် ဘာအန္တရာယ်မှ မတွေ့ရသေး။ သို့သော် မည်သည့်အရာမှ ကျိန်းသေတွက်၍မရ။ အနည်းဆုံး ဗြိတိသျှတွေ့ခဲ့ရသော သမင်နွယ်သည် စိုးမြိုင်နှင့်အတူ မုချရောက်လာမည်ဟု ဦးဘနစ်တွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သို့မှ သတိလစ်၍မရ။ ယခုအချိန်၌ မည်သူ့ကိုမဆို အပြတ်ရှင်းရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဘနစ်သည် အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်ကို အမှောင်

ထဲသို့ တစိုက်မတ်မတ် ထိုးချိန်ထားသည်။

“ဦးဇီကွက်တို့၊ အိုက်ခမန်းတို့၊ အခြေအနေကကော ကိုဘနစ်”

ဦးတက်ထွန်းက မေးပြန်သည်။

“သူတို့အဝက်တစ်လုံးနှင့် တို့ဝယ်လာတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ထုပ် ပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ငွေလည်း ထပ်ပေးခဲ့တယ်၊ ခဏနေရင် မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားကြမှာပါ”

လေတိုက်နှုန်းနည်းနည်း လျော့သွားသည်။ ညသည် ပိုမိုတိတ်ဆိတ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးနှင်းတို့သည် တစ တစ ရစ်သိုင်းအုံ့ဆိုင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်ပြာမှ ကြယ်တို့၏ မှန်မွှားမွှား အလင်းရောင်တို့မှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ညသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လာသည်။

သင်္ချိုင်းမြေကို ခြံစည်းရိုးခတ်၍ မထား။ သို့သော် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ သစ်ပင်များ၊ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးများသည် သင်္ချိုင်းကို ကာရံပိတ်ဆို့ထားသလို ရှိသည်။ သင်္ချိုင်းတွင် မိုင်းကျိုင်းသင်္ချိုင်းဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသော အဝင်ပေါက်တစ်ခုနှင့် သင်္ချိုင်း၏လက်ယာဘက် ကျကျအစပ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးနှစ်ပင်ကြားမှ ဝင်နိုင်သော အဝင်ပေါက်တစ်ခု ပေါင်းနှစ်ခုသာ ရှိသည်။ သင်္ချိုင်းတွင်းသို့ တစ်ခြားနေရာမှ အလွယ်တကူ မဝင်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် စိုးမြိုင်တို့က ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသော သင်္ချိုင်းအဝင် ဝနှင့် မနီးမဝေး သင်္ချိုင်း၏လက်ယာဘက် အစွန်း၊ မကျတကျ ထိန်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ရှိ ချုံပုတ်တစ်ခုထဲတွင် နေရာယူထားကြသည်။ သူတို့ ရိုရာနှင့် ဦးဘနစ်တို့ ပစ္စည်းတူးဖော်နေရာသည် ဝါးဆယ်စိုက်ခန့်သာ ဝေးမည် ထင်သည်။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော အမှောင်ထဲတွင် လူခိုပ်လူခြေ မမြင်ရသော်လည်း မြေတူးဆွနေသံ တခုတစ်ခုကို ကြားနေရသည်။

စိုးမြိုင်၏ ဘေးချင်းကပ်နေရာတွင် သမင်နွယ်ရှိသည်။ သမင်နွယ်ရှေ့မှ ချုံပုတ်ထဲတွင် စိုင်းကျော်ထူးရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးဖြူးသေနတ်များကို ကိုင်ထားသည်။ စိုးမြိုင်က

အော်တိုမစ်တစ် ပြောင်းလှည့်သေနတ်ကို ရင်ခွင်ပိုက်ကိုင်ထားသည်။

“နွယ်”

စိုးမြိုင်က တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ပြော...ကို”

“ခုအချိန်ထိ မင်းလွင်ဦးတို့ အပိုင်အယောင်ကို မတွေ့ရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လာရင် ဟိုသစ်နစ်ပင် လမ်းကြားကလေးထဲ လာကြမယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီတော့...”

“ပြောပါနွယ်...”

သခင်နွယ်သည် စကားတိုးတိုးပြောလိုဟန် စိုးမြိုင်အနားသို့ ကပ်လာသည်။

“အဲဒီတော့ သူတို့ အဲဒီလမ်းကြားကလေးထဲကို ဝင်လာလာချင်း ကိုက အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်နဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်မှာလား”

“အင်း...”

စိုးမြိုင်က ချင့်ချိန် စဉ်းစားနေသည်။

“အဲဒီလို ဝင်လာလို့ မင်းလွင်ဦးနဲ့အတူ ရှေ့က ဝင်လာတဲ့လူတွေ ကို ကိစ္စတုံး လုပ်ပစ်လိုက်တာနဲ့ နောက်လိုက်တွေလည်း လန့်ပြေးကုန်ကြမှာပါ။ အဲဒီတော့ နွယ်တို့ရင်ဆိုင်ရဖို့ ဦးဘနစ်ပင် ကျန်တော့မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး နွယ်...”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ...”

“မင်းလွင်ဦးတို့ ရောက်လာတဲ့အချိန် ကိုက သေနတ်နဲ့ပစ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဦးဘနစ်တို့ဟာ ကျင်းတူးပြီး ပစ္စည်းတွေတူးဖော်ပြီးချိန် လက်ထဲ ပစ္စည်းတွေ ရောက်တဲ့အချိန် ဖြစ်ရမယ်၊ အချိန်ကိုက်ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလို မဟုတ်ဘဲ မင်းလွင်ဦးတို့ကို ကိုက သေနတ်နဲ့ပစ်ချိန်မှာ ဦးဘနစ်တို့ဟာ ကျင်းတူးနေတုန်း အချိန်ပိုရှိသေးတယ် ဆိုရင်တော့ သေနတ်သံတွေကြားပြီး ဦးဘနစ်တို့ လန့်သွားကြမယ်၊ ကိုတို့ကို ပြန်ပြီးခုခံမယ်၊ ဒီလိုဖြစ်ရင်နဲ့ ကိုတို့က ဦးဘနစ်တို့အားလုံးကို မစ်သတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာလဲ...”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ပစ္စည်းတွေရဖို့ ကျင်းတွေဆက်တူးနေရဦးမယ်...”

“ပြီးတော့ သေနတ်သံတိုင်းခိုင်း ကြားနေရတဲ့ အဲဒီလိုအခြေအနေမှာ ကိုတို့အတွက် ကျင်းတူးချိန်လည်း အလုံအလောက်မရှိနိုင်တော့ဘူး”

“အင်း ဟုတ်တယ်...”

သခင်နွယ် ခုမှ သဘောပေါက်သွားသည်။

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကို”

စိုးမြိုင်က ခဏ စဉ်းစားရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်ပြီးမှ-

“ခုအတိုင်းဆိုရင် မင်းလွင်ဦးတို့လဲ ဦးဘနစ်တို့ လုပ်ပြီးကိုင်ပြီးမှ ကိုတို့လို အပိုင်စီးဖို့အကြံရှိတယ်ထင်တယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းလွင်ဦးတို့ဟာ သမီးကို ရောက်လာလာချင်း ဦးဘနစ်တို့ကို ရုစိုက်ပြီး ရှာကြလိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးတာက မင်းလွင်ဦး ကိုတို့ကို မတွေ့ဖို့ဘဲ၊ နောက်ဆုံး ဦးဘနစ်တို့ ကျင်းတူးပြီးချိန်မှာ သူတို့ချင်းပစ်ကြ ခတ်ကြလိမ့်မယ်၊ ကိုတို့က အဲဒါကို ထိုင်ကြည့်ပြီး ပွဲသိမ်းပေးဖို့ပဲ...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ် ကို”

အားတက်သရောရှိလှသဖြင့် သခင်နွယ်၏ အသံမှာ အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။ ဦးဘနစ်တို့ဆီမှ ခြေတူးသံ တခုတံတခုထွက်လာနေကြောင်း ဖြစ်လိုက်ရသော လက်နှိပ်တတ်မီး ရောင်ဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်မှ လူသုံးယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဥယျာဉ်နာရီလောက် ရှိပြီလဲ အစ်ကို”

ထိုစဉ် ချုံပုတ်ထဲမှ စိုင်းကျော်ထူးက လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှမ်းမေးသည်။ စိုးမြိုင်က-

“ဒီအချိန်မှာ နာရီကြည့်ဖို့ လက်နှိပ်တတ်မီး သုံးလို့မရဘူး စိုင်းကျော်ထူး၊ ဆယ်နစ်နာရီတော့ကျော်ပြီ၊ ဘာပြုလို့လဲ”

“ဪ... ကျွန်တော်က သူတို့ကျင်းစတုန်းချိန်ကို သိချင်လို့ပါ ခုဆို သူတို့တူးနေတာ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့ ရှိပြီနော်...”

“ဟုတ်တယ် ပစ္စည်းပြုတ်ထားတဲ့အနက် ရောက်အောင် အနည်းဆုံး နာရီဝက်လေးဆယ်ငါးမိနစ်တော့ တူးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်...”

ကောသုတ်သွားကြပြန်သည်။ လေသည် တဦးဦး ပြန်တိုက်သည်။ ကောင်းကင်ထက်မှ တိမ်စုံ တိမ်ဆိုင်ခဲတို့သည် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြသည်။ အဝေးသို့လွင့်စဉ် ပြေးလွှားကုန်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြယ်ရောင်များ၏ အလင်းရောင်တို့သာ မှန်ယူမှု ပြန်ဖြစ်လာသည်။ စိုးရိမ်တို့အတွက် အခြေအနေသည် ဘာမှ မပြောင်းလဲသေး။ ဦးဘနစ်တို့ထံမှ မြေတူးသံ တခုတ်ဒုတ်ကိုသာ နာရီစက်သံလို မှန်မှန်ကြားနေရသည်။

ထိုစဉ် မင်းလွင်ဦးတို့အုပ်စုသည် သင်္ချိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာသည်။ လမ်းကျဉ်းကလေး၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဖွဲ့ပင်၊ ထိန်ပင်၊ မြရပင်၊ ကျွန်းပင်တို့ စီတန်းပေါက်နေကြသည်။ သည်နေရာ မှောင်ရိပ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှ သင်္ချိုင်းကိုလှမ်းမြင်ရသည်။ သင်္ချိုင်းပတ်လည်တွင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန် ထင်းရှူးပင် ရှည်မျောမျောတို့ကို တွေ့ရသည်။

သူတို့ ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော်သိထားတာက သင်္ချိုင်းကိုဝင်တဲ့ အပေါက်နှစ်ပေါက် ဘဲရုံတယ် ဦးတိုးကျော်၊ အဝင်ပေါက်ကြီးတစ်ခုနဲ့ သင်္ချိုင်းရဲ့ လက်ယာဘက် ဝင်တဲ့အပေါက် ခုအချိန်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါလို့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ပေမယ့် သူတို့လဲ သင်္ချိုင်းထဲကို ရောက်နေကြပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“အေး”

“အဲဒီတော့ သူတို့ဟာ အဲဒီဝင်ပေါက်နှစ်ပေါက်ကို အာရုံစိုက်ပြီး သေနတ်တွေနဲ့ ချိန်ထားကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီအဝင်ပေါက် နှစ်ခုက ဝင်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဟိုမြောက်ဘက် တောင်စွယ်ပေါ်က စီးဆင်းလာတဲ့ ချောင်းနံဘေး ကြခတ်ရုံတွေ ပိတ်နေတဲ့နေရာက ဝင်ရမယ်”

မင်းလွင်ဦးအပြောကို ဦးတိုးကျော်က သဘောပေါက် ခေါင်းညှိတ်သည်။ သူတို့သည် သင်္ချိုင်း၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းသို့ ရောက်အောင် အရှေ့

ဘက်မှ ကွေ့ပတ်ကာ လျှောက်လာကြသည်။ မင်းလွင်ဦးနှင့် ဦးတိုးကျော်တို့၏နောက်တွင် မျိုးဝေထွန်းက တိတ်တဆိတ် လိုက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်း၏နောက်တွင် ဇော်မြင့်၊ လက်ပွားမောင်သိန်းနှင့် ကျော်နီတို့သည် လက်ထဲ၌ ခြောက်လုံးပြူး ကိုယ်စီကိုင်ရင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာကြသည်။ မျိုးဝေထွန်း၏ ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင်လည်း ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်ပါသည်။

“အဲဒီတူးရမယ့် ညောင်နှစ်ပင်ရှိတဲ့နေရာက ဘယ်နေရာလောက် မှာလဲ”

ဦးတိုးကျော်က မေးသည်။

“သင်္ချိုင်းရဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်မှာ ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့”

သူတို့သည် သင်္ချိုင်း၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းမှ လျှောက်လာကြစဉ် လေသည် တဝှေ့တိုက်ခတ်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံးသည် မြေတူးသံ တခုတ်ဒုတ်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟော...ကြားလာ၊ မြေတူးနေတဲ့အသံ၊ ဒါကြောင့် မပူပါနဲ့လို့ ဦးတိုးကျော်ကို ပြောတာပေါ့၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့အတွက် ပစ္စည်းတွေကို အဆင်သင့်တူးပေးထားမှာပါ”

မင်းလွင်ဦး၊ စကားကြောင့် ဦးတိုးကျော်သည် တစ်ချက်ပြူးလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ဧရိက ဘယ်မှာလဲ”

“သင်္ချိုင်းရဲ့ တောင်ဘက်အစွန်မှာ သူတို့အတွက်လဲ မပူပါနဲ့၊ အခုလောက်ဆို ပူးရှူးပြီး အိပ်ပျော်နေကြပါပြီ”

မင်းလွင်ဦးတို့သည် သင်္ချိုင်း၏မြောက်ဘက် တောင်စွယ်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာသော စမ်းချောင်းကလေးနံဘေးမှ လျှောက်လာကြသည်။ သည်နေရာတွင် လမ်းလျှောက်လို့မရအောင် သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များက ထူပြောများပြားနေသည်။ အားလုံးသည် မှောင်ကြီးမည်းမည်းတွင် မမြင်မစမ်းနှင့် လမ်းလျှောက်နေရသည်။ ခဏကြာလျှင် စမ်းချောင်းသည် အနောက်ဘက်သို့

တတောင်ဆစ်ချိုး ချိုးကွေ့ စီးဆင်းသွားသည်။

သည်နေရာတွင် တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ထင်းရှူးပင်တစ်ပင်နှင့် စိန်ပန်းပင်တစ်ပင်တို့ ပေါက်နေသည်။ သင်္ချိုင်းကိုလည်း အပေါ်စီးမှမြင်ရကာ အကာအကွယ်လည်း ကောင်းသဖြင့် မင်းလွင်ဦးသည် သည်နေရာကိုပင် ရွေး၍ ခြေကပ်ယူလိုက်သည်။

လေတိုက်နှုန်းသည် ယခုထက်တိုင် မြင်းထန်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ကဲ-ဒီအစီအစဉ်က မြေတူးတဲ့ ကောင်တွေဆိုက ပစ္စည်းတွေကို လုယူဖို့ပဲ။ အဲဒီတော့ သူတို့တူးဖော်ပြီးတဲ့အချိန်ထိ ဒီက သတိရှိရှိနဲ့ စောင့်နေရမယ်။ တူးဖော်ပြီးရင် သူတို့ဟာ ပစ္စည်းတွေကို မပြီး အနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ သင်္ချိုင်းအဝင်ပေါက်ကဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ချိုင်းရဲ့ လက်ယာဘက်အပေါက်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သယ်ထုတ်လာကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လမ်းကပဲ သယ်လာ...သယ်လာ သင်္ချိုင်းအလယ်က လူသွားလမ်းက လာကြရမယ်။ ဟောဟိုမှာ မြင်လား၊ ဦးတိုးကျော်၊ သင်္ချိုင်းထဲက လူသွားလမ်း...”

“အေး မြင်တယ်...”

ဦးတိုးကျော်က မင်းလွင်ဦးပြရာ သင်္ချိုင်းတစ်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကြယ်ရောင်မှုန်မှုန်ဖြင့် သင်္ချိုင်းအလယ်မှ လူသွားလမ်းကို မြင်ရသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...အဲဒီလို လူတစ်ယောက်ထဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ယောက်တဲ့ ပြီးတော့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပစ္စည်းတွေကို သယ်လာရင် ကျွန်တော်တို့က ဟောဒီ သစ်ပင်ပေါ်ကနေပြီး မုဆိုးက အမဲကောင်ပစ်သလို ပစ်လိုက်ရုံပဲ၊ ပြီးတော့ ဖော်မြင့်နဲ့ လက်ပွားတို့က ပစ္စည်းတွေကို ပြေးယူကြပေါ့...”

“နေပါဦး၊ ကျွန်တို့ပစ္စည်းမြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကရော...”

“မြေပုံထဲမှာတော့ သင်္ချိုင်းရဲ့တောင်ဘက် အုတ်ဂူတွေကြားမှာ ပေါက်နေတဲ့ မြေပင်အောက်မှာလို တွေ့ရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ပစ္စည်းတွေ သူတို့ရရင် သူတို့ထွက်မယ့် အပေါက်ဆီကို သင်္ချိုင်းအလယ်က

လူသွား လမ်းကဘဲ လာကြရမှာ။ အဲဒီနေရာကို ဒီကနေကြည့်ရင် ပစ်ကွင်း ကောင်းပါတယ် ဦးတိုးကျော်...”

မင်းလွင်ဦးသည် စကားပြောရပ်လိုက်ရင်း ထင်းရှူးပင်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ လက်ပွားမောင်းသိန်းနှင့် ကျော်နီတို့သည် မတ်တပ်ရပ်လျက် အမှောင်ထဲသို့ သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ချိန်ထားလိုက်ကြသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဦးတိုးကျော်နှင့်အတူ မင်းလွင်ဦးဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အစ်ကို...”

ထိုစဉ် မျိုးဝေထွန်းက ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“အဲဒီပစ္စည်းသယ်လာတဲ့ လူတွေကို တစ်ခြားလူတွေက ပစ်ရင် ကော”

မင်းလွင်ဦးသည် အမှောင်ထဲတွင် ယုံယုံပြုံးသည်။

“အိုပစ်ပါစေပေါ့၊ ပစ်ကြလိမ့်မယ်လို့လဲ ငါခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ ဒီအလုပ်က ပစ်ကြခတ်ကြရင်း အနိုင်ရသွားတဲ့အုပ်စုကို နောက်တစ်ဇာတ် သိမ်းပေးလိုက်ရုံပါပဲ”

“အင်း”

မျိုးဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါက အရေးကြီးပါဘူး၊ မင်း ပိုးပိုးကို ဒီကိုလိုက်မလာခဲ့ဖို့ သေသေချာချာ မှာခဲ့ရဲ့လား”

မင်းလွင်ဦးအမေးကြောင့် မျိုးဝေထွန်းသည် မင်းလွင်ဦးကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မှာခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အတန်တန်မှာခဲ့ပါတယ်”

“ငါကတော့ ငါ့စကား နားမထောင်ပဲ ပိုးပိုးလိုက်လာရင် မင်းကို သတ်ပစ်လိုက်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဟု...”

“အေးလေ၊ အဲဒီလိုပြောမှ မင်းသေမှာကြောက်ပြီး ပိုးပိုးလိုက်

မလာရဲမှာ မဟုတ်လား”

အမှောင်ထဲမှ ဦးတိုးကျော်၏ ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးကို စိုးတဝါးမြင်လိုက်ရသည်။ လေသည် တစိုးတိုးတိုက်ခတ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မြေတူးသံကိုလည်း ယခုတိုင် ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ မင်းလွင်ဦးသည် ရင်ခွင်ထဲမှ အော်တံ မစ်တစ် ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို လက်ဖြင့်ပြင်ကိုင်ရင်း ထိုင်ရာမှ မတ်တစ်ရပ် လိုက်သည်။ ဦးတိုးကျော်ပါ ထိုင်ရာမှထသည်။

ထိုင်လျက်က မျိုးဝေထွန်းက တွေးနေသည်။ ယခုထက်တိုင် တင်မောင်ဝေတို့၏ ညွှန်ကြားချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရသေးသဖြင့် သူမည်သို့ လုပ်ရမှန်းပင် မြင်နေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ စိတ်ထဲမှ ဤဒုစရိုက်လုပ်ငန်းတွင် ပါဝင်ပတ်သက်သူအားလုံးကို စွန့်စား တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းလိုစိတ်တို့သာ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ရင်းမှ စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် အလိုလို လျော့ပါးသွားသည်။ တင်မောင်ဝေတို့သည် ဤနေရာသို့ အချိန်မီ ရောက်လာမည်ဟု မျိုးဝေထွန်း ယုံကြည်လိုက်မိသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ စိန်ပန်းပင်ကြီးဘေးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ခြေသံလိုလို ကြားရသလိုဘဲ ကို...”

“ဘယ်က ကြားရတာလဲ”

“ဟို သမီးဦး အဝင်ပေါက်ဘက်က”

သခင်နွယ်အပြောကြောင့် စိုးမြိုင်ပါ သမီးဦးဝဆီသို့ နားစွင့်လိုက်သည်။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ... လူတစ်ယောက်၏ ခြေနှင်းလျှောက်လာသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ တောက်လျှောက် လျှောက် လာသံမဟုတ်၊ ရပ်လိုက်၊ လျှောက်လိုက်လုပ်နေသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ခြေသံသည် သမီးဦးအဝင်ပေါက်ဘက်မှ သူတို့ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ် လာသည့် ခြေသံကို သံကွဲစွာကြားလာရသည်။

“နွယ်... စိုင်းကျော်ထူး သတိထား”

စိုးမြိုင်သည် လက်မှ ပြောင်းရှည်သေနတ်ဖြင့် အသံကြားရာ ဘက်သို့ ထိုးချိန်လိုက်ရင်း သခင်နွယ်နှင့် စိုင်းကျော်ထူးကို သတိပေးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ခြေသံကြားရာ အမှောင်ထဲသို့ သေနတ်များ ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်ကြသည်။ သူတို့ ဂရုထားနေစဉ် ခြေသံသည် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်။ သို့သော် သေနတ်ကိုင်သူ သုံးဦးစလုံး တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ပဲ အမှောင်ထဲသို့ စူးစိုက်နားစွင့် နေကြသည်။

ခဏကြာမှ ခြေသံကို ပြန်ကြားလာရသည်။ ခြေသံသည် သူတို့နှင့် နီးသည်ထက် နီးလာသည်။ စိုးမြိုင်သည် အမှောင်ထဲသို့ မျက်လုံးအစုံကို အားစိုက်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ မဲမဲသဏ္ဌာန် လူရိပ်တစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ မသေချာသေး။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို ပိုမိုစူးစိုက်ကာ အမှောင်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ မဲမဲသဏ္ဌာန်သည် မနီးမဝေးရှိ ချုံပုတ်ထဲမှ စိုးမြိုင်တို့ ရှိရာသို့ ထွက်လာသည်။ ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက်၊ သေသေချာချာကြည့်မှ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့်-

“ဟာ...”

စိုးမြိုင်နှုတ်မှ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။

“ဘာလဲ ကို...”

စိုးမြိုင်သည် သခင်နွယ်၏ အမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ ချုံပုတ်ဘေးမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ထိုလူတစ်ယောက်ဆီသို့ အပြေးရောက်သွား

၂၅၂ ☺ မြရတီ

သည်။ စိုးမြိုင်နှင့် ထိုသူတို့သည် အမှောင်ထဲတွင် လုံးထွေးနေသည်ကို မြင်နေရသည်။ သို့သော် ခဏကြာလျှင် စိုးမြိုင်သည် ပိုးပိုးကို လက်ပြန်ကိုင် ချုပ်ကိုင်ကာ သူတို့ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်ကို ကြယ်ရောင်မှုန်မှုန်ဖြင့် မြင်ရသည်။

စိုးမြိုင်သည် ပိုးပိုးပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ဝိတ်ထားသည်။ ပိုးပိုးသည် စိုးမြိုင်လက်ထဲမှ ရုန်းကန်ရင်း ပါးစပ်မှ အော်ဟစ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် အသံမထွက်၊ သဇင်နွယ်သည် ပိုးပိုးကို ခဏမျှ အံ့သြစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ဒို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဆူညံဆူညံလုပ်မှာ စိုးလို့ ခဏခေါ် လာတာ၊ အဲဒီတော့ မင်း အသံမထွက်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေပါ၊ ဟုတ်လား...”

စိုးမြိုင်က အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် ပြောသည်။ ထိုခဏ၌ ပိုးပိုးသည် ငြိမ်သက်သွားသည်။ သို့သော် ပြူးဝိုင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့ဘေးမှ လူများကိုကြည့်သည်။ ပိုးတဝါးအလင်းရောင်ဖြင့် သူတို့ကို မြင်ရသည်။ လူသုံးယောက်၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ မသိ၊ နှစ်ယောက်သည် သဇင်နွယ်နှင့် သဇင်နွယ် ယောက်ျားဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ မင်းဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်နေပါ၊ မင်းတွေ့ ချင်တဲ့လူကိုလဲ မကြာခင် တွေ့ရမှာပါ”

ပိုးပိုးသည် ပါးစပ်ဝိတ်ခံထားလျက်က ခေါင်းနှစ်ခါသုံးခါ ညိတ်လိုက် သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ...ယခုတွေ့ရသူများသည် သူ့အသံတွေဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကို အန္တရာယ်ပေးမည်မဟုတ်ဟုလည်း မယုံကြည်စိတ်ဖြစ်သွားမိသည်။ စိုးမြိုင်သည် လက်တွင်းမှ ပိုးပိုးကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုးပိုးသည် စိုးမြိုင်ကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် စိုးမြိုင်က ပိုးပိုးကို သူ့လက်မှ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မေ...”

ထိုအခါ ပိုးပိုးက သဇင်နွယ်ကို တိုးတိုးခေါ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်သည် ပိုးပိုးနှင့်စကားပြောနေရမည့် အချိန်မဟုတ်သဖြင့် သဇင်နွယ်

သည် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။ ပိုးပိုးသည် အားငယ် သွားသည်။ နှာစင်နွယ်ကို နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် အတန်ကြာ ကြည့်နေသည်။

“ကဲ- အဲဒီနေရာမှာ ထိုင်နေ၊ ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေနော်၊ ဘာစကားမှ မပြောနဲ့၊ ဘာအသံမှ မထွက်နဲ့၊ စိုင်းကျော်ထူး သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေစမ်း ကွာ...”

ပိုးပိုးသည် စိုးမြိုင်၏ အမိန့်အတိုင်း ချုံပုတ်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက် သည်။ စိုင်းကျော်ထူးဆိုသူက ပိုးပိုးဘေးတွင်လာရပ်သည်။ ထိုအခိုက် လေတိုက်သံကြောင့် မှန်မှန်ကြားနေရသော မြေတူးသံသည် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်။ စိုးမြိုင်သည် ခဏကြာထိ မြေတူးသံကို နားထောင်ကြည့် သည်။ သို့သော် လေတိုက်သံမှအပ ဘာအသံမှမကြားရတော့။

စိုးမြိုင်သည် သဇင်နွယ်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သဇင်နွယ်ကလည်း စိုးမြိုင်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးသွားပြီထင်တယ်”

သဇင်နွယ်က ပြောသည်။

“ဒီတော့ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို သင်္ချိုင်းအလယ် လူသွားလမ်းက သယ်လာတဲ့အထိ ကိုတို့ ဆယ်မိနစ်သာသာတော့ စောင့်ရဦးမယ် ထင်တယ်၊ ဟိုမှာ မြင်လား၊ သင်္ချိုင်းအလယ် လူသွားလမ်း၊ ဒီနေရာနဲ့ဆိုရင် ဝါးဆယ်ရိုက် လောက်ပဲ ဝေးတယ်၊ အဲဒီတော့ အားလုံးအခြေအနေကို သတိမရှိနဲ့ စောင့် နေရမယ်၊ သယ်လာတဲ့လူတွေ အဲဒီနေရာကို ရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တစ်ယောက်မကျန် ပစ်သတ်လိုက်ရမယ်...နားလည်လားနွယ်၊ နားလည် လား၊ စိုင်းကျော်ထူး”

စိုင်းကျော်ထူးရော သဇင်နွယ်ပါ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ပြောပြီး သုံးယောက်စလုံးသည် အမှောင်ထဲသို့ ပိုမို စူးစိုက်ကြည့်နေ သည်။ အားလုံးသည် ထိုင်နေသော ပိုးပိုးကို ကျောခိုင်း မတ်တပ်ရပ်လျက် ရှိကြသည်။ သူတို့ရင်သည် လောဘဇောကြောင့် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

စိုးမြိုင်၏ နဖူးပြင်တွင် စောရွေးများပင် ပြန်လျက်ရှိသည်။
စင်စစ် စိုးမြိုင်နှင့် သခင်စွယ်တို့သည် ဖြေပုံအညွှန်းကို ကြည့်၍ သူများ မဟုတ်သဖြင့် ပစ္စည်းတွေကို သမီး၏ ပည်သည်နေရာတွင် မြှုပ်ထား သည်ကို မသိ၊ နေရာခွဲ၌ မြှုပ်ထားမှန်းလည်း မသိ၊ မြှုပ်ထားသော ပစ္စည်း များကို တူးဖော်သယ်ယူလာသူများထံမှသာ အပိုင်စီးခြတ်လှေ အကြံအစည် ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘနစ်တို့သည် ကျွမ်းကျင်ပြီး၍ ပစ္စည်း တွေသယ်လာပြီး နောက်တစ်ကျင်း ထပ်တူးရ ရှိသေးသည်ကို စိုးမြိုင်တို့က မသိ။

ထိုစဉ် မင်းလွင်ဦးတို့အုပ်စုမှ လူအားလုံးသည် ကျန်းမြင့်ပေါ် စိန်ပန်းပင်ကြီးအောက်မှ နေကာ သမီး၏အလယ်ရှိ လူသွားလမ်းကလေး ဆီသို့ အားလုံးစူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ခဏအကြာ-

“မိနပ်ပိုင်းအတွင်း သူတို့ပစ္စည်းတွေ သယ်လာကြတော့မယ်” ဟု ဦးတိုးကျော်က မင်းလွင်ဦးကို စကားတစ်ပိုင်းတစ်စ ဆိုသည်။ ပြီးမှ-

“အဲဒီတော့” ဟု ဆိုကာ မင်းလွင်ဦးအပြောကို စောင့်သည် မင်းလွင်ဦးက-

“သူတို့ နောက်တစ်ကျင်းတူးစရာ ကျန်သေးတယ် ဦးတိုးကျော်”

“ဒါပေမယ့် ခုတူးပြီးရတဲ့ပစ္စည်းကို သူတို့သယ်လာကြလိမ့်မယ် သမီးအလယ် လူသွားလမ်းကို ရောက်လာကြတော့မယ်”

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ခုပဲ သူတို့ကို ကိစ္စတုံး လုပ်ပစ်လိုက်ရ လို့လား”

ဦးတိုးကျော် ပြန်မဖြေ ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။ မင်းလွင်ဦးက-

“လူသွားလမ်းပေါ် ရောက်လာလာချင်း သူတို့ကို ကိစ္စတုံးလုပ် ပစ်လိုက်လို့ ရပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့ပစ္စည်းကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံး ရမယ်”

“ဘာပြုလို့တုန်း”

ဦးတိုးကျော်က ပြန်မေးသည်။

“ဟာ . . ဒါက လွယ်လွယ်ကလေး တွေးလိုရတာပဲ၊ ဒါဟာ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး ဦးတိုးကျော်၊ သူတို့ကို ပစ်လိုက်တဲ့သေနတ်သံ တွေကြားပြီး မိနပ်ပိုင်းအတွင်းမှ ရဲတွေ ရောက်လာကြမှာ၊ အဲဒီ မိနပ်ပိုင်း အတွင်းမှာပဲ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်တော်တို့က အရယူရမှာ၊ ဘယ်မှာ နောက် တစ်ကျင်းတူးချိန် ရတော့မှာလဲ. .”

မင်းလွင်ဦး အပြောကြောင့် ဦးတိုးကျော်သည် တောသွားသည်။

“အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ပထမကျင်းက ရလာတဲ့ပစ္စည်းကို ဒုတိယကျင်းရောက်အောင် သူတို့သယ်မသွားဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ လူသွားလမ်းရဲ့ မှောင်ရိပ် တစ်နေရာမှာ အရေကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်က ပစ္စည်းနဲ့အတူ စောင့်နေလိမ့် မယ်၊ ကျန်လူတွေက ပစ္စည်းတူးဖို့ ဆက်သွားကြမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့က အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“မင်းဆိုလိုတာက ကျန်တဲ့အုပ်စုတစ်စုရဲ့ အခြေအနေကို ပြောတာ လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျန်အုပ်စုဟာ သူတို့ကို အလောတကြီး တိုက်ခိုက် မလာဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ဒီအတိုင်းနေရုံပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တစ် ကျင်းက ပစ္စည်းရလာတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီကျန်အုပ်စုဟာ ကျိန်းဝေ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ယာလဲ ညက်စေ၊ ကြက်လဲ ပန်းစေ တုံးကိုနုလုံး မူရမယ်. .”

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဦးတိုးကျော်က သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ. . စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့. .”

မင်းလွင်ဦးသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း သမီး၏အလယ်မှ လူသွား လမ်းဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

မြေတူးသံ တိတ်သွားသည်မှာ ငါးမိနစ် ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ၊ ထိုအချိန်တွင် မြေတွင်းထဲမှ အိုက်ပန်သည် သေတ္တာပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်နေသော မြေကြီးများကို လက်ဖြင့်ဆုပ်ယူကာ တွင်းပေါ်သို့ ပစ်တင်နေသည်။ သူတို့

တွင် မြေကြီးခဲများ ခပ်စရာ ခွက်၊ ခြင်းတောင်း စသည်တို့ ပါမလာ။

“မြန်မြန်လုပ်ပါကွ၊ သေတ္တာပေါ်က မြေကြီးတွေကုန်ရင် လက်နဲ့ ဆွဲမ လိုက်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုပေး”

ဦးဘနစ်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် တွင်းထဲသို့တိုးပြရင်း အိုက်ပန်ကို လောဆော်လိုက်သည်။ သူ့အသံသည် အနည်းငယ်ပင် တုန်ယင်နေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုဘနစ်ရဲ့၊ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မရှိပါဘူး”

“မင်းပြောနိုင်သလား”

ဦးဘနစ်က အသံမာမာဖြင့် ဦးတက်ထွန်းကို ပြန်ပြောသည်။

အိုက်ပန်သည် ကျင်းထဲမှ မြေကြီးများကို တွင်းပေါ်သို့အကြိမ်ကြိမ် ဖယ်တင်ပေးနေသည်။ ဦးဘနစ်ကလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ခဏကြာထဲ

ထိုးထားလိုက်၊ ပြန်ပိတ်လိုက် လုပ်ပေးနေသည်။ ခဏကြာသောအခါ-

“သေတ္တာပေါ်က မြေကြီးတွေတော့ကုန်ပြီ ဦးလေ။ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ အိုက်ပန်”

“သေတ္တာက မြေကြီးထဲမှာ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက် မြှုပ်နေသေးတယ် ထိုအခါ ဦးဘနစ်သည် စိတ်မရှည်သံဖြင့်-

“လက်နဲ့ဆွဲမ လိုက်လို့ မရဘူးလားကွ”

“မရဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီပေါ်က တူရွင်းပေးစမ်းပါ”

ဦးတက်ထွန်းသည် လက်မှကိုင်းထားသော တူရွင်းကို အိုက်ပန်အပေးလိုက်သည်။ အိုက်ပန်သည် ကျင်းထဲ၌ပင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ကာ မြေတွဲ မြှုပ်နေသော သေတ္တာပေါ်လာရန် ဆက်တူးနေသည်။ တိုးဆိတ်သော မြေတူးသံ တိုးဆက်ကြားနေရသည်။ မြေတူးသံလိုပင် ဦးဘနစ်၏ရင်ထဲ လည်း ရင်ခန့်သံ တဒုတ်ဒုတ်ကို ကြားနေရသည်။

ထိုစဉ် ညောင်ပင်ခံနက် အမှောင်ထဲမှ ချွတ်ခနဲ အသံတစ်သံ ကြား လိုက်ရသည်။ ဦးဘနစ်သည် တွင်းဘေးရှိ ပြောင်းရှည်သေစုတ်က ကောက် ကိုင်လိုက်ကာ အသံလာရာဆီသို့ ထိုးချိန်လိုက်သည်။ အမှောင်

ထဲမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဪ... .ကိုမီးကွက်တို့၊ ဘာလို့ ဒီကိုလိုက်လာတာလဲ”

ဦးဘနစ်က အပြစ်တင်သံဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဦးမီးကွက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တွင်းနှင့်မနီးမဝေးတွင် အိုက်ခန်းနှင့် အတူ ရပ်နေသည်။ ဦးတက်ထွန်းက ဦးဘနစ်လိုပင် အမှောင်ထဲမှ သူတို့ကို မကျေမနပ်နှင့်လှမ်း-

“ဘာလို့ချင်လို့လဲ... .ပြန်ပါ၊ ငွေလိုချင်ရင် ကျွန်တော် ထပ်ပေး လိုက်ပါမယ်... .”

“ကျွန်တော်တို့ ငွေမလိုတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီစရာရှိရင် ကူညီရအောင်လာတာပါ”

ဦးမီးကွက်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ဦးဘနစ်သည် ဦးမီးကွက်ကို မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်၊ ကျင်းထဲမှ အိုက်ပန်၏

“ဦးလေး”ဟုခေါ်လိုက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးဘနစ်က-

“ဘယ်လိုလဲ အိုက်ပန်... .”

“မြေပေါ်တော့ အကုန်လုံးပေါ်လာပြီ... .”

“ဒါဖြင့် မ ယူလိုက်လေ”

“အား... .မရဘူး ဦးလေးရဲ့၊ အလေးကြီး”

အိုက်ပန်က အရေးထဲ အရာပေါ်နေပြန်သည်။ ဦးဘနစ်သိသည်။ သည်သေတ္တာသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်မ ရှိမရလောက်အောင် မလေး။ သို့သော် အိုက်ပန်သည် အားကုန်၊ ထံကုန်လုပ်မကြည်ဘဲ လက်လျှော့ ချင်နေသည်။

“ရပါတယ်ကွ၊ ဒီလောက်မလေးပါဘူး၊ ငါသိပါတယ်... .မ ပါ”

ဦးဘနစ်က ကျင်းဝသို့ ခေါင်းငုံ့ကာပြောသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဖြင့်လည်း အလင်းရရန် ထိုးပြနေသည်။ အိုက်ပန်သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လျက် မြေကျင်းထဲမှ သေတ္တာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မလိုက်သည်။ အတန်ကြာ အားစိုက်၍မ လိုက်ပြီးသေတ္တာကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ယူတင်ကာ ခေတ္တ

နားသည်။ ပြီးမှ ရှေးပေါ်မှသေတ္တာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ကိုင်ကာ မတ်တပ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်ပြီ၊ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး သေတ္တာကို တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် မှေးတင်လိုက် . . .”

အိုက်ပန်သည် ထိုင်ရာမှ မတ်တပ်ရပ်ဖို့ကို အတန်ကြာ ကြိုးစားနေရသည်။ ခဏကြာမှ မတ်တပ်ရပ်နိုင်လာသည်။ သေတ္တာကို ပွေ့မလျက် တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ မှေးတင်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ထိုစဉ် ဦးဖီးကွက်နှင့် အိုက်ခန်းသည် တွင်းအနီးသို့ ကပ်လာသည်။ အိုက်ပန်လက်ထဲမှ တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရောက်လုလု သေတ္တာကို နှစ်ယောက်သား မယူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် တွင်းနှင့်မနီးမဝေးတွင် ချထားလိုက်သည်။

“အိုက်ပန်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သေတ္တာက အလေးကြီး ဘာတွေ ထည့်ထားသလဲ”

အမှောင်ထဲမှာပင် ဦးဖီးကွက်က မေးသည်။ ဦးဘနှစ်ရော ဦးတက်ထွန်းပါ ဘာမှပြန်မပြောပေ။ အိုက်ပန် တွင်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေ။ ဒီသေတ္တာကို ဆက်မရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲနဲ့ မရဘူး။ ဦးဖီးကွက်တို့၊ အိုက်ခန်းတို့ပါ ပါမှ”

အိုက်ပန်က ဦးဘနှစ်ကို ပြောသည်။ ဦးဘနှစ်သည် တွင်းအနီးမှ သေတ္တာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဦးဘနှစ်သည် . . . သည်သေတ္တာကို အသုံးပြုရန် ဝယ်လာကတည်းက သေတ္တာ၏အရွယ်အစားသည် အလျားနှစ်ပေခွဲ၊ အနံတစ်ပေ ထု ခြောက်လက်မရှိကြောင်း သိနေသည်။ သေတ္တာထဲတွင် လေးလံသော ပစ္စည်းများကို အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားသဖြင့် ဤမျှလေး နေကြောင်းလည်း သဘောပေါက်မိသည်။

ဦးဘနှစ်သည် အမှောင်ထဲတွင်ပင် ဦးတက်ထွန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးတက်ထွန်းက မှောင်ထဲမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘနှစ်က-

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် ပြောတာနားထောင်ကြပါဦး။ ဗျ

တစ်ကျင်းတူးပြီးရင် အဲဒီလိုပစ္စည်းတွေရဖို့ နောက်ထပ်တစ်ကျင်းတူးစရာ ကျန်သေးတယ်၊ ဆက်တူးရဦးမယ် . . .”

“နောက်တစ်ကျင်းက ဘယ်နေရာမှာ တူးရမှာလဲ . . .”

“အဲဒါ ခင်ဗျား အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး”

ဦးဘနှစ်က ဒေါသဖြင့် မတိုးမကျယ် အော်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ အမှောင်ထဲမှ ဦးဖီးကွက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အတန်ကြာ ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် ဦးတက်ထွန်းက

“ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာ မမေးနဲ့လေ . . . ခင်ဗျားအလုပ်က ပစ္စည်းတွေ သယ်ပေးဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းသယ်ရမယ့် အနီးအဝေးကို သိချင်လို့ပါ”

ဦးဖီးကွက်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဦးဘနှစ်က-

“ကဲ- တော်ပြီ ခု ကျွန်တော် ပြောတာနားထောင်၊ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်မ သယ်ပြီး ရှေ့ကသွား၊ ကျွန်တော်နဲ့ တက်ထွန်းက နောက်ကလိုက်မယ်၊ သွားရမယ့်နေရာကို ကျွန်တော်က နောက်ကနေ ပြောပြ မယ်၊ စသွားရမယ့်နေရာက သင်္ချိုင်းအလယ်က လူသွားလမ်းအတိုင်း အနောက်ဖက်ကို လျှောက်ရမယ် . . .”

ဦးဘနှစ်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်ဖိစီးဖြင့် သေတ္တာကိုထိုးပြသည်။ သေတ္တာ၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လက်ကိုင်ကွင်းမပါ၊ ထို့ကြောင့် သေတ္တာတစ်ခုလုံးကို လူသုံးယောက် မျှ၍မ၊ ရမည်ဖြစ်သည်။ ခဏအကြာ သေတ္တာကို အလျားလိုက်ကိုင်ကာ အိုက်ပန်နှင့် အိုက်ခန်းသည် တစ်ဖက်စီ မသည်။ ဦးဖီးကွက်က အလွယ်မှ မေးဖ ကိုင်သည်။

“ကဲ-သွားမယ် . . .”

ဦးဘနှစ်က ပြောလျှင် သူတို့သည် သေတ္တာကို သုံးယောက်သား မလျှက်၊ ညောင်ပင်အောက်မှ စထွက်လာကြသည်။ ဦးတက်ထွန်းသည်

ဦးစီး ကွက်တိုနောက်မှ လျှောက်လာကာ ဦးဘနှစ်နှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လိုက်ပါ လာသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ရှေ့မှလျှောက်သွားကြသော သူတို့တတွေ ကို သေနတ်များဖြင့် ချိန်ထားကြသည်။ အားလုံးဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်လျှောက် လာကြသည်။

ကောင်းကင်တွင် တစ်ခြမ်းပဲ့လဲကလေးကို မြင်ရသည်။ သို့သော် တိမ်လိပ်နှင့် မိုးသားတို့ကြားတွင် နှစ်မြှုပ်နေသဖြင့် အလင်းရောင်ကို လုံလောက်စွာ မရ။ ယခုနုက ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသည်နှင့် စာလျှင် ယခုအခါ လရောင်မှန်မှန်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မပီပီဝါး ဖြစ်လာရသည်။ လေသည် ပကတိငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ သမီးတစ်ခုလုံး အင်ကျသံပင် မကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော် ဦးဘနှစ်တို့တတွေ ဖွဖွ နင်းလာနေသော ခြေသံများကိုမူ တိုးဆိတ်စွာ ကြားရသည်။

သူတို့သည် သမီးပုဂ္ဂိုလ်တော်၏ ရုံးခန်းများပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက် လာရင်း သူတို့သွားရမည့် လူသွားလမ်းကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

စိုးမြိုင်က သဇင်နွယ်နှင့် စိုင်းကျော်ထူးတို့သည် ကျွတ်ထွက်မတတ် သော မျက်လုံးများဖြင့် သေတ္တာတစ်လုံးကို သယ်လာသော လူသုံးယောက် ကို ကြည့်နေကြသည်။ ကြည့်နေရင်း နောက်မှ လူနှစ်ယောက်ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင်လာရသည်။

“သဇင်နွယ်ရော၊ စိုင်းကျော်ထူးရော၊ ငါအချက်ပေးမှပစ်ကြ၊ အား လုံး လူငါးယောက်နော်...”

စိုးမြိုင်က တိုးတိုးပြောသည်။ မှောင်ထဲမှ စိုင်းကျော်ထူးက ခေါ်ဝံ့ ညိတ်သည်။

“ခု မြင်နေရတဲ့ သမီးအလယ်က လူသွားလမ်းပေါ်ရောက် နော်...”

သဇင်နွယ်က စောဒက တက်သည်။

“အခြေအနေကို ကြည့်ရဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကို အမိန့်ပေး ပစ်ပါ...”

ကြည့်နေရင်း ခပ်ဝေးဝေးမှ လူသုံးယောက်သည် လမ်းလျှောက် ရပ်လိုက်ကာ သယ်လာသော သေတ္တာကို မြေပေါ်သို့ချလိုက်သည်။ ခေတ္တ အနားယူကြဟန်တူသည်။ နောက်မှ လိုက်လာသော လူနှစ်ယောက်တို့လည်း သူတို့အနီးတွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် တွေ့ရသည်။

“ဒီကနေဆိုတော့ ပစ်ကွင်းက ဝေးလွန်းတယ်၊ ခဏစောင့်ဦး”

စိုးမြိုင်က ပြောသည်။ ဦးနောက် သုံးယောက်စလုံးသည် ထိုလူ များဆီသို့ တစိုက်မတ်မတ်သာ ကြည့်နေကြသည်။

ဝိုးဝိုးသည် ထိုင်လျက်က စိုးမြိုင်တို့ကြည့်ရာသို့ လှမ်းကြည့်နေ သည်။ သူတို့ကြည့်နေသော မြင်ကွင်းကို သဇင်နွယ် မတ်တပ်ရပ်နေရာ၏ လက်ယာဘက်၊ ချုံပုတ်၏အောက်ခြေမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ မသိမကွဲ မြင်နေ ရသော လူတစ်စု၏ သဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။ စိုးမြိုင်တို့သည် ထို လူတစ်စုကို သေနတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားရန် လုပ်နေကြမုန်းလည်း ဝိုးဝိုးကသိ သည်။

“ဘုရား ဘုရား ဒီလူတွေထဲမှာ သူ-မျှားပါသလားမသိဘူး” ဟု ဝိုးဝိုးစိတ်ထဲမှ ဘုရား တရင်း တွေးနေမိသည်။ စိုးရိမ်စိတ်တို့ကြောင့် ရင်တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာသည်။

ဝိုးဝိုးမြင်နေရသော လူတစ်စုသည် ခဏအကြာ သေတ္တာကို ကောက်၍မ လိုက်ကြသည်။ ယခင်အတိုင်း သေတ္တာကို ကိုင်မလျက် ရှေ့မှ သုံးယောက်၊ နောက်မှ နှစ်ယောက်တို့သည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လမ်းလျှောက် လာကြသည်။ ထိုသူများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝိုးဝိုးတို့၏ မလှမ်းမကွင်း သို့ ရောက်လာသည်။ “ဟိုဘေးက သေတ္တာမ၊ လာတဲ့ သူဟာ... သူ ထင် တယ်၊ သူ... လမ်းလျှောက်ပုံပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ဝါ... သူပါပဲ...” ဝိုးဝိုး သည် စိတ်ထဲမှရေရွတ်နေသည်။ ရင်တွေ ပိုခုန်လာသည်။ အဝေးမှ သေတ္တာ သယ်လာသော ‘သူ’ကိုကြည့်ရင်း ငိုချင်လာသည်။

သေတ္တာသယ်လာသော လူတစ်စုသည် သမီးအလယ်မှ လူသွား

လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ ဝိုးဝိုးသည် ပြုံးပိုင်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထိုလူသုံးယောက်ထံမှ လူတစ်ယောက်ကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ “ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်...” ဟု ပါးစပ်မှ အသံထွက်ဘဲ ဆိုလိုက်သည်။ ဝိုးဝိုးသည် ထိုသူကို မျိုးဝေထွန်းဖြစ်ကြောင်း အတည် ပြုလိုက်သည်။

“ငါဘာလုပ်ရမလဲ...” ဝိုးဝိုးသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ထို မေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်သူ အကြိမ်ကြိမ်မေးသည်။ သူ့ရှေ့မှ မတ်တပ်ရပ်နေ သော ဝိုးပျိုတို့ကိုလည်း လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့သည် အဝေးဆီသို့ သေနတ်များဖြင့် ထိုးချီနိထားကြရင်း တုတ်တုတ်မျှ မလွှပ်ကြ။

သေတ္တာသယ်လာသော လူတစ်စုသည် လူသွားလမ်းကလေးပေါ် မှ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြသည်။ ဝိုးဝိုးတို့နှင့် နီးသည်ထက် နီးလာ သည်။ ထိုစဉ် ဝိုးဝိုးသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဝိုးပျိုစိတ်တွေ ဖြစ်လာသည်။ ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်လာသည်။ ထိုနေ့၌ ဝိုးဝိုးသည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထလိုက်ကာ သင်္ချိုင်းအလယ်မှ လမ်းကလေးဆီသို့ ပြေးတော့သည်။

“ဟာ...”
သစင်နွယ်နွတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက် သင်္ချိုင်း အလယ်မှ ဦးဘနစ်တို့လည်း သူတို့ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးလာသည် ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ပစ်...”
ဝိုးပျိုက အပိန်ပေးရင်း သူ့လက်မှ ပြောင်းရှည်သေနတ်ဖြင့် သင်္ချိုင်းအလယ်မှ လူတစ်စုဆီသို့ ဒရစ်ပစ်ခတ် လိုက်တော့သည်။

“သူ့ရေ... သူ့ရေ... ပစ်နေပြီ၊ သူ့ကို သေနတ်မမှန်အောင် ပြေးပါ... ပြေးပါ”

သင်္ချိုင်းအလယ်သို့ ရောက်လုလု လမ်းတစ်ဝက်၌ ဝိုးဝိုးသည် အသံကုန် အော်နေသည်။

“ဟာ အရေးထဲ ဒီကောင်မလေးကလဲ”

သစင်နွယ်က ထိုသို့ရေရွတ်လိုက်ကာ လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် ဝိုးဝိုးဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဝိုးပျိုနှင့် ဝိုင်းကျော်တို့ကလည်း သေနတ် ကိုယ်စီဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်နေသည်။ သစင်နွယ်ထံမှ သေနတ်ကျည် တစ်ထောင့်သည် ဝိုးဝိုးကျောပြင်ကို ထိကာ ဝိုးဝိုးသည် ပြေးရင်းက ဒယ်မ်းဒ ယိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် “သူ့ရေ... သူ့ရေ...” ဟု မတ်တပ်ရပ် လျက်က အော်နေသေးသည်။ ဦးဘနစ်တို့လူစုသည် တစ်ဘက်မှ ဒရစ်ပစ်ခတ်နေမှုကြောင့် ခြေတွင်ဝပ်နေကြရသည်။

ထိုစဉ် မျိုးဝေထွန်းသည် နွတ်မှ “ပိုး... ပိုး” ဟု အော်ကာ ကုန်မြင့် ပေါ်မှ ဒရစ်မြင်းပြေးဆင်းလာသည်။ မင်းလွင်ဦး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ သူ့ နှုတ်ပိုး အသံကိုတော့ ကြားရသည်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ မျိုးဝေထွန်းသည် “ပိုး... ပိုး” ဟု ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲခေါ်ကာ လမ်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်လာ သည်။ ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြစ်နေသော ဝိုးဝိုးကို ပြေးဖမ်းသည်။

“အမလေး... ခုမှ အလွမ်းသယ်နေလိုက်ကြတာ၊ ကဲ-ဟယ် အလွမ်းသယ်ကြဦး”

သစင်နွယ်နွတ်မှ မကျေမချမ်း ရေရွတ်ကာ မျိုးဝေထွန်းဆီသို့ သေနတ်ဖြင့် နှစ်ချက်တိတိ ပစ်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်း ကျောကျောသွား သည်။ ကျည်ဆန်တစ်ထောင့်က သူ့နှံ့ကြာသို့ လာထိသည်။ သို့သော် ဝိုးဝိုးကို သူ့ကိုယ်လုံးဖြင့်ကာ၍ ဇက်ထားရင်း သူ့ကိုယ်သူ လဲမကျအောင် ကြိုးစားနေသည်။ ထိုစဉ် ဝိုးပျိုတို့ထံမှ သေနတ်ကျည်ဆန်တို့သည် ဒရစ်ဝဲ ရောက်လာသည်။

မှောင်ခို ဝိုးတဝါးမို့ မည်သူတွေကို ထိကုန်ကြသည်မသိ။ ဦးဘနစ် တို့အုပ်စုမှ အိုက်ပန်သည် ခြေတွင်ဝပ်နေရာမှ ထပြေးစဉ် ကျည်ထိခွံလဲကျ သွားသည်။ ဦးတက်ထွန်းသည် ခြေတွင်ဝပ်နေရာမှ ကျည်ထိသွားသော သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့သေနတ်မှာ ပြေပေါ်သို့ ကျနေသည်။ ထိုစဉ် ဝိုးပျိုတို့သည် တစ်ဖက်မှ ခေါင်းမပတ် နိုင်အောင် ဒရစ်ပစ်နေသည်။ ဦးဘနစ်တို့ ဝပ်နေသောနေရာတွင်

ကျည်ဆန်တွေ ဖွာခနဲ ဖွာခနဲကျနေသည်။

“ကဲ- နွယ်၊ အားလုံး ကိစ္စတုံးလောက်ပါပြီ လာ...အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ လာ...ခိုင်းကျော်ထူးလဲ လာ”

ထိုသို့စိုးမြိုင်က ပြောကာ သုံးယောက်သားသည် ချုံပုတ်နောက်မှ ထွက်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ ရပ်လိုက်”

ထိုစဉ် သူတို့နောက်မှ မာကျောသော အမိန့်ပေးသံကို ကြားရသည်။ သခင်နွယ် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ နောက်သို့ လှမ်းကြည့်မည်လုပ်သည်။ စိုးမြိုင်က-

“အို...လာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့မှ ဂရုစိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး စိုးမြိုင်တို့သည် အတင်းပြေးထွက်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် “ဟေ့ရပ်လိုက်လို့ ပြောနေတယ်”ဟူသော အမှောင်ထဲမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်ပြီ...ချုံပုတ်ရှေ့မှ ပြေးထွက်နေသော စိုးမြိုင်တို့ကို ခဲတပ်သားတို့သည် အော်တိုမစ်တစ် သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ခိုင်း...ခိုင်း”

“အား...”

သခင်နွယ်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက် အောက်ပိုင်းကို သေနတ်ကျည်များ မှန်သွားသဖြင့် နေရာတွင်ပင် လဲကျသွားသည်။ စိုးမြိုင်နှင့် ခိုင်းကျော်တို့သည် သခင်နွယ်ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။ သို့သော်...

“ဒက်...ဒက်...ခိုင်း...ခိုင်း”

ခဲတပ်ဖွဲ့တို့ထဲမှ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ စိုးမြိုင်တို့နှစ်ယောက်သည် အားစိုက်ပြေးရင်းမှ ခြေထောက်တွင် ကျည်ထိသွားသဖြင့် ရှေ့သို့ ဟပ်တိုးလဲကျသွားသည်။ ခြေပြင်တွင် ဝပ်နေသော ဦးဘနစ်က ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်သည်။ စိုးမြိုင်တို့ကို တစ်ဖက်အုပ်စုမှ ပစ်ခတ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်သည်။

ဦးဘနစ်သည် ဝပ်နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“မြန်မြန် တက်ထွန်း၊ စိုးမြိုင်တို့ သေနတ်ထိကုန်ပြီ၊ သေတ္တာကို မြန်မြန်မ ပြေးရအောင်”

ဦးတက်ထွန်းသည် မြေပေါ်တွင် ဝမ်းလျှားပျောက်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ဦးဘနစ်နှင့်အတူ သေတ္တာချထားရာဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သေတ္တာနားတွင် ဘယ်သူမှမရှိ။ ဦးစီးကွက်တို့သည် ကြောက်အားလန့်အားနင့် ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီ ထင်သည်။

“လာ...တက်ထွန်း၊ မြန်မြန်...”

ဦးဘနစ်သည် လက်မှကိုင်ထားသော ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ပန်း တွင်လွှယ်သည်။ ဦးတက်ထွန်းက သူ့ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခါးကြားထိုးသည်။

“မြန်မြန်မ ပြေးကြမယ်”

ဦးဘနစ်က အလောတကြီး အော်ပြောသည်။ ဦးတက်ထွန်းသည် သေတ္တာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်မ လိုက်သည်။

“ဘယ်ကို ပြေးမှာလဲ ဦးဘနစ်ရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ပြေးစရာမြေ မရှိတော့ဘူးလေ...”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့် ဦးဘနစ်သည် အသံ ကြားရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ကိုစီးကွက်၊ ဟာ...ဟာ...ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား...ဒါဘာ လုပ်တာလဲ”

ထိုသို့ ဦးဘနစ်သည် ချောက်ချားတုန်လှုပ်စွာပြောရင်း ဦးစီးကွက်ကို မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးတွင် ပါးစွန်းမွှေးများနှင့် အင်္ကျီအစုတ်၊ လုံချည်အစုတ် ဝတ်ထားသော ဦးစီးကွက်သည် ပြောင်းရှည်သေနတ်ကို ကိုင်ကာ ဦးဘနစ်နှင့် ဦးတက်ထွန်းကို ချိန်ထားသည်။ လရောင်မှန်မှန်ဖြင့် ဦးစီးကွက်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးစီးကွက်မဟုတ်ဘဲ တစ်ခြားလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို

တွေ့ရသည်။ ထိုစဉ် အိုက်ခန်းနှင့်တူသည့် လူတစ်ယောက်က အမှောင်ထဲမှ ထွက်လာကာ ဦးဘနစ်နှင့် ဦးတက်ထွန်းကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် သေနတ်ထိကာ သတိမေ့နေသော ပိုးပိုးကို ပွေ့ဖက်ထားကာ ပိုးပိုးစိတ်တို့ ဖွန်ထူနေသည်။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင့်ရမှန်း မသိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် လဲကျနေရာမှ မထနိုင်သဖြင့် မြေပေါ်၌ပင် ပိုးပိုးကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ကိုယ်တွင် သွေးများဖြင့် ရွှံ့နစ်နေသည်။ “ပိုး... ပိုး... ပိုး...” ဟု နှုတ်မှ တစ်တွတ်တွတ် ခေါ်ခွင်း ပိုးပိုး၏မေးကလေးကို လက်ဖြင့်ကိုင်လှုပ်နေသည်။

ထိုစဉ် သူတို့အနီးသို့ ပါးဗြင်းသွေးစေ့နှင့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းက ထိုသူကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ... အစ်ကို တင်မောင်ဝေ...”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်မောင်ဝေ ဟုတ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် အလွန်အမင် ဝမ်းသာသွားသည်။

“လိုအပ်တဲ့အချိန်မှာ အစ်ကို ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံမိပြီ အစ်ကို...”

“အေးပါ၊ ဒါထားဦး၊ ပိုးပိုးအခြေအနေ တော်တော်ဆိုးတယ် ထင်တယ်”

ပြောရင်း တင်မောင်ဝေက ပိုးပိုးကိုကြည့်သည်။ ပိုးပိုး၏ အခြေအနေကို မြင်ရသောအခါ တင်မောင်ဝေသည် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ထိုစဉ် အမှောင်ထဲမှ လမ်းလျှောက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။ မကြာမီ ခြေသံများ တင်မောင်ဝေတို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ မင်းလွင်ဦးအပါအဝင် လူငါးယောက်ကို လက်ထိတ်များ ခတ်လှက် ခေါ်လာကြသည်။ သူတို့ နောက်မှ ခုံတပ်သားများက သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့် ချိန်ထားကြသည်။

“အတော်ပဲ ခင်နွဲ့ဝင်း၊ သေနတ်ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ပိုးပိုးကို အမြန် ဆေးရုံခေါ်သွားပေးပါ၊ ကျန်တာတွေကို ဟို ဒု-လုံခြုံရေးမှူးတွေနဲ့အတူ

ကျွန်တော်ပြီးအောင် လုပ်ထားပါမယ်၊ မြန်မြန်... ခင်နွဲ့ဝင်း၊ မြန်မြန်...”

ခုံတပ်သားများနှင့်အတူ တင်မောင်ဝေ အနားရောက်လာသော ဒု-လုံခြုံရေးမှူး ခင်နွဲ့ဝင်းက “ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့” ဟုဆိုကာ ခေါ်ညှိတ်သည်။ ပြီးလျှင် မျိုးဝေထွန်းတို့ အနားသို့လာထိုင်သည်။ အနားရောက်မှ ဒု-လုံခြုံရေးမှူး ခင်နွဲ့ဝင်းဆိုသူမှာ ရေပူစမ်း၍ တွေ့ခဲ့ရသော ရှမ်းအစားအစာ ရောင်းသော အမျိုးသမီးဖြစ်နေကြောင်း မျိုးဝေထွန်းသိရသည်။

“ဪ... မမကိုး”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူး ခင်နွဲ့ဝင်းက မျိုးဝေထွန်းကို ပြောပြရင်း ကပြကာရာပင် သတိမေ့နေသော ပိုးပိုးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“သမီးငယ်မှာ ရဲကားတွေရှိတယ်၊ ဆေးရုံကို အမြန်သာခေါ်သွား ပေတော့ ခင်နွဲ့ဝင်း”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်မောင်ဝေက ထိုသို့ပြောလိုက်စဉ် ခုံတပ်သား တစ်ယောက်သည် လဲကျနေသော မျိုးဝေထွန်းကို မြေပေါ်မှ ဖမ်းမ ရပ်စေသည်။ ထို့နောက်ပိုမိုကို ပွေ့ချီသွားသော ခင်နွဲ့ဝင်း၏နောက်သို့ မနားမမြန် လိုက်သွားသည်။

“ကောင်မလေး အခြေအနေက တော်တော်ဆိုးသလား”

တင်မောင်ဝေ အနားရောက်လာသော ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်ဝက မေးသည်။ တင်မောင်ဝေက-

“အင်း၊ တော်တော်ဆိုးတယ်ထင်တယ်၊ အမှန်ကများ၊ ကောင်မလေး မမျှော်လင့်ပဲ ပြေးထွက်လာလို့ အစီအစဉ်တွေ ဖန်တီးရ ဖြစ်ကုန်တာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုရင် တရားမဲ့တွေအားလုံးကို ဒဏ်ရာမရဘဲ၊ အသေအပျောက်မရှိဘဲ ဖမ်းနိုင်ပါတယ်...”

“ဟုတ်တယ်နော် ကိုတင်မောင်ဝေ၊ ခုံတပ်သား အပြစ်ရှိတဲ့ တရားမဲ့ကို ဥပဒေအရ ဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးဖို့ပဲ တာဝန်ရှိတာပါ၊ အထိအနိပ် အသေအဆုံး မရှိစေချင်ပါဘူး”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်ဝက သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။ ခုံတပ်ကြပ်

ပြီး ဦးဆောင်သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သေဆုံးသူ အိုက်ပန်း ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရသူ စိုးမြိုင်၊ စိုင်းကျော်ထူးနှင့် သခင်နွယ်တို့ကို စုစည်းခေါ်ဝင်နေသည်။ လက်တွင်ဒဏ်ရာရသူ ဦးဘနွန်ကိုလည်း ခေါ်လာသည်။ သူတို့ကို စိုင်းကျိုင်းဆေးရုံသို့ ပို့ရမည်ဖြစ်သည်။ ရဲတပ်သားတို့က တရားခံများကို ခေါ်လာစဉ် ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်မောင်ဝေသည် တရားခံများထဲမှ ဦးဘနွန်ကို ဆွဲခေါ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တို့တရားခံတွေကို ရဲကားတစ်စီးနှင့် မိုင်းကျိုင်းရဲစခန်းကို ခေါ်သွားပါ တပ်ကြပ်ကြီး၊ ပြီးရင် ရဲကားကို ဒီကိစ္စအဖြစ် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ”

ရဲတပ်ကြီးက ‘ဟုတ်’ ဟုဆိုကာ တရားခံများကို ခေါ်သွားသည်။ ထိုစဉ် တာဝန်ခံသုံးလက်ဆွဲတက်မီး အိမ်တစ်ခုကိုကိုင်ကာ ရဲတပ်သားတစ်ယောက်သည် တင်မောင်ဝေတို့ အနားသို့လာရပ်သည်။ အလင်းရောင်လုံ လောက်စွာ ရလာသည်။ တင်မောင်ဝေသည် မြေပြင်ပေါ်ရှိ သူ့အနားမှ သေတ္တာကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်ဝကလည်း သေတ္တာကို ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ကိုတင်ဝရေ . . ကျွန်တော်တို့ သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရအောင်”

ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်ဝက ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက်ရဲတပ်သားနွန်ယောက်သည် သေတ္တာသော့ကို တူရွှင်ဖြင့်ကန့်လန့်ကာ အတန်ကြာ ဖွင့်ကြသည်။ ဦးဘနွန်သည် အားမတန်၍ မာန်လျှော့ရသော်လည်း နှမများက သစ်စိတ်ကြီးတော့ မကျေမချမ်းရှိလှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သေတ္တာကို လှမ်း ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာသောအခါ သေတ္တာမှ သော့ခံလောက်သည် ပြုတ်ထွက်သွားသည်။ ရဲတပ်သားတစ်ယောက်က သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သေတ္တာထဲတွင် ရေပါစက္ကူဖြင့် ထုတ်ထားသော အထုပ်ပေါင်းများစွာကို တွေ့ရသည်။ ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်မောင်ဝေနှင့် တင်ဝသည် သေတ္တာနားသို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သေတ္တာထဲမှ အထုပ်များကို ဖြည့်၍ကြည့်လိုက်

ကြသည်။ လက်ဆွဲတက်မီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် သေတ္တာထဲတွင် အပြည့်အသိပ်ထည့်ထားသည့် ရွှေချောင်းများကို တွေ့ရသည်။

တင်မောင်ဝေပင် အံ့သြမင်တက်မိသွားသည်။ “အင်း ဒါကြောင့်လဲ ဒီလောက်လောဘဇော တိုက်နေကြတာကို” ဟု ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်ဝက ဆိုသည်။

“ကဲ-သဒ္ဓါင်းထဲမှာ ဒီလိုသေတ္တာမျိုး ဖြုတ်ထားတဲ့နေရာ နောက်တစ် နေရာရှိသေးတယ်၊ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော်တို့ကို လိုက်ပြပါ ဦးဘနွန်။”

တင်မောင်ဝေက ဦးဘနွန်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ဦးဘနွန်သည် တင်မောင်ဝေ မျက်နှာကိုပြန်ကြည့်ရင်း အင်တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ တင်မောင်ဝေက-

“ဒီကိစ္စကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှသုံးပြီး မငြင်းပါနဲ့၊ ဦးဘနွန်၊ မင်းလွင်ဦးဆီကို ခင်ဗျားသမီးပေးလိုက်တဲ့ မြေပုံအညွှန်းက ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာရှိနေပါတယ်၊ အဲဒီတော့ . . .”

ဦးဘနွန်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ “ကျွန်တော်လိုက် ပြပါမယ်” ဟုလည်း အသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။ ထို့နောက် ဒု-လုံခြုံရေးမှူး တင်မောင်ဝေသည် လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်တိုက်ပင် ညွှန်ကြားလုပ်ဆောင်နေသည်။ ဦးဘနွန်က သေတ္တာနောက်တစ်လုံး ဖြုတ်ထားသည့် နေရာ ကို လျော့လျော့ လျှံလျှံလိုက်ပြသဖြင့် ရဲတပ်သားငါးယောက်၏ အားဖြင့် မြေကျင်းကို အင်တိုက်အားတိုက် တူးနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါင်းထဲမှ မြေတူးသံ တခုတ်ခုတ်သည် ကျယ်ဝံ့လာစွာပေါ်နေသည်။

ယခုအခါ အရှေ့ဘက် မိုးကုတ်စက်ပိုင်းမှ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးသည် မြူတိမ်နှင့် မိုးသားလိပ်တို့ ကင်းစင်ကာ ပကတိကြည်လင်သွားပေပြီ။ ရွှန်းလှဲပြည့်ဝသောလကို ကြယ်ကလေးများ ဝန်းရံလျက် တောက်ပစွာ ဖြင့်ရသည်။ လေသည် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းမဟုတ်ဘဲ ညင်သာညှင်းပျော့စွာ တိုက်ခတ်နေသည်။ မလည်သန့်သန့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒု-လုံခြုံ

ရေးမှူး တင်မောင်ဝေသည် ကြည်လင်သာယာသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရင်း လေကိုတစ်ဝှေ့ရှိုက်လိုက်သည်။ ယခုမှ သူ့ရင်ထဲတွင် မေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း တာဝန်များကျေပွန်စွာ ပြီးဆုံးသွားသဖြင့် အထူးကြည်နူးရွှင်ပျသွားတော့သည်။

ထိုညကပင် ဦးဝိုး၏ အခြေအနေမှာဆိုးသဖြင့် မိုင်းကျွင်းဆေးရုံမှတဆင့် ချက်ချင်းပင် ကျောက်မဲဆေးရုံကြီးသို့ ဝို်လိုက်ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းမှာ နံကြားသို့ရှုပ်မှန်သွားသော သေနတ်ဒဏ်ရာဖြင့် မိုင်းကျွင်းဆေးရုံသို့ တက်နေရသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ ဒဏ်ရာမှာ အနာမကျက်သေးသော်လည်း အတော်သက်သာနေပြီ။ သို့သော် ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်မရသေး။

မျိုးဝေထွန်းစိတ်ထဲက ဦးဝိုးကို အရမ်းတွေ့ချင်နေသည်။ အလွန်အမင်းလည်း ဦးဝိုးခံနေသည်။ ဦးဝိုး၏ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ၊ သေနတ်ဒဏ်ရာ ဘယ်နှစ်ချက်ရသလဲ၊ စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေကြောင့်သာ ဦးဝိုးကို ကျောက်မဲဆေးရုံသို့ ဝို်လိုက်သည်ကိုတော့ သူသိသည်။ ထိုသို့သိရင်းမှ မျိုးဝေထွန်း၏ စိုးရိမ်စိတ်တို့သည် ဆက်တိုက်ပွားလာသည်။ ရင်ထဲမှ မပ်မရင်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ နာကျင်ဆိုးနွင်လာသည်။

ယခု အခြေအနေအတိုင်းပင် မျိုးဝေထွန်းသည် ဦးဝိုးရှိရာ ကျောက်မဲဆေးရုံသို့ သွားနိုင်သည်။ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်တောင်းနေလျှင် အချိန်ကြာ

နေဦးမည်။ ဦးဝိုးအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်တို့ကြောင့် အချိန် တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်ပင် စောင့်ဆိုင်းမနေနိုင်တော့။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးဝိုး၏နာကျင်စွာ ခံစားနေရသော မျက်နှာကလေးကို မြင်နေသည်။ “သူ့ရေ . . သူ့ရေ” ဟု ခေါ်နေသော ဦးဝိုး၏အသံတို့ကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။

မျိုးဝေထွန်းသည် ဆေးရုံကတင်ပေါ်မှဆင်းကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံအောက်သို့ ခပ်မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်အထိ ဆေးရုံမှ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။ မျိုးဝေထွန်းသည် လွယ်လွယ်ကူကူပင် လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုမှ မိုင်းကျွင်းကားဂိတ်သို့ပြေးသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာတွေ့ရသော ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

မျိုးဝေထွန်း လက်မှနာရီသည် နံနက် ကိုးနာရီကို ပြနေသည်။ မိုင်းကျွင်း-သီပေါ ထိုမှ ကျောက်မဲသို့ လေးနာရီကျော်ကျော်ကြာမည်။ နေ့ မွန်းလွဲချိန် တစ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် ကျောက်မဲသို့ရောက်နိုင်သည်။ မျိုးဝေထွန်းစိတ်ထဲက ယခုပင်ကျောက်မဲသို့ ရောက်လိုက်ချင်သည်။ ကားမောင်းနှုန်းကို သည်ထက်နှစ်ဆ သုံးဆတိုးမြှင့်ပြီး မောင်းလိုက်စေချင်သည်။

ကားသည် မွန်းလွဲချိန် နေ့လယ်နှစ်ချက်ထိုးမှ ကျောက်မဲသို့ ရောက်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း လမ်း၌ တွေ့သော လူတစ်ယောက်ကို ကျောက်မဲဆေးရုံရှိသည့် နေရာကိုမေးသည်။

ထိုသူက ဆေးရုံသည် ကျောက်မဲမြို့၏ အစွန်ကျကျတွင်ရှိသည် ဟုပြောသဖြင့် မျိုးဝေထွန်းသည် ထိုနေရာအရောက် ဒုန်းတိုင်းပြေးလာခဲ့သည်။

ဆေးရုံအပေါ်ထပ်သို့ အပြေးပင်ဆက်တက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ လူသွားစကြိုမှ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်သည် လူနာခန်းများကို ဖြတ်ကာ မျိုးဝေထွန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ”

မျိုးဝေထွန်းက လှမ်းခေါ်သည်။ ဆရာမသည် မျိုးဝေထွန်းအနားတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မျိုးဝေထွန်းက...

“ဆရာမ၊ ပိုးပိုးဆိုတဲ့ လူနာလေ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ...ဟိုတစ်နေ့ညက သေနတ်ဒဏ်ရာ ရလာတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးထင်တယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ဆရာမက မယုံသင်္ကာမျက်လုံးတို့ဖြင့် မျိုးဝေထွန်းကို ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော်...သူ့မိတ်ဆွေပါ”

‘ခွာ’ ခဲ့တဲ့ သူ့ကိုစစ်ချက်လာယူသွားတယ်။ သူက အတွင်း လူနာရှင်၊ ဒီကနေ စကြာအတိုင်း နည်းနည်းလျှောက်သွားပြီး ညာဘက်ကို မျိုးကွေ့လိုက်၊ အဲဒီမယ် အတွင်းအခန်းတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

မျိုးဝေထွန်း ရင်ထဲတွင် ဒိုင်းခနဲမြည်သွားသည်။ အတွင်းလူနာ ခန်းတွင်ရှိသော ပိုးပိုးထံမှ ခဲတွေ စစ်ချက်ယူသွားသတဲ့။ သိပ်စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေ မရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ မျိုးဝေထွန်းသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မိတ်ဖြင့် ဆရာမ ညွှန်ပြရာဆီသို့ဆက်၍ ပြေးလာသည်။ ညာဘက်သို့ မျိုးကွေ့လိုက်သောအခါ အတွင်းလူနာခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုနောက် အပြေး ရပ်လိုက်ကာ မျိုးဝေထွန်းသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် အခန်းဆီသို့လျှောက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရသည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော် ပိုးပိုးကို တွေ့ချင်လို့ပါ။ တွေ့ပါရစေ”

မျိုးဝေထွန်းက အလောတကြီးပြောလိုက်သည်။ ဆရာမသည် မျိုးဝေထွန်းကိုပြန်ကြည့်ရင်း...

“သူနဲ့ ဘာတော်သလဲရှင်”

“အ...အလွန်...အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ ဆရာမရယ် ပိုးပိုးကို ကျွန်တော် တွေ့ပါရစေ”

မျိုးဝေထွန်းက တောင်းပန်သံနှင့် ဆက်ပြောသည်။ ထိုအခါ

ဆရာမသည် မျိုးဝေထွန်းကို သဘောပေါက်သွားဟန် ခဏကြာကြည့်သည်။ အနည်းငယ် ပြုံးသည်။ ပြီးမှ “လာပါရှင်၊ တွေ့လို့ရပါတယ်” ဟုပြောကာ မျိုးဝေထွန်းကို အခန်းထဲသို့ခေါ်သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ဆရာမနှင့် အတူ ကုတင်တစ်လုံးရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ကုတင်နားသို့ရောက်လျှင် ဆရာမသည် မျိုးဝေထွန်းကို ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

မျိုးဝေထွန်းက ကုတင်စွန်းသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပိုးပိုး စောင့်မြဲကာ ကုတင်ပေါ်တွင် မှိန်းနေသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးသည် အိပ်ပျော်နေသည် အထင်ဖြင့် အသံမပြုဘဲ ပိုးပိုးကို အတန်ကြာထိ ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပိုးပိုး ၏ အသက်ရှူသံ မျှင်းမျှင်းကလေးကိုသာ တိုးဆိတ်စွာ ကြားနေရသည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် မျက်တောင်မခတ်ပဲ ပိုးပိုးကို ရှုစိုက်ကြည့်နေရင်း အတန်ကြာသောအခါ ပိုးပိုးသည် မှိန်းနေရာမှ ပျတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ မျိုးဝေထွန်းကို မြင်သွားသည်။

“ဪ...သူ”

ပိုးပိုး၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများ လှုပ်ရှားတိုးဆိတ်ညင်သာစွာ ခေါ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် စကားမပြောနိုင်သေး။ ပိုးပိုးမျက်နှာကိုသာ အဆက်မပြတ်ကြည့်နေသည်။

“သူ...သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒို့ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ပိုး နေကောင်းတယ်နော်”

ပိုးပိုးသည် ပြုံးသည် ဆိုရုံမျှ ယုံယုံပြီးလိုက်သည်။

“ခုအချိန်မှာ ဒါတွေမပြောနဲ့၊ သူရယ်၊ သူနဲ့ ပိုးပိုးနဲ့ တစ်ခြား အကြောင်းတွေ ပြောရအောင်”

မျိုးဝေထွန်းသည် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်း မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့် မျက်လုံးများသည် တောက်ပ၍ အရောင်ထွက်နေသည်။ ယခုနက ပိုးပိုး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တွေ့ရ

သော အပြုံးယဲ့ယဲ့သည် ယခုမှ ပိုမိုပေါ်လွင်လာသည်။

“သူနဲ့ ပိုးပိုးစတွေ့တုန်းက သူ့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါမယ်လို့ ပြောပြီး သူ့သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ပိုး . . ပိုးပိုး နှင်းမသွားတာ သူမှတ်မိသေးလားဟင်။ ဟင်း . . ဟင်း ပိုးပိုးလဲ လက်ဖက်ရည်ကြိုက်တယ် သူ့ရဲ့။ ဒါကြောင့် သဘောပေါ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပိုးပိုးတို့အကြာကြီး ထိုင်ရအောင် လက်ဖက်ရည်တွေ အများကြီးသောက်ကြမယ်လို့ ပိုးပိုးက သူ့ကို ပြောခဲ့တာလေ။ ဟင်း . . ဟင်း နီစရာနော်”

“ပိုးပိုးအသံမှာ တိုးဆိတ်လွန်းနေသည်။ ထိုမျှလောက်ကိုပင် မနည်းအားယူပြောနေရဟန်တူသည်။ စကားပြော စေတ္တနာအိုက် ပိုးပိုးသည် မောနေသည်။ သူ့ရင်ခွင် နှိပ်ချည်မြင့်ချည်နှင့် ဖိုလို့ကနေသည်။

“ပိုး သိပ်စကားတွေ မပြောနဲ့ကွယ် ပိုးမောနေပြီ”

“ဟာ . . မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရမယ်။ ခု ပိုးပိုးစကားတွေ သိပ်ပြောချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လာတဲ့အထိ ပိုးပိုး အကြာကြီးစောင့်နေတာ”

မျိုးဝေထွန်း ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပိုးပိုးပြောပုံကြောင့် ပိုးပိုးစိတ်တို့ အထွတ်ထိပ်ရောက်သွားသည်။

“ပြီးတော့ သူမှတ်မိသေးလား၊ ပိုးပိုးနာမည်ကို သူများတွေက အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတာလေ။ သူ့ကို ပြောဖို့ကျန်သွားတဲ့ ပိုးပိုးနာမည်တစ်မျိုး တစ်မျိုးရှိသေးတယ် သူ့ရဲ့။ အဲဒါ ဘာလဲသိလား”

“ပိုးပိုးသည် မီးစပ်ဟကာ အသက်ဝအောင် ရှူနေသည်။

“မပိုးလောက်တဲ့ သူ့ရဲ့ ပိုးပိုးက ခေ့ထဲက ပိုးလောက်လန်းကလေးတွေလို လျင်မြန်လို့တဲ့၊ သွားချင် ချက်ချင်း၊ လုပ်ချင် ချက်ချင်းလုပ်တတ်လို့တဲ့၊ ဟီ ဟီ နီစရာကောင်းတယ်နော်၊ ဧဟာ . . သူကလဲ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့၊ ခိုပါသူရဲ့၊ ပိုးပိုးပြောတာ နီစရာ ကောင်းပါတယ်။ ခိုပါ”

ပိုးပိုးကိုယ်တိုင် အသံတိုးတိုးဖြင့်ရယ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းသည် ပိုးပိုးကိုကြည့်ရင်း မချီတင်က ဖြစ်လာသည်။ ပိုးပိုးစိတ်ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားကာ ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် အသံတော့မထွက်၊ ပိုးပိုးသည်

မျိုးဝေထွန်းကို ကြည့်ရင်း-

“ဒီအချိန်မှာ ပိုးပိုးက သူ့ရဲ့တာ . . သူ့ပျော်တာကို မြင်ချင်လို့ပါ သူ့ရယ်၊ ပျော်ပျော်နေနော်သူ၊ ပိုးပိုးက သူ့ပျော်တာကို နောက်ဆုံးမြင်သွားချင်လို့ပါ”

“အို ပိုး၊ ဒီလို မပြောနဲ့လေ”

“ပြောရမယ်၊ အို . . ဒါတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့ဦးလေ၊ နောက်တစ်ခု ပိုးပိုးထပ်ပြောဦးမယ်၊ ခုပြောမှာက ခုနလို နီစရာတော့မဟုတ်ဘူး၊ အံ့ဩစရာ . . အံ့ဩစရာတစ်ခု”

မျိုးဝေထွန်းက ဖြည်းဖြည်းသက်သာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“သူ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ပိုးပိုးနဲ့သူ စတွေ့ချိန်ကစပြီး ခု ချစ်သူတွေ ဘဝရောက်သွားတဲ့အထိ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ပါတယ်လို့ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး၊ အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို မသုံးခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပိုးပိုး ရော . . သူ့ရောသိပါတယ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်လောက် ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ၊ အံ့ဩစရာနော်၊ ပိုးပိုးနဲ့သူဟာ ချစ်ပါတယ်လို့ မီးစပ်က ထုတ်မပြောဘဲ အချစ်ချစ်နေကြတာ . . ”

ပိုးပိုးသည် စကားပြောရပ်ကာ သူ့မီးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့လိုက်ရင်း ကြိုးစား၍ အသက်ရှူနေသည်။ သူ့ရင်သည် ဖိုလို့က ဖိုလို့ကဖြစ်နေသည်။

“သူ့ကို ဘယ်လောက် အချစ်ချစ်သလဲဆိုတာ ပိုးပိုး ပြောဦးမယ်”

“နားပါဦး ပိုးရယ် . . ပိုးသိပ်မောနေပြီ”

ထိုအခါ ပိုးပိုးမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးယဲ့ယဲ့တို့ပေါ်လာပြန်သည်။

“မမောပါဘူးသူရယ်၊ ခုမှ ပိုးပိုးသိတယ်၊ သူ့ကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောနေရရင် လူကမောပေမယ့် ပိုးပိုး စိတ်ထဲကမောဘူး၊ အဲ . . ပိုးပိုး ပြောဦးမယ်၊ ပိုးပိုးတို့ အိပ်အောက်ထပ်က အခန်းထဲမှာ သူ့ကို ကြိုးတွေနဲ့ ချည်ထားတာတွေ့တုန်းကလေ၊ အဲဒီလို သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်သေး . . ပိုးပိုး စိတ်ထဲမှာလေ . . သူနဲ့ပိုးပိုး တစ်ခါထဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတာ၊ ဒါ

ကြောင့် ပိုးပိုးက သူ့ကို ကြိုးတွေဖြည့်ပေးပြီး လွှတ်အောင်လုပ်ခဲ့တာ”

“ပိုး...နားတော့ ပိုးရယ်”

“ပြီးတော့လေ...သူရဲ့ ပိုးပိုးပြောဦးမယ်”

ပိုးပိုးက မျိုးဝေထွန်းကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပိုးပိုးမျက်လုံး အိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်ကို မြင်ရသည်။ မျိုးဝေထွန်းက ပိုးပိုး ကို နောက်ထပ်စကားမပြောစေချင်တော့၊ ခဏကြာထိ ပိုးပိုးသည် စကား ပြောရန် အားယူနေဟန်တူသည်။ ပိုးပိုး၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများ မသိမသာ လှုပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းငြိမ် သက်သွားသည်။

သို့သော် ပိုးပိုးသည် မျိုးဝေထွန်း၏ ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ မျိုးဝေထွန်းကလည်း ပိုးပိုးကိုသာ မျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာ လျှင် ပိုးပိုး၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်တို့သည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျ လာသည်။

“ပိုး မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အိပ်လိုက်တော့နော်”

မျိုးဝေထွန်းက ပြောသည်။ သို့သော် ပိုးပိုးသည် မျက်လုံးကို ပြန်မမှိတ်ဘဲ မျိုးဝေထွန်းကိုသာ တစ်စိုက်မတ်မတ်ကြည့်နေသည်။ မျိုးဝေထွန်းကလည်း ပိုးပိုး၏ မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။ အ တန်ကြာသွားသည်။ ထိုစဉ် နောက်မှ လျှောက်လာသော ခြေသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ ဆရာမသည် ပိုးပိုး၏ကုတင်ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ ပြီးမှ ပိုးပိုးကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသည်။

မျိုးဝေထွန်းက ဆရာမကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆရာမသည် ပိုးပိုးကို ခဏကြာအောင်ကြည့်ပြီး ပိုးပိုးအနားသို့ ကပ်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့လက်ဖြင့် ပိုးပိုး၏ပွင့်နေသော မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို အသာအယာပိတ် လိုက်သည်။

“ဟင်...”

မျိုးဝေထွန်း ရင်ထဲတွင် ဆိုသွားသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်း ကြိတ် ထားသည်။ ရင်ထဲမှ ဆိုတက်လာသော ဝေဒနာကြောင့် နှုတ်မှ “ပိုးရယ်

ပိုးရယ်” ဟု ခေါ်နေသော်လည်း အသံမထွက်၊ အံ့ကြိတ်ထားရင်းမှ နှုတ်ခမ်း များ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မျိုးဝေထွန်း စိတ်ထဲ၌ အရာအားလုံးကို ကိုင်ပေါက်ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပိုးပိုးကို လွှတ် မြောက်ရာသို့ ပွေ့ချီခေါ်ငင်သွားလိုက်ချင်သည်။

မျိုးဝေထွန်း၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ သူသည် ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်းမှ ပိုးပိုးအနားသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ပြီးနောက် ပိုးပိုး၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ကာလှုပ်သည်။ “ပိုးရယ် ပိုးရယ် ဖြစ်ရလေ” ဟု နှုတ်မှ မချီတင်ကဲဆိုကာ ပိုးပိုး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုဆွဲမ၍ ဖက်ထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် “ပိုးရယ်...ပိုးရယ်” ဟု အဆက်မပြတ်ခေါ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် အော်ငိုလိုက်သည်။

ဆရာမသည် မျိုးဝေထွန်းပုခုံးကို လက်ဖြင့် အသာအယာပိတ် သည်။ “ဖြေပါ မောင်လေးရယ်၊ လူဆိုတာ သေမျိုးတွေချည်းပါဘဲ” ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ မျိုးဝေထွန်း၏ ငိုရှိုက်သံသည် ယခု တိုင် အခန်းထဲ၌ ကြားနေရဆဲဖြစ်သည်။ “ပိုးရယ် မင်းချစ်သလို ဒီ့လဲ မင်းကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ကွာ” ဟု မျိုးဝေထွန်းသည် ငိုရင်းရှိုက်ရင်းသာ တတွတ် တွတ် ပြောဆိုနေတော့သည်။